PHILIPP VANDENBERG

A ZÖLD SKARABEUSZ

REGÉNY

K.u.K. KIADÓ, 1996

A mű eredeti címe:

PHILIPP VANDENBERG
DER GRÜNE SKARABÄUS

1994 by Gustav Lübbe Verlag GmbH, Bergisch Gladbach

Fedélterv:
Szabó Árpád

© *Hungarian translation: Szalóki J. Judit*

ISBN 963 7846 61 l

A kiadásért felel a K.u.K. ügyvezetője

Szedte a Tordas és Társa Kft.

Nyomta és kötötte: Széchenyi Nyomda Kft, Győr 96. K-797 Felelős nyomdavezető: Nagy Iván ügyvezető igazgató

1. fejezet

Teljesen másképp képzelte el az egészet, végül is nem ez volt az első külföldi építkezés, amelyen részt vett. Indiában a Gangesz felső folyását duzzasztotta, Perzsiában tengervíz-sótalanítási berendezést telepített, ami műszaki csodának számított. Kaminski egyáltalában csak pár évet töltött otthon: ő ezt nevezte szabadságnak. Ha a munkáját mindig ugyanazon szabályok között végezné, mindennap ugyanazon a helyen, már valószínűleg rég meghülyült volna: bolond lenne, vagy szenilis aggastyán. Ezzel szemben negyvenöt éves kora ellenére kifejezetten fiatalosnak ható fickó volt, a szabadban végzett munkától barnára sülve, rövidre vágott haját előre fésülve hordta, izmos volt, mint egy birkózó, szóval amolyan igazi nők bálványa, ami már néha a végzetévé vált.

Nem, Abu Simbelt egészen másképp képzelte el: a sivatag közepében, egy szűk oázis, körbevéve több száz kilométer homokkal, közte a Nílus, fabarakkokkal a parton, járhatatlan utakkal, amelyeket minden vihar után szabaddá kellett tenni, valahol egy kantin fémből készült hullámtetővel, durván ácsolt asztalokkal és padokkal, amelyeken a férfiak gázlámpa fényénél a bérük felét elisszák, így volt ez Indiában, és nem volt másképp Perzsiában sem: ez a külföldi meló.

– Meglepődtél? – nevetett Lundholm, amint Kaminski csodálkozó tekintetét észrevette. A kaszinó

tömve volt. Éjszaka volt. Kaminski bólintott. – A szentségit! És mindez a sivatag közepén. A szentségit! – ismételte.

A svéd Lundholmnak volt a feladata, hogy megismertesse az újakkal az *Abu Simbel Vegyesvállalat* minden létesítményét. Ő is, mint Kaminski, építészmérnök volt, és kettőjüknek együtt kellett dolgozniuk az elkövetkezendő két és fél évben.

Kaminskitól eltérően, aki német származását még egy homokvihar alkalmával sem tagadhatta volna le, Lundholmon nem látszott, hogy svéd. Kicsi volt, enyhén kövérkés, és sötét boglyas feje erőteljesen utalt anyai ági olasz őseire.

– India borzasztó volt – kezdte Kaminski bátortalanul. – Perzsiában, amellett, hogy téglaépületben voltunk elszállásolva, minden éjjel küzdöttünk a patkányokkal.

– Itt állítólag skorpiók vannak – válaszolt Lundholm, és hozzátette –, de még egyet sem láttam közelről.

– És kígyók?

Lundholm megvonta a vállát. Abu Simbel volt az első külföldi állomáshelye. Eddig hidakat épített Svédországban a Skanskának, amely egyike volt az Abu Simbel Vegyesvállalatban részt vevő cégeknek.

– A kígyók egyáltalán nem olyan rosszak – vette át újra a szót Kaminski –, távol tartják tőled a férgeket. Régi tapasztalat. – És látva a svéd hitetlen pillantását, folytatta: – Igen, a kígyóktól meg tudod védeni magad, de a patkányok, egerek, mungók ellen nincs esélyed. Azok egyre többen lesznek.

Aztán söre után nyúlt, felét leitta, és körülnézett.

– Itt mindig ilyen civilizáltak? – kérdezte a többi asztal felé intve a fejével.

A lokál teljesen tömve volt. A négyszögletes fémasztalok körül német, angol, francia, svéd és arab

hangfoszlányok keveredtek. A vendégek férfiak voltak, de Kaminski – vizsgálódása közben – nőket is felfedezett, legtöbbjük ugyanúgy volt öltözve, mint a férfiak, kekiszínű nadrágban és ingben.

– Várd ki! – mondta Lundholm. – Kilenckor lép fel Nagla. Akkor itt elszabadul a pokol.

– Ki az a Nagla?

– Tulajdonképpen ennek a kaszinónak a bérlője. Asszuánból való. Amikor kiderült, hogy fiatal éveiben Egyiptom legjobb hastáncosnőjének számított, addig forszírozták a férfiak, míg egyszer fellépett.

– És?

– Nagla már nem a legfiatalabb, de a köldöke bármelyik húszévesével felveheti a versenyt. Meg aztán ilyenekkel rendelkezik – mutatott Lundholm szétterpesztett ujjaival a felsőteste elé. – Azóta Nagla minden héten egyszer fellép. Majd meglátod!

A földszintes kaszinó, amelyet vásárnak vagy klubnak is neveztek, patkó alakban emelkedett egy bányatorkolatnál a Nílus völgye felett, déli irányban. Nappal lélegzetelállító kilátás nyílt Núbiára. Most, este, mintha egy fekete tátongó űrbe nézne az ember. Nem volt túl barátságos.

Az egyszerű melósoknak, akik legalább ezren voltak, a kaszinó tabu volt. Aki itt itta a sörét vagy a whiskyjét, az európai vezetőgárdához tartozott, a csak néhány lépésre lévő vezetői kolóniában lakott a Honeymoon (Nászút) vagy Souna utcában, és megkereste a havi tízezer márkáját.

Tízezer rengeteg pénz, és a pénz volt a fő oka annak, hogy valaki szabad akaratából ilyen munkára jelentkezzen, mint Abu Simbel, a pénz vagy bármi olyan esemény, ami rákényszeríti az embert, hogy két vagy három évre eltűnjön a látószögből. Kaminski részére ez műszaki kihívást jelentett.

– Hé, Rogalla! – Lundholm egy magas, szikár férfi felé intett, aki éppen egy hölgy kíséretében lépett be a kaszinóba. A nyúlánk férfi fényes vászonzakót viselt, ami eleganciát kölcsönzött megjelenésének, míg a lány láthatóan kevés súlyt fektetett a kinézetére. Nagy, bő overallba bújt, hosszú sötét haját egy csomóba fogta a tarkóján, a csontkeretes szemüveg pedig valami megközelíthetetlenséget kölcsönzött az arcának.

– Hadd mutassam be – mondta Lundholm, miután azok ketten az asztalukhoz léptek. – Arthur Kaminski Essenből, ő pedig István Rogalla archeológus és Margret Bakker, az asszisztense.

Kaminski mindkettőjükkel kezet rázott, és Lundholm szarkasztikusán megjegyezte: – Mondok neked valamit: minden archeológus, aki itt rohangál, természetes ellenségünk, csak bosszúságot okoznak. Azt hiszik, tudnánk úgy végezni a munkánkat, hogy a legcsekélyebb nyomokat se hagyjuk magunk után. De ez egyszerűen lehetetlen!

Rogalla kínosan vigyorgott, Margret Bakkernek arcizma sem rezdült.

– Majd megegyezünk – mondta Kaminski bátorítóan.

Rogalla bólintott, és egy magas, fehér ruhás pincértől sört rendelt.

– Maga is? – kérdezte Margrethez fordulva. Ez egy kicsit mesterkélten hangzott, mintha más esetekben tegezné az asszisztensét. Margret bólintott.

– Már sok mindent csináltam életemben – kezdte Kaminski, hogy a kínos csöndet megtörje –, de biztos ez a legőrültebb feladat: egy templomot darabokra szedni, és néhány száz méterrel odébb ismét felépíteni!

– Még ha csak a szétbontásáról lenne szó – vetette oda Rogalla.

– Hogy érti ezt?

– Az önök feladata azért olyan bonyolult, mert az Abu Simbel-i templom gyakorlatilag egyetlen darabból áll. Mint ahogy ön is tudja, beleépítették a hegybe, illetve a hegyből vágták ki. Éppen ez teszi egyszerivé, és ezért nem szabad az Abu Simbelnek elmerülnie a Nílus víztárolójában.

– Őrült nagy rizikót vállalunk – jegyezte meg Lundholm.

– Tudom – felelte Kaminski. – Mikor van az áradás ideje? Úgy értem, mikor fogja a felduzzasztott Nílus a gátat, ami a templom épületét körülveszi, elárasztani?

Lundholm legyintett a kezével. – Az egyiptomiak és az oroszok még vitatkoznak a dátumon. Az egyiptomiak azt mondják, 1967-ben, az oroszok egészen konkrétan azt, hogy 1966. szeptember l-jén. Én jobban bízom az oroszokban, mint az egyiptomiakban. Végül is az oroszok azok, akik a duzzasztógátat építik.

– 1966. szeptember elseje? Az még pont két év!

– Kevesebb, mint két év! És eddig még egyetlen követ sem mozdítottak el a helyéről.

Rogalla bólintott.

– És miért nem kezdték még el? – érdeklődött Kaminski.

– Miért, miért, miért! – lamentált Lundholm majdnem dühösen. – Az az istenverte talaj! Homok, homok, homok, és ha szerencsénk van, egy réteg homokkő. Az eresztékfalak tartása túl gyenge. Hónapok óta inkább azzal vagyunk elfoglalva, hogy a templom körüli gátat kiszélesítsük, ahelyett, hogy magasítanánk. A Nílus nyomása egyre nagyobb lesz. A gát szélessége most olyan 60-100 méter között van.

– És a magassága?

– A töltéskorona felső pereme 135 méter. A víztükör felső pereme 133 méter.

– Ami mit jelent?

– Azt jelenti, hogy pont két méter választja el a sikert a sikertelenségtől, nyavalyás két méter.

– És két év…

Lundholm bólintott. Ebben a pillanatban nem látszott túl optimistának.

Hosszú szünet után Kaminski azt mondta:

– És ha az oroszok elszámolták magukat? Úgy értem, ha a víztároló előbb emelkedik meg…

A szomszéd asztalnál Jacques Balouet pillantott fel, az Abu Simbel-i információs iroda vezetője. Lundholm, Rogalla és Margret Bakker egymásra néztek, mintha attól félnének, hogy a szomszéd asztalnál ülő férfi meghallhatta Kaminski megjegyzését, mintha az újonnan jött valami kimondhatatlant szólt volna: mert a táborban mindenről beszéltek, csak erről a kimondatlan időpontról nem, ami Damoklész kardjaként lebegett az Abu Simbel-i vállalkozás felett. Senki nem ismerte a számításokat, a határidő egyszerűen itt volt, nem lehetett nem foglalkozni vele.

– Az ördög hozta ezeket az oroszokat – bosszankodott Lundholm. – Kilőttek három kozmonautát egy űrhajóval a világűrbe, tizenhétszer megkerülték a Földet, minek számítgatják a Nílus vizét!?

Rogalla fölemelte a kezét, mintha valami fontosat akarna mondani:

– Nem az oroszok tehetnek róla, ha itt valami balul sül el. Az asszuáni gátat négy évvel ezelőtt építették. Azóta mindenki tudja, hogy Abu Simbel belátható időn belül elmerül a víztárolóban.

– Akkor – folytatta Lundholm, egyetértendő a régésszel – 120-as vízállásunk volt. Megspórolhattuk

volna a védőgátat, ha az egyiptomiak döntésre jutnak. Most, amikor tavasszal végre eldőlt a kérdés, már a nyakunkig ért a víz. Azóta én itt mást se csinálok, mint egyre hosszabb pallókat, cölöpöket verek be ebbe az istenverte homokkőbe. Tizenkét méterrel kezdtem, most 24-nél tartok – 370 méter hosszan –, és minek? Semminek!

Még mielőtt a svéd befejezte volna, vad arab zene harsant fel a hangosító berendezésekből, amelyben főleg egy furulya és valamilyen erőteljes ütőhangszer dominált. A bár mögül, a félkörív alakú terem közepéről egy nő lépett elő a színek orgiájában.

Lundholm könyökével oldalba bökte Kaminskit és fejét félrefordítva súgta: – Nagla.

Naglának lángvörös haja volt. Kaminski, aki már nagyon sok nővel találkozott életében, még sose látott ilyen tűzpirosan fénylő hajat. Igazi kontrasztot alkotott zöld ruhájával, amelynek fényes selyemből készült hosszú szoknyája csípőnél volt rögzítve, és elöl nyitott volt. A ruha gyöngyökkel és ékszerekkel – mint egy karácsonyfa – teleaggatott felső része alig tudta összetartani dús kebleit.

Nagla kígyózó mozdulatokat adott elő a zene ritmusára, de Kaminski ebből keveset értett. A zenét förtelmesnek találta, de a táncosnő izgató mozdulatait felettébb csodálatraméltónak. Mert Nagla értett hozzá, hogyan kell testét a kígyóéhoz hasonló, hullámzó mozdulatokkal irányítani, majd a tánc végén fejét hirtelen hátravetette. Amikor térdre ereszkedett és felsőtestét úgy hátrahajtotta, hogy vörös haja leért a földre, és szélesre tárt karjaival a levegőben táncolt, a férfiak kurjongattak, tapsoltak és egyre csak a nevét kiáltozták: Nagla, Nagla, Nagla, mintha nem kapnának eleget belőle.

A szólongatástól feltüzelve, a táncosnő felemelkedett a padlóról, anélkül hogy karját

használta volna. Csípőjét egyre gyorsabb ütemben ringatta, kezeit tarkóján összekulcsolva, apró, gyors léptekkel elindult az asztalok között a vendégek ütemes tapsa kíséretében.

Kaminski észrevette, hogy néhány férfi papírpénzt tűz a táncosnő ruhájára, ilyenkor Nagla olyan kihívóan hajol az adományozó felé, hogy annak más választása ne maradjon, mint hogy a bankjegyet keblei közé csúsztassa. A bankjegyek mögött kis összehajtott cédulák is voltak. Amikor Lundholm észrevette Kaminski kérdő pillantását, odahajolt hozzá: – Nagla minden egyes fellépésnél fél tucat ajánlatot kap.

– És? – érdeklődött Kaminski.

Lundholm jelentőségteljesen bólintott, mintha azt akarná mondani: – Hát tudnék vele mit kezdeni…

Az átható zenétől és a hastáncosnő kihívó mozgásától elragadva Lundholm, Rogalla és Kaminski is tapsolni kezdett. Csak Margret ült úgy, mint aki karót nyelt. Kaminski anélkül, hogy egyenesen ránézett volna, a szeme sarkából figyelte őt, és arra gondolt, vajon minek kellene történnie, hogy ez a fiatal nő egy mosolyt megeresszen.

Időközben Nagla tánca egyre érzékibb lett. A táncosnő hajlékony teste egyre gyorsabb és gyorsabb mozgásba lendült. Kaminskihoz közeledett, aki látta keblén az izzadságcseppeket, hallotta arany karkötői csilingelését és nehéz lélegzését. Nagla fixírozta a szemével, tekintetét teste elfordításakor sem vette le az új jövevényről. – Héj, héj! – kiáltozták a férfiak, akik követték a jelenetet. – Héj, héj!

Kaminski ízlésének túl telt volt Nagla, teste túl provokáló.

Egyébként – ami a nőket illeti – egyszer s mindenkorra telítve volt velük.

Tulajdonképpen arra számított, hogy Abu Simbelben egyetlen nővel sem fog találkozni, de hát minden egyebet is másképp képzelt el.

Úgy tűnt, Nagla észrevette Kaminski érdektelenségét, mert hirtelen fejmozdulattal elfordult tőle, és csábító művészetével egy szomszédos asztalt tisztelt meg, Lundholm legnagyobb sajnálatára, aki sóvárgó tekintettel követte Nagla visszavonulását.

A metsző zene és az ütemes taps hangjába hirtelen a bejárattól hangos kiáltás zaja hangzott, és futótűzként terjedt a kiáltás asztaltól asztalig: – Vízbetörés!

Lundholm, akinek a tekintete az imént még Naglán csüngött, felugrott. Kezeit nadrágzsebébe csapva bénultan meredt maga elé. Aztán motyogott valami érthetetlent, ránézett Kaminskira, úgy sziszegte: – Mindig tudtam, tudtam! – Csak most nyerte vissza lélekjelenlétét, zsebéből kihúzott egy bankjegyet, levágta az asztalra, és miközben megfordult, hogy kifelé induljon, odaszólt Kaminskinak: – Gyere velem, látnod kell, hogy nyel el mindent!

Ugyanebben a pillanatban kint felharsant valami ködkürt hangja. A vad zene abbamaradt, és Nagla eltűnt a bár mögött. A férfiak a kijárat felé nyomultak. Oda se figyelve Kaminskira, Lundholm a Landrover-jéhez nyargalt, mely a teniszpálya bejáratánál parkolt. Az „újonc” alig bírta őt követni.

Mintha az életéről lenne szó, úgy erőltette Lundholm a terepjáró bőgő motorját át a Souna utcán, a kereszteződésnél jobbra fordult, keletnek, egy széles utcába, amelyik alig két kilométeren nyílegyenesen vezetett Abu Simbelhez. Balra a fényszóró fényében feltűnt az építésvezetés egyetlen, hosszúkás épülete. Fittyet hányva a nagy sebességnek, amit a csökönyös, keményen rugózó járműtől követelt, Lundholm az

ülése alatt babrált. Kaminski ajánlkozását, hogy segítségére legyen, válasz nélkül hagyta. Végül előhúzott egy üveget, a szélvédőnek támasztva vizsgálgatta, majd fogaival kihúzta a dugót.

– Nesze! – mondta a svéd, és az üveget odanyújtotta utastársának, de még mielőtt Kaminski az ajánlatot visszautasíthatta volna, Lundholm nagy lendülettel beletaposott a fékbe, mivel jobbról, a rádióállomás elől egy másik jármű robogott a kereszteződésbe. Ekkor az üveg nekiütődött a masszív sebességváltókarnak, és az utasülés oldalán leesett a földre, tartalma kiömlött a poros gumiszőnyegre, és borzalmasan átható pálinkaszagot terjesztett.

– Sajnálom – dünnyögte Lundholm, mikor járművén újra gyorsított –, kár a jó nedűért.

Kaminski intett a kezével, és a svéd lecsökkentette a tempót. A következő kereszteződés mögött az utca éles kanyart vett balra, és enyhén emelkedett a hegynek, hogy aztán két-háromszáz méter után újabb lejtő következzék kelet felé. Balra a visszapillantóban megjelent a kis táborhely, innen vezetett az utca egy nagy félkörívet leírva a Nílushoz és a templomhoz.

Jobb oldalon egyszer csak feltűnt a fényárban úszó építési terület. Óriási fényszórók világítottak a hegyről a felöntött gát és a templom közötti mélyedésbe. Mintha semmi se történne, úgy néztek le a húsz méter magas Ramszesz-kolosszusok a kotrógépekre, teherautókra, darukarokra és gépekre. Az emberek mint a hangyák, izgatottan rohangáltak fel-alá. Lundholm jobbra irányította Landroverjét, és egy planírozott, homokos helyre állt le a kis templom előtt.

– Gyere velem – kiáltotta, és bevágta a kocsi ajtaját. Kaminski sietve követte. Édes-sós víz és olajos acél szaga terjengett. Nehéz kotrógépek, amelyek óriási lapátjaikkal látszólag minden cél nélkül

keverték a homokos földet, és erőteljes forgó mozgást végeztek, mintha keringőt adnának elő, bűzölgő felhőket eregettek a levegőbe, és úgy rengették a talajt, mintha az egész földet akarnák megremegtetni.

A homokos medence legmélyebb részén az újonnan jött észrevette egy tó fekete víztükrét. Mint egy óriási bálna csontváza, középen két sor acélrúd emelkedett ki a vízből. Karnyi vastag csővezetékek keresztezték egymást, mint túldimenzionált ütőerek, és különböző utakon vezettek a gátkorona fölé. Ott egy hatalmas töltőgép kavicshordalékot döntött a mélyedésbe. A kövek viharos robajjal csapódtak a vízbe.

A gátkoronán Lundholm munkásai jöttek szemközt. Vadul hadonászott feléjük, és egy meghatározott helyre mutatott, ahol a föld alatti vízbetörést gyanította. Kaminski respektálta, ahogy Lundholm úrrá tudott lenni a helyzeten.

A svéd megnézte a gát mindkét oldalát, lábával döngölte a homokos talajt, mintha annak stabilitását akarná vizsgálni, és a kotrók, szivattyúk, aggregátorok zaját túlkiabálva üvöltötte:

– Szivattyúkat leállítani! Harmadik szívócsövet lefektetni, törésvonalat beiszapolni, a kavics itt semmit nem segít! Aztán önteni!

Az előmunkás értette, valamilyen parancsot kiáltott az adó-vevőjébe, és egyszer csak minden oldalról munkások tűntek fel, összegyűltek, átvették a feladatokat, és újra szétoszoltak. Mindez különösebb izgalom nélkül zajlott, mintha tulajdonképpen a világon semmi sem történt volna.

Ezért csodálkozott Kaminski, amikor Lundholm – látván őt ott álldogálni – odakiáltott: – Átkozottul gyanús helyzet! – És amikor kérdő tekintetét észrevette, hozzátette: – Ha pechünk van, már teljesen

felesleges akcióba lépni, akkor már minden mindegy. Kész. Vége!

Kaminski odalépett Lundholmhoz, és megkérdezte: – Mit jelentsen ez?

A svéd nevetett, de nevetése keserűségről tanúskodott. Végül így válaszolt:

– A külső vízbetörés túl erős a homokos talajnak. A víz utat talált magának az eresztékfal alatt. Itt minden homokkő, érted? Kimosódik, mint a szappan.

– Na és most…?

Lundholm felvonta a vállát, úgy mondta:

– Megpróbálom elárasztani a medencét. Tudom, hogy ez őrültségnek hangzik, de ez az egyetlen lehetőség, hogy a föld alatti vízbetörés nyomását megfogjuk. Aztán kívülről betömítjük a helyet, és a tavat visszapumpáljuk a Nílusba. Ha sikerül – tette hozzá, miközben felugrott egy arra haladó teherkocsira, amelyik csövekkel volt megrakodva, és utasításokat adott a sofőrnek, hogy merre menjen tovább.

Kaminski tanácstalanul nézte a töltés tetejéről a Ramszesz-kolosszus felé áramló vízbetörést. Az ő feladata az lenne, hogy a jó húsz méter magas műemléket kivágja a sziklából, nem egészben, de 10-30 tonnás blokkokban. És nemcsak ezt, hanem az egyébként 55 méter mély templomot a hegyből kioperálni, és a növekvő Nílus-áradat elől biztonságba helyezni!

Kaminskinak a terv összeállt már a fejében, a templom minden egyes zugát és méretét ismerte, pedig még soha nem lépte át a küszöbét. Abu Simbel elbűvölte őt. De még mielőtt a munkát elkezdhetné, a tároló vízmagassága eléri a templom bejáratát. Ezért kellett, hogy Lundholm az embereivel ezt az istenverte gátat a templom köré helyezze. És most minden talán hiába?

Ebben az idegtépően izgalmas légkörben Kaminski mérnökszemeivel darabokra szedte a fényszórók által megvilágított kolosszeumot, bemérte az óriási darugép szélességét – még csak az alapzatának a helyét egyengették el –, és szemeivel kutatta, hol lenne a legalkalmasabb terület a mély rakterű gép megpakolására.

Maga a templom Kaminski részére elsősorban műszaki probléma volt, amit találékony matematikusok az íróasztaluknál megoldottak, feltéve, hogy az építmény körüli gát kitart.

A belső vízszint lassan emelkedett, és Kaminski a távolból figyelte, hogyan fektetnek egy csővezetéket Lundholm emberei a betört vízbe egy darus kocsi segítségével, s kötik fel szivattyúaggregáttal a gátkoronára.

Mások vágószerszámokkal próbáltak hengerlyukat vágni az eresztékfalba. Méteres szikrák pattantak, mint valami szilveszteri tűzijáték. A kolosszeum lábától két óriási markoló szedte fel a homokot, és vitte rakományát felemelt lapátokkal a gátkorona irányába, hogy onnan a vízbe ejtse.

A szivattyú nagy zajjal végezte munkáját a töltésen, és mint egy föld alatti forrásból, a Nílus barna vize bugyborékolt föl a tó felszínére. A mélyedésből kellemetlen bűz terjengett, és összekeveredett a járművek és munkagépek kipufogó gázával.

Fönt a Nílusról úszó jármű közeledett, egy primitív felépítésű uszály. Középen a rakodónyílások nyitva voltak, a peremükig megtöltve homokkal. Nyugati oldalról egy kotrógép túrt a töltéskoronától. A teherszállító megállt, a kotrógép markolói lemerültek a rakodótérbe, hogy homokot vegyenek föl, és a vízbetörés helyén a vízbe ejtsék.

A feltöltött gát belsejében most szemmel látható volt a vízszint emelkedése. Kaminski azon töprengett, hogy ha Lundholm a templomkolosszus talapzatáig árasztja el a mélyedést, tönkremehetnek a mélykotrók részére rendbe hozott utak és rámpák. Azok újjáépítése legalább két hetet vesz igénybe, s ez a víztároló növekvő áradását figyelembe véve súlyos időpocsékolás.

Mialatt Kaminski elmerült gondolataiban, a közelből hangos szóváltás ütötte meg a fülét. Lundholm, Rogalla és egy magas, szikár egyiptomi között zajlott, akit Kaminski nem ismert. Amennyire a heves mozdulatokból kivehette, ezek ketten arról győzködték a svédet, hogy vessen véget a medence elárasztásának. De Lundholm ragaszkodott elméletéhez, és otthagyta őket, még mielőtt tettlegességre kerülne a sor. Fölugrott a markoló irányítófülkéjébe, odébblökte a gépkezelőt, és szándékosan a két férfi lába elé fordította a rakomány homokot, mire azok szitkozódva elviharzottak.

– Egy őrült! – kiáltotta Rogalla, amikor a fényszóró sugarában megismerte Kaminskit. – Ez az ember őrült. Jó lesz, ha vigyáz vele!

– Nagyon izgatott – próbálta Kaminski kettőjüket nyugtatni. – Meg kell hogy értsék. Övé a felelősség.

– Felelősség! – fakadt ki az egyiptomi. – Ez a fickó elfelejtette, hogy miről is van itt szó!

Rogalla csak most vette a fáradságot, hogy Kaminskit az egyiptomival összeismertesse, minek kapcsán Kaminski megtudta, hogy a magas férfit dr. Hassan Moukhtarnak hívják, és az egyiptomi régészek vezetője. Kaminski első gondolata az volt: lesz még vele dolga…

Moukhtar kevés érdeklődést mutatott az újonnan jött iránt, így Kaminski szükségét érezte annak, hogy

megkérdezze izgatottsága okát. Az egyiptomi rámutatott a Ramszesz-kolosszus templombejáratára:

– A lábait háromezer éve nem érte víz – magyarázta. – Nem tudjuk, hogyan reagál a homokkő, ha a víz a talapzatig elér. Lehet, hogy kiszárad, mint a só a napon. – Közben leverte a port világos pamutdzsekijéről.

Rogalla élénken bólogatott, és hozzáfűzte: – Talán így már érti az izgatottságunkat.

– Értem – felelte Kaminski, de sokkal szívesebben mondta volna, hogy „Nem, nem értem magukat: mert ha a mélyedést nem töltik meg, akkor is megtelik, de kontroll nélkül, így mindenképp megvan a remény, hogy a vízbetörést megállítsák, mielőtt a vízmagasság a templomot eléri.” De lenyelte mondanivalóját, és hallgatott. Nem akart rögtön az első nap összetűzni ezzel az emberrel.

– Hát akkor, jó éjszakát! – nyújtotta kezét Moukhtar Kaminskinak. – És jó együttműködést!

– Jó együttműködést! – válaszolta Kaminski, és színpadiasan hozzátette: – Uram.

Hallotta, hogy még egy képzett egyiptominak sem lehet nagyobb örömöt szerezni, mint ha úrnak szólítják.

Moukhtarnak is örömöt sugárzott az arca.

– Látogasson meg holnap az irodámban. Kormánykolónia.

Kaminski beleegyezően felelt: igen, ellátogat *hozzá.*

A nagy, tátongó mélyedést kémlelve, amelyből barna víz pezsgett és bugyogott föl, Kaminskit nem hagyta nyugodni az a benyomása, hogy Abu Simbelnek, ennek az óriási építési területnek a sivatag kellős közepén megvannak a maga saját szabályai. Olyan törvényei, amelyek teljesen eltérnek azon helyekétől, ahol eddig dolgozott. Igen, úgy tűnik,

mintha valami megmagyarázhatatlan feszültség lebegné körül a létesítményt, ami a résztvevők ingerültségében nyilvánul meg.

Már a hajón, ami Asszuánból Abu Simbelbe hozta, feltűnt az utasok bizonyos zárkózottsága, ha szóba hozta a munkáját. Ő nyilván hozzá volt szokva a külföldi építkezések egyhangú életéhez, és neki nem jelentett problémát, hogy lemondjon a civilizáció biztosította kellemes dolgokról, de eddigi tapasztalatai arra tanították Kaminskit, hogy gyakran pont az ilyen helyzetekből eredően, szokatlan és maradandó barátságok szövődnek.

Mégis kétségbe vonta, hogy itt valaha is igaz barátokra leljen. Végül is elhessegette sötét gondolatait, és mivel Lundholmot a sok munkás között nem látta, szótlanul visszament ahhoz az elegyengetett részhez, ahol a svéd a Landroverjét hagyta.

Itt nem tudott mit csinálni. Lundholmra nem akart várni, ezért leállította a legközelebbi arra guruló teherautót, hogy hazajusson. A fiatal egyiptomi sofőr, aki egy szót sem beszélt angolul, fél kilométeren keresztül próbálta megértetni Kaminskival, hogy őt Makarnak hívják, de csak el Krimnek becézik, amire – úgy tűnt – nagyon büszke, mert újra meg újra elismételte a nevet, és közben barátságosan bólogatott a német felé.

Annál a kereszteződésnél, ahonnan balra a tábor kezdődik, el Krim lerakta utasát, és elviharzott. Kelet felől már pirkadt. Jobbra a kórház nappali fényben úszott, akárcsak a trafóállomás.

Kaminskinak egy olyan házat utaltak ki a Vezetői Kolónián, ahol együtt lakott Lundholmmal, egy földszintes kőépületet, fehérre meszelt tetővel a hőség ellen, és egy kis pázsittal a bejárat előtt.

Az építkezés zajából ide semmi nem hallatszott, még a kabócák éjszaka megszokott éles hangú imádsága is elnémult ilyenkorra. Mintegy száz méter után Kaminski letért az útról, és úgy taposta hosszú léptekkel a homokot, mint aki hozzá van szokva, hogy homokban és kavicsokon járjon, anélkül hogy elfáradna.

A házak teljesen egyformák voltak, főleg éjjel. Kaminski az utcáról nézve a harmadikban lakott. Lundholm elmondta neki a tábori rendet. Eszerint tilos volt a házak ajtaját bezárni. Kaminski ezt Perzsiából tudta.

Amikor az ajtót kinyitotta, Balboush állt előtte: fehér öltözékében úgy nézett ki, mint egy kísértet. Balboush szolga volt, szakács és mindenes egyszemélyben, Kaminski és Lundholm együtt osztoztak a szolgálatain.

– Uram – rebegte izgatottan –, Lundholm úr nem lenni itthon. Lundholm úr eltűnni!

– Tudom, tudom – emelte fel kezeit Kaminski. – Minden rendben van.

2. fejezet

A sárga lakókocsi, mely bőgő motorral jött át a Valley utcán a tábori kórház felé, hosszú gázcsíkot húzott maga után.

Egy egyiptomi térdelt kék overallban a tetején, és egy munkás élettelen testét tartotta mindkét kezével. A trafóháznál, ahol az utca egy kanyar után egyenest visz Észak felé a kórházhoz, a sofőr tülkölni kezdett, hogy felhívja magára a figyelmet. Két fehér ruhás ápoló jött eléjük hordággyal, amikor a sofőr és a kísérő megálltak a klinika előtt.

– Áramütés! – kiáltotta a kísérő izgatottan, és a sofőr magyarázólag hozzátette:

– Ali hozzáért a tízezer voltos vezetékhez. Allah legyen hozzá irgalmas!

Négyen tették fel az élettelen testet a hordágyra, és futólépésben vitték a bal oldali folyosó végén lévő kezelő helyiségbe. A folyosó közepén a sürgősséget jelző elektromos csengő óriási lármát csapott, és pillanatok alatt ott termett dr. Heckmann, a kórház vezetője és asszisztense, dr. Hella Hornstein.

– Áram! – kiáltotta oda messziről az egyik ápoló az orvosoknak. – A páciens öntudatlan!

– Szabaddá tenni! – rendelkezett Heckmann, és az asszisztenséhez fordult: – EKG-t bekapcsolni!

Meghallgatta a szerencsétlen beteget. A fejét csóválta. Felhúzta a férfi szemhéját.

– Szentséges Isten – mondta csöndben. – A szaruhártya elhomályosodva...

Most, hogy a páciens ruhátlanul feküdt előttük, egyértelműen látszottak a rendellenes sötét csíkok a bőrén, a jobb karjától a bal lába felé vezettek.

A doktornő közben működésbe hozta az EKG-készüléket. A mutató szabálytalan cikcakk-vonalakat rajzolt nagy kilengések nélkül. Ránézett Heckmannra: szívkamra-villózás.

Az orvos egy pillantást vetett a papírcsíkokra: – Oxigént! Mesterséges légzés!

Az egyik betegápoló odanyújtotta az oxigénmaszkot. A doktornő ráhelyezte a beteg szájára és orrára. Heckmann kezeit rátette a páciens mellkasára.

Az első nyomás után felpillantott az EKG-készülékből kijövő széles papírcsíkokra. A mutató kilengése alig volt észlelhető. Heckmann erősítette a sokkolást, és nekifeszült a férfi mellének. Az EKG-

mutató egy utolsót lengett, aztán állva maradt, és már csak egyenes vonalat húzott.

– Exitus – mondta dr. Heckmann az izgatottság minden jele nélkül. A doktornő némán bólintott, és lemondóan kezdte eltávolítani az élettelen testről az elektródákat. Őt láthatóan megviselte az egyiptomi munkás halála.

Heckmann észrevette levertségét, és míg a hosszú folyosón elértek a szolgálati helyükre, ezt mondta: – Higgye el, kollegina, jobb így. Az ilyen komoly áramütések nagyon káros és maradandó nyomokat hagynak maguk után, és bénulást is okozhatnak. Legrosszabb esetben az idegi károsodás tudati zavarokkal párosul. Ez az ember az élete hátralévő részében nyomorék lett volna vagy idióta, esetleg mindkettő. Megszerzi nekem azt az örömet, hogy ma este velem vacsorázik?

Hella Hornstein összerezzent. Ez a hűvös közöny, amivel dr. Heckmann napirendre tért az ügy felett, felháborította.

Heckmann nem volt rossz orvos, de a munkáját csak állásnak tekintette, legalábbis úgy tett. Néha az volt az érzése, hogy személyes bizonytalanságát rejti a közöny mögé. Ez azonban nem akadályozta meg abban, hogy ne próbálkozzék nála minden alkalommal, mert különben büszke volt még a jó külsejére, és magát ellenállhatatlannak találta.

– Kávét? – kérdezte a nő abban a reményben, hogy eltereli a figyelmét, de ő rögtön megragadta ismét az alkalmat:

– Nagyon figyelmes, köszönöm, kérek. De még nem válaszolt a kérdésemre!

– Az a te bajod – gondolta Hella Hornstein. – Most a markomban vagy!

Mialatt a régimódi elektromos kávéfőzőt, amelyet Németországból hozott magával, bekapcsolta – a

barna egyiptomi kávé és annak elkészítése külön fejezetet érdemel –, érezte, amint Heckmann zöld bőrüléséről majdnem felfalja a szemével. Úgy tett, mintha nem venné észre, pedig nagyon is tudatában volt. A fiatal orvosnőnek eszében sem volt egy férfit, aki őt így nézi, elítélni. Büszke volt és fiatal, csinosan öltözött – már amennyire erre a sivatagban lehetőség nyílt –, és adott arra, hogy tessék. Rövid fekete haja és kreol bőre, feltűnően nagy sötét szemei és kiugró arccsontja jellemezte vonásait, mindezt rendszerint pasztell színű ajakrúzzsal hangsúlyozta.

Hella kicsi volt, törékeny és vékony, szégyentelenül rövid szoknyát viselt, alig takarta a térdét. Valószínűleg egy lényegtelen testi fogyatékosságról akarta elterelni ezzel a figyelmet, mely születésétől maradt vissza, amikor is a bábaasszony eltörte a bal lábszárát. Azóta ezt a lábát alig észrevehetően húzta. Ha elismerést és tekintélyt kiváltó orvosi hivatása nem lett volna, akkor a több mint ezer helybeli munkást foglalkoztató Abu Simbelben el kellett volna viselnie, hogy a férfiak utánafütyülnek.

Ami a nemzetközi csapatot illeti, attól Hornstein doktornő meglehetősen távol maradt, sőt azok közé a nők közé tartozott, akik így sem veszítettek vonzerejükből. Ellenkezőleg, a hűvös tartózkodás, ami áradt belőle, pontosan követelően hatott, és alig múlt el nap úgy, hogy valamelyik mérnöktől vagy régésztől ne kapott volna meghívást a telepen.

Mégis a legtöbbször visszautasította. Csak ritkán lehetett látni a kaszinóban, és elképzelhetetlen volt, hogy akkor is igyon, ha nem szomjas, ami a férfiaknál viszont gyakran előfordult.

Amíg a kávét készítette, a hátába fúródó tekintet szinte elviselhetetlenné vált, ezért anélkül hogy

megfordult volna, így szólt: – Miért bámul így engem, Heckmann doktor?

Heckmann felriadt vágyakozó gondolataiból, és úgy érezte magát, mint egy rajtakapott kisdiák. Ezt megpróbálva palástolni, közönyös hangon így válaszolt: – Bocsásson meg, kollegina, maga egy anatómiai csoda! Még hátra is lát!

– Látni nem látok, csak érzek – feleselt Hornstein doktornő, anélkül hogy beszélgetőpartneréhez fordult volna.

Amaz nem látott más kiutat, mint bátran előmerészkedni: – Hát jó, igenis bámultam, ahogy ön mondta, de talán bocsánatot kellene kérjek? Ön rendkívül vonzó nő, kollegina, amelyik férfi ezt nem veszi észre, az nem is férfi…

Hella a bóknak szánt kijelentést meglehetősen silánynak találta, de ez pont megfelelt annak a szintnek, amit egy ilyen pozícióban lévő férfi megengedhetett magának. Az olyan férfiak iránt, mint Heckmann doktor, az úgynevezett klassz fickók iránt Hella szánalommal viseltetett, pont olyan érzéssel, amelyet a férfiak a legkevésbé viseltek el.

Az olyan a férfiakat értékelte, akik lemondtak arról, hogy erősek legyenek, de ez elég ritkaságszámba ment. És ha őszinte volt, akkor a férfiak tekintetében eddig mindig csak magára gondolt, és saját egoizmusát élte ki többé-kevésbé változatos formában. És ez volt az oka annak is, hogy közel 27 éves kora ellenére még nem volt stabil partnerkapcsolata.

Tizennégy éves kora óta egy férfiideálról álmodott, egy olyan férfiről, aki csak a fantáziájában létezett. Mindenesetre Heckmann doktor nagyon távol állt ettől az ideális képtől, de ezt ő nem tudta, és ha tudta volna, valószínűleg nem hitte volna el.

Természetesen Heckmann-nak is megvolt a maga története. Abu Simbelben mindenkinek volt valamilyen története, merthogy nincs olyan normális ember, aki szabad akaratából, minden ok nélkül hat évre a sivatagba temetkezik. Nem, nem szokványos nőügy, mint ahogy az az építkezésen részt vevő férfiak kétharmadát motiválta (a fennmaradó harmadát a pénz késztette, vagy mindkettő), Heckmannt egy nyugatnémet klinikán átélt kínos eset vezérelte ide.

Az újságok akkor orvosi műhibáról beszéltek, de ez valójában tévedés volt, ő erkölcsileg semmiképp nem volt felelőssé tehető, sőt, a biztosító a károsultat akkora fájdalomdíjban részesítette, hogy a hölgy visszavonta feljelentését. Mégis az eset – a beteg hasában felejtett csipesz – olyan nagy port kavart, hogy tanácsosabbnak látszott praxisát elhagyni, hogy időközben fátyol boruljon az esetre.

Abu Simbelben senki nem tudott erről az esetről, és nem is tudhatta meg. Ha megkérdezték, mi volt az oka elhatározásának, hogy átvegye a tábori kórházat, Heckmann mindig a kalandvágyra hivatkozott, ami meglehetősen hihetőnek hangzott.

Bár Hella Hornstein és George Heckmann ténykedését csak pár méter választotta el egymástól, beláthatatlan szakadék volt közöttük. A férfi nem merte a nő iránt érzett szenvedélyét bevallani, ő pedig nem tette soha egyértelművé, hogy ők ketten nem egymásnak vannak teremtve.

Amikor végre megfordult, és a két csészét – amelybe az imént tette bele a folyékony édesítőt – letette Heckmann mellé az asztalra, az szinte visszahőkölt a nő hideg, szúrós tekintetétől.

– Ragyogóan kijönnénk egymással – mondta Hella kényszeredett mosollyal –, ha elfogadna engem annak, aminek ide delegáltak. A szerződésemben egy

szó említés sincs arról, hogy együtt kellene hálnom a főnökömmel, és biztos vagyok abban, hogy az ön szerződése sem tartalmaz ilyen passzust.

A megjegyzés hatott. Hella tudatossága, önuralma és az a képessége, ahogy minden közeledési kísérletét elutasította vagy humorosra vette, érzékenyen érintette őt, aki a nők körében tapasztaltnak hitte magát, most kikosarazták, és először kapta magát azon a gondolaton, hogy talán nem méltó ehhez a nőhöz.

Heckmann tanácstalanul nyúlt csészéje után. Nem mert Hella szemébe nézni, aki közvetlen mellette foglalt helyet. Szinte megváltás volt számára, amikor egy ápoló kopogott az ajtón, és megkérdezte, hogy Kemal, a kovács bejöhet-e.

Még mielőtt Heckmann valamit válaszolhatott volna, Kemal, egy zömök, sötét bőrű, kopasz férfi már ott állt a szoba közepén. Kezében szalmából font kosarat szorongatott, miközben tört angolságát arabbal keverve előadta, hogy hallott az egyik munkás balesetéről, és ő az egyetlen Wadi Halfa óta, akinek szürkehályogja volt, aki a szerencsétlenül jártakon segíteni tud.

Heckmann felemelkedett, és két lépést tett Kemal felé. Kezével megfogta alkarját, és így magyarázta: az a munkás szívelégtelenségben meghalt, már nincs segítség.

Kemal – a kovács – azonban ezt nem volt hajlandó tudomásul venni. Hevesen rázta a fejét, és a kosárral a kezében táncmozdulatokat adott elő, úgy kiabálta, hogy az az ember nem halt meg, csak az elektromos tűz megbénította, és hogy ő az egyetlen Wadi Halfa óta, akinek szürkehályogja volt…

– Nem hallotta, amit Heckmann doktor mondott? – szakította félbe Hella Hornstein az egyedi színjátékot.

– Az az ember halott, és maga sem fogja újra életre kelteni!

Ilyen gyorsan nem hagyta magát Kemal lerázni. – Nem halott! Nem halott! – kiabálta mély hangon újra meg újra. – Elektromos tűz Allah fiát megbénítani!

Dr. Heckmann megpróbált úrrá lenni a helyzeten, ami nem nagyon sikerült, mindenesetre Hornstein doktornő nemtetszését váltotta ki, amikor megkérdezte a kovácstól: – És hogyan akarja felélesztení azt az embert a bénultságból?

A kovács sokatmondóan felhúzta bozontos szemöldökét, hogy a pillanat fontosságának minél több hangsúlyt adjon, és felemelte kosarának gombaformájú fedelét.

A nyílásban egy kígyó széles feje jelent meg. Amaz heves visszahúzódó és nyújtózó mozdulatokat tett minden irányban.

– Naja, Naja – mondta Kemal. Hangjában büszkeség érződött, és miközben baljában a kosarat tartotta, jobb kezének szétterpesztett ujjaival a kígyót ijesztgette úgy, hogy az állandóan visszahúzódott és eltűnt a kosárban.

– Naja félni Kemaltól – állapította meg. – Naja csinálni mindent, amit Kemal ákárni.

– Minek hozta magával ezt a Naját?

Kemal hatalmas szemeket meresztett: – Naja felélesztení halottakat!

– És az hogy történik? – Heckmann keresztbe fonta karját a mellkasán. Kezdte őt érdekelni a dolog.

Hella észrevette ezt, és odadohogta: – Csak nem hagyja magát elkábítani egy ilyen sarlatántól?

– Pszt! – tette ajkához mutatóujját Heckmann, és szemével a kígyóskosár felé intett.

Ekkor Kemal vidáman legyintett: – Naja süket. Minden kígyó lenni süket, csak lenni jó szemük.

– És hogy akarja a halottakat felébreszteni? – ismételte meg a kérdést Heckmann.

Kemal belenyúlt a kosárba. A kopasz ember nem ismert félelmet. Mint egy kígyóbűvölő a cirkuszban, úgy húzta ki a csúszómászót a kosárból. Közvetlenül a feje mögött fogta. Úgy tűnt, a kígyót ez nem zavarja, pofáját szélesre tárva tartotta úgy, hogy egészen a torkáig le lehetett látni.

– Naja egy harapása – mondta Kemal, és a kígyó nyakát minden erejével megszorította –, egy harapás és a kígyóméreg felélesztí a halottakat. Már a régi egyiptomiak tudták ezt.

A kígyó látványára, amelyik a kéz könyörtelen szorítása alatt állkapcsát olyan szélesre látottá, hogy szinte csak egy vonalat képezett, Hella Hornstein hisztérikus kiabálásba kezdett, de emögött inkább düh és harag volt, mintsem félelem: – Hallotta? Ez az ember halott! Halott, érti? Itt már a kígyóméreg sem segít!

Mivel Kemal semmi jelét nem mutatta, hogy távozna, és a kígyót úgy tartotta szemben a doktornővel, hogy az a méregfogait teljes valóságában megtekinthette közben, hangosan ráüvöltött az orvosra: – Heckmann, dobja már ki ezt a fickót!

A kis kövér kígyós ember ránézett Heckmannra. Tekintetében ott volt a kérdés: engedelmeskednie kell-e a doktornő parancsának?

– Hallotta, mit mondott dr. Hornstein – fordult Heckmann a kovácshoz. – Na, menjen! Higgye el nekem, az az ember meghalt. Minden lehetőt megtettünk érte.

Kemal mérges pillantást vetett Hellára, aki remegett a felindulástól. Sötét szemei villámokat szórtak. Dühösen dugta vissza a kígyót a kosárba. Nem szólt egy szót sem, csak megfordult, kiment az

ajtón, amelyet tüntetően nyitva hagyott maga után. Heckmann csukta be.

– Azt hiszem – mondta –, mától kezdve van egy halálos ellensége Abu Simbelben.

Hella ránézett: – Csak nem hisz az ilyen humbugokban?

Heckmann felvonta vállait, és alsóajkát előrebiggyesztve mondta: – Az emberek csodákat mesélnek Kemalról.

3. fejezet

Abu Simbelben a töltés elárasztása óriási vitákra adott okot a mérnökök és a régészek között, akik féltek a Ramszesz-kolosszust óhatatlanul veszélyeztető károkozástól. A katasztrófahelyzetre való tekintettel sebtében összehívott ülésen, amelyen Kaminski is részt vett, odáig fajultak a viták, hogy az építést vezető igazgató – akit mindenki csak professzornak hívott – ki kellett utasítsa a svéd Lundholmot és a francia Bedeau-t a teremből, mert attól tartott, hogy ezek ketten már tettlegességig mennek az egyiptomi régész, dr. Moukhtarral szemben.

Lundholm és Bedeau dühösen szitkozódva vették tudomásul a parancsot – mert ez az volt –, és a francia, Moukhtar élénk kritikusa, mondhatni szinte halálos ellensége, úgy bevágta maga után az ajtót, hogy az igazgatóság épületének vékony falai beleremegtek.

A több órás vita eredményeképpen megállapodás született, hogy már másnap megkezdik a megáradt tó kiszivattyúzását. A professzor, aki az ügyben teljesen Lundholm mögött állt, mégsem vállalta ezért a felelősséget, mert úgy érvelt, hogy a vízbetörés helyén

még további száz tartálykocsira lenne szükség ahhoz, hogy nagy valószínűséggel el lehessen mondani: a vízszigetelés sikerrel jár. Ráadásul a száz tartálykocsit napi három műszakban is kellene üzemeltetni. Moukhtar ezzel szemben a régészek régről ismert elméletét képviselte, miszerint az alapvízszint az áradástól rövid időn belül megemelkedik, utat keres magának a kolosszus talpazatához, ott a homokkőben kémiai reakciókat vált ki, ami kristályképződéshez vezet. A kristály megnövekedett nyomásától a kőzet szisztematikusan széttörik, mégpedig helyrehozhatatlanul, mint azt felemelt mutatóujjával hangsúlyozta.

A műszakiak és régészek közötti vitától összezavarva vette fel a munkáját ugyanazon a napon Kaminski, ami abból állt, hogy a szétfűrészelt kolosszust és templomrészeket lebontsa, megszámozza, mély rakterű teherautókba pakolja, és a növekvő Nílus-áradat elől biztonságos helyre vigye, mielőtt újjáépítése megkezdődik.

Maga a templom szétfűrészelése nem tartozott Kaminski feladatkörébe, erre speciális kővésők voltak kijelölve, úgynevezett márványosok, egy hatalmas szál olasz, aki állandóan hangosan kiabálva beszélt, akkor is, ha ezt semmi nem indokolta.

A legnagyobb problémát, amivel Kaminskinak szembe kellett néznie, a hordozók rögzítése jelentette, amelyeken a köveket kellett felemelni. Az eredeti ötlet – miszerint a templom darabjait drótkötéllel kell felhúzni – izzadságcseppeket hordott az aggódó archeológusok homlokára, mivel, mint azt az első próbálkozások bebizonyították, a drótkötél a gyenge homokkövet annyira szétmorzsolta, hogy az majdnem darabokra tört. Nos, Kaminski megbízatása úgy szólt, hogy minden egyes blokkot, még mielőtt a hegyből kifűrészelik, fölülről meg kell fúrni, és a kifúrt lyukba

műgyanta alkalmazásával acélhorgot kell beakasztani, ennek segítségével végül is a kőrengeteget fel lehet húzni.

Mindezek előtt Kaminskinak pontos tervet kellett készítenie, figyelembe véve a legkülönbözőbb szempontokat. A régészek ragaszkodtak a lehető legnagyobb részdarabokhoz, a márványosok lehetőleg kicsiket követeltek volna, mert az a munkájukat könnyítette. Ugyanakkor Kaminskinak legalább másfél méter magas blokkokra volt szüksége ahhoz, hogy az acélhorgot – lehetőleg kettőt – feszesen be tudja akasztani. Mindez nagyon nagy, gyakran túl nagy súlyt jelentett.

Két teljes napot töltött el Kaminski, a régészek, Moukhtar és Rogalla, valamint Sergio Alinardo, a márványosok főnöke azzal, hogy lefektessék a négy Ramszesz-kolosszus rajzait. Amikor a harmadik nap reggel újra összejöttek, hogy folytassák munkájukat, Alinardo és Kaminski között vita kerekedett. Kiderült, hogy az olasz már nem ért egyet a tervvel. A választott snittek túl nagyok. Ehhez Olaszországból új fűrészszerszámok kellettek volna.

– Jó, akkor új szerszámok kellenek! – őrjöngött Kaminski.

Alinardo alkarját a szeme fölött tartotta, részben, hogy a nap ellen védekezzék, másrészt azért is, hogy viselkedésének némi fenyegető jelleget kölcsönözzön.

– Tudod, haver, hogy mit jelent ez? Amíg a szerszámok ideérnek, eltelik három hónap!

– Hah, három hónap – hőzöngött Kaminski –, ne röhögtess! Három hónap alatt mi egy komplett erőművet telepítünk Kínába!

– Ki az a mi? – kiabált vissza Alinardo.

– Mi, németek! – vágta vissza dühösen Kaminski. – Ti, olaszok fölköthetnétek a gatyátokat! Nincs siesta! Laborare, meló van, érted?

Az olyan forrófejű, amilyen Sergio Alinardo volt, ezt nem hagyhatta annyiban: – Mi? Azt mondod, az olaszok lusták? Azt a pocsék melót végezzük talán mi is. amit ti csináltok Németországban?

És még mielőtt Kaminski észrevette volna, vagy Moukhtar és Rogalla beavatkozhatott volna, Alinardo úgy mellkason taszította, hogy leesett a földre.

Kaminski szerencsétlenül zuhant, tarkóját beütötte az egyik kolosszus talapzatába. Egy pillanatig mozdulatlan maradt, mint aki elvesztette az eszméletét. De amikor Rogalla segítségére sietett, felnyitotta szemeit, úgy morogta: – Minden rendben. Jól vagyok.

Alinardo megfordult, a földre köpött és eltűnt.

Kaminski valami káromkodásfélét küldött utána, amit sem Moukhtar, sem Rogalla nem értettek. Amikor hátul a fejét megérintette, észrevette, hogy a keze tiszta vér.

Miután Rogalla megnézte a sebét, gondoskodóan így szólt:

– Orvoshoz kell mennie! Egy nyílt sebbel a sivatagban nem szabad játszani.

Kaminski odaszorította a zsebkendőjét a vérző helyre, míg dr. Moukhtar leintett egy arra haladó teherautót, és besegítette Kaminskit a vezetőfülkébe. A sofőr, egy svéd, nagy sebességgel haladt el az építés területén, porcsíkokat verve fel a platóra, egész a trafóállomásig, ahol a kórház felé vette az irányt.

A kórház, az egész tábor legnagyobb épülete, egy hosszúkás, kétemeletes építmény két kereszttraktussal, mint egy András-kereszt, az egész környéken kitűnő hírnek örvendett, és előfordult, hogy egy szudáni karaván állt meg a fedett portál előtt, és egy halálos beteget szállítottak, akinek a gyógyulásáért tevével fizettek, jobban mondva, akartak fizetni, de Heckmann nem fogadta el az ilyen honoráriumokat.

Egy fehér ruhás ápoló bevezette Kaminskit egy helyiségbe. Röviddel ezután megjelent egy fiatal doktornő az ajtóban. Fekete hajával és kreol bőrével délvidékinek hitte, de a fiatal nőnek a fehér nadrágjában sikerült meglepnie Kaminskit, amikor így szólt hozzá:

– No mi baj van?

Kaminski felpillantott forgószékéből, amelyen helyet foglalt.

– Ön német? – érdeklődött, és szélesen elmosolyodott.

– A nevem Hornstein, dr. Hella Hornstein. Bochumi vagyok, az ottani klinikáról jöttem.

Kaminski belenézett a doktornő fekete szemeibe és legszívesebben azt mondta volna: – Ó, persze, túl sokat azért ott nem tevékenykedhetett. Ahhoz, hogy orvos legyen, túl fiatal volt a nő, de mindenképpen kellemes jelenség. Kaminski majdnem elfelejtette, miért jött Abu Simbelbe, és hogy megesküdött, soha nem néz rá újra nőre, legalábbis az elkövetkezendő két-három évben.

– Arthur Kaminski vagyok – ocsúdott fel gondolataiból. – Essen az otthonom – tette hozzá.

Az otthon szó, mely olyan könnyen jött a szájára, már számára nem létezett. A kényszernek engedve mindent feladott, eljövetele óta törvényen kívülinek és hazátlannak érezte magát. Csak egyvalamije volt, a hivatása, a feladat, mely ide kötötte. Nem, ő itt csak nyerhetett, nem volt vesztenivalója.

– Volt egy kis balesetem – próbálta körülírni a helyzetet. A seb elviselhetetlenül fájt.

A doktornő óvatosan elvette a zsebkendőt a sebről, hogy megnézze, miközben kezével tartotta Kaminski fejét.

– Nagyon fáj? – kérdezte dr. Hornstein.

– Szót sem érdemel – hazudta Kaminski, miközben próbált uralkodni arcvonásain. Észrevette, hogy újra az erős férfit mímeli, és olyan viselkedést vesz fel, amilyet az olyan nőkkel szemben szokott alkalmazni, akik tetszenek neki. Ebben a pillanatban élvezte a doktornő érintését, érezte ujjai kellemes tapintását a fejbőrén.

– Össze kell varrni a sebet – mondta dr. Hornstein hűvösen, és Kaminskinak úgy tűnt, mintha egy kellemes szendergésből ébredne.

– Hogy micsoda? – ellenkezett élénken. – Egy kis jód, és a dolog rendbe jön.

Ekkor a doktornő elővett egy kézitükröt, egy másikat a kezébe adott, és a saját tükrét Kaminski feje mögé tartotta: – Látja, itt a sebet muszáj bevarrni.

– És ha nem engedem? – kérdezte Kaminski tagadóan.

– Ez a maga feje – nevetett a doktornő, és úgy csillant a szeme, mint a napsugár, amelyik késő délelőtt a Níluson visszatükröződik –, én nem kényszeríthetem magát, de…

– De?

– Természetesen így is maradhat a sebe, de számítania kell arra, hogy ezen a helyen később egyáltalán nem nő majd haj. – Kaminski ujjaival beletúrt a hajába. A kilátásba helyezett folt hatott rá, mert még ha le is mondott a nőkről, egy kicsit hiú maradt.

– Szóval? – sürgette Hornstein doktornő, és kivette a kezéből a tükröt. A hangjában most volt valami férfias, és a szimpátia, amit Kaminski a lényében felfedezett, hirtelen egy csapásra eltűnt.

– Akkor itt kell tartania? – kérdezte kurtán.

A doktornő ismét vidáman reagált: – Dehogy, mit gondol, ha minden kis varrásost itt tartanánk, már nem lenne szabad ágyunk!

Hosszan nézett páciense szemébe, és anélkül hogy választ várt volna, behívta az ápolót, elmagyarázta neki, hogy a sebet három öltéssel összezárja, készítsen elő mindent, és szívjon fel egy Xylocain-injekciót.

Kaminski egykedvűen hárította el, hogy helyet foglaljon a vizsgáló pamlagon. Nem tudta, miért, de már megint megpróbált erősnek mutatkozni. Dr. Hornstein ráhagyta a dolgot, helyi érzéstelenítést adott a jobb füle mögött balra, az ápoló a sebből eltávolított egy hajtincset, és Kaminski maga elé meredt ültében. Megpróbált másra gondolni.

A templomkolosszus nem ment ki a fejéből. Részei úgy emelkedtek fel a szemei előtt, mint valami óriások, amelyekkel meg kellene küzdenie, kiszámíthatatlan szörnyetegek – ha nem is akarta magának bevallani, félt a feladattól.

Szédülés fogta el. Az injekció megtette hatását. Izzadság futott végig a hátán. Kaminski marokra szorította a kezét, megfeszítette izmait, összezárt fogakkal próbálta tartani magát. Hiába. A padló elkezdett hullámzani előtte, mint egy hajó a viharos tengeren. Csak nem elájulni, mondogatta magában. Félt, hogy blamálja magát. Istenem, kitartás! De mialatt ezt mondogatta, anélkül, hogy észrevette volna, kezdett egész lassan előredőlni, s végül a földre zuhant volna, ha dr. Hornstein és az ápoló az utolsó pillanatban nem kapják el és fektetik a közeli pamlagra.

Ez a rövid út a forgószéktől a vizsgáló ágyig olyan volt Kaminskinak, mint egy álom. Érezte a doktornő meleg testét, karjai és combja mozgását, élvezte ezt a kellemes érzést. Csak távolról sejtette a gúnyos megjegyzéseket és ugyanilyen süketséggel fogta fel a tarkóját érő szúrásokat.

4. fejezet

Ugyanezen a napon repült Carl Theodor Jacobi, az Abu Simbel-i építkezés igazgatója a 280 km-re, a Nílus irányában lévő Asszuánba egy Boelkow 207-essel, hogy találkozzon Kamal Maherrel, Egyiptom építésügyi miniszterével, és a duzzasztógát orosz építési igazgatójával, Mihail Antonovval. A találkozóra a régi Cataract Szállóban került sor, a Nílus jobb partján, ahonnan szemet gyönyörködtető kilátás nyílt a Nílus közepén lévő Elefántin szigetre, ami a folyót itt vékony barázdává tagolta.

A gyűlést már régóta tervezték, de az Abu Simbel-i vízbetörés most különös aktualitást adott a megbeszélésnek. Jacobi veszélyben látta az 1966. szeptember 1-jei áradás időpontját, de még mielőtt gondolatait megfogalmazta volna, Antonov lepte meg kijelentésével, miszerint az építőmunkálatok a Sad el Alin – így nevezték az egyiptomiak a duzzasztógátat – jól haladnak előre, és elkészülését műszaki megtakarítások alapján legalább három hónappal le lehet rövidíteni.

– Mit jelentsen ez? – kiáltotta Jacobi izgatottan, és mondandójának fontosságát hangsúlyozva tolta föl szemüvegét orrnyergére.

Maher, ez a kövérkés, kopasz férfi európai öltözéket viselt, és haja hiányát egy piros, turbánszerű sapkával próbálta palástolni. Igyekezett Jacobit csitítani, de döcögő, nehezen érthető angolságával pont az ellenkező hatást érte el.

– Ez azt jelenti, hogy a Sad el Ali három hónappal előbb éri el a hálót – dohogta az egyiptomi.

– Hiszen ez teljesen lehetetlen! – emelte fel a hangját az egyébként higgadtnak tűnő német.

– Minek kötünk nemzetközi szerződéseket, ha önök azokat nem tartják be? Kapcsolatba fogok lépni

az UNESCO-val. Az én határidőm 1966. szeptember 1-je, és az is marad. Egyébként néhány hete figyeljük, hogy a vízszint gyorsabban növekszik, mint ahogy azt az önök számításai jelezték.

Most kapcsolódott bele az orosz a vitába: – Professzor úr – fordult Jacobihoz –, ezek a számítások elévültek: egy olyan duzzasztó csatorna tervére alapoz, amelyen a gát építési ideje alatt naponta meghatározott mennyiségű vizet tudnánk elvezetni, érti?

– Egyáltalán nem értek semmit! – ellenkezett Jacobi nyugtalanul.

Maher válaszolt az orosz helyett: – Antonov úgy véli, ha lenne egy duzzasztó csatorna, akkor egyáltalán nem lenne probléma a víznövekedés megállítása.

Jacobi széles arca lángvörös lett. – Azt akarja ezzel mondani…

Maher bólintott: – Elhatároztuk, lemondunk a duzzasztó csatornáról Allah segedelmével…!

A német tenyerével az asztalra csapott, körülményesen felemelkedett, kezét hátul összekulcsolva az ablakhoz ment, és kipillantott a ferdén állított zsalukon keresztül.

A déli hőségben csillogtak a kövek, és a kabócák éles ciripelése hallatszott. Az egzotikus növények átható illata még a csukott ablakokon át is behatolt. Micsoda különbség az Abu Simbel-i sivatagi vidékhez képest, ahol csak a homok és por szaga érződik.

– Meg kell vallanom – vette át a szót ismét Mihail Antonov –, tévedtünk a természetes vízapadást illetően. Sokkal csekélyebb, mint feltételeztük. Minden szakember szomjasabbnak hitte a sivatagot. A párolgás szintjét sem közelítik meg a számítások. Ennélfogva a víztároló legalább három hónappal előbb éri el a határvonalat, mint ahogy előjelezték.

Jacobi megfordult: – Akkor elfelejthetik Abu Simbelt! Nem megoldható!

A miniszter megvonta a vállát. Úgy tűnt, a fenyegetés nem különösebben hatott rá: – Minden egyes nap, mielőtt a turbinák elérik a hálót, 25 millió kilowattot hoz nekünk. Tudja, mit jelent ez egy olyan szegény országnak, mint Egyiptom, professzor? 25 millió kilowatt?

Ezen a ponton Jacobi elvesztette a türelmét. Rákiabált az egyiptomira: – És tudja, mit jelent az emberiségnek, ha Abu Simbel elmerül? Az a benyomásom, hogy hírnevet akar szerezni magának, mint Hérosztrátosz, aki 2300 évvel ezelőtt Epheszosz templomát, a világ hét csodájának egyikét felgyújtotta csak azért, hogy híres legyen. Nem szeretnék az ön bőrében lenni.

Kamal Maher nyugtalan ujjakkal dobolt egy papírhalmazon, amely előtte feküdt az asztalon. Szemmel láthatóan növekedett haragja, de tehetetlensége is ahhoz, hogy a német felvetéseire megfelelően reagáljon.

Jacobi felismerte ezt és hozzáfűzte: – Meglehet, hogy önt néhány millió kilowattért ünnepelni fogják, de kevesebb, mint ötven éven belül már csak Abu Simbel tönkremenésével fogják a nevét kapcsolatba hozni.

Antonov kérdően nézett Maherre, mintha nem értené Jacobit, és szinte bocsánatkérően olyasmit motyogott: – Én csak a kötelességemet teljesítem…

Maher mély levegőt vett.

– Pontosan úgy csinálnak, mintha az lenne a célom, hogy Abu Simbel megszűnjön – érvelt. – Ez értelmetlen! Viszont Nasszer elnök azért határozta el ennek a duzzasztógátnak az építését, hogy Egyiptom gazdasági struktúráján javítson. Az arab szocializmus építése nem állhat meg az Abu Simbel-templom miatt.

– Ezt senki nem kívánja – ellenkezett Jacobi –, én csak azt kérem, hogy a szerződéseket tartsuk be, és hogy a számok, amelyeket rendelkezésemre bocsátanak, stimmeljenek. Csak remélni tudom, hogy a duzzasztógát konstrukciójára vonatkozó számításaik precízebbek…

– Ne komolytalankodjon – vágott közbe Antonov. – Engedje meg, hogy közbeszóljak. Mi itt egy három hónapos időszakról vitatkozunk. Két éven belül, nézetem szerint, be kell tudnunk hozni három hónapot, ha megengedi a megjegyzést.

Jacobi felnyomta szemüvegét a homlokára, úgy válaszolt: – Normális körülmények között igaza van, Antonov, de nem akkor, amikor komplikációk lépnek fel.

– Olyan nem fordulhat elő! Önnek kell gondoskodnia róla, öné a felelősség!

Maher ujjaival Jacobira mutatott. Nem érezte túl jól magát a bőrében, amikor be kellett vallania:

– Volt egy vízbetörés, ez legalább két héttel visszavethet bennünket.

– Vízbetörés? – meredt rá Kamal Maher. – Hogy történhetett?

– Hogy történhetett? – ismételte meg Jacobi professzor felemelt kezekkel, és úgy forgatta szemeit, mint egy cirkuszi számláló. – Hogyan fordulhatott elő, hogy a víztároló párolgására vonatkozó számításaik rosszak?

Maher hallgatott. Antonov sem szólt egy szót sem.

5. fejezet

Később, Abu Simbelbe visszaútban a repülőn Jacobi elmerült gondolataiban. Amikor a pilóta jó egy óra múlva a Boelkow 207 kék orrát pontosan

nyugatnak fordította, a víztároló zöld vize úgy csillogott alattuk, mint csillanó cserepek végtelen áradata a lemenő nap fényében. Jacobi hunyorgott a szemével, pedig lehajtotta szemüvegének sötét üvegét is.

A kis gép hátsó két ülésén senki sem foglalt helyet, viszont nehéz faládákkal és postazsákokkal voltak megpakolva, olyannyira, hogy Asszuánban a repülőgépnek vég nélküli kifutást kellett tennie, mielőtt végre a levegőbe emelkedhetett.

Salah Kurosh, a helybeli pilóta, akit mindenki Sasnak nevezett, mert ő húzta a legszebb csíkokat az égen, úgy repülte be a teret, mint az álom, sokszor naponta kétszer is megtéve ugyanazt a szakaszt, és mindig a víztároló feletti utat választotta, aminek a szélessége 10-től 20 kilométerig terjedt, de mindig úgy, hogy a keleti vagy nyugati partról látóközelben maradjon. Alacsonyan szállt, alig ötszáz láb magasan a vízszint felett, és amikor teherhajóval találkozott, a gép szárnyát megbillentve tért ki előle.

Miután Jacobi Asszuánban helyet foglalt a gépen, elhatározta, hogy megbirkózik a munkájával. Előadást kellett tartania a hamburgi egyetemen, és erre a kalandra nem volt felkészülve.

Most viszont, amikor a repülőgép mintha egyenesen a napkorongba tartana, és körös-körül semmi más nem volt, csak víz, ég és sivatag, dühét és csalódottságát mintha elfújták volna, akárcsak azt az elképzelését is, hogy a szemesztert az előadóterem és az íróasztal között kell eltöltenie.

– Sas! – kiabálta túl Jacobi a gép hangos dübörgését. – El tudod képzelni, hogy mi mindezt feleslegesen csináltuk?

– Hogy érti ezt, professzor úr? – kiabálta vissza Salah.

– Úgy értem, el tudod-e képzelni, hogy a víz gyorsabb nálunk?

Kurosh összezavarodott. Végiggondolta a professzor szavait, aztán a fejét rázva válaszolt: – Soha az életben! Azt hiszem, bárki, aki itt dolgozik, mindenét odaadná, hogy a templomot megmentse. Ha kellene, akár három műszakban is dolgozna. Ebben egészen biztos vagyok, professzor úr.

– Három műszakban – nézett rá a pilótára Jacobi. – Ha rá tudná venni az embereit, hogy három műszakban dolgozzanak kettő helyett, tehát 24 órát 16 helyett, akkor sikerülne. Ez természetesen nagyobb személyi ráfordítást és magasabb költségeket jelentene. Erre viszont most hirtelen nem akart gondolni Jacobi.

A Boelkow 207 újra veszített a magasságából. A tároló víztükre egyre közelebb került. Csak most lehetett észrevenni a sebességet. Egyszer csak feltárult előttük Abu Simbel vidéke.

Ez újra és újra lenyűgözte, amikor másfél órás repülés után, a sivatag felett a sárga homokból egy aranyló település tűnt fel óriási daruival, kotróival, gépeivel, utcáival, házaival, sátraival és barakkjaival, mintha minden cél nélkül lennének szanaszét szórva. Salah úgy repült, ahogy megszokta, a folyó felől a templom elé, hogy a Ramszesz-kolosszus szinte kézzel fogható távolságban volt, és egy könnyű jobb kanyarral húzta el a gépet a nagy tábori térség felett.

Alattuk suhantak el a rádióállomás antennái, a vízlágyító berendezés tankjai és az erőmű, amely éjjelnappal gázfelhőket eregetett. A pilóta visszafogta a motort, majd lágy bal kanyart véve landolt, gázcsíkot húzva maga után a keskeny homokos pályán. Egy hosszú barakk előtt – tetején rádióantennák – állt meg a Boelkow.

Jacobi még egy pillanatig ülve maradt. Gondolkozott. Végül a pilótához fordult: – Salah, igazad van. Nem adjuk fel, tovább csináljuk. És sikerülni fog!

6. fejezet

Kaminski a doktornő unszolására a kórházban töltötte az éjszakát. Nem volt szüksége túl sok rábeszélésre. Mégis a németnek hamar eltűnt a reménye, mert másnap a reggeli viziten dr. George Heckmann, az Abu Simbel-i kórház főnöke jelent meg, egy kutató tudós típus, aki bizonytalanságát arroganciával próbálta leplezni. Heckmann úgy vélte, semmiképp nem volt szükségszerű, hogy Kaminski az éjszakát a kórházban töltse, öltözzön fel és menjen, majd egy hét múlva jöjjön vissza varratszedésre.

Éppen amikor Kaminski eleget tett a felszólításnak, nyílt az ajtó, és Sergio Alinardo állt előtte, egy üveg whiskyt lóbálva a kezében. Alinardo körülményes előadást tartott, nem fukarkodva a bocsánatkérésekkel viselkedése miatt, hogy sose volt szándékában Kaminskit megsebesíteni, és hogy nem lehetnének-e barátok. Ekkor az üveget a német felé nyújtotta.

Ő nem tudta, hogy történt – persze mi mást tehetett volna? –, az üveg után nyúlt, és közölte: – Oké, nem vagyok haragtartó.

Szavai örömmámort váltottak ki a toporgó olaszból, izgatottan ugrált egyik lábáról a másikra, és bátorítóan verte meg a vállát, hogy fején a seb belesajgott.

– Mi olaszok nagyon könnyen felizgatjuk magunkat – kiáltotta. – De ez nem mentség, igaz?

Estére meghívta őt a kaszinóba, hogy végleg fátylat borítsanak összekoccanásukra. Kaminski beleegyezett. Ez a vad olasz egyáltalán nem lehet rossz fickó, és amikor Alinardo felajánlotta a németnek, hogy terepjáróján hazaviszi, örömmel fogadta el.

Kaminskinak feltűnt, hogy ő is azt mondta: haza. Azok az emberek, akik nemzetközi építkezéseken dolgoztak, minden megszokott búvóhelyüket otthonnak nevezték, ha csak egyetlen kényelmes ágy volt is benne. Alinardo a „lóistállóban” lakott. A hosszú épületben – ahol a folyosó közepéről tíz szoba nyílt balra és tíz szoba jobbra, két vécével és két tusolóval középen – főleg agglegények laktak, akiknek nem volt idejük vagy kedvük, hogy valami jobb után nézzenek.

Kaminskinak fájt a feje, mert az olasz nem éppen lassan vezetett a széttaposott úton. Kaminski fogta a homlokát, és becsukta a szemét.

– Fejfájás? – érdeklődött Alinardo.

A német bólintott.

– Tudok egy halálbiztos módszert.

– Igen? – Kaminski megkínzottan nézett Alinardóra, aki fapados autója kormánya mögött valóságos táncmozdulatokat adott elő, hogy az út rögeit kikerülje.

– Kemal, a kovács.

Kaminski félrefordította a fejét. Úgy érezte, az olasz kigúnyolja, ráadásul fejfájása a növekvő nappali hőségben szinte elviselhetetlenné vált.

– Azt hiszed, be akarlak csapni, mi? – Alinardo élénken gesztikulálva magyarázta: – Abu Simbelben mindenki Kemalhoz megy, a kovácshoz, ha fejfájással küszködik. Az egyiptomiak azt mondják, még varázsolni is tud, de azt nem hiszem. Feltételezhetően Kemal csak egy jó gyógyító, mint amilyen sok van

Afrikában. Mindenesetre képes a legerősebb fejfájást is megszüntetni egyik pillanatról a másikra.

– Én nem hiszek az ilyen hókuszpókuszokban – vélekedett Kaminski.

– Én sem – kontrázott Alinardo –, de ezt a saját szememmel láttam.

– Mit láttál? – erősködött Kaminski. – Hogy hogyan varázsolta ki valakiből a fájdalmat?

Sergio Alinardo három ujját felemelte: – Esküszöm! Lundholm volt az, a svéd. Végül is ez nem tartozik mindenkire.

Kaminskinak mindenféle gusztustalan tevehúgy és porított majomhere receptje futott át az agyán, amiről Jeddah-i tartózkodása alatt hallott, de a legnagyobb szükségben sem próbálta ki soha, és elhárítóan így válaszolt: – Nem, köszönöm!

– Legalább nézd meg! – erősködött tovább az olasz. – Világos, hogy senkinek sincs köze hozzá, de ha valaki aláveti magát a procedúrának, azt megszabadítja a fejfájásától, és csodálója lesz Kemalnak, a kovácsnak.

Alinardo szavai mégiscsak kíváncsivá tették Kaminskit, és beleegyezett, hogy felkeressék a csodatévő kovácsot: végül is tudni akarta, miért volt az olasz olyan titokzatos.

A kovács egy kis négyszögletes épületben lakott, keskeny ablaknyílásokkal a Workshop utcára.

Egy behorpadt lemeztető alatt kampók és szerszámok vártak javításra, többségük már régóta várakozhatott ott, mert mindegyiket vastag sivatagi por fedte.

Amikor Sergio leállította terepjáróját a bejárat előtt, a ház belsejéből keserves kiáltás hallatszott, és a következő pillanatban egy fiatal egyiptomi nyargalt ki az ajtón a szabadba. Néhány méter után azonban megállt, mintha valami hívásra várna, aztán pillanatok

múltán felbátorodva, mint egy gyerek, indián léptekkel továbbszökellt.

Az olasz maga előtt tolta Kaminskit a bejárat felé, ahonnan még nagyobb hőség áradt ki. Kemal röviden felpillantott, amikor látta a két európait bejönni, de nem szólt semmit, és tovább foglalatoskodott a kéményében égő tűzzel.

Kemal öreg volt, mondhatni, aggastyán. Meztelen karjai, amelyek bőrköténye alól kilógtak, vékonyak és inasak voltak, hamuszürke bőre olyan volt, mintha rég nem látott volna napot. A rövid pillantás, amellyel az idegeneket végigmérte, elegendő volt ahhoz, hogy észrevegyék, Kemalnak csak egy szeme van, legalábbis csak egyikkel lát, a másik helyén, ha szemhéját felemelte, csak fehér folt látszott.

– Ez az úr borzasztó fejfájásban szenved – fordult Alinardo Kemalhoz.

Amaz bólintott, illetve bólintását csak sejteni lehetett, mint ahogy karmozdulatát is, amikor intett Kaminskinak, hogy foglaljon helyet egy hokedlin a bejárat mellett.

Elbizonytalanodva, hogy vajon mi fog történni, meg azért is, mert a kovács bizonyos tekintélyt árasztott magából, Kaminski fülelve leült. Arra volt felkészülve, hogy a kovács valami kotyvalékot fog hozni, és a fejére önti. Azon sem lepődött volna meg, ha a gyógyító ember egy egész szőrmegyárat hord elé. Azonban egész más történt.

Bénultan nézett fel Kemalra, aki hirtelen előtte termett, mint egy csuromvizes fa. Jobbjában egy rövid fogóval vékony, pirosán izzó tűt tartott. Gyors mozdulat – Kaminski fel se fogta, mi történik –, és a kovács az izzó tűt középen a fejéhez nyomta.

Kaminski észlelte, ahogy a vékony fém befúródott a bőrébe, érezte a megpörkölődött hús és haj szagát, azt hitte, a tű keresztülhatol a koponyáján, és

kétségbeesett üvöltés hagyta el a torkát. Mintha erre a kiáltásra várt volna Kemal, most ugyanolyan hirtelen engedte el pácienset, ahogy előbb kezelésbe vette. Kaminski kimenekült a szabadba, de alig ért ki, már hiába kereste azt a fájdalmat magában, amit ez az eszelős az imént okozott neki. Kaminski megállt. Karjával megtörölte a homlokát. Nem érzett fájdalmat, egyáltalán. A nyilallást a koponyájában mintha elfújták volna.

– Őrült vagy – mondta Kaminski halkan Alinardónak, aki járművéhez vezette. Amikor pedig beült, a fejére mutatva kérdezte: – Hogy nézek ki?

– Csak egy kis seb – válaszolt az olasz –, alig látszik.

Nevettek.

Alinardo szabadkozott: – Ha elmondtam volna, hogyan kezeli Kemal a pácienseit, soha az életben nem jöttél volna el. Így van?

– Pontosan – felelte Kaminski. A kemény rugózású jármű hintázása most egyáltalán nem zavarta. A kalapálás, mely nemrég olyan erővel kínozta a fejét, mintha fejszével hasogatnák, eltűnt.

– Most egyszeriben miért törődsz így velem? – kérdezte hirtelen a német.

Alinardo várt egy kicsit a válasszal, aztán mintegy futólag odavetette: – Talán beláttam, hogy helytelenül viselkedtem a templomnál. Tudom, néha túlpörgök, de aztán megbánom, sorry. De hát itt mindannyian a munkánkat végezzük, nem igaz? Márpedig ha nincs meg az együttműködés, nem fog sikerülni. Azt akarom mondani: mit érnek a világ legjobb kővésői, ha a blokkok szállítása nem funkcionál, és mit ér a mi egész munkánk, ha a védőgát nem tart ki, he?

A német élénken bólogatott. Megérkeztek a szállásához. Alinardo kitette őt a kis háznál, maga pedig továbbment a „lóistállóhoz”.

7. fejezet

A kaszinóban, ahol a megbeszélt iszogatással kívántak végezetül ünnepelni, a német és az olasz rátalált Lundholmra, aki jó viszonyban volt az építési igazgatóval.

Az igazat megvallva, ez a jó kapcsolat főleg a lányukhoz, Évához fűződött. Jacobi ugyanis feleségével és lányával élt Abu Simbelben, ez nemcsak megengedett dolog volt, hanem a cég kimondottan preferálta, tekintettel azokra az izgalmakra, amelyeket az építkezés első négy hónapja jelentett.

Annak idején a tábor nem tűrt meg egyetlen nőt sem, és az embereknek még sátrakban vagy a darus kocsikon kellett aludniuk. De amióta kőházak voltak, egyik a másik után hozta magával a feleségét és a gyerekeit. Bár ez sem volt problémamentes, hiszen a legcsekélyebb változatosság sem adatott meg a nőknek és gyerekeknek, leszámítva a kaszinó mögötti uszodát. Asszuán, a legközelebbi helység háromszáz kilométerre volt a folyó irányában, hajóval harmincórás út.

Lundholm meglepetést okozott a hírrel, hogy az orosz számítások a vízszint emelkedését illetően rosszak, a víztároló gyorsabban növekszik, mint előirányozták, és ezáltal az egész Abu Simbel-i vállalkozás megkérdőjeleződik, ha a következő héttől két műszak helyett nem háromban dolgoznak. Jacobi ragaszkodik ehhez, és döntését holnap hivatalosan is bejelenti.

Alinardo szemeit fölfelé fordítva, mint egy áhítatos szent, patetikusan felkiáltott: – Madonna mia!

– és némi hatásszünet után egész halkan hozzátette: – És mindezt ilyen gyenge ellátás mellett.

– Itt az uraknak komolyan be kell vetniük magukat – szólt oda Lundholm az olasznak –, a munkások a táborban fellázadhatnak,

Kaminski csodálkozva nézett rá. Valóban ennyire rossz a helyzet? Amit eddig adtak, végül is élvezhető volt.

– Ne olyan hangosan! – szakította félbe Alinardo. – Különben még valaki meghallja, és továbbadja a dicséretet az Igazgatóságnak. Aztán megint az menne, hogy el vagyunk kényeztetve, és nem szabadságon vagyunk itt, hanem azért, hogy pénzt keressünk.

– Ez is igaz – állapította meg józanul Kaminski.

– Jó, jó – vetette közbe Lundholm –, de eddig az építési munka jobban ment, mint az ellátás. De hát Egyiptomban az ellátás helyzete katasztrofális. – Egyik kezét oldalvást a szájához emelte, úgy fűzte hozzá: – Fogadok, Nasszer az arab szocializmusával hajótörést fog szenvedni. Jobban törődik a külpolitikával, mint saját országa problémáival. Álma az Egyesült Arab Köztársaságról csak fixa idea. A szírek megint elmenekültek…

–…és az oroszok, akiknek ezreit hozza az országba, még rosszabbul csinálnak mindent. Nekik mindez csak üzlet! – szitkozódott Alinardo. – A szovjetek lefizették Nasszert azzal, hogy háromszázmillió dollárral megfinanszírozzák az Asszuáni gát építési költségeit – a kamat két és fél százalék. Már most nincsenek az egyiptomiak abban a helyzetben, hogy a kamatokat fizessék, a törlesztésről nem is beszélve. Ezért követelnek az oroszok Nasszertől dologi értékeket. Azt mondják, már elzálogosította Egyiptom teljes gyapottermését, és amit még az ország termel, az kemény valutáért külföldre kerül. Számunkra itt, ezer kilométerre

Kairótól délre, nem sok marad, és néha az a félelmem, hogy majd teljesen megfeledkeznek rólunk.

– Na, na! – nevetett fel hangosan Lundholm. – Azért nincs akkora vész, olasz!

Ő azonban tovább hőzöngött: – De igen, ti, svédek levegőből meg a szerelemből éltek, de mi? – Ez egyértelmű utalás volt Lundholm Évával való kapcsolatára, azaz az építésvezető lányára.

Lundholm vállat vont, mintha azt akarná mondani: Aki tudja, csinálja! De hallgatott.

Ekkor Alinardo megbökte könyökével a svédet, és Kaminski felé intve a fejével, így szólt: – A mi újoncunk már tüzet fogott!

Lundholm vigyorgott, és egy pillantást vetve a Kaminski fején lévő kötésre, azt mondta: – Hadd találjam ki, hogy hívják! – És mesterkélt szünet után így folytatta: – dr. Hella Hornsteinre tippelek. Stimmel?

Kaminski zavartan bólintott.

– Zsenírozza magát! – konstatálta Alinardo kaján vigyorral. – Zsenírozza magát…

Lundholm megrázta a fejét: – Abszolúte semmi oka rá, valóban, dr. Hornstein nagyon érdekes személyiség. Csak…

– Csak?

– Csak attól félek… – és itt áthajolt az asztalon a némethez, és szinte súgva mondta –, attól félek, hogy egyáltalán nem nő.

A megjegyzés mérhetetlenül tetszett az olasznak. Rázkódott a nevetéstől, és ez teljesen felszabadította. Mikor végre megnyugodott, a svéd folytatta: – Az a nő hideg, mint a jégcsap, és még Alinardónak sem sikerült olasz charme-jával a jeget felolvasztania. Senkinek sem sikerült, ebben biztos vagyok.

– Azonkívül húzza a bal lábát – jegyezte meg sértetten az olasz.

– Sületlenség! – kiabált közbe Lundholm, és Kaminskihoz fordulva józanul megjegyezte: – Vérbeli olasz, nem tudja megemészteni, hogy visszautasították.

Ez még dühösebbé tette az olaszt, rácsapott az asztalra, úgy ordította: – Esküszöm nektek, hogy a doktornő húzza a bal lábát…

Alinardo kínos megjegyzése a többi asztalhoz is elhallatszott, és egy pillanatra minden szempár az olaszra irányult.

Alinardo úgy próbálta menteni a helyzetet, hogy felemelte whiskyspoharát, és a bámészkodók felé tartotta.

– El tudom képzelni – jegyezte meg Kaminski mintegy futólag –, hogy dr. Hornstein még soha nem mutatkozott itt a kaszinóban.

– Ó, nem – vette át a szót Alinardo –, alkalmanként már lehet látni, legtöbbször főnöke, dr. Heckmann kíséretében. De ha azt hiszed…

– Tévhit – állapította meg a svéd. – Azt hiszem, csakis és kizárólag az olyan trópusi betegségekről beszélgetnek, mint a bilharziasis és a cercaria-dermatitis.

Kaminski hitetlenül nézett Lundholmra, mintha nem fogná fel, hogyan tudott a svéd ilyen szóvirágokat egyáltalán kiejteni.

– A leggyakoribb betegségek itt a táborban – magyarázta amaz –, legalábbis a munkások között. Tudom, miről beszélek, én is részese voltam. Kezdetben eljártunk úszni a Nílusra, ott mindannyian szereztünk valami ocsmány betegséget. Akkor építettük meg itt az uszodát. Most már nem fordulhat elő ilyen.

– Szóval a nőkből – kezdte Arthur Kaminski minden összefüggés nélkül – egyszer s mindenkorra elegem van, ezt elhihetitek.

Poharába nézett révetegen, mintha egész múltja visszatükröződött volna onnan. Lundholm és Alinardo azt várta, hogy az újonnan jött ez után a bevezető után egész életét töviről hegyire elmeséli, mint ahogy azt egyszer már mindenki megtette, de nem így történt. Kaminski csak csöndben nézte a poharát.

– Na jól van – próbálta megnyugtatni Alinardo a németet –, itt mindenki cipeli a maga csomagját. De aki nem esik orra, az nem tanul meg felállni sem, nem igaz?

Lundholm bátorítólag csapott Kaminski vállára, és éppen el akart búcsúzni, amikor István Rogalla és Hassan Moukhtar régészek léptek be a kaszinóba, és egyenesen az asztalukhoz tartottak. Nagyon boldognak látszottak, és kezet ráztak Lundholmmal, mert a vízbetörést sikeresen eldugaszolta.

A svéd szélesen elmosolyodott, a dicséret láthatóan jólesett neki.

– De emberek, hiszen ez a munkám! – csitította őket nevetve.

Most a többiek is rá figyeltek.

– Délután elkezdtük a víz leszivattyúzását. Ha nem jön közbe semmi, holnap estére szárazak leszünk.

A jelenlevők elismerően rikoltoztak, tapsolva nyilvánították ki tetszésüket, és éltették Lundholmot meg a svéd nemzetet. Kaminskit is magával ragadta a lelkesedés, és a hangulat a tetőfokára hágott.

8. fejezet

Nem messze az asszuáni pályaudvartól, az El-Deir felé vezető utcán, a sűrű, ezüstös eukaliptuszfák egy házat takartak el, amelyet az egyiptomiak „Dácsá”-nak hívtak, mert ott laktak az oroszok. Ki él ott, és mi

történik a magas rácskerítés mögött, senki nem tudta igazán, legalábbis az asszuáni lakosok közül.

A sima tető feletti vezetékek és a fák közötti drótháló mind azt a gyanút keltették, hogy a háznak és lakóinak valami közük kell legyen a szovjet titkosszolgálathoz – ezért senkivel nem érintkeznek.

Abban az időben egész Egyiptomot behálózták a KGB-ügynökök. Még az afrikai orosz-ortodox egyház egy megtestesült érseke is hozzájuk tartozott, Beethoven és Puskin áhítatos tisztelője, utóbbit nem annyira költészetéért, mint az azonos nevű vodkáért favorizálta. Ugyanakkor voltak egyiptomi ügynökök is, akik a KGB-nek dolgoztak, no meg görögök és franciák.

Jacques Balouet touloni volt. Úgy nézett ki, mint Claude Chabrol, ennélfogva neki is mindig lógott egy szál cigaretta a szája sarkában. A sötét szemüveg némileg riasztó külsőt kölcsönzött, és egy kicsit az is volt. Mint fotóriporter és újságíró dolgozott Abu Simbelben, ő látta el anyaggal az újságokat és ügynökségeket arról, hogyan haladnak a munkák.

Hetente egyszer, állandó rendszerességgel utazott Balouet Asszuánba, hogy onnan küldje képeit és szövegeit a világ minden részébe. A táborban különcnek számított, nemcsak sajátos viselkedése miatt, hanem azért is, mert nem beszélt angolul, arabul meg pláne nem. Sajtóirodája a Governments (Kormány) nevű utcában volt egy barakkban, és eltűnése senkinek sem tűnt fel Abu Simbelben.

Asszuánban Jacques Balouet útja mindig az eukaliptuszfák mögötti ház felé vezetett, ahol a nehéz rácsos kapu minden alkalommal rejtélyes módon kinyílt. Egy orosz katona szürke uniformisban és piros zsinóros ellenzős sapkában fogadta a franciát a bejáratnál, futó pillantást vetett az aktatáskájába, és elvezette Szmolicsev főparancsnokhoz, az egyetlen

oroszhoz, aki annak idején névvel mutatkozott be neki – bár kétséges, hogy a valódi nevén tette ezt. Szmolicsev, egy fekete szemöldökű, őszes hajú, hatvanas férfi állandóan ősrégi íróasztala mögött ült – amely már a török uralmat is végigvészelte –, rövideket pöfékelt sodrott dohányából, és mindig ugyanolyan hiábavalóan próbált barátságos arcot vágni. Mellette két oldalon ugyanezt próbálta tenni három, sokszor négy segédtiszt, meg egy tolmács.

Ezen a poros, tikkadt délelőttön, ami izzadtságcseppeket varázsolt az őszhajú homlokára, Szmolicsev nem is erőlködött, hogy barátságos legyen, csak kurtán megkérdezte:

– Milyen hírt hozott?

A francia kinyitotta a táskáját, előhúzott egy nagy formátumú fényképet, és szó nélkül letette az orosz elé az íróasztalra. Látva a kíváncsiságtól megnyúlt tekinteteket, a képet a többiek felé fordította. A fotó az óriási, Abu Simbel-i vízbetörést mutatta a Ramszesz-kolosszus előtt.

Még mielőtt azonban Szmolicsev kárörvendéséből felocsúdhatott volna, Balouet egy másik fotót húzott ki a táskájából, és a főparancsnok elé tartotta. A kép a majdnem teljesen leszivattyúzott vízbetörést ábrázolta. Szmolicsev elvette, körbemutatta, és izgatottan magyarázta: Ez volt az előtt, ugye?

Balouet a kezével a levegőben hadonászva, nem kis erőfeszítések árán próbálta megmagyarázni, hogy az utóbbi képet 48 órával ezelőtt készítették.

Amikor a tolmács előadta a valódi tényállást a főparancsnoknak, ő tombolni kezdett: ordított és szidta a rezidenciát az összes beosztott ügynökkel együtt. Végül gesztikulálások közepette, verejtéktől csapzottan kérdezte? – Hogy történhetett ez?

A francia csöndben maradt, nem tudta a választ. Az ő feladata arra korlátozódott, hogy az Abu Simbel-

i eseményeket dokumentálja, nem pedig azok okait keresse. Így csak most tudta meg, hogy egy arab előmunkás volt megbízva azzal, hogy rossz hordalékot vigyen fel, más szavakkal: az oroszok érdekében állt az Abu Simbel-i vállalkozás meghiúsítása.

– *Csernosopi* – ordította a főparancsnok újra meg újra, ami az amerikai „nigger”-nek felelt meg, és mindenféle sötétséget foglalt magában. – Csernosopi! Mit rontottak el?

A körbeállók közül az egyik magához ragadta a szót, és körülményesen megpróbálta elmagyarázni a parancsnoknak, hogy a gát ténylegesen átszakadt, és a templom előtti építkezést a víz nagyrészt elárasztotta, de a németeknek és a svédeknek egyszerűen túl jó mérnökeik vannak, akik minden problémát megoldanak.

– És a Szovjetunió nagy népe? – fortyant fel Szmolicsev –, annak nincsenek jó mérnökei? Nem Gagarin elvtárs volt az első ember a világűrben? Nem a Vosztok volt az első űrhajó – szovjet mérnökök műve?

A főparancsnok belelendült: – Abu Simbel presztízsobjektum lett. Hogy mi történik ott, teljesen mellékes, elvtársak. Hogy néhány ősrégi kődarab elmerül a víztárolóban, vagy nem, nekünk teljesen mindegy. A mi dolgunk az, hogy Egyiptomot az arab világ elleni felforgatások védelmi központjává tegyük. Embereink időközben mindenütt ott vannak, a katonaságnál, az újságkiadásoknál, az egyetemeken, még a pártokban is. Szovjet tisztek vezényelnek az egyiptomi csapatoknál, és szovjet mérnökök vezetik az egyiptomi munkásokat. Szinte lehetetlenné vált, hogy ebben az országban bármi is a mi akaratunk ellenére történjék. Mégis: Abu Simbelben elaludtunk.

A jobb oldalon álló ügynökök egyike felemelte a kezét, mintha mondani akarna valamit, de Szmolicsev

nem hagyta őt szóhoz jutni, és ráordított, mintha egyedül ő lenne felelős a történtekért.

– Szovjet emberek építik a nagy asszuáni gátat, egy olyan építményt, amely nagyobb a piramisoknál! Mégis az egész világ Abu Simbelről beszél, ahol egy templomot szétszednek, és egy másik helyen újra felépítik. Ami még rosszabb: az egész világ a nyugatnémet, olasz és svéd mérnökök bravúros teljesítményéről beszél! Ha felütöm a külföldi lapokat, csak a kapitalista erőfeszítésekről olvasok Abu Simbelt illetően. Kérdezem én, elvtársak, hol vannak a dicshimnuszok az asszuáni szocialista teljesítményekről? Hol?

A jobb oldalon álló férfi, aki már az imént jelentkezett, átvette a szót: – Ez nem annyira a mi hibánk, főparancsnok elvtárs, mint inkább ezé az emberé! – és itt Balouet felé intett. – Túl sok hírt közöl kifelé.

– Marhaság! – méltatlankodott Szmolicsev, mielőtt még Balouet védekezett volna. – Ki akadályozza meg az információs irodát Asszuánban, hogy ugyanannyi hírt közöljön?

– Egyébként – erősítette meg a francia – egyszerűen olyan nagy az igény az Abu Simbel-i hírekre, hogy az újságírók letapossák a lábunkat. Meg talán – tette hozzá – ez egy nagyon attraktív létesítmény újságírói szemmel, ha értik, mire gondolok. Víztárolót már sokat létesítettek, de az, ami Abu Simbelben történik…

A szovjet főparancsnok maga elé meredt íróasztalánál. Erőteljes fekete szemöldökei semmi jót nem árultak el. Szinte sziszegve préselte ki a szavakat: – Hol… van… Antonov… elvtárs?

– Kint vár – felelte az egyik segédtiszt.

– Jöjjön be!

Egy oldalajtón belépett a szobába az Asszuáni gát orosz építési igazgatója.

A többiek visszavonultak. Mihail Antonov barátságosan bólintott Szmolicsev felé. Amaz ugrásra készen ült a helyén, valószínűleg a jelenlevők egyike sem lepődött volna meg, ha a főparancsnok nekiront az építésvezetőnek. Szmolicsev azonban készakarva lassan beszélt, anélkül, hogy a behívott szemébe nézne: – Miféle primitív népek végzik a sajtómunkát a maguk építkezésén, Mihail elvtárs? Nevezze meg őket!

Antonov habozott, és a főparancsnok ráordított: – Nevezze meg mindet!

Végül Antonov válaszolt: – Mojszejev, Liszenko és Kurjanova elvtársnő. Mind kitűnő emberek.

A parancsnok mutatóujjával magához intette egyik segédtisztjét, és diktálta: – Jegyezze: „Mojszejev, Liszenko és Kurjanova elvtársnő megtagadta a szocializmus szolgálatát. Azonnali hatállyal el kell hagyniuk Egyiptomot, új helyük kijelölésére később kerül sor.” És most magáról, Mihail Antonov elvtárs.

Az építési igazgatónak – aki nem látszott funkcionáriusnak – nem kellett tartania a KGB-főparancsnoktól. Szakmai felemelkedését elsősorban a mindenható Nyikita Hruscsov fiához fűződő barátságának köszönhette, egy olyan kapcsolatnak, amelyet akkor vett igénybe, amikor az észérvek nem voltak elegendőek, vagy ha összetűzésbe került a párthierarchia valamelyik elvtársával.

– Főparancsnok elvtárs – kezdte érvelését Antonov –, a felelősségem alatt működő sajtóiroda semmilyen mulasztást nem követett el. Mojszejev és Liszenko TASZ-referensek voltak Kairóban és Khartumban, ellátták az újságírókat. Ami pedig Kurjanova elvtársnőt illeti…

– Meglehet – szakította félbe Szmolicsev az építési igazgatót – nagyon felemelő, hogy így kiáll az embereiért. Csak hogy ők nem a maga emberei, elvtárs.

– Nem az én embereim? Mit jelentsen ez?

– Ugyan, ne tetesse magát butábbnak, mint amilyen!

– Nem értem.

A parancsnok ide-oda hintázott a székével, és szélesen elvigyorodott: – Még sose gondolt arra, ki rakta ezeket az elvtársakat a maga sajtóirodájába? – Öklével a mellkasára ütött. – Jól tudja, hogy minden TASZ-referens KGB-ügynök. Különben nem lennének TASZ-referensek! – A főparancsnok rázkódott a nevetéstől, és szemöldökei sötét félholdat írtak le.

Amikor a parancsnok elvtárs kinevette magát, Antonov magabiztossá vált: – Az utolsó szó még nem hangzott el. Utasítását megtagadom, de máshol fogok panaszt tenni.

– Igen, ezt megteheti – mondta Szmolicsev keserűen –, felőlem akár az SZKP első titkáránál.

Ezzel Antonov kapcsolatára utalt.

– Hogy miért is jöttem tulajdonképpen? – zárta le a kínos vitát Antonov. – Volt egy megbeszélésem Maherrel, az egyiptomi építésügyi miniszterrel és Jacobival Abu Simbelből...

– Úgy? Beszéljen csak, elvtárs… Teljesítették a megbízatásukat?

Antonov bólintott. A szocializmus megbízásából, de mit meg nem tesz egy szovjet ember a szocializmus kapitalizmus feletti győzelméért.

– És Jacobi elvtárs elhitte?

– Jacobi elhitte. Mi mást tehetett volna? Abu Simbelben a nyugatnémetek most iszonyú nyomás alatt vannak, mert azt hiszik, a víztároló vízszintje

gyorsabban emelkedik, mint ahogy eredetileg kiszámolták. Kétségtelenül sántítanak a terminusaik. Becsléseim szerint fel kell adják, vagy...

– Vagy?

– Vagy pedig a kapitalisták cinkelt kártyákkal játszanak. Mindenesetre még soha nem volt ilyen előnyös a helyzet a dicsőséges Szovjetunió derék mérnökei részére ahhoz, hogy Abu Simbelt átvegyék.

– Jó, jó! – kopogott ujjai végével az íróasztalon Szmolicsev. Elgondolkozott. – Hallotta, elvtárs, hogy az Abu Simbel-i védőgáton folytatott akciónk kudarcba fulladt?

– Semmit a világon – csodálkozott Antonov.

– Itt van! – A főparancsnok az építési igazgató elé tette Balouet fotóját. – Itt ni! A víz már a templomig ért, de a kapitalista szemetek elhárították a betörést, és lecsapolták a vizet. Azt hiszem, valami újat kell bevetnünk.

Az íróasztalon lévő telefon hangos csörrenéssel megszólalt. Szmolicsev felemelte, figyelt, és csak annyit mondott: – Da…

Aztán kis szünet után megint: – Da! – Azután lerakta a kagylót, felemelkedett, kezét ökölbe szorította az asztal lapján, és mint akinek fontos mondandója van, elkezdte: – Elvtársak, Moszkvából jön a hír, hogy Nyikita Szergejevics Hruscsov elvtársat az SZKP Központi Bizottsága felmentette állami és párthivatalából. Utódja Alekszej Nyikolajevics Koszigin elvtárs mint miniszterelnök, és az SZKP első titkára Leonyid Brezsnyev elvtárs.

Mindenki úgy állt a KGB fogadóhelyiségében, mintha gyökeret eresztett volna a lába. Úgy tűnt, csak Balouet, a francia nem fogta fel a közlés jelentőségét. Kérdően nézte a többi ügynököt, akiknek egyikét sem ismerte névről, de ők mereven bámultak maguk elé.

Antonov krétafehér volt. Látszott, hogy a bejelentés őt érintette legérzékenyebben.

– Hogy történhetett ilyen? – méltatlankodott halkan, Szmolicsevhez fordulva. – Maga tudott erről, főparancsnok elvtárs?

Szmolicsev imént még alig kivehető komor ábrázata először cinikussá vált, aztán, mint aki sebtében mérlegelte az előnyöket és hátrányokat, ábrázata átváltozott néma, széles vigyorrá, majd így szólt: – Nem óhajtok állást foglalni. Itt nem. De egy olyan kormányfő, aki cipőjével veri az emelvényt a nyilvánosság előtt, hogy gyenge szavainak nyomatékot adjon, az eljátszotta az esélyeit. Azóta Nyikita elvtárs csak viccfigura volt, akinek már nem hitt senki, főleg a nyugatiak nem. Mindenhol körbekürtölte, hogy a dicsőséges Szovjetuniónak nincs szándékában felhagyni a kémkedéssel. Ennélfogva minden gyerek tudja, hogy ott vagyunk minden nyugati kormányban, külföldi pártban, a kutatóközpontokban és intézetekben az embereinkkel. Az amerikaiak leleplezték az USA tengerészeténél Nelson C. Drummondot, és életfogytiglani börtönre ítélték. A svédek ugyanígy tettek Eric Weunerströmmel, az angolok Vlagyimir Szolomatinnal, és Nyikita elvtárs azt hangoztatta, hogy nincsenek szovjet kémek. Maga, maga és maga – mutatott egyenként mindegyikre –, maguk sem léteztek soha. Ma sincsenek, elvtársak!

A tréfa oldotta a feszült hangulatot. Mihail Antonov találta fel magát először: – Hogy Nyikita Szergejevics az igazat mondta vagy sem, az mindegy, főparancsnok elvtárs. Egyedül annak van jelentősége, hogy közlése a Szovjetunió érdekeit szolgálta-e.

– Pontosan ezt nem tette! – fortyant fel Szmolicsev. Öklével rácsapott az asztalra, és úgy kiabált, hogy a feje elsötétült: – Ellenkezőleg, Nyikita

elvtárs csorbította a Szovjetunió tekintélyét, minket, a KGB-t az egész világ előtt nevetségessé tett, és egy olyan emberhez, mint Kennedy, Hruscsov egyáltalán nem tudott felnőni.

Antonov, míg a plafonon lévő nagy ventilátor barna propellerszárnyait bámulta, ahogy a helyiségben a hőséget kavarta, elgondolkozott. Türtőztetnie kellett magát, nehogy hangos nevetésben törjön ki. Szmolicsev szavai tegnap még pontosan elegendőek lettek volna ahhoz, hogy a főparancsnok elvtársat örök életére egy szibériai büntető táborban tüntessék el – legjobb esetben, de lehet, hogy rögtönítélő bíróság lövi le, vagy egy előre megrendezett balesetben veszti életét. Ő, Antonov, még az imént megengedhette magának, hogy a mindenható, félelmetes Szmolicsev főparancsnok elvtársnak ellent mondjon. Nos, ez már a múlté.

Szmolicsev íróasztalából előhúzott egy üveg vodkát. Egy szolga kis poharakat hozott tálcán, a parancsnok karimáig töltötte azokat, és így folytatta:

– Igyunk a dicsőséges Szovjetunióra, és Koszigin meg Brezsnyev elvtársakra!

– Nazdarovje.

A KGB-parancsnok intett a kezével, hogy mindenki távozzon.

– Antonov! – szólt az építési igazgatóhoz, aki ott maradt. – A maga információs irodájából az elvtársak visszatérnek a Szovjetunióba. A saját panaszait pedig később előadhatja, szükség esetén egyenesen Moszkvában. – És kajánul elvigyorodott.

9. fejezet

Az új gát tövében indulásra készen állt a Nofertiti ellátóhajó Abu Simbel felé. Jó harminc órát tart majd

az út a Níluson. A hajóorr és a vezetőfülke ládákkal volt megpakolva, azokban gépek részegységei, konzervek, italok. Egy hálós ketrecben riadt tyúkok kotkodácsoltak. A hajó belsejében fapadok helyezkedtek el a kevés utas szállítására, akik kénytelenek voltak a fárasztó hajóutat választani, mert az Abu Simbel-vállalkozás két repülőgépén csak négy hely állt rendelkezésre.

Egy egyiptomi matróz kihúzott egy vitorlát a fémváz fölé, hogy védje a naptól, a vezérlő és a Nofertiti kapitánya, egy vastag ajkú, hamuszürke bőrű núbiai, hangos kiabálások közepette próbálták működésbe hozni a fedélzeti rádiót, a mikrofont a vezérlőfülke oldalának tartva reménytelenül hallóztak, vagy valami hasonlót ismételgettek.

Végül sikerült, és a legénység egyetlen tagja, a matróz élénk diskurzusba kezdett, teátrális mozdulataiból a hajó indulására lehetett következtetni, ami a tervezetthez képest már jócskán megkésett. De hát mi ment terv szerint ezen a forró, végeláthatatlan vidéken?

Hirtelen egy dzsip farolt oda, sárga porcsíkot húzva maga után, rajta a felirattal *Joint Venture,* ami annyit jelent: Vegyes Vállalat.

Jacques Balouet ugrott ki belőle, a francia. A jármű már fordult is vissza. Balouet olívazöld vitorlás táskát hozott magával. Rádobta az egyik fapadra, és letelepedett mellé. A Nofertiti elindult.

Rajta kívül hat vagy hét egyiptomi volt a fedélzeten, hosszú öltözékben. A vízbe bámultak, és közönyösen morzsolgatták gyöngyeiket ujjaik között. A leghátsó padon, közvetlenül a hajócsavar fölött egy lefátyolozott nő foglalt helyet. Ez önmagában még nem lett volna különleges, hiszen Abu Simbelben nem kevés nő is volt. Egy egyiptomi nő azonban, aki egyedül utazik, roppant szokatlan látvány volt.

Balouet magasra húzta szemöldökét, de napirendre tért a jelenség felett.

A főparancsnokkal folytatott eszmecseréje után pillanatnyilag semmi kedve sem volt társalogni. Egy egész pad állt a rendelkezésére, nekitámasztotta vitorlás táskáját a hajó falának, olyan kényelmes háttámlát készítve így magának, hogy lábait hosszában végig tudta nyújtani.

Ezen a vidéken a Nílus türkizkékben játszott. A víz sok ezer féle színben tükröződik, és a vakító homoksivatag, mely a két parton elterül, könnyeket csal az ember szemébe. A francia egy kendőt tartott a szeme elé, és szendergett. Időnként kikapott a táskájából egy műanyag vizespalackot, ivott egy kortyot, majd tovább bóbiskolt. Egy óra múlva elaludt.

Amikor Balouet felébredt, már látszott a végtelen víztároló gátja. A part tovább folytatódott, és végül feltárult a végeláthatatlan víztükör. Kellemes meleg váltotta fel a kegyetlen nappali hőséget. A ponyva alatt, a feje fölött egy gázlámpa himbálódzott, és sárgás fényt árasztott. Az egyiptomiak egymásra hajolva aludtak padjaikon. Az elkendőzött nő nyitott szemekkel ült éberen.

Balouet áthajolt az ülőpad támláján, és francia nyelven fordult az ismeretlen nőhöz: – De hiszen maga nem is egyiptomi, hiába van úgy öltözve!

A nő elhúzta a fátylat az arca elől, és ugyancsak franciául, de Balouet tájszólása nélkül azt mondta: – Maga pedig nem párizsi, uram! – Miután a megdöbbent francia nem ellenkezett, még megkérdezte: – Hogyan jutott az iménti következtetésre?

– Egy egyiptomi nő – felelte a francia – soha sem vállalkozna erre az útra, még akkor sem, ha teljesen emancipált.

– Nos, akkor minek gondol engem? – kérdezte a hölgy nevetve.

– Ha nem csalódom, ön francia!

– Nyert.

– És honnan?

– Párizsból!

Itt egy kis szünet következett, mindketten gondolkoztak, mit kérdezhetnének a másiktól. Az egyiptominak öltözött ismeretlen gyorsabbnak bizonyult: – És mi dolga Abu Simbelben?

Balouet maga is szívesen feltette volna ezt a kérdést, de most ő volt adós a válasszal, és azt mondta:

– Dolgozom Abu Simbelben. Az ottani sajtóirodát vezetem.

Ekkor az ismeretlen egy olyan mondatot mondott, amelyet a francia nem értett, de kétségtelenül oroszul hangzott, és Balouet visszakérdezett: – Mit mondott, madame?

A nő kezét rátette a szájára. Balouet belenézett az arcába. Nem volt szép, de szigorú vonásaiban volt valami elragadó, már amennyire ezt ennél a fénynél észlelni lehetett.

– Mit mondott? – erőltette Balouet.

.A nő félve pillantott mindkét oldalra, mintha a kérdés sarokba szorította volna. A válasszal szinte végtelenségig váratott magára.

– Meg kell bocsátania nekem, hazudtam magának – magyarázta óvatosan –, nem vagyok francia, orosz vagyok.

– Orosz? A legjobb franciát beszéli, amit valaha külfölditől hallottam.

– Több, mint tíz évig éltem Párizsban.

Balouet hitetlenkedve nézett rá. A szituáció nem volt számára egyértelmű.

– A szovjet követség sajtóattaséjának titkárnője voltam.

– Ja, vagy úgy…

– Igen, és Asszuánban a víztároló projekt információs irodájának dolgoztam. Raja Kurjanovának hívnak.

Balouet nem szólt egy szót sem, még mindig a nőt bámulta kutató tekintettel. Próbára akarja őt tenni a KGB? Raja szökevény, aki be akarja őt szervezni? Esetleg a körülötte alvást színlelők igazából egy gyilkos kommandó tagjai? Balouet érezte tarkóján a verejtékcseppeket, de megpróbált nyugodt maradni.

– Ezt ugye nem gondolta? – kérdezte az orosz nő.

– Nem – vallotta be Balouet –, ezt valóban nem gondoltam.

– Na és maga? Úgy értem, maga mit csinált Asszuánban?

A francia mosolyt próbált erőltetni magára, és körülményesen így kezdte:

– Igen, tudja, tulajdonképpen ugyanazt csinálom, mint maga... Egyébként engem Jacques Balouet-nek hívnak. Touloni vagyok.

Balouet-ben felmerült a kérdés, mit tudhat róla ez az orosz nő. Raja Kurjanova ugyancsak azon tűnődött, megbízhat-e ebben a franciában. Aki a szovjet követség ilyen posztját egyszer betöltötte, mindenkivel szemben bizalmatlan volt.

Csak hogy mondjon valamit, Balouet így szólt:

– Na és mi szél hozza magát Abu Simbelbe?

Raja Kurjanova hol az alvó férfiakat, hol Balouet-t mustrálta, majd suttogó hangon így szólt: – Uram, segítenie kell nekem! Nagyon kérem, segítsen! Kérem!

Balouet maga sem tudta, miért, de rábólintott. A dolog lassan kezdett kényelmetlenné válni. Vajon mit akar tőle ez az orosz nő?

– Tulajdonképpen – kezdte a nő akadozva, és közben maga elé bámult –, tulajdonképpen most egy Iljusin 28-ason kellene ülnöm, útban Moszkva felé. Én… – nézett a francia szemébe –, én a KGB-nek dolgoztam, itt minden vezető pozícióban levő orosz a KGB-nek dolgozik. Nem feleltem meg az elvárásaiknak. A maguk nyelvén ezt úgy hívják: szabotázs. Hogy mi vár a szabotőrökre a Szovjetunióban, azt jobb, ha nem mondom el magának. – Az utolsó szavakat Raja nagyon halkan suttogta, Balouet-nek komoly erőfeszítésébe került, hogy megértse. A nő összefogta fehér fejkendőjét az állán, és Balouet látta, hogy remegnek ajkai.

– Kérem, segítsen nekem! – könyörgött a nő.

Balouet még mindig nem volt biztos abban, hogy ez az egész esetleg nem csapda. Végül neki is félnie kellett a KGB messzire érő kezétől. Habozott, hogy saját kötelékét felfedje-e. A pillanatnyi helyzetet ez megkönnyíthetné, de úgy döntött, tartózkodik.

– Csodálom a bátorságát – mondta. – Tudjuk, mit csinálnak az oroszok a szökevényekkel. A földgolyó utolsó zugáig üldözik őket.

Raja keserűen nevetett.

– Tudom, de inkább legyen egy pici esélyem, mint semennyi. Mielőtt eltűntem, hamis nyomot hagytam magam után. Ettől legalább egy kis időre nyugtom lesz.

Balouet kérdőn nézett az orosz nőre.

– Nem szeretnék erről beszélni – ellenkezett a nő. – Most nem. Egyelőre csak néhány napra, pár hétre keresek búvóhelyet. Aztán majd meglátjuk. Végül is beszélek néhány nyelvet. Talán hasznosíthatom magam Abu Simbelben. Mit gondol?

A francia felemelte a vállát. Valószínűleg Raja Kurjanova találna állást magának. Balouet viszont arra gondolt, mi történik, ha az oroszok őt bízzák meg,

hogy kutassa fel az eltűnt ügynöknőt, és ez a gondolat szabályosan beteggé tette. Ő maga sem tette fel még magának soha a kérdést, mi lenne, ha egy napon közölné a KGB embereivel, hogy abbahagyja a munkát. Szent Isten! Micsoda szituációba keveredett!

– Tudom, mit gondol most – törte meg a csendet Raja. – Most azt kérdezi magától, mi visz rá egy olyan nőt, mint én, arra, hogy együttműködjön a KGB-vel. – Mélyet sóhajtott.

– Igen, pontosan ezen tűnődtem – hazudta a francia. – Egy olyan nőnek, mint maga, más lehetőségei is vannak.

Raja Kurjanova hevesen reagált: – Csak semmi frázis, uram, a helyzetem így is elég ostoba. De; hogy válaszoljak a kérdésére, a KGB-nek nagyon ronda módszerei vannak arra, hogy ügynököket beszervezzen. Különös szívélyességgel hálóz be olyan embereket, akiknek a természete, vagy a sorsa még rá is játszik erre…

Balouet mélyen érintve érezte magát. Raja megítélése pontosan ráillett. Kissé gnóm külsejétől kevésbé szenvedett, a sorsától annál inkább: hogy örökké sikertelen kívülálló maradjon, pontosan ez kergette a KGB karmaiba. Az az érzés, hogy egy hatalommal bíró, veszélyes szervezethez tartozik, hatalmat gyakorolhat mások felett, az a tudat, hogy a többiek elismerik – mindez több kielégülést okozott neki, mint az a pár dollár, amit ez az állás jelentett.

Természete nemigen játszhatott szerepet – gondolta Balouet, miközben a nőt mustrálgatta. Ő, úgy tűnt, belelátott a gondolataiba: – Nem, nem! – mondta sietve. – A sors volt az, ami nem szánt túl sok jót nekem.

– Sajnálom – jegyezte meg a francia hűvösen.

Raja Kurjanova felszólítás nélkül elkezdett mesélni: – Vegyész volt a férjem. Hogy milyen

nagyon szerettem, csak akkor vettem észre, amikor már mindennek vége volt.

– Elhagyta magát?

– Így is lehet mondani – nevetett Raja szomorúan.

– Amikor reggel elment, azt mondta: „Akkor este találkozunk.” De soha többé nem jött. A munkahelyén halt meg. Egyszerűen ennyi.

– Ennyi?

– Két belügyminisztériumi funkcionárius hozta este a hírt, hogy a férjem szívelégtelenségben meghalt. Egyszerűen ennyi. Először elhittem, mi mást tehettem volna, és ez bizonyos értelemben megfelelt a tényeknek. De hogy mi okozta a szívelégtelenséget, azt senki nem mondta meg nekem. Csak később tudtam meg az egyik kollégájától. Ő azóta nyomtalanul eltűnt. Uram, milyen világ ez? – Raja a könnyeivel küszködött.

Rövid szünet után folytatta: – A férjem nekem soha nem mondta, hogy tulajdonképpen kinek dolgozott és mit csinált ott. Mindig azt mondta, az a feladata, hogy két vegyi anyagot úgy elegyítsen, hogy egy harmadik keletkezzen belőlük. Valójában a KGB specirodájához tartozott.

– Speciroda?

– A specirodát a háború után alapították különleges operációk végrehajtására, szabotázsakciók és jelentős személyiségek ellen elkövetett szándékos emberölésekre. A speciroda saját kamrával rendelkezik, egy olyan laborral, ahol a legrafináltabb és legalattomosabb ölési módszereket fejlesztették ki…

–… és ebben a laborban dolgozott a férje?

– Így volt. Olyan mérgeket kutatott, amelyek szívhalált okoznak anélkül, hogy nyomok maradnának hátra, tehát természetes halálnak tűnnek. Később megtudtam, hogy olyan anyagokkal kísérletezett,

amelyeknek nem volt ellenszerük, viszont olyan veszélyesek voltak, hogy egyszerű érintésük is az ember bénulásához vezetett. A legveszélyesebbnek a neve KUR 3. volt. De miért is mesélem ezt magának?

Balouet ránézett Rajára. Az orosz nő bizalma meghatotta. Mindenképp kellemetlennek érezte a szituációt, mert nem volt bátorsága ahhoz, hogy felfedje saját elkötelezettségét. Csak az Isten tudja, mennyire gyűlölte ezt az egészet, valami megmagyarázhatatlan gyávaság űzte őt a KGB kötelékébe. Saját magát is gyűlölte. Ez a gyűlölet marcangolóbb volt, mint amikor az valaki más ellen irányul, ugyanis ebben az esetben az eredet és a cél – a gyűlölő és a gyűlölt – ugyanaz a személy volt. Ördögi kör.

Így tért Balouet napirendre egy kémikus, egy hét-próbás ügynök halála felett egy közömbös vállrándítással.

A végtelen víztároló olyan volt, mint egy tükör, fekete, sima és nyugodt, és a Nofertiti fárasztó egyhangúsággal haladt délnek.

Időnként a padon alvó egyik egyiptomi a másik oldalára fordult, miközben mormogó hangokat adott ki.

Ők beszélgettek, vagy bóbiskoltak, még az Abu Simbel-i út felét sem hagyták maguk mögött, amikor a vezérlő tiszt váratlanul megszólaltatta a hajókürtöt. Az alvó egyiptomiak felriadtak és hangos kiabálásba kezdtek, míg a vezérlő nagy kalimpálások közepette meg nem mutatta azt az óriási teherhajót, amely az útjukat elállta.

Amennyire el lehetett látni a távolba, nem volt megpakolva a fedélzete. Majd Asszuánban. A hajók szívesebben közlekedtek éjjel, hogy gépeikkel ne legyenek a tűző napnak kitéve. A teherhajó öblös

hangjelzéssel válaszolt, aztán gyorsan, hangtalanul eltűnt a sötétségben.

Balouet a Nofertiti tatján állt, és nézte, hogyan válnak egyre kisebbé a másik hajó helyzetjelző lámpái, míg végleg bele nem vesznek a víztároló messzeségébe. Az idegen nő már elmesélte neki a fél életét, de ő a sajátját csak néhány homályos szóvirággal jelezte. Most félhetett, hogy Raja Kurjanova a hosszú hallgatást megszakítva, felteszi a kérdést: – És magával mi a helyzet? Miféle szokatlan körülmények vezették ide? – De Raja hallgatott. Olyan sokáig hallgatott, hogy végül felé fordult. Bő öltözéke ujjával könnyeket törölt le a nő az arcáról. »

– Nem tudom, mitévő legyek – mondta halkan.

Tanácstalanságában, és hogy áthidalja a kínos szituációt, Balouet megkérdezte: – Egyáltalán nincs csomagja?

Raja rázta a fejét:. – Nem akartam feltűnést kelteni. Egyébként minden nagyon gyorsan történt. Nem maradt más választásom.

– Hm – morgott a francia, miközben cigarettáját rágta –, ez éppen nem könnyíti meg a helyzetet. Egy nő, aki hol itt, hol ott, egyszer csak feltűnik Abu Simbelben, ráadásul csomagok nélkül… mit fognak majd gondolni?

Az orosz nő vállat vont.

– Na ugye – mondta Balouet, és félrefordult, kémlelve a sötétséget. Mit kezdjen ezzel a nővel? Abu Simbelben túl veszélyes lenne számára az igazat elárulni. Más utat kell találni. Mindenekelőtt meg kell győznie Raja Kurjanovát, hogy ez a leghelyesebb. Gondolatai elkezdtek kavarogni, mint valami játékautomata figurái, hogy valami lehetőséget találjon az úton szerzett, nem kívánt ismeretségtől való megszabadulásra. Ott volt a végtelen víztároló, és a hajó egyhangúan folytatta útját...

Balouet egyik pillanatról a másikra került vissza gondolataiból a valóságba. Raja fellépett a hajókorlátra, összefogta a ruháját, és mély levegőt vett, mint aki felkészült az ugrásra. Balouet utánakapott, megragadta a karjánál, és maga is csodálkozott a szavain, amikor azt mondta: – Ne tegye! Mindig van valami megoldás!

Az orosz nő meghökkent: – Ó, azt hitte, be akarok ugrani a vízbe? Ó, nem! – Megpróbált mosolyogni. – A kozákoknak van egy közmondásuk: *„aki nem bír megmaradni a nyeregben, ne lovagoljon”*. Nos, én már elszántam magam erre a lovaglásra, nyeregben maradok.

Hangja nyugodtnak tűnt, és Balouet visszahúzta róla a kezét. Már-már szégyellte magát, hogy az életmentő szerepét játszotta.

Együtt foglaltak helyet a hátsó fapadon, és a hajó deszkáit bámulták, mígnem Raja újra megszólalt: – Ti, nyugati emberek mind elgyengültök, túl gyorsan feladjátok. Csak a szocializmus tanít meg küzdeni.

Balouet nem tudta, miért, de nem ellenkezett. Raja viselkedése ellentmondott minden értelemnek. De mi volt értelmes a szocializmusban az alapgondolaton kívül? Az ő viselkedése, egy nyugati ember viselkedése, ahogy azt Raja kifejezte, az talán ésszerű? Mosoly futott át az arcán, és bár a nő nem nézett rá, mégis azonnal észrevette.

– Nem hisz nekem, uram? Így is jó. Kérem, ne értsen félre: én nem akartam a szocializmusról beszélni, de nyugati kint tartózkodásom erre a meggyőződésre juttatott, és félek, hogy Nyugat elveszíti a világuralomért folytatott küzdelmet.

Bámulatos – gondolta a francia –, ez a nő a fejével játszik, a nyakát kockáztatja, hogy a szovjet titkosszolgálat karmaiból kiszabaduljon, miközben dicshimnuszt zeng a szocializmusról!

Ismételten kétségei támadtak, úgy érezte, ez az egész a szovjetek tökéletesen megrendezett színjátéka, a KGB neki állít kelepcét.

Beszélgetésük hosszú szünetekkel tarkítva – amikor is néhány pillanatot aludni is tudtak – akadozva folyt tovább, olyan nagy volt a kölcsönös bizalmatlanság. Kurusku környékén, ahol a víztároló elvékonyodott, kelet felől először kékessárgán, majd sárgás-pirosan kelt fel a nap. Ott, a Nílus vidékének legdélebbi pontján a széles terjedelmű tó számtalan fjorddal elkeskenyedett, és a reggeli fényben mint megannyi vízi kísértet, csillogó fátyolként tükröződött a hajnali pirkadatban.

Egyre nagyobb világosság keltette életre az alvó egyiptomiakat. A legidősebb zsinóron leeresztett a vízbe egy horpadt vödröt, amelyből egyik a másik után elintézte reggeli mosakodását. Aztán mindannyian a nap felé fordultak, és közösen imádkoztak.

Az asszuáni piacról Balouet magával hozott néhány pici banánt, nagyon édesek voltak. Rajának is odanyújtott egyet.

Az orosz nő rövid időre eltűnt a hajó aljában. Amikor visszajött, európai ruhát viselt: egy khakiszínű blúzt és egy kopott szoknyát.

– Ez a ruhám alatt volt – jegyezte meg Raja, hogy Balouet kérdését megelőzze. – Azt hiszem, így jobb, mint ebben a ruhában felbukkanni Abu Simbelben – és közben a hóna alatt tartott, összegöngyölt ruhadarabra mutatott.

A másodtiszt kis poharakban teát osztott az utasoknak, és bár Balouet megborzongott a gondolattól, hogy a barnás löttyöt a Nílus vízéből készítették, mégis elvett egyet. Raja visszautasította.

– Úgy néz ki, mintha tea lenne – jegyezte meg Raja szárazon. – Legalább olyan az íze is?

– Nem rossz – mondta Balouet –, csak nem szabad arra gondolni, hogy miből van.

Az egyiptomiak reggeli diskurzusa olyan hangzavarral járt, hogy a két európainak komoly nehézséget okozott egymás megértése. Pedig nagyon fontos volt, amit Balouet mondott: – Még egyszer alaposan átgondoltam a dolgot. A maga hovatartozásáról mélyen hallgatnunk kell. Az igazság Abu Simbelben nagy nyugtalanságot válthat ki. Vagy maga hogy reagálna, ha egy nő maga elé állna, és azt állítaná, hogy az oroszok elől menekül?

Raja tanácstalanul bólintott. – Igaza van, uram, de mit tegyek?

– Hagyja, hogy én csináljam! – mondta Jacques Balouet magabiztosan. Már volt egy terve.

10. fejezet

Kaminski gyorsan beilleszkedett Abu Simbel életébe. Az emberekkel jól kijött, már csak azért is, mert olyan volt, mint a többiek, mert az idő szorítása ellenére kellemes hangnem uralkodott, és mert sikerült az, amire törekedett: felejteni.

Mindenekelőtt nagy segítségére volt az olasz Sergio Alinardo nem várt hozzácsapódása. Állandóan együtt voltak, mindenesetre többet, mint mások. Ez feltűnt. Sergio volt az is, aki Arthurnak, a barátjának azt tanácsolta, hogy sürgősen szálljon le dr. Hornsteinről, a tábori orvosnőről, és ezt meg is tudta indokolni. Szép szemei ellenére hideg, mint egy hal, és a Ráktérítőtől délre még egyetlen férfinak sem sikerült a közelébe férkőzni, még dr. Heckmann-nak sem, a kórház kutató főorvosának. Ő árgus szemekkel követte minden lépését anélkül, hogy akár csak egy jottányival is közelebb került volna a célhoz.

Ami Kaminskit meglepte: azt remélte, Abu Simbel-ben a nőket mint témát teljesen elfelejti. Nem várta, hogy egyetlen nőnemű lénnyel is találkozhat itt, és még ennél is jobban meglepte őt Hella Hornstein. Hogy mi vonzotta minden figyelmeztetés ellenére ehhez a nőhöz, maga sem tudta megmagyarázni. Hiszen a doktornő külsejében egyáltalán nem felelt meg azoknak az elképzeléseinek, amik szerinte egy nőt csábítóvá tesznek. Ellenkezőleg, a doktornő olyan volt, mint amit Kaminski a diákosan lazának nevezett, lapos keblű, szinte fiús, és a kor divatjának magasan tupírozott frizurájával szemben ő fekete haját rövid lokniban hordta, ami Kaminskinak egyáltalán nem tetszett. Megjelenésének valami láthatatlan ereje vonzotta mégis hozzá – amelyet még mély, rekedtes hangja is tetézett –, vagy egyszerűen csak a megközelíthetetlensége hatott ilyen megmagyarázhatatlanul Kaminskira? Mindenesetre azt kívánta magának, amikor másodszor találkozik Hella Hornsteinnel, hogy a varratokat eltávolítsa a fejsérüléséről, kis komplikáció lépjen fel, mely további találkozásokat tesz szükségessé – de hiába. Csupán semmitmondó beszélgetés maradt abba a szülővárosáról, Bochumról, és egy ígéret, hogy azt egy következő alkalommal folytatják.

Ez az alkalom már napok óta váratott magára. A kaszinóban, ahol Alinardóval és Lundholmmal töltött majdnem minden estét, két hét után már ismétlődtek a beszédtémák, és ez minden ilyen építkezést hosszadalmassá, illetve unalmassá tett, ezt Kaminski már Jeddahból és Perzsiából ismerte.

Egyik este – Alinardo akkor éppen másik műszakban volt – Kaminski szállása ablakából látta, hogy az emberek ünneplőbe öltözve igyekeztek a kaszinóhoz, s ez – mint hallotta – csak különleges napokon volt szokás, húsvétkor vagy karácsonykor.

Anélkül hogy ismerné az ünneplőbe öltözés okát, ő is fehér inget vett, szürke öltönybe bújt, és nyakkendőt kötött.

Először azt gondolta, már későn érkezett, mert amikor belépett a kaszinóba, sötét volt. Még jobban meglepődött, amikor egy ideiglenesen felállított mozivásznon színes játékfilm vette kezdetét. A címre később már nem emlékezett (a történet egy nőről szólt, aki két férfi között őrlődik), mert a külső körülmények sokkal izgalmasabbak voltak, mint maga a film. Ugyanis Kaminski, amikor a félhomályban elfoglalta az egyik szabad széket, Hella Hornsteint fedezte fel maga mellett.

A film kópiája már számtalan forgatást megélt, olyannyira, hogy az egész film alatt „esett", mintha monszun uralkodna. Kaminski keveset törődött vele, mert főleg azzal volt elfoglalva, hogy szeme sarkából figyelje a mellette ülő nőt, anélkül hogy fejét elfordította volna a vászonról. Míg ott egy falusi iskola elöljárói a tanárokkal és más szakmabeliekkel közhelyeket pufogtattak az emberi kapcsolatokról, a tábori orvosnő hirtelen ujjával a vászon felé mutatott, és úgy suttogta: – Ott elöl van a műsor, Kaminski!

Kaminskit zavarta, hogy rajtakapták. Talán még el is vörösödött, de ezt szerencsére a félhomályban senki nem láthatta. Szóval már megint lefülelte őt.

A film után Kaminski meghívta Hella Hornsteint egy italra, de a doktornő elutasította. A férfi nem is várt mást. Végül felajánlotta, hogy hazakíséri, és további elutasításra számított, de meglepetésére a doktornő beleegyezett, azt mondta, a veszélyes, vad kutyák miatt, amelyek éjjel a táborban kószálnak.

Az éjszaka alkalmas volt arra, hogy még egy olyan józan építészmérnökben is, mint Arthur Kaminski, romantikus érzéseket ébresszen. Soha nem látott még nagyobb, szélesebb, tisztább eget, mint itt

Abu Simbelben. Mintha kétszer annyi csillag lenne rajta, mint máshol, és kettőzött erővel világítanának. Mint egy hatalmas lyukacsos sátor, amelyen a nap ragyogó fénye áthatol, olyannak tűnt most a csillagos égbolt. Csend volt. Csak néha lehetett hallani a kotrók és bulldózerek moraját a domb mögötti építkezésen. Egy terepjáró jött fölfelé az úton, hogy leforduljon a kereszteződésnél a munkások táborához. Aztán már csak a vad kutyák vonítását lehetett hallani, amelyek háztól házig jártak, hogy ételmaradékokat keressenek maguknak. Még mindig harminc fok volt, a nappali 45-50 fok ellenében ezt a hőfokot az ember már szinte hűvösnek érezte.

Egy ideig Kaminski és Hella Hornstein hallgatva ment egymás mellett a megvilágított transzformátorállomás irányába. Az út szélén lévő utcai lámpák, összehasonlítva a ragyogó csillagsátorral, csak halvány fényt árasztottak. Hella kezeit hátul összekulcsolva tartotta, ezáltal valami megközelíthetetlenséget sugárzott. Kaminskit régi iskolai tanítónőjére emlékeztette, aki annak idején ugyanebben a pózban diktált a nebulóknak. S hirtelen Hella Hornstein, arcát az égnek fordítva, mint egy alvajáró, beszélni kezdett: – Héj, áldott légy Horus szeme, te, aki szépségeddel megörvendezteted az isteneket, amikor a keleti égbolton felkelsz.

Kaminski állva maradt, hogy figyelje szavait. Nem hitt a fülének, amikor a kíséretében lévő nő folytatta: – Isis, a te nővéred jön el hozzád, Horusa a fénynek, szerelmedtől ittasan. De te ülve hagyod őt Phallusodon és magvad belé hatol...

Aztán megfordult és Kaminskira nézett: – Remélem, nem ijesztettem meg?

– Dehogyis! – mondta Arthur zavartan –, csak megbabonázva hallgattam magát. Nagyon költőien hangzott, valóban.

Úgy tűnt neki, mintha a megközelíthetetlen doktornő átváltozott volna. Egyszeriben elmaradt a hűvössége, és viselkedésében a komolyságot valamiféle büszkeség váltotta fel, mely inkább az önbecsülés érzését tükrözte, mintsem gőgöt vagy önteltséget.

– A mondatok az egyiptomi halottas könyvből származnak – jegyezte meg a kivételesen rendkívüli nő, és ekkor először látta őt Kaminski mosolyogni: – Több, mint háromezer éves!

– Valóban lenyűgöző – konstatálta Kaminski, csak hogy a beszélgetést fenntartsa. – Érdeklődik az egyiptomi történelem iránt?

Habár dr. Hornsteinnek értenie kellett a kérdést, nem adott rá választ. Fölemelte a fejét, és szinte függőlegesen nézett az égre, úgy mondta: – A régi egyiptomiak elképzelése szerint a halottak-lelke az éjszakai égen találkozott a halhatatlan istenekkel. Együtt voltak a tejútrendszer örvényében, a mérhetetlen kozmoszban.

Kaminski szintén felfelé kémlelt, és hagyta, hogy hasson rá az ünnepi csillogás. – Nagyon szépen mondta – jegyezte meg, és ezúttal őszintén gondolta. – Többet is tud a régi egyiptomiak világáról? Én nem túl sokat tudok róla.

– Nagy kár – jegyezte meg Hella Hornstein, de hangja semmiképpen nem csengett csalódottan. Úgy tűnt, Kaminski vallomását felszólításnak vette, hogy még többet meséljen.

– Korábban ebben az országban az emberek azt hitték, hogy keleten születnek, és a lelkűk az élet során nyugat felé halad az égen, mindig a napot követve, míg elmerül az éjszakában, és egy másik lénnyé változik. Ez a magyarázata annak is, miért építették a sírokat és templomokat a Nílus nyugati partjára.

Kaminski elgondolkozott: – Abu Simbel is a nyugati parton fekszik, Ramszesz mégsem itt van elhantolva.

– Stimmel – helyeselt a doktornő –, de ennek más okai vannak. Jöjjön, késő van, haza akarok menni.

A férfi nem értette, hogyan változhatott meg ilyen radikálisan Hella Hornstein hangulata egyik pillanatról a másikra. Nem, egyáltalán nem értette ezt a nőt, de úgy tett, mintha minderről egyáltalán nem venne tudomást. Szótlanul lépkedett mellette, mint egy megfegyelmezett kutya.

Kaminski számára világos volt, hogy minden jó szándéka ellenére akarta ezt a nőt, egyszerűen akarnia kellett, bármibe kerüljön. Éppen elég erényt felsorakoztatott amellett, hogy egy ilyen nő, mint Hella, attraktívnak tessék, így gondolta, de ugyanebben a pillanatban tört rá a szörnyű érzés, hogy még itt a sivatagban is kísértheti a múltja.

Mint az út elején, ugyanolyan szótlanul közeledtek Hella házához, egy kőből épült földszintes épülethez, amelynek a tetőzetét három félkupola képezte, zseniális találmány, a kegyetlen napsütést a nap bármely szakában visszaverte, és ezáltal megakadályozta a helyiségek felforrósodását. Dr. Hornstein két nővérrel és a kórház egyik ápolójával lakott itt, egy kőhajításnyira a munkahelyétől. A házat térdmagasságig fal vette körül, homokkő darabkákból volt kialakítva, vakolat nélkül, és a homok elleni védelmet szolgálta, mely már a legenyhébb fuvallatra is úgy beterített mindent, mint hó a hegyeket.

– Kaminski!

Kaminski gyűlölte, ha valaki így szólt hozzá, lekezelően, de visszafogta magát, hogy akarata ellenére ne izgassa fel magát. Ez a hangnem valahogy megfelelt annak a lénynek, amit Hella Hornstein

általában mutatott magából, de Kaminski úgy érezte, hogy mögötte egy egészen más nő lakozik.

– Nézze, itt! – ragadta meg Kaminski karját, ahogy a ház bejáratának fényénél arcát felé fordította. Egy karnyi vastag kígyó tűnt elő vad, ostorozó mozdulatokkal a homokban, mintha szörnyű kínoktól szenvedne. Amikor azonban a gombolyag kibontakozott, akkor vette észre Kaminski, mekkorára tatja a száját a kígyó: olyan hatalmasra, mintha mindkét állkapcsa ki akarna fordulni a helyéből, és torka olyan volt, mintha szét akarna roppanni. Szájából egy vörös-fehér foltos macska hátulsó fele himbálódzott. A hátsó lábai és a farka egyértelműen felismerhetőek voltak, és a szörnyeteg erőteljes mozgása következtében az áldozat pár centiméterrel mélyebbre került a torkában.

– Susu! – kiáltotta Hella, és Kaminski rádöbbent, hogy a kígyó áldozata nem más, mint Hella háziállata. Nem tudta, hogy történt, de Hella hirtelen a karjaiba vetette magát, és fejét a mellkasába temette.

– Susu! – kiabálta újra és újra.

Kaminski azt kívánta, bárcsak ez az ölelés más körülmények között jött volna létre, így a nem remélt közeledéstől semmit nem várt, sőt sokkal inkább arra ösztökélte, hogy az ölelésből kibontakozzon. Valaminek történnie kellett.

– Fegyvert! – kiáltotta Kaminski. – Van valakinek fegyvere?

Hella megvonta a vállát, és tanácstalanul ingatta a fejét.

– Fejszéje van?

A szomszéd házból egy egyiptomi szolga közeledett, aki felébredt az éjszakai kiabálásra. Rémülten pillantott a kígyó felé, aztán Kaminskira nézett, és azt mondta: – Kés, uram! – és mindkét kezével egy kés hosszát mutatta.

– Jó lesz! – kiáltotta Kaminski. – Ide vele! De gyorsan!

A szolga visszarohant a házba. Röviddel később megjelent egy hatalmas görbe karddal, amilyet az arab piacokon lehet vásárolni.

Kaminski két kezébe fogta a fegyvert. Nem zavartatva magát, óvatosan odament a kígyóhoz. Az még mindig heves mozdulatokkal tekergőzött. Szájából már csak a macska farka lógott ki. Borzasztó látvány volt. Kaminski a fegyvert mindkét kezével a feje fölé emelte. Óriási csapással kettészelte a szörnyet. Spriccelt a vér, és a poros, homokos talajt feketére színezte. Az imént még egyetlen kígyóból most egyszeriben kettő lett, mindkettő külön életet élt. Forgolódtak, tekergőztek a homokban, és semmi jelét nem mutatták, hogy el akarnának pusztulni. Amikor Kaminski látta ezt, másodszor, harmadszor és negyedszer is lecsapott, szanaszét kaszabolva a kígyó darabjait. Ezzel a vérfürdő véget ért.

Hella a borzasztó jelenetet biztonságos távolságból szemlélte. Kezét a szájára szorította. – Micsoda szörnyű ómen! – mondta.

11. fejezet

Nem sok minden akadt, amiről a táborban beszélni lehetett, alapjaiban mindig ugyanazok a témák voltak napirenden, ezért aztán Kaminski hőstettének híre gyorsan körbejárt. Úgy ünnepelték őt, mintha nem is kígyóról, hanem legalábbis sárkányról lenne szó, és mintha maga a doktornő esett volna áldozatul, nem a macskája. Csak Hella Hornsteintől nem jött semmilyen reakció. De hát mit csinált rosszul?

Még akkor is, ha a macska elvesztése miatt szenvedett, mondhatott volna valamit illendőségből, viselkedése elismeréséül.

Hella hallgatása azonban csak tovább növelte azokat a rejtélyeket, amelyek ezt a nőt körülvették. Kaminski egy pillanatig úgy gondolta, beszél vele, mi az, amit rosszul csinált, egyáltalán nem kell-e bocsánatot kérnie valamiért, de aztán elvetette a gondolatot, legalábbis elnapolta szándékát.

A templom projektje döntő fázisába lépett. Lundholm a vízbetörést a víz leszivattyúzásával helyreállította. A védőgát szerencsésen kitartott. Most indulhatott a tulajdonképpeni munka.

A régészek és mérnökök megegyeztek abban, hogy a nagy templom homlokzatát tíz függőleges irányú vágással, és a négy kolosszust – állapotuk szerint – tizenkét-tizenöt blokkra darabolják szét, tíztől harminc tonnáig terjedő, előre kiszámított súlyelosztásban. Ez az eredetileg tervezett raszterek megnagyobbítását jelentette, de jelentős előnyökkel járt. Egyrészt a munka gyorsabban haladt, másrészt a régészek szívesebben vették, hogy az egyes darabok minél nagyobbak.

A legnagyobb problémát mindez Sergio Alinardónak és Arthur Kaminskinak jelentette. Alinardo hosszabb és keményebb vágószerszámokat igényelt volna. Bizonytalansági tényezőt látott abban a műgyantában, amellyel a daruk acélkampóját a homokkő blokkokba rögzíteni kellett. Ki fognak bírni harminc tonnát? Kaminski megerősítette a talapzatot, amelyre a Derrick-darut ráhelyezték. A mély rakterű gépek harminctonnás blokkok súlyának voltak kitéve, ezért Kaminski a sivatagi útnál szélesebb terepet kátrányoztatott fel, hogy a szállításnál előforduló rázkódásokat elkerülje.

Elődje, Mösslang az építkezés helyéhez közeli utcában kis kunyhót állíttatott fel, melyet egyfolytában tűzött a nap. A háromszor négy méteres barakkok oldalfala és talapzata nyers fából készült, ugyanígy a tető is. Itt töltött Kaminski napi tíz órát az ötvenfokos hőségben, mert minden menetet dokumentálni kellett, és ez a munka komoly koncentrálást igényelt. Jacobi siettette a munkálatokat.

1965. október 10-ének reggelén különös izgalom lengte be az építkezés területét. Sokkal többen voltak a helyszínen, mint máskor. Még azok a melósok is, akik a műszakjukat reggel hat órakor befejezték, ott maradtak, nem mentek vissza a táborba. Alinardo az előző éjszaka folyamán hat legjobb emberével megtette az előkészületeket, reggel leeresztették az acélhorgonyokat, és megtöltötték műgyantával. Száradási idő huszonnégy óra. Nos, eltelt huszonnégy óra.

Az első kolosszus fölött egy masszív acélsín himbálódzott két darukampón. Erre kellett az acélhorgonyt ráerősíteni. A Derrick motorjai üres járatban mentek. Kaminski egy adó-vevő segítségével irányította a daru kezelőjét. Az első kolosszus tetején két egyiptomi munkás állt, és lélegzetelállító tornamutatványok közepette csavarozták a masszív acélhorgonyokat a sínhez. A távolság a kolosszus lábához légvonalban harminc méter volt. Kaminskit tömeg vette körül. Mellette állt Jacobi, az építésvezető, Hein Lundholm, a mérnök, valamint a régészek: Hassan Moukhtar, István Rogalla és Margret Bakker, Kairóból ideutazott az építésügyi miniszter, Kamal Maher, és Ahmed Abd el-Kadr, az Egyiptomi Múzeum igazgatója. Jacques Balouet-nek, a Sajtóiroda vezetőjének gondja volt rá, hogy jó tucatnyi újságíró, fotós és riporter is a helyszínen legyen.

A legtöbb munkás otthagyta a munkahelyét, hogy a jelenetet a lehető legközelebbről láthassa. A templom előtti utcán állt a mély rakterű kocsi egy fagerenda állvánnyal, amelyre majd, ha minden jól megy, a hegyből kivágott blokkot helyezik.

Kaminski egy olyan ember könnyedségével osztogatta parancsait, aki hozzá van szokva, hogy tonnás súlyokkal bánjon. – Mélyebbre, mélyebbre, eresszétek, állj! – A nehéz sín lassan ereszkedett le az óriási blokk acélhorgonya fölé, aztán azokat összecsavarozták. A munkások karnyi vastag csavarkulcsokat használtak.

– Magára hagyatkozom! – fordult Jacobi professzor Arthur Kaminskihoz.

– Rendben van – nevetett a másik. – Én pedig teljes bizalmamat Alinardóba helyeztem.

– Miért énbelém? – kiáltott az olasz a háttérből. Kaminski megfordult. Azt akarta mondani: „Mert te meg a munkád az egyetlen bizonytalansági tényező. Minden más ki van számítva. Ha viszont a te acélhorgonyaid nem tartanak a blokkban, akkor az lezuhan és ezer darabra esik szét.”

De nem mondta ezt Kaminski, mert az emberek között felfedezte Hella Hornsteint. Megjelenése nem lepte meg őt, inkább az, hogy kezét ökölbe összeszorítva, szurkolva intett felé, mint aki azt akarja mondani: „Együttérzek, minden jót kívánok.”

Az adó-vevőből jött a jelentés a kolosszus tetejéről: – Kész!

– Oké – szólt vissza Kaminski. – Tűnés gyorsan!

A két munkás a széles fadeszkán balanszírozva, akár a kötéltáncosok, jutottak át a kolosszus tetejéről a második kolosszusra. Mint két hős a győzelem után, integettek lefelé. Az igazi kaland azonban még hátra volt.

Kaminski adó-vevőjét egész közel tartotta a szájához: – Emelni, emelni, emelni – parancsolta halkan. A tartókötél megfeszült és remegni kezdett. A Derrick széles karja, úgy tűnt, szintén megremeg. A motorok megkínzottan bömböltek, és Kaminski idegei is pattanásig feszültek. Hangosan üvöltötte az adó-vevőbe: – Fel, fel, fel! A szentségit, fel!!!

Ekkor hirtelen elvált a fáraó feje a törzsétől, bátortalanul himbálódzva emelkedett a levegőbe, aztán egyre gyorsabb ütemben lengedezett, kifogott halként ficánkolva óriási kampóján a levegőben. Kaminskinak furcsa érzése támadt.

A templom lábánál a munkások szanaszét rebbentek, vadul üvöltözve egymásnak, mert tudták, hogy a munka legnehezebb része következik. Kaminski kiadta a parancsot, erre a Derrick hosszú daru géme lassan leereszkedett balra, és a húsztonnás blokk annyira mozgott, hogy a centrifugális erő még tovább növelte annak saját súlyát. Mivel a daru elég közel állt a templomhoz, a darugémnek a nagyobb, bal oldali, 270 fokos szögben kellett leereszkednie, hogy terhét a mély rakterű kocsiba lepakolhassa.

A tartókötél mozgása és az általa okozott fény-árnyék váltakozás következtében a fáraó mosolya élénkebbnek tűnt, mint statikus állapotban. A bámészkodók szorongva figyelték a jelenetet, senki nem mert megszólalni. Csak Kaminski parancsai röpködtek a levegőben. Aztán a fáraó feje elérte helyét a mély rakterű kocsiban.

– Leengedni! – kiáltotta Kaminski az adó-vevőbe. Még néhány instrukció a széles darugémnek, irány balra, aztán jobbra, végül a többtonnás teher helyet foglalt a szállító járművön.

Egy pillanatra még ott maradt a csend. Úgy tűnt, mintha mindenki, aki a jelenetnek szemtanúja volt, meg akarna bizonyosodni arról, hogy nem álmodik,

mindez valóság. Utána viszont hangos ujjongásban törtek ki. A férfiak egymást ölelgették, voltak, akik a földről felmarkoltak egy csomó homokot, és fejük fölé dobták, sárga felhőket varázsolva a levegőbe: sikerülni fog az Abu Simbel-i vállalkozás!

Oldalt, a lefejezett kolosszus árnyékában állt Hella Hornstein. Figyelte a Kaminski körüli üdvrivalgást, de nem úgy tűnt, mintha őt ez különösebben megindítaná. Amikor az építészmérnök észrevette őt, kiszabadította magát a gratulálok hangzavarából, és odament a tábori orvosnőhöz. – Régen láttam – jegyezte meg zavartan.

Hella kezét nyújtotta és utánozhatatlan modorában mondta: – Gratulálok, Kaminski, nagyszerűen csinálta. Precíziós munka!

Kaminski megfogta a kezét, de érintése inkább hideg volt és kellemetlen. A kígyóval való éjszakai találkozás óta, amiért még köszönetet sem kapott, többször megpróbálta ezt a nőt kiverni a fejéből. Azért többször, mert az a kivételes kisugárzás, ami a nőből fakadt, sok álmatlan hánykolódást okozott neki a rákövetkező éjszakákon.

Ezért aztán Kaminski gyorsan visszahúzta a kezét, csak valami köszönömfélét motyogott, és igyekezett dr. Hornsteint sürgősen otthagyni, miközben a munkásokat követte, akik a kunyhó felé siettek.

Időközben a szállító kocsi elindult, először csak centiméterről centiméterre, aztán kb. öt kilométer per órás sebességgel.

Több mint egy órát tartott, míg a nehéz jármű az emelkedőn elérte a raktárhelyet.

A raktározás területét sínrendszer hálózta be. Egy hordozó daru, mint egy karom, a terület bármely pontjáról pályára tudta tenni terhét, és föl tudta emelni a blokkot a szállítókocsiról. Ott a fáraó feje a GA1A01 kód-számot kapta, amit rá is festettek.

A GA1A17, a tizenhetedik kő váratlan módon megváltoztatta az életét.

12. fejezet

Tíz nap és tíz éjszaka sikeres munkája rutinná tette a feladatot. Az acélhorgonyok stabilan tartották a súlyokat. Alinardo tökéletes munkát végzett szakembereivel. Három-négy órát vett igénybe egy blokk felemelése, bepakolása és a raktárterületre szállítása.

A GA1A17 számú blokk – az egyik kolosszus talprésze – már nem okozott nehézséget. Kaminski átadta az irányítást előmunkásának, Karl Thierynek. Minden pontosan a terv szerint történt, de a feszültség, ami kezdettől fogva belengte az építkezést, nem oldódott, és ez volt az, ami megkülönböztette ezt a projektet a többitől, ahol Kaminski eddig dolgozott.

Ezen a reggelen Kaminski építési kunyhójában ült a tervrajzok fölé hajolva, amelyeket Alinardótól kapott. A kövek vágásának vonalvezetése újabb vitát váltott ki a márványszakértők, régészek és mérnökök között. A követ vágók igyekeztek, lehetőség szerint rövid darabokat vágni, a régészek amellett voltak, hogy minél kevesebb vágásra kerüljön sor (ami természetesen nagyobb blokkokat jelentett), míg a mérnökök szállítási okokból a lehető legkisebb blokkokat találták ideálisnak. A vita egyetlen vágásról is órákig tartott, s a legtöbbször kompromisszummal végződött.

Mialatt Kaminski éppen az egyik ilyen vágási rajzon tépelődött, közeledett az aznapi első szállítókocsi többtonnás terhével. Ismerte a motorok bőgését a hegyi emelkedőn, amely rendszeresen ismétlődött, így nem is fordított rá különösebb

figyelmet. Ez alkalommal azonban a dübörgés hirtelen abbamaradt. Kaminski egyszer csak fülsiketítő sivalkodásra lett figyelmes, a hidraulikus fékek fújtatására, a széthasadó gerendák recsegésére, aztán egy rettenetes rázkódásra, mintha a föld is remegne.

A barakk úgy mozgott, mintha vihar, vagy földrengés söpörne végig, és ugyanebben a pillanatban a kis helyiség megtelt porral, mint valami robbanáskor. Kaminski karját a szájára szorította, köhögött, sárga port prüszkölt, majd kirontott az ajtón a szabad levegőre.

Egy kőhajításnyira állt a szállítókocsi. Mellette feküdt a GAlA17-es blokk, mint egy partra vetődött bálna. A deszkaállványzat lecsúszott a járműről, és szétroncsolódott. Kaminski hitetlenül hunyorgott a napba, nem értette, miért okozott ez a baleset a kunyhójában ilyen robbanásszerű felhőket, amikor a kőtömeg harminc méterre fekszik, és semmilyen nyomot sem hagyott a levegőben.

A jármű vezetőfülkéjéből Ali mászott ki, egy fiatal egyiptomi, aki különösen megbízhatónak számított. Fejét fogta, mint egy siratóasszony és amikor Kaminskit észrevette, a távolból kiáltotta: – Ali nem lenni hibás, uram. Macska lenni hibás! – s közben próbálta megértetni, hogy egy macska miatt fékezett, amelyik átfutott az úton.

Eltekintve a peremek néhány jelentéktelen lepattanásától, amelyek a szállítás céljából széles ragasztószalaggal voltak rögzítve, a GAlA17-es blokk a balesetet sérülésmentesen átvészelte. A mentés a homokos talajon mégis az éjszakai órákig tartott, és mély kráter maradt utána.

Kaminski ismét a tervei fölé görnyedt a kunyhóban. Fáradt volt, és abba akarta hagyni, de még mindig nem ment ki a fejéből a porrobbanásszerű

valami, ez az elképesztő jelenség, amelyre semmiféle ésszerű magyarázatot nem talált.

Amikor megfordult, Lundholm állt az ajtóban.

– Ma hosszú napunk volt – jegyezte meg barátságosan, és még hozzáfűzte: – Minden rendben zajlott le ismét, ugye?

Kaminski bólintott, összecsavarta a rajzait, és felemelkedett.

– Próbált volna nem rendben lezajlani – mondta, miközben Lundholmhoz lépett. Csak most érezte, hogy megkönnyebbült, és végre a feszültség oldódott benne. Aztán váratlanul megkérdezte Lundholmot: – Mióta áll itt ez az építési barakk egyébként?

Lundholm kezével megkopogtatta a fából készült falakat, mintha az építmény állapotát kívánná vizsgálni, úgy felelt: – Talán egy éve. Nem nagyon felel meg az igényeidnek, ugye? Meg tudom érteni. Egy kőépület a hőség elől is jobban védene. Jóvá kell hagyatni Jacobival.

– És ki létesítette ezt a kunyhót pont erre a helyre?

– Mösslang volt, az elődöd. De hogy miért pont e mellett a hely mellett döntött, azt nem tudnám megmondani. Ezt tőle kellene megkérdezned. Ez azonban lehetetlen.

– Mit jelentsen ez?

– Mösslang halott. Valószínűleg vízbe fulladt. De miért kérdezed? – Kaminski kérdései láthatóan kellemetlenek voltak Lundholm számára. A táborban senki nem beszélt szívesen Mösslangról.

– Ha Mösslang iránt érdeklődsz – tette hozzá kényszeredetten Lundholm, miközben az ajtó felé indult –, doktor Hornsteinhez fordulj.

Kint egy teherautó motorja dörmögött felkapcsolt fényszórókkal, és Kaminski még látta, ahogy a svéd felpattan a jármű deszkaülésére, és a sofőrt a vezető kolónia felé irányítja.

Kaminski látta, hogy a hátsó lámpák fénye eltűnik az éjszakában, aztán visszament a kunyhóba.

Még mindig érezni lehetett a por szagát. A gázlámpa egyhangúan sistergett. Kaminski ledobta magát a faszékre. A kínzó hőség minden pórusából izzadság-cseppeket csalogatott elő, kutyául érezte magát, fáradt volt. A délelőtti esemény és Lundholm megjegyzései egyre jobban felkeltették kíváncsiságát.

Az volt a benyomása, hogy itt valami misztikus történet nyomaira bukkant.

Gondolataiban elmerülve a barakk fából készült falaira tévedt a tekintete, de semmi feltűnőt nem vett rajtuk észre. Amikor azonban a földre pillantott, észrevette, hogy az laza deszkákból van összerakva. Egyébként a tábor és az építkezés területén az összes kunyhónak beton alapzata volt.

Kaminski felállt a székről. Bezárta az ajtót, hogy a nem kívánt látogatóktól megkímélje magát, aztán elővett egy vésőt, az irodájában lévő egyetlen szerszámot, és becsúsztatta két padlódeszka között a résbe. Ily módon ki tudott emelni egy deszkát, ugyanígy egy másodikat, egy harmadikat, míg végül szabaddá tett egyméternyi széles területet a barakk alján.

A föld egy vasúti töltés kavicsos-murvás talajához hasonlított, semmiképp nem egy alapzathoz. Kaminski csupasz kézzel lökött félre néhány kődarabot. Nyers fadarabokra is bukkant, amelyek az építkezésen mindenütt fellelhetőek voltak. Ilyen nyers fapallókkal valaki egy aknát vagy egy lyukat takart be a földön, mert az egyes deszkák között ujjnyi vastag hézagok tátongtak.

Kaminski ledobott egy követ, és hallgatta, mekkora zajt csap a talajt érése. A visszhangból arra lehetett következtetni, hogy a több méter mély akna valami lépcsőféle vízszintes járathoz vezethet.

Kaminski megtorpant, egy pillanatig úgy képzelte, hogy jelentős felfedezést tett, és mint Schliemann vagy Howard Carter, valami olyanra derít fényt, amit évezredek óta senki nem láthatott. Ez nem annyira felemelő, mint inkább szokatlan érzés volt, és olyan nyugtalanságot váltott ki belőle, mint valami kellemetlen fenyegetés.

Ugyanebben a pillanatban azonban világossá vált előtte, hogy ennek a titoknak a nyomára már másnak is rá kellett bukkannia, mégpedig annak, aki az aknát szándékosan betakarta, és ezt a kunyhót létesítette fölötte. Itt csak elődje, Mösslang jöhetett szóba, az a titokzatos férfi, aki feltehetően – mint ahogy azt Lundholm mondta – vízbe fulladt, mindenesetre meghalt.

Kaminski legszívesebben az egész kőréteget elpucolta volna, hogy azonnal leereszkedhessen az aknába, de aztán úgy döntött, még egyszer átgondolja a dolgot. Számolnia kellett azzal, hogy tilos területre téved, egy ismeretlen kalandor, vagy az egyik tábori kolléga vonatkozásában. Azonkívül az sem volt kizárt, hogy valami egész másról van szó, egy régi ciszternáról, egy beduin sírról, vagy akár egy fegyverraktárról. Jobb nem bolygatni. Szóval visszaszórta a kavicsot a gerendára, és visszazárta a padlódeszkákkal úgy, hogy kívülről semmi nem látszott, ami azt mutatná, hogy bárki is hozzányúlt volna a padlóhoz.

13. fejezet

Az elkövetkező napokban Kaminski igyekezett minél több információt szerezni elődjéről, Mösslangról, de legtöbbször csak fejrázással és vállrándítással találkozott, vagy pedig

visszakérdeztek, miért érdekli annyira az az ember. Ezért aztán, és mert semmi utalás nem volt a kis templom közelében lévő kunyhójának titkára, az építészmérnök elhatározta, hogy saját szakállára lemegy az aknába, és ehhez szerszámokat és pontos tervet készített elő.

Ugyanazon a napon találkozott az építkezésen dr. Moukhtarral, az archeológussal, és Kaminski elhatározta, szóba hozza a témát valamilyen összefüggésben, mint aki csupán érdeklődik.

– Már régen meg akartam kérdezni, doktor – kezdte Kaminski közönyösséget színlelve –, elképzelhetőnek tartja-e esetleg, hogy az építési munka során valami nem várt leletre bukkanhatunk? Csak azért kérdezem, mert ebben az esetben sokkal elővigyázatosabban kell eljárnunk.

Moukhtar hangosan felnevetett, úgy válaszolt:

– Értem, híres akar lenni, mint Howard Carter a Tutanhamon felfedezésével. Nem, Kaminski úr, csalódást kell okoznom magának, Abu Simbel nem a Királyok Völgye, de még ott is csak minden száz évben egyszer kerül sor ilyen felfedezésre. De, ha megenged egy megjegyzést – itt egészen közel hajolt Kaminskihez –, akkor tud itt valóban híressé válni, ha példás munkát végez. Lehet, hogy száz év múlva is beszélni fognak magáról…

A lekezelő megjegyzés felbőszítette Kaminskit, és elhatározta, hogy adandó alkalommal viszonozni fogja az egyiptominak.

– Félreértett – vetette oda Kaminski –, én nem akarok itt híressé válni. Elsősorban pénzt akarok keresni itt, lehetőleg sok pénzt, semmi többet. A híressé válást átengedem a régészeknek. Csak az jutott eszembe, hogy véletlenül...

– A világon semmi nem véletlen, mondja egy arab közmondás, már maga a szó, „véletlen” is istenkáromlás.

– Jól van, jól van – próbálta a német az egyiptomit csitítani –, akkor az sem volt véletlen, amikor Carter felfedezte a fáraó sírját.

Moukhtar elégedetten válaszolt: – Nem, nem volt véletlen.

A templom felől egy szállítókocsi érkezett egy hatalmas blokkal a tetején, és Kaminski karjánál fogva félrehúzta a régészt: – Tilos a járművek közelében tartózkodni. Észre kellene vennie, doktor!

Lamentáló kézmozdulatot tett, és olyasmit morgott, míg a kocsi továbbhaladt a kőtömbbel, hogy az sem lenne véletlen, hogyha a kő leborulna a tartójáról, őt agyonütné. Ezt Allah akarná.

Kaminski nem értette, miért ilyen indignálódottan reagált az egyiptomi erre az ártatlan kérdésre, és az jutott eszébe, vajon Moukhtar tud-e valamit a kunyhó alatt rejlő titokról. Gyorsan összeszedte magát és feltette a kérdést: – Tulajdonképpen ismerte Mösslangot?

– Mösslangot? – kérdezte vissza az egyiptomi, és hosszú szünetet tartott. Aztán megrázta a fejét: – Mit jelent „ismerni”? Csak annyira ismertem, mint magát. Mösslang különc volt, egy tipikus európai. Saját magából is elege volt, ha érti, mire gondolok.

Kaminski egyetértőleg bólintott, bár fogalma sem volt, mit akart mondani Moukhtar ezzel a megjegyzéssel.

Amaz a lehető leggyorsabban megpróbált témát váltani, és barátságos hangon tért vissza az előző témához:

– Nézze, Kaminski úr, az ember sokszor hajlamos azt gondolni, hogy az életben sok minden a véletlen műve. Ami pedig az angol régészt, Cartert illeti, sokan

azt állították, véletlenül talált rá a kő fokára, ami a fáraó sírjához vezetett. Valójában Carter a fél életén át kereste a bejáratot, talált utalásokat, amelyek feltételezéseit megerősítették, ezért nem adta fel. Ha maga ezt véletlennek nevezi, Kaminski úr…

Hassan Moukhtarnak valahol igaza volt, de miért kellett mégis így reagálnia?

– Abu Simbel felfedezését is elkönyvelheti véletlennek – kezdte újra Moukhtar –, pedig valakinek a bátor tervén alapul. Egy német vagy svájci, mindenesetre európai volt, aki a múlt század elején olvasott az arannyal teli templomról, mely Núbiában a homok alá van temetve. Ez azt jelenti, az öreg rómaiak voltak az utolsó európaiak, akik ezt a templomot látták. Ez az ember útnak indult egy vezetővel meg két tevével, és amikor fogyni látszott az élelme, úgy határozott, már csak egy napig megy tovább. Ezen a napon talált rá Abu Simbelre. A templomok természetesen nem úgy néztek ki, ahogy mi ismerjük őket, tetejükig be voltak fedve homokkal. De Burckhardt – így hívták a kalandort – találta meg Abu Simbelt. Hogy ő a nagy Ramszesz templomi létesítményének egyikét fedezte fel, ezt természetesen az európai nem tudta. Fogalma nem volt arról sem, hogy a templomban egy gramm arany sincsen.

– És a király sírja?

Moukhtar úgy nevetett, mint a tájékozott a tudatlanok felett.

– Kaminski úr – válaszolta –, Ramszesz olyan, mint bármely más fáraó az Új Birodalomban, aki a Királyok Völgyében lett eltemetve. De a történelem iróniája, hogy Egyiptom legjelentősebb királya és a történelem egyik legnagyobb építészmestere olyan sírboltba került, amely még a miniszterének sem lett volna elfogadható.

– Talán olyan hirtelen halt meg, hogy kevés idő maradt az eltemetésére.

– Tutanhamonra gondol. Nála ez helytálló. Mégis a sírja sokkal művészibben van kialakítva, mint a nagy Ramszeszé.

– Van erre valami magyarázat?

– Az van, uram. – Moukhtar lehajolt, és mutatóujjával két arab jelet rajzolt a homokba.

A német kérdőn nézett a régészre. Az eltörölte kezével a jeleket, és helyébe a 89-es számot írta. – Ramszesz 89 éves volt. Bibliai kor egy olyan időben, amikor az emberek átlag életkora pontosan 25 év volt. Túlélte számtalan asszonyát és gyermekét, olyannyira, hogy csak tizenharmadik fia, sorrendben Merenptah herceg követhette a trónon. Nem csoda, hogy akkor az emberek azt hitték, végül is még maga Ramszesz is, hogy ő halhatatlan. Ramszesz valóban meg volt győződve erről, és leállíttatta a munkát a sírján.

– Hihetetlen ez a Ramszesz! Őrült volt?

– Azt nem mondanám – ellenkezett a régész –, Ramszesz fáraó nem volt őrült… legalábbis más egyiptomi királyok sokkal jobban rászolgáltak erre a jelzőre. Ramszesz csupán az volt, aki egy isten reinkarnációját a legláthatóbban megélte.

Kaminski bólintott. Mindig érdekelte a régi Egyiptom történelme. Viszont mérnök volt, az ő feladata úgy szólt, hogy szedjen szét egy építményt, és állítsa fel újra egy másik helyen. Hogy egy hídról, egy régi kastélyról, vagy egy templomról van-e szó, számára nem jelentett különbséget, így gondolta eddig. Néhány napja azonban Kaminski mindent másképp látott. Gondolatai a felfedezése körül forogtak.

– És hol temették el Ramszesz kedvenc feleségét? – kérdezte váratlanul.

– Biban el-Harimban, a Királynők Völgyében. Az öreg egyiptomiak a „Szépség helyének” is nevezik. Ramszesz előtt harminc évvel halt meg.

Kaminski fürkészően nézett Moukhtarra: – Szóval már nincs semmilyen titok Ramszesz körül?

– Azt lehet mondani. Egy férfi, aki úgy élt, mint ez a fáraó, milyen titkot vihetett magával a sírba? Mai megítélés szerint Ramszesz a botrányok fáraója volt. Asszonyfogyasztása felülmúlt minden addigit, nyilvánosságra hozott gyermekeinek száma olyan nagy volt, hogy növekedésüket csak egy katalógus segítségével tudta nyomon követni. A francia Pierre Montet 162 nevet számolt meg. Ezt képzelje el, Kaminski úr! És ebbe csak azok a gyerekek tartoznak bele, akiket a fáraó hivatalosan nyilvánosságra hozott. Hogy nevezik az ilyen embert a maguk nyelvén?

– Emberfeletti!

– Aberráltan az! Ramszesz idejében ezeket a képességeket isteni adománynak tekintették, és egyetlen ember sem merte volna ezért a királyt elítélni. Más korok, más szokások…

Kaminski bólintott. Ramszesz kétségtelenül rendkívüli ember volt. Minél többet gondolkozott ezen, annál többet elárulónak tűnt fel előtte a kunyhó padlója alatti felfedezés.

Mindenesetre Kaminski elhatározta, hogy hallgat róla. Egyrészt félt a blamázstól, ha esetleg csak egy kútakna lenne vagy valami hasonló, másrészt bosszantotta Moukhtar arroganciája, meg általában a régészeké.

14. fejezet

Amióta sikerült leszigetelni a védőgátat, az építkezésen minden feszültség ellenére bizakodó hangulat uralkodott, amelyet a szállítókocsival történt incidens sem tudott lényegesen befolyásolni. Bár nem kis mennyiségű víz szivárgott még mindig belülre, Lundholmnak és embereinek ez már nem jelentett komoly problémát. A svéd öt szivattyút helyezett el, és büszkén állította, hogy azok kapacitása elegendő ahhoz, hogy egy olyan vízbetörést, amilyen hat héttel ezelőtt történt, egyetlen éjszaka alatt helyrehozzon.

Ott, ahol röviddel ezelőtt még egy húsz méter magas kőkolosszus tekintett fejedelmien fölülről a Nílusra, most sima, vágott felületű kövek tátongtak, némelyikük akkora, mint egy ruhásszekrény. A malőr után Kaminski újra átgondolta a szállítást. Azóta az egyes blokkokat már nem állva szállíttatta a deszkaállványzaton, hanem fekve. Ez a szállítási mód óriási rizikót hordozott magában, az évmilliókon keresztül egyenesen álló homokkő a szállítás során, súlypontja áthelyeződése következtében könnyen megrepedhet. A szállítókocsik sofőrjei időközben azonban olyan precizitásra tettek szert, hogy a másfél kilométer hosszú útszakaszt a szétbontás helyétől a lepakolás helyéig egy szuszra, ugyanazzal az egyenletes, lassú tempóval tették meg. Többé már az sem fordulhatott elő, hogy egy macska miatt fékezzenek, de valószínű, hogy már egy ember miatt sem tették volna meg.

A legújabb hírek egyértelműen a vízemelkedés lelassulásáról szóltak. Jacobi továbbra is három műszakban dolgoztatott, hogy – mint ő mondta – fel legyenek vértezve az előre nem látható eseményekkel szemben. Annyi idő azért emellett is maradt, hogy az ott lévő munkásokkal további lakóházakat

építtessenek, mindenekelőtt zöldövezeteket. Az a szem, amelyik hónapokon keresztül csak sivatagi homokot lát, minden kis foltnyi zöld területet hálásan fogad.

A Governments utcában egy kilométer hosszan ültettek el fákat, amelyek az asszuáni hajóhoz vezettek, a vezetői kolónia kőházai zöld előkerteket kaptak, és falakat, amelyek a homokvihartól védtek.

Kaminskinak több mint egy hétig nem volt bátorsága ahhoz, hogy a kunyhója alatti rendkívüli alagutat kutatni kezdje. Egyik este azonban, egy éjszakai iszogatás alkalmával a kaszinóban, Jacobi azt tanácsolta főmérnökének, hogy kunyhóját cseréljék ki egy vakolt kőházra. Kaminski felháborodva utasította vissza. Azzal érvelt, hogy meggondolandó, ez esetleg a szállítást hátráltatná. Valójában attól félt, hogy titka felfedezésre kerül. Ezért még azon az éjszakán elhatározta, hogy a legközelebb adódó alkalommal lemegy a kunyhója alatti aknába.

Az alkalomra két nappal később került sor, egy pénteki napon, amelyik szent nap az egyiptomiaknak. Az építési területen szünetelt a munka, a gépek is csendben voltak, így Kaminski nyugodtan tervének szentelhette magát. Szerszámokat készített maga mellé: vésőket, mászóköteleket, csigasort és egy kenderkötelet, minden olyan dolgot, amit az építkezésen talált. Amikor beesteledett, Kaminski bezárta a kunyhóját belülről, és ablakait betakarta régi zsákokkal, hogy ne szűrődhessen ki fény rajtuk. A csönd, minthogy a gépek, daruk, járművek brummogása sem hallatszott, szokatlanul és idegenül hatott, ezért Kaminski megpróbált lehetőleg minél kevesebb zajt csapni.

Kaminski már sok mindent megélt külföldi munkái során, de be kellett vallania, hogy valami szorongást érzett a gyomrában, amikor először a

padlót, aztán a murvaszerű köveket, és végül a három deszkát félretolta. Egy elemmel működő bányászlámpával világított lefelé.

Ő maga sem tudta, hogy mit vár odalent, mégis meglepődött, amikor a falakkal körülvett négy négyzetméteres aknában körülkémlelt. Körülbelül öt méterre a föld felszínétől poros, hordalékos felszínt vett észre, mint valami holdbéli tájat. Lámpája himbálódzó fényénél oldalt egy nyílásra lett figyelmes. Ez az egész nem olyan benyomást tett, mintha itt már valamiféle felfedezők garázdálkodtak volna, hiszen nem volt egyetlen eldobott cigarettacsikk sem, vagy más nyom, csak homok és kövek.

Kaminski egy masszív padlódeszkát helyezett az akna fölé, és ráerősítette a kenderkötelet. Másik végét a derekára kötötte. Anélkül hogy arra gondolt volna, mi várhatja lent, leereszkedett a mélybe. Amikor földet ért, valami olyan porfelhőt kavart, mely meghatározhatatlan, száraz, édes szagot terjesztett. Itt egyértelműen hűvösebb volt, mint a felső szinten, és Kaminski rájött, hogy nem éppen előnyösen öltözött erre a kalandra. Rövid nadrágot és rövid ujjú inget viselt, meztelen lábaira vékony, gumitalpú cipőt húzott, amilyet a táborban szabadidejükben viseltek.

Kaminski előresimította rövid haját, ez szokása volt, ha váratlan szituációkba keveredett, aztán óvatosan rávilágított a talajra. Semmi, még egy skorpió sem. A talaj fölött, térdmagasságban egy szűk búvójárat volt a hegy belsejébe – csak egy gyermek férhetett át rajta. Nem lehetett látni, milyen távolságba vezet, mert az alagút rövid szakasz után elkanyarodott.

Normális körülmények között Kaminski be sem tette volna a lábát ebbe a járatba, de ezek természetesen nem voltak normális körülmények.

Köhögve, prüszkölve próbált előbbre jutni. Minden erőfeszítése ellenére mosoly suhant át az arcán a gondolatra, hogy mi lenne, ha valaki ebben a pillanatban, kúszás közben látná őt. A száraz levegő és a por, ami minden lépésénél felkavarodott, égette tüdejét. Kaminski levegő után kapkodott, de kísérlete még rosszabbat tett. Nadrágzsebéből előhúzott egy átizzadt zsebkendőt, azt kötötte a szája elé. Izzadságszagú volt, mégis szűrőként hatott most – legalábbis néhány pillanatig.

Hirtelen egy vékony kőlap zuhant le a tetőről, elkorhadt anyaga ezer darabra mállott szét. Kaminski visszahőkölt, de nem tulajdonított az ügynek különösebb jelentőséget, inkább tovább kúszott előre, minden egyes hajlatba bevilágítva a lámpával, nehogy skorpióra lépjen. Ez volt az egyetlen, amire ebben a pillanatban gondolt.

Az alagút hajlása végül egy további aknába vezetett, pontosan két négyzetméter széles volt, de olyan mély, hogy zseblámpája fénye nem érte el a végét. Kaminski megcsóválta a fejét. Meg kell hagyni – gondolta –, a régi egyiptomiak értettek ahhoz, hogyan kell bebiztosítaniuk kincseskamráikat, hogy azok szinte elérhetetlenek legyenek. Fel akarta adni, legalábbis a mai napra, hogy jobban felkészüljön vállalkozására, megfelelőbb öltözékkel, sürgősen szüksége lesz védősisakra, horgokra, kötelekre és egy létrára, amelynek segítségével egy ilyen aknában, mint ez, könnyebben boldogulhat. De mialatt Kaminski a fejében összeállította a listát, hogy mi mindent hoz majd legközelebb magával, felfelé világított az aknában, és felfedezett ott két karnyi vastag vasrudat, amelyek fél méternyire nyúltak be az akna fölé. Mi a fenét jelenthet ez?

A lemállott faldarabbal Kaminski megkopogtatta az egyik rudat. Tompa hangot adott, mint egy öreg,

megfáradt templomi harang. Kaminski figyelt. Semmi. Már hallott a régi egyiptomiak óvintézkedéseiről, amelyekkel halottaik nyugalmát védték. A vasrudak az akna két végén azt a benyomást keltették, mintha egy emberi csapda mechanizmusát képeznék. Kaminski az előzőnél még erőteljesebben, másodszor is ráütött a rúdra. Az vádló, hörgő hangot adott ki magából, mely felfelé és a szemben levő oldalra is visszhangzott. Mialatt lámpájával a vasrudakat, mindenekelőtt kapaszkodása helyét centiméterről centiméterre megvilágította, arra a gondolatra jutott, hogy kitűnően alkalmasak lennének arra, hogy saját magát ezekre függessze az akna fölött, ha elbírják a súlyát. Látva az akna tátongó mélységét, ez rendkívül kockázatos vállalkozásnak tűnt. Másrészt viszont tisztában volt vele, hogy két vagy három kapaszkodás szükséges ahhoz, hogy a szemben lévő oldalra eljusson.

Kaminski nem sokáig teketóriázott, lámpáját nadrágja derekához kötötte, jobb kezével megkapaszkodott egy előtte kiálló kődarabban, baljával pedig megvizsgálta az egyik rúd stabilitását, és mivel az nem mozdult a helyéről, teljes súlyával ráfüggeszkedett. Jobb kezével megragadta a másik rudat, és még mielőtt ráért volna azon gondolkozni, milyen őrültség lehet ez a mozdulat, elérte az akna másik oldalán lévő járatot. Megmagyarázhatatlan erő hajszolta őt tovább az egyre magasabbá váló járat felé, amelynek talaja porhanyós, mállott törmelékekkel volt fedve, helyenként térdmagasságig, és egyszer csak a tető meredeken emelkedett felfelé, lehetett vagy hat-nyolc méter.

Amikor Kaminski fölfelé világított, észrevett egy törésvonalat a tetőn, mely láthatóan újkeletű volt. Ösztönösen hátralépett, mintha a következő pillanatban újabb falomlás következne, de aztán

hirtelen eszébe jutott: a szállítókocsi! Bár Kaminski a föld alatt elvesztette irányérzékét, ha gondolatban újra végigjárta az útját, akkor a föld alatti törés megegyezett azzal a hellyel, ahol a szállítókocsi balesete történt.

Ez volt tehát a magyarázata annak a porfelhőnek, amit a lezuhant kőtömb az ő kunyhójában okozott, és annak a beláthatatlan kráternek, ami az utca mellett keletkezett.

A magas helyiség nem volt hosszú, csak tizenkét lépés, és egy masszív bejáratnál végződött két vésett kőszárnnyal. Szóval mégis egy régi sír – gondolta Kaminski. Mielőtt a kőrengetegen áthaladt volna, még egyszer szemügyre vette a tetőt. Természetesen az járt a fejében, hogy a porhanyós homokkő lezúdulhat, betemetheti őt, vagy elvághatja előle a visszafelé vezető utat. De a mágikus húzóerő, ami vezérelte, hogy a labirintus belsejébe hatoljon, leküzdhetetlen volt.

Óvatos lépésekkel, tapogatózva közeledett Kaminski a poros, kavicsos törmelékeken a bejárat felé. Ott bent megállt, és körbevilágított a zárt helyiségben…

– Istenem – motyogta halkan. Homloka égett. Érezte az izzadságcseppeket a szemöldökén, halántéka úgy lüktetett, mint a vízszivattyú dugattyúi. – Istenem! – ismételte Kaminski.

Az ötször öt méteres helyiség közepén egy vörösen csillogó szarkofág állt. Hosszanti oldalait ugyanazok a szárnyak díszítették, mint a bejáratot. Az ide vezető úton Kaminski a legcsekélyebb faldíszítést sem látta, de itt a falak mattarany színben pompáztak. A körbecikázó lámpa fénye fehér, vörös és fekete alakokat világított meg.

Életnagyságú mesebeli állatok voltak felfedezhetőek a falakon, ünnepélyes és könnyed

pózokban – talán istenalakok, amelyeket nem ismert. Egy emberi vonásokkal ábrázolt krokodil kapcsolódott össze egy vízilóval. Egy sólyomfejű férfi, széles felsőtesttel, kezeit az ég felé tartotta, nyomában egy sakál két nőalakkal, hosszú, szűk, testhez simuló öltözékben.

A szemben lévő falon egy bárka érkezett, hosszú görbületű hajóorral. Nyolc egyforma ruhába öltözött evezős rövid ágyékkötőben, vékony evezőkkel, lendületesen dolgozva. A hajó közepén kendővel letakarva vélhetően nőalak ült, bábszerűen merev pózban. Egy kopaszra nyírt fejű, sötét bőrű szerzetes, vállán leopárdbundával könyörgő karmozdulatokat tett a letakart nőalak felé, mintha azt akarná mondani: – Állj! Eddig és ne tovább!

Kaminski beljebb lépett a helyiségbe, és a bejárat mindkét oldalán isteni alakokat fedezett fel piros és zöld színben: kosistent, szarvai között a nappal, körbevéve egy kígyóval, amelyik számtalan irányban tekeredik. Egy növényekkel és indákkal díszített talapzaton vigyorgó pávián ült. Úgy tűnt, mintha külön örömet okozna neki az ülő emberi alak, fején egy íbisszel és a függőlegesen álló múmia sólyomfejjel. A helyiség tetejét egy csillogó kékre festett boltív képezte, arany fénnyel világító csillagokkal.

Kaminski maga sem tudta, mennyi ideig bámészkodott, nézelődött ott. Azt hitte, álmodik, és jó időbe telt, míg visszatalált a valóságba. Levegő után kapkodott. A poros szárazság nehezítette a légzést. Ha ki akar innen jutni, azonnal vissza kell fordulnia.

De itt állt ez a szarkofág, négy óriási oroszlánmancson álló porfírkoporsó, olyan magas volt, hogy Kaminski nem tudott belenézni. Habozott. Az értelem azt diktálta volna, hogy azonnal forduljon vissza, ezzel Kaminski tisztában volt. De hát nem volt

az észérvekkel teljesen ellentétes már az is, hogy ebbe az átkozott kriptába lemászott? Most forduljon vissza? Soha. Kaminski nem is vesztegetett több időt az elmélkedésre, inkább megpróbált keresni valamit, aminek segítségével felkapaszkodhat, hogy a szarkofág permén át bekukucskáljon.

Normális körülmények között Kaminskinak lett volna ereje ahhoz, hogy a magas márványkoporsó külső falán felhúzódzkodjon, de kizsigereltnek és erőtlennek érezte magát, már a tüdeje is fájt. Végül zseblámpáját letette a földre úgy, hogy fénye még éppen bevilágíthatta a magas előtér bejáratát, és elkezdett köveket gyűjteni, hogy azokat egymásra rakja. A levegő egyre nehezebb lett, és Kaminski úgy érezte, vastag hártya van a tüdején, mely akadályozza a légzését. Krákogott és köpködött, de ez keveset segített az állapotán. Mint egy megszállott, rakosgatta egymásra a köveket, hogy teherbíró alapzatot csináljon belőlük.

Szíve a torkában dobogott, egyrészt, mert ereje fogytán volt már, másrészt az izgalomtól is. Olykor, fáradságos munkája közepette, kétségei támadtak, miféle célt követ ő itt tulajdonképpen, de már a következő pillanatban győzött ez a soha nem ismert felfedező ösztön, és csinálta máris tovább, rendületlenül pakolva rétegenként a köveket egymásra csípőmagasságig.

Nem szabad feladnod – gondolta magában –, most már nem, röviddel a cél előtt! Meg kell tudnod, ki van ebben a szarkofágban. Ha most feladod, már holnap megbánod. Mindig újra megpróbálnád, és a veszély nem lesz kevesebb, nem beszélve arról a rizikóról, hogy rájöhetnek. Ez a gondolat mobilizálta minden megmaradt erejét. Időközben Kaminski elvesztette minden időérzékét. Nem érdekelte, milyen régóta volt már lent, és mindegy volt számára, hogy még mennyi

időt kell itt töltenie. Egyik követ a másik után…, más gondolata nem volt. Amikor a kövek végre a csípőjéig értek, Kaminski felmászott a márványépítményre. Amit már lentről sejtett, most beigazolódott: a márványkoporsón fedél volt. A fedél picit oldalra volt tolva. Kaminski felemelte a lámpát, és bevilágított. Úgy tűnt, mintha lámpája elveszítené fényerejét, de ahhoz elég volt, hogy egy barna vászonba burkolt múmia felismerhető legyen. A fej fedetlen volt, és Kaminski egy sárga, drótszerű hajú nő kiszáradt arcába tekintett. Bár szemgolyói hiányoztak, Kaminski rémülten érezte ráirányuló szúrós pillantását. Kaminski kezében remegett a lámpa, fényének visszafogott mozgása életre keltette a múmia arcvonásait. Úgy tűnt, mintha fogait összeszorítva beszélni akarna. Orrnyergétől a szájáig és a homloka közepén mély ránc húzódott, mintha a nő küzdelemben fejezte volna be életét. Ugyanezt a benyomást keltette mellén összekulcsolt két karja, mert kezei ökölbe voltak szorítva, és csak néhány centiméterre látszottak ki a barna vászon alól, amely a múmiát betakarta.

Kaminski gondolkozás nélkül, szemérmetlenül követelőző kíváncsiságának engedve félrehúzta a vásznat az ökölbe szorított kezekről. Maga sem tudta, miért tette ezt, mit várt tulajdonképpen, de ebben a pillanatban Kaminski karjaiban, sőt egész testében érezte ugyanazt a küzdő erőt, ami a múmiából áradt. Minden mozdulat ereje sokszorosát igényelte, de nem hagyta magát. A múmia vékony, csontos, ökölbe szorított kezei különös vonzerővel hatottak Kaminskira, Már többször megállapította, hogy a női kezek rá sokkal jobban hatnak, mint a keblek vagy lábak. Ezzel együtt komoly erőfeszítésébe telt, hogy a vékony kezeket megérintse. Be kellett azonban látnia, hogy tapintásuk egy sima papíréhoz volt hasonló.

Ekkor tűnt fel neki, hogy a nő jobb öklében egy kis zöld valamit szorongat. Nem okozott különösebb nehézséget, hogy ezt a tárgyat kivegye csukott kezéből. Egy zölden csillogó, skarabeusz formájú kő volt, nem nagyobb egy fél tyúktojásnál. A művészien megmunkált tárgy nehéz volt, és amikor Kaminski markában tartotta azt, sajátos kisugárzást érzett belőle, mintha áram vonulna át a testén. Végül zsebre tette.

Ne töprengj – gondolta Kaminski –, ideje visszamenni.

Amíg így meditált, a barna vászonba burkolt nő elkezdett forogni előtte, és agya zilált működésbe lendült. Néhány pillanatig fogalma sem volt, hogy hol van, szeme előtt elsötétült minden, és rémületében elordította magát: – Hol vagyok?

Hangját szárazon verték vissza a festett falak. Az isteni és állati figurák mozgásba lendültek, és ünnepélyes szertartással lépkedtek előre, mind ugyanazon irányba. Kaminski furcsa zajt, valami idegenül hangzó zenét vélt hallani, mely egy egész ünnepélyes kórussá nőtte ki magát, már-már bántotta a fülét.

A múmia hosszú sárga fogaival rávigyorgott. Kaminski már nem kapott levegőt, megtántorodott, és megpróbálva belekapaszkodni az egyik kőbe, azt magával rántva leesett a földre. Ott ébredt fel, mint valami rossz álomból. Figyelt, de csend volt körülötte. A zseblámpa vöröses fénnyel izzott. Sokáig már nem tart ki az elem. Ki innen! – futott át az agyán.

Kaminski összekapta magát, a kijárat felé igyekezett, át a kőrakáson, a magas folyosón, zihálva ért el az utolsó járatig, levegő után kapkodott, mint egy partra vetett hal, köhögött, krákogott, majd kiköpte a tüdejét. A függőleges aknába érkezve nem sokáig habozott, a lámpát nadrágjába akasztotta, és máris felfüggeszkedett. Most már nem gondolt a

veszélyre, mint előtte. Agyában csak egy dolog lüktetett: Ki innen, ki, ki, ki… A szemben levő oldalra érve a lámpa pislákolni kezdett és ezért Kaminski kikapcsolta. A járat olyan szűk és alacsony volt, hogy csak nyújtott karral tudott átvergődni rajta. A sötétben megnőnek a távolságok: az út, amit görnyedten kellett megtennie, végtelennek tetszett. Egyszer kis szünetet tartva megállt. Izzadság csurgóit végig a testén. Fájt a lélegzés. Mégsem szabad leállni! Csak nem elgyengülni!

Lépésről lépésre tapogatta ki Kaminski az utat, és egyszer csak úgy tűnt, mintha friss levegő legyintené meg. Kivette lámpáját nadrágja derékszíjából, és felkapcsolta. Az elemek egy kissé magukhoz tértek, így a sápadt fénynél felismerhette a kötelet, amelyik fölfelé vezetett a kunyhójába. Sikerült!

Kaminski a hajókötél után kapott, de most, röviddel a cél előtt vette csak észre, mennyire kiszállt belőle az erő. Kísérlete, hogy a kötélen felmásszon, kudarcba fulladt. Úgy csüngött a hajókötélen, mint valami elázott zsák. Két kapaszkodás után feladta. Most másképp próbálta, karjaival tartotta a kötélét, és lábaival az akna falán próbált felfelé mászni. Röviddel a cél előtt kis híján lezuhant, éppen csak meg tudta fogni a pallót. Mindkét kezével kapaszkodott a deszkába, utolsó erejét még összeszedte, és felhúzta felsőtestét.

Aztán úgy maradt, kunyhója padlóján fekve mozdulatlanul, mint egy halott.

Kaminski percekig csukva tartotta a szemét. Tagjai olyan nehezek voltak, akár a vas, és valószínűleg a földön fekve elaludt volna a kimerültségtől, ha nem figyel fel valami zajra a gázlámpa sistergésénél, mely arra engedett következtetni, hogy nincs egyedül a helyiségben. De

még a szemhéja is olyan nehéz volt, hogy fáradságba telt a szemeit is kinyitni.

– Rosszul van, Kaminski? Segíthetek?

Úgy tűnt Kaminskinak, mintha a mély hang távoli messzeségből érkezne. Az első pillanatban nem tudta, vajon álmodik-e. Kinyitotta szemeit, és ráismert Hella Hornsteinre. Közvetlenül előtte állt.

– Segíthetek? – ismételte meg a kérdést a doktornő. Kaminski egy szót sem tudott kipréselni magából.

Csak megrázta a fejét, és megpróbálta rendszerezni gondolatait: az éjszaka közepén jócskán túl lehet, talán már hajnal van. Mielőtt lement a kriptába, belülről bezárta a kunyhót. Hogy állhatott most itt előtte Hella Hornstein? És most hogy magyarázza meg neki, miért szedte föl a kunyhó padlózatát, és mit keresett ebben az aknában? Úgy tűnt, mintha Hella Hornstein semmi különöset nem találna a szituációban, legalábbis nem tett fel további kérdéseket, amikor rátalált a földön fekvő Kaminskira. Ő ledobta magát íróasztala forgószékére, és kezével megtörölte az arcát.

– Szent Isten, hogy néz ki maga! – jegyezte meg Hella Hornstein, és benedvesített egy zsebkendőt a bejárat mellett elhelyezett vizespalackból. Azzal törölte le a koszt, a port és izzadságot Kaminski arcáról.

– Fáj valamije? – érdeklődött gondoskodóan.

– Mindenem fáj – nyögte Kaminski –, de ha azt akarja tudni, hogy megsebesültem-e, szerencsére nem.

Kaminski megadóan tűrte – nem minden jó érzés nélkül –, hogy megszabadítsák a piszoktól, és bármely pillanatban várta a kérdést: tulajdonképpen mit csinált itt?

A doktornő azonban úgy tett, mintha viselkedése a világ legtermészetesebb dolga lenne, és Kaminski

nem tudta, mitévő legyen. Végül is az nem volt normális, hogy az ember egy padló alatti lyukból keveredik elő, és félájultan rogy össze. Az még szokatlanabb volt, hogy a tábori orvosnő közömbösen szemlélte ezt, és egyetlen kérdést sem tett fel. Az ördögbe is, hát mi történik itt?

Végül Kaminski törte meg a szokatlan csendet: – Tulajdonképpen hogy jött be ide, doktornő?

Dr. Hornstein fejével az ablak felé biccentett, mintha azt akarná mondani: azt ott még nem vette észre?

– Vagy úgy… – mondta Kaminski, amikor észrevette az odatámasztott cementeszsákot, és a betört üvegablakot. Az ablak nyitva volt. Végül megjegyezte: – Egyáltalán nem érdekli, hogy mit csináltam itt?

– De, de – ellenkezett a doktornő.

– Akkor miért nem kérdezi meg?

Hella Hornstein elmosolyodott: – Biztos vagyok benne, hogy valahogy meg fogja magyarázni. Végül is… na igen, tény, hogy a körülmények eléggé meglepőek.

Kaminski bólintott. – Való igaz, roppant meglepőek, és őszintén meg kell mondanom, nekem egyáltalán nem túl kellemes, hogy maga itt felbukkant. Egyáltalán miért jött ide az éjszaka kellős közepén?

– Kerestem magát – válaszolta dr. Hornstein –, mindenütt érdeklődtem, de senki nem tudta, hogy hol van. Ezek után beültem az autóba, és idejöttem. Zárva volt minden, de a letakart ablak réséből fényt láttam kiszűrődni. Megijedtem, hogy valami történt magával. Bocsásson meg, hogy zavartam.

– Jól van – morogta Kaminski kelletlenül. Mi mást tehetett volna, muszáj volt beavatnia a doktornőt a

dologba. De hogyan kezdjen hozzá? A doktornő nem vette le róla a szemét, így zavartan kereste a szavakat:

– Nem olyan egyszerű megmagyarázni, doktornő. Néhány héttel ezelőtt kezdődött, amikor a 17-es blokk leesett a szállítókocsiról. Éppen itt tartózkodtam a kunyhóban. A padlódeszkák közül szabályos porfelhő tört elő. Ez megdöbbentett, és kutatni kezdtem az okát. Felfedeztem ezt az aknát. Lent járat vezet egy sírhoz, amelyben egy múmia fekszik.

Kaminski szünetet tartott. Figyelte a doktornőt, és valami hitetlen, vagy csodálkozó megjegyzést várt, de dr. Hornstein csak nézett rá. Úgy tűnt, mintha egyáltalán nem is lepné meg, így Kaminski csalódottan tette fel a kérdést: – Mit szól ehhez a történethez?

Dr. Hornstein tett néhány lépést az íróasztalig, felült a lapjára, lábait lefelé lóbálva. Aztán visszakérdezéssel válaszolt: – És saját szemével látta a múmiát, Kaminski? Úgy értem abban a feszült idegállapotban – és ez igazán hihetetlen történet – sokszor olyasmiket is lát az ember, amik nem is léteznek.

Kaminski grimaszt vágott. Bosszantotta, hogy nem hisz neki, és egy pillanatig úgy gondolta, eljátssza a sértődöttet. De aztán megragadta a táskáját, és kivette belőle a skarabeuszt. Hella Hornstein elé rakta az asztalra, úgy mondta: – És ez a skarabeusz? Erre is azt mondja, hogy nem létezik?

A nő megmerevedett. Úgy nézett a skarabeuszra, mint valami undort keltő állatra. Egy idő után kezébe vette, illetve tenyerébe helyezte a zöld bogarat, és másik kezével simogatni kezdte, mintha csak a kő élne.

Kaminski megtorpant, amikor Hella kezeit nézte. Eddig nem fordított figyelmet a kezére, de most, hogy a skarabeuszt simogatta, a múmia vékony, sárga keze

jutott eszébe, a sápadt bőrön áttetsző vékony csontok és a hosszú ujjak. Az egyetlen különbség az volt, hogy a doktornő kezében élet lakozott. Kaminski látta kézfején az erek lüktetését, olykor-olykor megszakadtak, mintha nem lenne áramlás a tagjaiban. Megragadták finom mozdulatai, és míg Hella, aki, úgy tűnt, gondolataiban teljesen más világban kalandozott, rájött, hogy féktelen vágyat érez ez iránt a nő iránt.

Ezúttal magyarázatot követelt az a helyzet, amibe keveredtek. A padlódeszkák még félre voltak tolva, és ott tátongott a mély lyuk. Kint pirkadt, és a reggeli műszakig már nem sok idő volt hátra. Addigra ennek a kalandnak minden nyomát el kell tüntetni.

Úgy látszott, Hella Hornstein ezzel mit sem törődik, teljes figyelmét még mindig a skarabeuszra fordította, amit óvatosan, nagy gyengédséggel dédelgetett. Úgy tűnt, a doktornő számára nem létezik sem Kaminski, sem a helyiség, amelyben voltak, és Kaminski azt sem tartotta kizártnak, hogy valami módon emlékeibe merült.

Végtelen percek következtek. Dr. Hornstein hirtelen, mint valami sugallat hatására, gondolt egyet. Hátára fordította kezében a skarabeuszt, és tágra nyílt szemekkel bámult annak simára csiszolt talpára. Kaminski eddig nem fordított különösebb figyelmet az aljára, de most hét függőleges sor hieroglifát vett észre, aminek a jelentését nem értette, mint ahogy az arabok és indiaiak írását sem, és természetesen azt gondolta, hogy dr. Hornstein sem tud vele mit kezdeni.

Amikor Hella mégis szófoszlányokat kezdett mormolni, olyasmit, hogy „age-néfer-ajati-njen”, Kaminski csodálkozva nézett a nőre. Úgy képzelte, biztos tréfálkozik, és hangosan, felszabadultan nevetni kezdett. Kaminski kinevette magából a feszültséget,

ami még mindig fogva tartotta, és nevetése visszahozta Hellát a valóságba.

– És le is tudja fordítani, amit az imént felolvasott? – kérdezte Kaminski felélénkülve.

Dr. Hornstein hitetlenkedve nézett Kaminskira: – Nem tudom, miről beszél.

– A hieroglifás szövegről, amit az előbb felolvasott. Itt! – Rámutatott a skarabeusz aljára.

– Honnan szedi ezt?

Kaminski dühös lett: – Nem tudom, mi a célja, doktornő, nem is érdekel. De az előbb még úgy tett, mintha ezt az írást a skarabeuszon tudná olvasni: *„age-nefer...”* vagy hogy is mondta. Nagyon komikus, tényleg.

– Nem mondtam semmit – erősködött Hella –, még ha mondtam volna is írásjeleket, amiket sose tanultam, akkor sem tudnám elolvasni. Hát nem tudja, hogy ennek az írásnak a szövege elveszett?

– Ezt nem értem. Sok hieroglifás szövegnek nyomára bukkantak, és tudják olvasni.

– Úgy van, nyomára bukkantak, de ez nem azt jelenti, hogy ezeket a szövegeket olvasni tudják. Vagyis olvasni persze lehet, de az biztos nem úgy hangzik, mint ahogy a régi egyiptomiak beszélték.

– Érdekes – jegyezte meg Kaminski –, az előbb mégis felolvasta ezt a szöveget. Megpróbálná még egyszer?

– Nem tudom! – kiabálta Hella dühösen, és levágta a skarabeuszt maga mellé az íróasztalra. – És legyen szíves, hagyja abba, hogy hülyét csinál belőlem. – Ezzel leugrott az íróasztalról, és Kaminski jóérzéssel konstatálhatta lebarnult combjait.

– Most mit akar csinálni? – kérdezte Hella szégyenlősen a szoba közepén tátongó aknába leskelődve.

Kaminskinak még egyáltalán nem volt rá alkalma, hogy ezen gondolkozzon, mert amikor Hella váratlanul színre lépett, teljesen új helyzet állt elő. Dr. Hornstein bizonyára mindenhol körbekürtöli, hogy mit fedezett fel a kunyhója alatt. De rosszul ítélte meg a doktornőt, aki közel lépett hozzá, és csendben mondta, kérdésére választ nem várva: – Remélem, Kaminski, mielőtt titkát nyilvánosságra hozza, lehetőséget ad nekem arra, hogy magam is megnézzem. Vagy túl sokat kérek?

– Nem, nem – jegyezte meg Kaminski csodálkozva. Erre a reakcióra nem számított. – Ez viszont azt jelenti, hogy senkinek sem mesélhet minderről, érti?

Dr. Hornstein meglepetten nézett rá: – Mit képzel rólam, Kaminski? Ez egyedül a maga felfedezése, és én boldog vagyok, hogy másodikként részese lehetek ennek a titoknak. Szóval ugye nem tud róla senki?

– Hova gondol, doktornő? Néhány órával előbb én magam sem tudtam, mi vár majd itt lent. De ha megenged egy megjegyzést, a leereszkedés nem veszélytelen! Ezzel tisztában kell lennie.

– Tudom – felelte dr. Hornstein –, de ha félős természetem lenne, nem jöttem volna Abu Simbelbe. – Míg ezt mondta, olyan benyomást keltett Kaminskiban, hogy abszolút képesnek tartotta a leereszkedésre. Főleg annak a gondolata tetszett neki, hogy ez a megközelíthetetlen nő titokba való beavatása az ő jóakaratától függ.

– Megegyeztünk! – mondta Kaminski, és kezét nyújtotta a doktornőnek. – Magának mikor felel meg?

Hella Hornstein megfogta a kezét, kézfogása hűvös volt, de határozott. Aztán, anélkül, hogy kezét visszahúzta volna, így szólt: – Teljesen magához igazodom! – Aztán rövid szünet után: – Ostobának

találom, ahogy viselkedünk egymással. Tegeződnünk kellene. Engem Hellának hívnak.

– Arthur – mondta Kaminski. Először volt igazán zavarban, és ez akkor is érződött, amikor hozzáfűzte: – Szép név.

Bizonytalanul pislogott, és kicsit már kételkedett is, hogy vajon a nő komolyan gondolta-e. Szükségét érezte, hogy kihúzza kezét a kezéből, de nem azért, mert érintését kellemetlennek érezte, hanem mert többet akart Hella testéből. A nő, úgy tűnt, megsejtette érzéseit, és szorosan fogva tartotta a kezét.

– Nem szabad hamis következtetésekre jutnod – mondta komolyan. – Kezdettől fogva tetszel nekem, de ennyiben is maradunk. Remélem, értjük egymást.

Elengedte a férfi kezét.

Kaminski úgy állt ott, mint akit leforráztak. Még soha nem bánt vele nő ilyen lekezelően, még soha nem érezte ilyen kiszolgáltatottnak magát egy nővel szemben. Nem tudta, mi ennek az oka. Talán a hátterében rejlő varázslat, ami árad belőle, a titokzatos lénye, vagy az a tény, hogy hűvösebb és tartózkodóbb volt, mint a többi nő, akiket Kaminski valaha ismert.

– Rendben van! – közölte, csak hogy valamit reagáljon. Aztán elkezdte lezárni a kunyhó aknáját. A pallóra kavicsot szórt, ahogy korábban találta, és helyükre tette a padlódeszkákat.

Hella megpróbálta ez idő alatt a zsákdarabokkal egyformára simítani a kosz- és pornyomokat, hogy elterelje a gyanút, majd kezeivel leverte a port Kaminski ruhájáról. – Nem feltétlen muszáj mindenkinek rögtön látnia, hogy honnan jössz! – mondta nevetve.

Most először történt, hogy Kaminski igazi nevetést látott az arcán.

A táborhoz vezető úton, amelyen Hella Volkswagenjével hajtottak, Kaminski egyenesen feltette a kérdést: – Mösslangot ismerted?

– Az elődödet? – Hella, úgy tűnt, jobban koncentrál az útra, mint szükséges. – Mi az, hogy ismerni? Nem jobban, mint a többieket. Miért kérded?

– Senki nem ismerte igazából. Bárkit kérdezgetek…

– Ő, hogy is mondjam csak, különc volt. Ez az egyetlen oka.

– Az egyetlen?

– Nem tudnék mást – mondta Hella, és a hangja mélyebbnek tűnt, mint máskor.

– Arról van szó – kezdte Kaminski körülményesen –, hogy Mösslangnak tudnia kellett a múmiasírról. A kunyhót pont arra a helyre tette, ahol most áll, és nem véletlenül, hanem azzal a szándékkal, hogy megőrizze egy lehetséges felfedezés útját. Ez nem volt butaság, és amint látszik, betöltötte rendeltetését, ha nem történik baleset azzal a kőtömeggel.

– Ezt nem tudom elképzelni – tűnődött el Hella, míg kocsiját a főútról a kórház felé kormányozta. – Úgy értem, ha Mösslang tudta, mi van odalent, mi okból hallgatta el felfedezését?

– Mi miért tartjuk titokban?

Hella Hornstein úgy tett, mintha nem értette volna a kérdést, és Kaminski fejében először merült fel a kétely, vajon Hella nyílt kártyákkal játszik-e, nem tudott-e már a sírról korábban, s kezdettől fogva figyeli. Végül is ő volt az egyetlen, aki rendszeresen kijárhatott a kunyhóhoz, az egyetlen, aki nem válhat gyanússá még akkor sem, ha itt tölti az éjszakát. Ez a felismerés hiába tudatosodott benne, a gondolat mégis visszatért. Úgy látszik, a nő a volánnál megérezte a kétkedést.

– Szóval rád bízhatom magam, Arthur? Az ügy a mi titkunk marad.

– Megígérem – felelte Kaminski.

Megérkeztek a nő lakhelyéhez, Hella megállt. – Ezzel mi legyen? – blúza zsebéből elővette a skarabeuszt.

– Megtarthatod, ha ez neked olyan sokat jelent – mondta Kaminski nagyvonalúan, de nagyvonalúságát már a következő pillanatban megbánta, hátha valami váratlan történne, ami enélkül mindent elfeledtet.

Hella, a hűvös és megközelíthetetlen dr. Hornstein tábori orvosnő hozzá hajolt, karjait nyaka köré fonta, és száraz ajkaival puszit nyomott a férfi arcára. Egy szót sem szólt, és a váratlan, nem remélt örömtől Kaminski sem tudott szóhoz jutni.

15. fejezet

Raja Kurjanova eltűnése – még a moszkvai kitoloncolás előtti napon – nagy izgalmakat kavart a KGB házában, a „Dácsá”-ban. Noha Raja a Nílus menti építkezéshez közeli központi negyedben ruhát, alsóneműt és cipőt vásárolt, hogy magát turistának álcázva másokat félrevezessen, Szmolicsev főparancsnokot nem lehetett megtéveszteni – legalábbis ilyen olcsó trükkel, ahogy ő nevezte, nem –, és a visszatérés akcióját (a KGB-nél minden akciónak kódszáma volt) leállította. Mojszejev és Liszenko számára, akik Rajával együtt kivezényelt sajtósok voltak, ez az akasztás határidejének elnapolását jelentette. Meg kellett ugyanis találniuk Raja Kurjanova tartózkodási helyét. Raja elfogásáért Szmolicsev meg nem nevezett díjat tűzött ki, a két ügynök komoly reményeket táplálhatott arról, hogy Szibériát így megúszhatják.

A következő napon Szmolicsev magához rendelte az asszuáni rendőrfőnököt, felvázolta neki az esetet, és felszólította, hogy az idegenek ellenőrzését a legnagyobb szigorral végezzék, és a Nílus mentén fogjanak hozzá a keresési akcióhoz. Minden rendőrállomást elláttak Raja Kurjanova fotójával, ami elég felesleges ráfordításnak bizonyult, figyelembe véve az útlevélfelvétel minőségét, és azt a tényt, hogy egy egyiptomi számára minden orosz nő egyformán néz ki. Abban a kérdésben, hogy hol tartózkodhat az eltűnt ügynöknő, megoszlottak a vélemények. Szmolicsev főparancsnok úgy vélte, Raja valahol Asszuánban lehet. Ott elég sok a bujkáló, mindenekelőtt európai – főleg nyugati –, aki az elvtársnőt felkarolhatja. Az e témában összehívott válságülés résztvevőinek többsége viszont Kairóra tippelt, ahova az éjszakai vonattal nem egészen 24 óra alatt eljuthatott. Azonban minden jelenlévő egyetértett abban, hogy az elvtársnő megtalálásának esélye – még ha Kairóba ment is – egyenlő azzal, mint tűt keresni a szénakazalban.

Szmolicsev több esélyt adott a megtalálására abban az esetben, ha Raja az asszuáni gát építkezésén tűnne fel az ötezer orosz között. Ezért küldte el Mojszejevet különleges meghatalmazásokkal ellátva (egy orosznak az evésen-iváson kívül minden ténykedéséhez meghatalmazásra van szüksége) az asszuáni gát építkezésére, mialatt Liszenkónak az a kilátástalan feladat jutott, hogy Kairóban kutasson a szökevény után.

Az, hogy Raja Abu Simbelbe mehetett, senkinek nem jutott eszébe.

16. fejezet

Jacques Balouet, az Abu Simbel-i sajtóiroda főnöke maga sem tudta megmondani, miért folyt bele ennyire a fiatal orosz nő ügyébe. Kettős játékot játszott, és ezzel óriási veszélyt vállalt, pedig egyébként egyáltalán nem az a típus volt, aki a tűzzel játszik.

Sikerült Rajának egy asszisztensi állást találnia az irodájában. Hogy eltereljen magáról minden gyanút, Raja már nem Kurjanovának nevezte magát, hanem Montet-nak, és mindenkinek elmesélte, hogy született párizsi, aki már régóta külföldön él. Kitűnő nyelvtudása segítségére volt, aligha lett volna olyan, aki kételkedett volna adataiban, még Gaston Bedeau, az építészmérnök sem, aki szívesen beszélt vele anyanyelvén, amikor csak találkoztak.

Raja és Balouet között lappangó feszültség uralkodott. Raja Balouet előfordulását közeledési kísérletnek vette, míg Jacques állandó bujkálásban élt, hogy egy mondattal, vagy egy elejtett megjegyzéssel el ne árulja KGB-besúgó mivoltát. Nyugtalanul gyors egymásutánban következtek apróbb félreértések és nézeteltérések, olyannyira, hogy Raja elgondolkozott, nem kellene-e munkahelyet változtatnia. De mivel semmilyen papírja nem volt, és jogosan félhetett a kérdezősködéstől, úgy határozott, el kell viselnie Balouet-t.

Lundholmban és Alinardóban Raja két komolyan vehető tisztelőjére talált. Mindkettő udvarolt neki, de Raja fenn hordott orral kezelte őket, pedig a maga módján mindkettő nagyon is tetszett neki. Amikor ezt Balouet észrevette, megpróbálta mindkettőjüket rossz fényben feltüntetni, Alinardót nőcsábásznak festette le, aki elől egy szoknya sem marad biztonságban Abu Simbelben, Lundholmról pedig azt állította, hogy az

építési igazgató lányával, Évával jegyesek. Egyik állítás sem felelt meg a valóságnak, de célját elérte, legalábbis Balouet szemében, mert Raja a legcsekélyebb alkalmat sem teremtette meg egyiknek sem az udvarlásra.

Néhány nappal később Jacobi Évától, az építési igazgató lányától Raja megtudta, hogy Balouet hazudott. Lundholmmal nagyon jó barátok, de eljegyzésről szó sem esett. Alinardo pedig, ahhoz képest, hogy olasz, nagyon is visszafogott – vélte Éva.

Piszok Balouet – gondolta Raja, és kezdte meggyűlölni.

Amióta az eszét tudta, Raja mindig a bizalmatlanság légkörében élt. Senki nem bízott a másikban, és még akik jól ismerték egymást, azok is időről időre próbára tették egymást, ha a legjobb barátok voltak is. Nos, Balouet attól nagyon messze volt, hogy Raja barátságát élvezhesse, bár az első napokban, nagy bizalommal viseltetett az iránt a férfi iránt, aki ilyen önzetlenül segített neki. De ennek már vége volt.

Alighogy Balouet elhagyta Abu Simbelt, hogy újra Asszuánba menjen, Raja elvette a rejtekhelye kulcsát, amelyet a férfi az ablakpárkány mélyedésében őrzött. Már észrevette, hogy Balouet, mint valami orosz tiszt, kínos gondossággal és tudatossággal ügyelt arra, hogy szekrénye még saját jelenlétében is zárva legyen. Raja tudta, hogy pénzt tart abban a szekrényben, de ez nem volt elég ok furcsa viselkedésére. Később voltak pillanatok, amelyek nem csak bizalmatlanságát, de kíváncsiságát is felkeltették, mert ami a titokzatos szekrényben a kezébe akadt, nagy izgalmat váltott ki belőle, és maradék hitét is elvette, amiben még bízhatott ezen a világon.

Nem egy bizonyos Pierre összekötözött levelei miatt, amelyeket Raja tanácstalanul forgatott – bár

óhatatlanul felvetődik a kérdés, hogy ha egy férfi szerelmes leveleket kap egy másik férfitól, miért udvarol egy nőnek – hanem olyan névlisták másolatai miatt, amelyeken Jacobi, Lundholm, dr. Heckmann, Rogalla, Bedeau és Alinardo nevét fedezte fel. A nevek alatt a családi állapot volt feltüntetve, és további nevek, akikkel az illetők kapcsolatban álltak, de mindenekelőtt szokásaik és gyengéik.

Raja ismerte ezeket a listákat, ő maga is csinált ilyeneket a KGB-nek, és ugyanilyen alapokon dolgozott az orosz titkosszolgálat. Egyik pillanatról a másikra világossá vált Raja számára, milyen veszélybe keveredett. Közel volt ahhoz, hogy kétségbeesett dühében felordítson és Balouet-t, ezt a disznót elárulja, de valami mégis megakadályozta ebben, és egyetlen reakciója a düh könnye volt, ami végigcsorgott az arcán. Gyorsan bezárta a szekrényt, a kulcsot visszatette rejtekhelyére, és kirontott a szabadba. A fal árnyékában, ami a bejáratot a homoktengertől védte, zokogni kezdett. A sós könnyzápor ragadós nyomokat hagyott az arcán. Mit tegyen? Nem talált rá választ. Ki volt szolgáltatva ennek a Balouet-nak, kelepcében érezte magát, ahonnan nincs menekvés. Szökésre nem lehetett gondolni. Asszuánban is csak Szmolicsev embereinek a karjába futna. Raja teljesen kész volt. A fal tövébe kuporodott, fejét karjával átkulcsolt térdére hajtotta, gondolkozni próbált. Hirtelen felpillantott. A titok tudatában neki talán nincs adu a kezében a francia ellen? Balouet gyáva volt. Keményen kell vele szembeszállni, csak így látott esélyt rá, hogy mentse a bőrét. Raja felállt. Kézfejével megpróbálta eltüntetni könnyei nyomát. Aztán visszament a házba, hogy tervet készítsen.

17. fejezet

Amikor Balouet másnap visszatért Asszuánból, Raja hozta el őt a Landroverjén. Szokatlan szívélyességgel fogadta, hogyléte iránt érdeklődött, meg hogy sikerült-e mindent teljes megelégedésére elintéznie. Végül egy már régen megbeszélt közös vacsorát indítványozott a kaszinóban, amely meghívásra eddig mindig valamilyen kifogást talált.

Raja hirtelen támadt előzékenysége meglepte Jacques Balouet-t. Gyanította, hogy valami történt, de úgy tett, mintha nem venné észre feltűnően megváltozott viselkedését. Ahogy Balouet egyre jobban veszítette el higgadtságát és egyre idegesebb lett, úgy lett Raja egyre nyugodtabb. Mialatt Balouet kinyitotta fekete diplomatatáskáját, amit mindig magánál hordott asszuáni átruccanásai során, Raja mintegy mellékesen odavetette: – Na, és Szmolicsev vérdíjat tűzött ki a fejemre?

Balouet-t ez a megjegyzés úgy érintette, mint derüli égből a villámcsapás. Ránézett Rajára, de nem állta tekintetét. – Szmolicsev? Vérdíjat? Nem tudom, miről beszélsz.

Raja hallgatott. Kérdése még mindig ott lebegett a levegőben, undort keltően. Raja konok hallgatása egyértelmű jelzés volt, hogy nem enged semmilyen kibúvót, hanem egyenes választ vár egy fontos kérdésre.

– Te… tudod? – kérdezte végül Balouet halkan, és ugyanebben a pillanatban ébredt tudatára, hogy a szekrényében lévő dokumentumok Raja kezébe kerülhettek. – Te kémkedtél utánam? – suttogta.

Raja nevetett: – Ez egy olyan játék, amit nyilvánvalóan te nagyobb sikerrel űzöl. Tudom, hogy a KGB nem fizet rosszul, de nem a munkaráfordítást

honorálják, csak az eredményt. Innen nézve a dolgot, te nagyon sok pénzt érsz Szmolicsevnek.

Kapkodó mozdulataiból Raja kiolvashatta, mennyire izgatott Balouet, mindenesetre sokkal izgatottabb, mint ő, akinek tulajdonképpen a sorsáról szó volt. Ez a felismerés nem sejtett erőket szabadított fel benne, és Raja határozott hangon ismételte meg a kérdést: – Szmolicsev vérdíjat tűzött ki a fejemre?

Balouet megvonta a vállát: – Nem tudom, most nem találkoztam Szmolicsevvel.

Rajának elborult az agya, és kiabálni kezdett: – Piti, szar alak vagy, Balouet, de mindennek tetejébe még gyáva is! Miért nem rukkolsz ki a mondandóddal? Erős vagyok, kibírom. Nem kényeztetett az élet. Nyugodtan kipakolhatsz. Mi a terve Szmolicsevnek velem?

Balouet szemei szinte könyörgővé váltak. Tudta, hogyha most bármit válaszolna, Raja nem hinne neki, és ezt teljes mértékben megértette.

– Nem voltam Szmolicsevnél – mondta. – Te magad is tudod, hogy azt az embert nem lehet csak úgy meglátogatni. Hozzá odarendelik az embert. Engem nem rendeltek oda, így egyáltalán nem is voltam a „Dácsá”-ban, tehát senkit nem tájékoztattam a KGB-ben a te Abu Simbelbe történő szökésedről. – Amikor észrevette Raja cinikus pillantását, még halkan hozzátette: – Esküszöm neked…

Raja nem hitte el egy szavát sem, csak jobban dühbe gurult tőle, szidalmazni kezdte Balouet-t, bámulatraméltó kreatúrának nevezte, aki pénzért még arra is képes, hogy a saját lelkét eladja.

Hogyan bizonyítsa be ennek az asszonynak, hogy az igazat mondja? A legutóbbi hónapokban és hetekben minden gondolata akörül forgott, hogyan tudna kiszállni a KGB szolgálatából. Soha eszébe nem

jutott volna, hogy Raja sorsából tőkét kovácsoljon. Ő persze nem hitt neki, és ezt meg is tudta érteni.

Jó ideig szótlanul ültek egymástól elfordulva a szűk sajtóirodában. Anélkül hogy sejtették volna, mindketten ugyanarra gondoltak. Hát nincsenek egymásra utalva? Lehetséges, hogy mindkettőjüknek akkor van csak esélye, ha a másik hallgat?

Kétségtelen, Raja Balouet kezében volt. Ha őt elárulja, az a fiatal orosz nő végét jelenti. Megfordítva, Raja bármikor leleplezhette Balouet-t, mint KGB-ügynököt. Ez a másiknak valószínű nem kerülne az életébe, de néhány év börtönbe igen, és nyilvánvalóan a karrierje is véget érne. Ebben az ördögi szituációban Raja bizonyult határozottabbnak. Feltételezve, hogy Balouet az igazat mondta, és nem árulta el őt, zálog volt a kezében, és sorsa ennél csak jobbra fordulhatott.

Balouet ezzel szemben kiütve érezte magát. Megtudta, milyen erős és kiszámíthatatlan tud lenni ez az asszony, s ez az erő és kiszámíthatatlanság félelmet keltett benne. Balouet nem volt méltóképp felnőve Rajához. Mint egy sebzett állat, úgy feszengett székén a francia, a cigarettáját ki nem véve a szájából, s végül az ablakon kibámulva beszélni kezdett. Úgy hangzott, akár egy gyónás. – Ezt az egészet nem önszántamból tettem – vallotta, miközben időnként füstfelhőket eregetett az orrán keresztül.

– Én, mint a legtöbben, nem önszántamból jöttem Abu Simbelbe, de annak idején ez tűnt az egyetlen lehetőségemnek… – Tekintetét elfordította az ablaktól, és Rajára nézett. Balouet arra számított, hogy a nő letámadja és rákérdez, ugyan miféle körülmények hozták őt ide. Raja azonban jól értett ahhoz, hogyan kell kíváncsiságát lepleznie. Nézte őt, de nem szólt egy szót sem.

Ez viszont a franciát még beszédesebbé tette, és tovább folytatta: – Elismert ember voltam Toulonban, a touloni Gazette főszerkesztője. Azonban viszonyom volt egy fiatal lapszerkesztővel, Pierre-nek hívták. Ez a viszony teljesen megfelelt érzelmeimnek, legalábbis kezdetben, az első két évben. De az ember változik, és vele változnak az érzelmei is. Azt gondoltam, csak férfiakat tudok szeretni, de lassanként kiderült, hogy érzéseim tévedés áldozatai. Pierre anyja volt végül is, aki megerősítette bennem ezt a felismerésemet. Titokban szeretkeztünk a leglehetetlenebb helyeken, egy park padján, liftben két emelet között, vagy autóban a szupermarket előtt, mindegy, hol, de szerettük egymást. Gondot okozott nekem, hogyan avassam be Pierre-t. Végül az anyjától tudta meg a történteket. Ekkor odaadó szerelme gyűlöletté vált, és elkezdett zsarolni. Egyre nagyobb összegeket követelt, amelyek már meghaladták anyagi lehetőségeimet. Ha nem fizettem, megfenyegetett, hogy kapcsolatunkat nyilvánosságra hozza, és ez természetesen a karrierem végét jelentette volna.

Raja megilletődve pillantott rá. Valahogy megsajnálta ezt az embert. Átfutott az agyán, vajon miért pont neki mesélte el mindezt. Balouet az erős nőket kereste, az olyan nőket, akik irányítják őt.

– És hogy kerültél a KGB-hez? – kérdezte.

Balouet cigarettája végével meggyújtott egy másikat, s a füstöt függőleges csíkban fölfelé fújva válaszolt: – Ugyanebben az évben történt egy moszkvai sajtóutazásom során. A Vörös téren megszólított egy nő. Csodálatosan szép volt. Megkérdezte, meghívnám-e vacsorázni. Miért ne? – mondtam, nem vonakodtam volna egy kalandtól sem, de az este folyamán kiderült, hogy egész más célja volt. Felkért, hogy dolgozzak a szovjet titkosszolgálatnak, persze jó pénzért, ami magától

értetődik, és erre a pénzre az én helyzetemben nagyon is szükségem volt

– Ilyesmi nálunk mindig ugyanezen minta alapján történik – nevetett Raja –, elméletileg könnyen előfordulhatott volna, hogy már akkor, öt évvel ezelőtt találkozunk.

– Én veled?

– Igen, ilyen beszervezéseket én is csináltam.

Balouet a fejét csóválta. Aztán tovább beszélt: – A kapcsolat Pierre-rel és az édesanyjával végül is az egész életemet igénybe vette, olyannyira, hogy elhatároztam, mindent felégetek magam mögött, és valahol új életet kezdek. Hallottam Abu Simbelről és a Grands Traveaux de Marseille-hez fordultam, e projekt partnercégéhez. Azóta itt vagyok.

– És mi lett Pierre-rel meg az anyjával?

– Változott a lapjárás. Természetesen többet nem fizettem a zsarolónak. Ő már nem árthatott nekem. Valami rendkívüli azért mégiscsak történt: fenyegetések helyett Pierre forró hangú leveleket küldött nekem, tele szerelmi fogadkozásokkal. Kérte, bocsássam meg gyalázatos viselkedését, és a tőlem zsarolt pénzt az utolsó fillérig visszaadta.

– És az anyja?

Balouet várt egy kicsit, majd szégyenlősen megjegyezte: – Gyáva alaknak talált, impotensnek… A többi jelzőtől inkább megkíméllek. Azóta semmit nem hallottam róla...

Raját, ha nem is mutatta, megindította Jacques története. Mielőtt azonban további kérdéseket tehetett volna fel, Balouet folytatta: – Természetesen azt gondoltam, hogy Abu Simbelre vonatkozó döntésemmel a KGB-t is lerázom a nyakamból. Hatalmasat tévedtem. A szovjeteknek ezáltal még nagyobbra nőtt az érdeklődésük irántam, és

kikényszerítették az ígéretemet, hogy itt is nekik fogok dolgozni... Most már mindent tudsz.

Mindketten ismerték a másik sorsát, sok volt bennük a hasonló vonás. Semmi nem köt jobban össze embereket, mint a sors közössége.

18. fejezet

Arthur Kaminskit napok óta az a kérdés foglalkoztatta, mi ment végbe dr. Hella Hornstein személyiségében. A kunyhóbeli váratlan találkozásuk óta Hella teljesen megváltozott, legalábbis ami az iránta való viselkedését illeti. Megközelíthetetlensége egyenesen feltűnő szeretői magatartásra utaló viselkedéssé vált. A déli pihenők ideje alatt váratlanul felbukkant az építkezésen, hogy hideg sört hozzon, esténként Kaminskival mutatkozott a kaszinóban, egyáltalán minden alkalmat megragadott, hogy Arthurral találkozhasson.

Lundholm és Alinardo, Kaminski barátai már csípős megjegyzéseket tettek, sőt Alinardo egyenesen megkérdezte, hogyan sikerült Arthurnak ezt a csodát művelnie. Kaminski maga sem tudta, csak azt, hogy ezt a nőt akarta, minél közelebb került hozzá, és meg volt róla győződve, hogy a közeljövőben meg is szerzi.

Gondolatai többször, mint ahogy azt munkája megengedhette, újra elkalandoztak, mindig Hella meztelen combjait látta maga előtt, ahogy azon az éjszakán lecsusszant az íróasztaláról. Mégis tudott uralkodni magán, egy utalásra, vagy jelre várt, amivel Hella majd tudatja vele, hogy együtt akar aludni vele. Más lehetősége nem volt arra, hogy megnyerje magának a nőt.

Egyik este az építésvezetők szokásos összeröffenése után Jacobi irodájából – ahol mindig a különböző munkacsoportok terminusainak összehangolása volt a fő téma – Kaminski kilépett a szabadba. A táborhely főterén Hella Volkswagenje parkolt. Kaminski először azt hitte, hogy Hella az építési igazgatóság oldalvást elhelyezkedő vendégházában tartózkodik, de aztán feltette magának a kérdést, miért nem közvetlenül az épület előtt parkolt le. A tér egy óriási, rendezett kőbányára hasonlított, amelyben időközben különböző nagyságú kőtömegek százai találtak helyet maguknak. Ezek között vezettek a szállító daruk vasúti sínei. Fényszóróik úgy világították meg a blokkokat reliefjeikkel és figuráikkal, mint egy operaszínpad kulisszáit.

A napos oldalon a blokkok le voltak takarva, hogy megvédjék őket a kitágulástól. A homokkő, amely évmilliókon keresztül ugyanabból az irányból van kitéve a forróságnak, megszokja azt, s könnyen megrepedezne, ha valaki változtatna azon.

A nevén akarta szólítani Hellát Kaminski, de aztán meggondolta magát, mert hívó szava áthallatszott volna a platón, és már épp elegen köszörülték rajta és a doktornőn a nyelvüket. Mit keresett itt Hella ebben az időben?

Hirtelen dr. Hassan Moukhtar tűnt elő az egyik kolosszus mögül. A régész jobban megijedt, mint Kaminski, de barátságosan üdvözölte, és fecsegett valamit az ellenőrző kőrútról.

– Csak nem attól fél, hogy éjjel valaki elviszi a köveket? – nevetett Kaminski.

– Badarság! – morgott Moukhtar, aki sosem értette a tréfát. – Nem az a feladata, hogy az én munkámat kritizálja.

– Természetesen nem – válaszolta Kaminski –, de ez az én munkám, és magának nem az a feladata, hogy az én munkámat vizsgálgassa. Ha műszaki problémája van, azt bízza rám.

Moukhtar a levegőben hadonászott a kezével: – Jó, jó! – kiabálta németül, az építkezésen megszokott nyelven, aztán angolul folytatta: – Nem is úgy gondoltam, Mr. Kaminski.

A régész eltávozott a rádióállomás felé, és Kaminski Hella felkutatására indult. Hirtelen megtorpant. Az ő hangját vélte hallani. Vagy talán tévedett? A hang úgy hangzott, mint az orvosnőé, de a beszéd stílusa idegen volt. Óvatosan közelítette meg a helyet, ahonnan a hang szűrődött.

A fényszóró fényében megismerte Hellát, pontosabban jó időbe telt, míg felismerte a nőt, aki mint egy kígyó, vonaglott a homokban. Ruháját levetette, és a világos, forró homokon boszorkánytáncot adott elő, aztán térdelve a fejét hátravetette, miközben gyűlölettel teli hangok bugyogtak a szájából, mintha valamilyen ismeretlen nyelven beszélne. Átkozódó rigmusai – úgy tűnt – az első templomkolosszus felé irányulnak, amely azonban mosolyogva, sztoikus nyugalomban emelkedett előtte a homokban.

Hella úgy mozgott, mint aki transzba esett, és obszcén volt, mint egy örömlány, egy kis porszem a nagy óriás színe előtt. Ez nem a hűvös, megközelíthetetlen tábori orvosnő, dr. Hornstein volt, ez egy másik nő, teljesen más külsővel. Milyen szép és izgató, gondolta, Kaminski, aki a nézőközönség szemével figyelte a jelenetet. Kitágult pupillákkal követte a színjátékot. Felőle ez akár örökké is tarthatott volna. Hogy térdelt ott szétterpesztett lábbal a homokban, fejét ingatva, mint lótuszvirág a szárán, karjait kinyújtva a levegőbe, mint egy liliom porzói!

Nem kellett attól tartania, hogy Hella észreveszi, sajátos rituáléját teljesen magába merülten, önkívületben adta elő. Kaminski töprengett, vajon mit akar kifejezni Hella színjátéka. Egy őrült nő tánca talán? Mi játszódott le tulajdonképpen a szemei előtt?

Nem kérdés, Hella rendkívüli nő, és pont ez az, ami izgalmassá tette. De hol végződött a rendkívüliség, és hol kezdődött a rögeszme? Talán valami őrültség volt az, ami őt ennyire elbűvölte?

Kaminski megijedt, mert azon kapta magát, hogy minden további nélkül képes lenne ezt a rögeszmét Hellával együtt követni, sőt, legszívesebben azonnal csatlakozna hozzá itt a forró homokban.

A titkon szemlélőnek úgy tűnt, nem tanácsos ezt a rendkívül átváltozott nőt most váratlanul meglepnie. Kaminski félt, hogy hirtelen felébresztheti önkívületi állapotából, és akkor rajtakapottnak érzi majd magát. Ezt nem akarta. Kicsit hátrébb ment, és egy kőtömeg mögül kezdte csak hangosan kiabálni a nevét, így, őt szólítgatva ment arra a helyre, ahonnan az imént látta. Alkalmat akart adni neki arra, hogy felöltözhessen és érkezésével számolhasson.

Kaminski meglepődött, mert amikor a helyszínre érkezett, ahonnan még az imént figyelte, Hella a hátán feküdt a homokban. Még mindig meztelen volt, és szemei nyitva voltak. Amikor észrevette őt, karjait felé nyújtotta, mintha ez a világ legtermészetesebb dolga lenne. – Gyere – szólította a férfit halkan. – Gyere ide, kedvesem!

Mit kellett volna tennie? A lejátszódott jelenet, amelyben Hella egy megszállott benyomását keltette, lekötötte minden idegszálát. De hát nem egyfajta megszállottság minden szenvedély? Min kellett volna gondolkoznia, ha ő is akarta? Szeretném látni azt a férfit, gondolta Kaminski, aki ebben a helyzetben nemet mondott volna.

Az ezután következőkre Arthur Kaminski később csak foszlányokban emlékezett, mert ami akkor történt, úgy ragadta magával, mint egy Abu Simbel meleg, fekete éjszakai ege alatt tomboló homokvihar.

Soha életében egyetlen nővel sem élt át Kaminski ilyen mennyei érzéseket. A vadmacska, mely nemrég még tekergő kígyó képében is megjelent, most törékeny cicává változott. Mint hernyóból a pillangó, úgy változott át Hella egyik pillanatról a másikra, és mégis ugyanaz maradt.

Kaminski elfelejtette eredeti szándékát, hogy kitér minden nő útjából, elfelejtett mindent, amit tapasztalatai diktáltak. Ez a nő maga volt a gyönyör, a megtestesült szenvedély, az ördögbe is, ha létezne olyan, hogy a megszállottság reinkarnációja! Ha Hella megszállott volt, hát ő is az akart lenni.

Mély, fátyolos hangja egy egzotikus állatéhoz hasonlított. Kaminski még soha nem hallott ilyen hangokat. Azok is kellemes borzongást idéztek elő. Ami őt és szeretkezési szokásait illeti, eddig a szenvedélyes némaság jellemezte, egy olyan csend, amely semmiképp nem az unalommal vagy a hidegséggel egyenlő, de most, amikor Hella hajlékony teste alatt feküdt, és izzó kést érzett az agyába hatolni, felkiáltott, hangosan, tekintet nélkül mindenre, az önkívületi állapot teljes rajongásában.

19. fejezet

A templomhegy túlsó felén időközben megkezdődtek az újjáépítési munka előkészületei. Földmérők hetekig tartó munkával fix pontokat jelöltek ki, amelyeken a templomkolosszus precíz felépítése garantálható. Gaston Bedeau, a földmérők csoportjának vezetője kiadta a jelszót: már egy

centiméter eltérés is túl sok. Végül arról volt szó, hogy a nagy templom új helyén is megismétlődik majd a napfogyatkozás. Amikor egyszer egy évben, a napéjegyenlőség idején a nap átvilágított a templom portáján, fény kellett boruljon a hatalmas Ramszeszre, Ptah, Amon és Re-Harachte istenek között.

Az óriási betonharang talapzata, amelyre a kivágott kőtömböket kellett ráakasztani, mérhetetlen mennyiségű betont tartalmazott. Asszuánból hordták darus kocsikkal a cementet. A legnagyobb problémát a beton előállításánál a negyven-ötven fokos külső hőmérséklet jelentette, mert a víz, mely a cement megkötéséhez kellett, elpárolgott, vagy pedig a beton gyorsabban keményedéit, mint ahogy kiöntötték. Az erőmű és a rádióállomás közötti vízlágyító berendezésben ezért nulla fokra hűtötték a vizet. Ily módon sikerült olyan betont előállítani, amit aztán meg tudtak dolgozni. Ez azonban rendkívül nagy energiaráfordítást igényelt. Áramforrásként saját erőmű működött, amelynek dízelaggregátja éjjel-nappal lármázott. Pont egy hétre való üzemanyaguk volt még, és három napja hiába várták az asszuáni tankhajó érkezését. Jacobi nagyon ideges volt, és válságstábot hívott össze az építési igazgatóság irodájában.

Izgatott hangulat uralkodott, miközben a problémát tárgyalták. Jacobi nem köntörfalazott, egyenesen közölte, hogy a tartályok négy napon belül kiürülnek, és az egyiptomiak nem hajlandóak az utánpótlást szállítani.

– Azt hiszem, ti mindannyian tudjátok, hogy ez mit jelent.

– Nem – kiáltotta István Rogalla, a német archeológus –, de biztosan meg fogja magyarázni!

– Ez azt jelenti, hogy át kell szerveznünk a munkánkat. Az olyan munkákat, amelyek nagy energiaráfordítással járnak, mint a beton előállítása, le kell állítani, a munkástelepet és a magánházakat le kell kapcsolnunk az áramellátásról. Sőt, klímaberendezés nélkül kell meglennünk. Minden erőnkkel az építési munkára kell koncentrálnunk, mert ha azzal késésbe kerülünk, alig marad esélyünk.

Jacobi váratlan közlései nagy nyugtalanságot váltottak ki. Leghangosabban Alinardo szitkozódott, nyilvánvalóan félreértette Jacobit, mert azt kiabálta, hogy áram nélkül nem tud dolgozni. Lundholm azzal fenyegetőzött, hogy klímaberendezés nélkül nem tud aludni, és alvás nélkül nem tud dolgozni. Bedeau rögtön le akarta tenni a munkát, paprikavörösen a méregtől ordította, hogy az egyiptomiak egy ilyen projektet képtelenek ellátni, mialatt Lundholm szemmel láthatóan nagyon dühösen felugrott és azt kiabálta: – Ebből nekem elegem van!

Dr. Hassan Moukhtar emelkedett fel a helyéről, és csitító kézmozdulatokkal beszélni kezdett:

– Barátaim, ha Allah úgy akarja, megcsináljuk az Abu Simbel-i templomot, olajjal vagy anélkül. Allah nagy, és Mohamed az ő prófétája. Hogy ha Isten úgy akarja, hogy a templom süllyedjen el a Nílusban, már régen adott volna nekünk valamilyen jelet.

Az európaiaknak nehezükre esett a nyúlánk Moukhtar szavait komolyan venni. Rogalla gúnyosan nevetett, és Kaminski, aki eddig úgy tett, mintha lélekben nem is lenne ott, mintha ez az egész őt nem érintené, most hangosan annyit mondott: – Ámen.

Balouet és Raja, akik oldalt az ablaknál foglaltak helyet, összedugták a fejüket.

– Nem tudom – hajolt Balouet Rajához –, nekem valahogy úgy tűnik, hogy a szovjetek keze van a dologban.

Raja bólintott: – Akkor ugyanaz a gondolatunk. Az ügy erősen Szmolicsevre vall. Tájékoztatni kellene Jacobit.

– Megbolondultál? – suttogta halkan Balouet. – El akarsz árulni bennünket?

– Mi az, hogy elárulni? Valamiképpen az építésvezetésnek értesülnie kell arról, hogy Antonov előrejelzései hamisak, és a Nílus nem duzzad gyorsabban, mint ahogy azt a számítások mutatják. Akkor teljesen feleslegessé válna az ilyen válságstáb összehívása, csak azért, mert egy olajszállítás kimarad.

Balouet idegesen nyúlt a cigarettájáért. – Jó, akkor menj oda Jacobihoz, és mondd meg neki, hogy az én nevem nem Montet, hanem Kurjanovának hívnak, a KGB-től jövök, minden adat, amit az oroszok csináltak nektek, hamis.

Raja kényszeredett mozdulatot tett: – Jól van már. De te nem érzed, hogy nagyon hülye helyzetben vagyunk? Tudnánk segíteni, de nem lehet. Ha az igazság napvilágra kerülne, az első gyanú rád terelődne. Nincs mit tenni?

20. fejezet

A tankhajó az Abu Simbel-i rendeltetésű olajjal ez idő alatt Esna és Edfu között horgonyzott. A kapitány géphibát jelentett, és amíg a szükséges alkatrészek Kairóból megérkeztek, jó egy hét telt el. Mint később kiderült, nem anyaghibáról, hanem működési hibáról volt szó, amit az első gépész okozott.

Mindenesetre a tíznapos késedelem elegendő volt ahhoz, hogy az Abu Simbel-i építkezés atmoszféráját megmérgezze. Az energiakérdésben folytatott harcban barátok váltak ellenségekké, mert mindegyik a saját

munkáját ítélte a legfontosabbnak. Ehhez jött még az őrjítő hőség, mely már éjjel is uralta a házakat és hálóhelyeket, így az emberek kialvatlanul, ingerülten jelentek meg a munkára.

Raja Kurjanova – azaz Montet – és Jacques Balouet volt az egyetlen, akinek tudomása volt arról, hogy az energiaválság az orosz titkosszolgálat műve, és hogy a víztároló vízszintjének az emelkedése egyáltalán nem olyan sietős.

Ez a tudat elviselhetetlen terhet rótt mindkettőjükre. Árulással fenyegették egymást. Végül Raja összepakolta a holmiját és elköltözött. Talált egy szobát a „lóistállóban", ahol Alinardo is lakott. A munkásszálláson, ahol jelenleg mintegy ezer – főleg egyiptomi – munkás lakott, egy núbiai vezető sztrájkmegmozdulást szervezett. Több csoport letette a munkát. A helyzet robbanás előtti volt.

Végre tizenkét napos késéssel megérkezett Asszuánból a várva várt olaj, és tovább folytatódhattak a munkálatok.

21. fejezet

Kaminski kevésbé szenvedett ettől a helyzettől, mint a többiek. A templomblokkok lebontása és elszállítása pontosan a tervek szerint haladt, és ez nagy elismerést váltott ki. Egyébként kapcsolata dr. Hella Hornsteinnel nem maradt figyelmen kívül. Állandóan együtt látták őket – nem csak este a kaszinóban –, és nem maradt az sem titokban, hogy Kaminski gyakran éjszakákon át nem ment haza.

Főleg dr. George Heckmann-nak, a tábori orvosnak és kórházigazgatónak nem tetszett Kaminski sikere Hella Hornsteinnél. Csontig blamálva érezte magát, ugyanis mintegy három héttel ezelőtt

beszélgetést provokált vele, mint férfi a férfival, hogy közölje a kolleganővel szembeni előjogait. Nos, ezután Heckmann kerülte mindkettőjüket, vagy pedig – ha elkerülhetetlen volt a találkozás – túlzott szívélyességgel közeledett hozzájuk.

Ami Kaminski állapotát illeti, felhők között lebegett. Csak azokban az órákban, amikor egyedül volt, munkaideje alatt, meditálhatott minduntalan a kérdésen: melyik volt Hella igazi énje, a hűvös, szinte érzéketlen tábori orvosnő, aki mindenki tiszteletét kiváltotta, vagy a gátlástalan, szenvedélyes nőstény, aki képes elvenni egy férfi eszét. De hiába rágódott ezen, s hasonlítgatta a kettőt, kérdése megválaszolatlan maradt.

A válasz tulajdonképpen mindegy volt Kaminskinak, amíg Hella szenvedélyességét neki, és csak neki szentelte. Természetesen büszke volt arra is, hogy Hella körül minden versenytársat kiütött a nyeregből. Álmodozásaiban már odáig is elment, hogy kész volt Hellával valahol akár új életet is kezdeni, később, Abu Simbel után, de ezt persze nem merte elmondani, még nem.

Ezen az estén kapkodva ettek a kaszinóban. Látszott rajtuk a nyugtalanság. A figyelmes szemlélőnek feltűnt volna, hogy alig beszélgettek, de gyakran pillantottak egymásra, mint akik tudják, mit gondol a másik. Végül kijöttek az étteremből, és Kaminski terepjáróján eltűntek keleti irányban. Röviddel a sötétség beállta előtt a széles Acces-Road-on elérték Kaminski irodáját a víztároló partján.

Kaminski hagyta, hogy Hella kiszálljon, majd bevezette a faházba. Röviddel ez után visszatért a kocsijához, hogy azt egy picit távolabb, a kis templom mögött állítsa le. Szemben az építményt fény világította meg. A daruk és vezetékek azt a benyomást keltették, mintha egy öreg vitorlás hajó rakodása

folyna éppen. Alinardo kővágói bömböltek az éjszakában, porfelhőt eregetve, mely fehér gőzként csapódott az ég sötétjébe. Ez a látvány mindig elbűvölte Kaminskit.

A lármában és zsibongásban Kaminskit egyáltalán nem vették észre. Jellemző volt rá, hogy váratlanul, a leglehetetlenebb időpontokban hirtelen megjelent, aztán ugyanúgy el is tűnt, de ma úgy tűnt el a kunyhójában, hogy senki sem vette észre.

Az első alkalommal ellentétben, amikor még nem tudta, mi vár rá a padló alatti aknában, ezúttal Kaminski mindent előkészített. Régi terveket használt fel arra, hogy mindkét ablakot úgy elzárja a fénytől, hogy semennyi se tudjon kiszűrődni rajtuk. Kaminski beriglizte az ajtót és átölelte Hellát, aki ölelését egy csókkal viszonozta. Végre elkezdte felszedegetni a padlódeszkákat. Amikor egy hete visszazárta az aknát, megjelölte, hogy biztos lehessen benne, időközben senki nem hatolt be oda rajta kívül. A jelzés érintetlen volt. Kaminski félretolta a kavicsokat, és kiemelte a nehéz fapallót. Hella a parkettán térdelt, és zseblámpával világított be az aknába. Ránézett Arthurra, mosolyogni próbált, de arckifejezése nem tudta leplezni belső izgatottságát. Nem szólt egy szót sem, és Kaminski is minimálisra korlátozta közlékenységét. Kötélen leeresztett egy kis szétnyitható létrát a mélybe. Hozzáerősített egy kötélhágcsót az egyik gerendához, ráakasztott egy bányászlámpát, és miután elkezdett mászni, fejével biccentett Hellának, hogy kövesse az aknába.

Amikor Hella leérkezett, egész testében reszketett.

– Nem túl sok ez az egész neked? – aggódott Arthur, és megfogta a kezét. Hella azonban heves mozdulattal visszahúzta.

– Ez… ez… csak… csak az izgalom – válaszolta köhögéssel küszködve. A por és a száraz levegő, úgy tűnt, őt jobban megviseli, mint Kaminskit.

– Jobb, ha előttem mész – vélte a férfi –, minden lépés óriási port kavar fel, és az még inkább nehezíti a légzést.

Hella bólintott, és görnyedten mászni kezdett. Kaminski követte, és a létrát maga után húzta. Úgy érezte, az első „lemerülése” sokkal kevesebb ráfordítást igényelt, de ez valószínű azért volt, mert akkor csak magával kellett foglalkoznia. Most több figyelmet fordított Hellára, mint önmagára.

Hella egyszer csak megállt. – Nem megy tovább, Arthur – lihegte.

– Maradj ott, ahol vagy! – válaszolta Kaminski, és megpróbált közelebb menni Hellához. Bányászlámpája megvilágította alakját és mögötte egy súlyos kőhalmazt. A szűk járatnak majd a tetejéig ért. Kaminski csóválta a fejét. Hella belevilágított az arcába.

– Mi történt? – kérdezte erőtlenül.

– Ez nem lehet igaz! – kiáltott fel Kaminski, és karjával letörölte izzadó homlokát.

– Arthur – nyomakodott felé Hella –, mi történt? Mit tegyünk?

Kaminski keserűen nevetett: – Látod, a kőzet leomlott a tetőről. A szállítókocsik rázkódásától a járatok teljesen eltorlaszolódtak. Fel kell adnunk. Egyébként is túl veszélyes vállalkozás. Hát látod…

Hella eddig csendben, visszafogottan, szinte áhítattal telve viselkedett. Most azonban hirtelen kiabálni kezdett:

– Arthur, megígérted nekem, hogy odavezetsz a múmiához! Meg kell tartanod az ígéretedet. Kell, érted?!

– De hát mit csináljak? – kiáltott Kaminski épp olyan hevesen. – Nem tudhattam, hogy eddig beteríti ez a szar!

Egy pillanatig némán álltak egymással szemben. Aztán Kaminski erőt vett magán, és hason felkúszott a kőhalmazra addig, ahol a lámpával a maradék résbe be tudott világítani.

– Látsz valamit? – kérdezte Hella.

Arthur kisvártatva így válaszolt: – Talán mégsem olyan lehetetlen. – Óvatosan megtapogatta a tetőt. – Figyelj – mondta végül. – Megpróbálok egy kis alagutat szabaddá tenni.

– Sikerülni fog, Arthur! Sikerülni fog! – kiáltotta Hella izgatottan. Ő lent maradt a földön, és kimerülten támaszkodott a falnak. Figyelmesen szemlélte, hogyan pakolta Kaminski félre a kődarabokat egymás után. Ez fél óráig tartott, és a kőhalmaz annyit veszített a magasságából, hogy egy ember éppen át tudott csúszni a résen.

– Most előre megyek – jegyezte meg Kaminski, és maga elé tolta a létrát a nyílásba. Mielőtt ő is a létra után ment volna, még viccelni is volt kedve: – Remélhetőleg, nem most fog átdübörögni felettünk egy szállítókocsi. De ha mégis: tartsál meg jó emlékezetedben. Kaminski eltűnt a nyílásban, nem sokkal ezután a túloldalról kiáltotta: – Jöhetsz!

Hella izgatottan követte. Fürgén, mint egy menyét, húzta át testét a kőrakáson. Mikor átért, arca csak úgy ragyogott a boldogságtól. Tényleg elkezdett nevetni, de úgy, hogy majd megszakadt, és úgy szökdelt örömében, mint egy pajkos gyerek.

– Még nem vagyunk a végén! – figyelmeztette Kaminski, és lámpáját a második akna felé irányította. Néhány lépésnyire el is érték azt, és Kaminski kitámasztotta a létrát. Szétnyitva pont megfelelő méretű volt. Aztán megragadta Hella karját, hogy

szavainak még nagyobb nyomatékot adjon: – Először én mászom át. Figyeld minden mozdulatomat! Ha már felértem, akkor jössz te… Mindig előre kell nézned, soha nem lefelé. Rendben?

– Rendben.

Kaminski beakasztotta övébe a lámpát, aztán négykézláb mászni kezdett. Középre érve a létra föl-le kezdett himbálódzni, mint egy tollpihe.

– Nincs jelentősége – mondta Kaminski anélkül, hogy tekintetét levette volna a létráról –, nem szabad félned, és mindig előre nézz! Átérve a másik oldalra, Kaminski ülve maradt a földön. Szólt Hellának, hogy helyezze el a lámpáját. – Aztán indíts! – bátorította.

Hella bátran indult útnak. Amikor azonban elérte a létra közepét, és az elkezdett inogni, megtorpant. Szinte megdermedt.

– Tovább, tovább – kiáltotta Kaminski.

Hella nem mozdult.

– Mit történt? – kiáltott rá Kaminski.

– Nem tudom. Olyan, mintha lebénult volna a karom meg a lábam.

– Marhaság! Gyere tovább!

– Nem bírok!

– Tovább! Le kell küzdened a félelmedet! Tovább!

Hella mereven, görcsösen fogta a létra rúdját. Mint egy szobor, tekintete előre meredt, de szemei élettelenek voltak. Teste rezzenéstelen volt, még lélegzését is lehetett hallani. Félelmét Kaminskinak kellett lebírnia. Hogyan másszon szembe vele? A létra ehhez túl gyenge volt. A vasrúdon is odafüggeszkedhetne, de mit használna az ebben a helyzetben? Egy ilyen ingó létrán hátrafelé mászni még sokkal veszélyesebb volt, mint előre haladni. Sikerülnie kellett!

– Te akartad – kezdte szidni Hellát. – Én figyelmeztettelek. Mit akarsz tulajdonképpen? Egy régi, elszáradt múmiát akarsz megnézni? Jobban meg kéne gondolnod, mit akarsz…

Már monológja közben észrevette, hogyan tér vissza az élet a nő lebénult testébe. Szavainak megvolt a hatása, így aztán folytatta: – Gyenge vagy. A döntő pillanatban feladod, félted a nyamvadt kis életedet…

A nő gyávasága egyszeriben elszállt, a maradék részt Hella egy szuszra tette meg.

Kaminski szó nélkül megölelte. Észrevette, mennyire szégyelli magát Hella, így kommentár nélkül napirendre tért az ügy felett.

Miután a létrát összecsukta, görnyedt testtartással tovább ment. Röviddel a szarkofágos helyiség előtt előreengedte Hellát. Légzése nehéz volt, ahogy a magas helyiségbe belépett. Haja csapzottan hullt a homlokába. Teljesen kimerült volt, de tekintete éber és lázas izgalommal teli. Úgy emelkedett előtte sötét talapzatán a szarkofág, mint egy oltár. Hella azonnal meg akarta mászni a kőhalmazt, melyet Kaminski első alkalommal odahordott. Kaminski a szemközti oldalra támasztotta a létrát, és fölment rajta. Csak rövid pillantást vetett a múmia barnás arcába, mert sokkal jobban érdekelte őt Hella. Arca égett, és úgy reszketett, mint akinek a szíve össze-vissza kalapál. Szája széle remegett, szemei természetellenesen világosan csillogtak.

Kísérteties volt, ahogy Hella a múmia fejéhez közeledett, mint aki meg akarja simogatni a halott arcát, de ez nem sikerült, mert nem ért el odáig. A létrával könnyedén odafért volna, de Kaminski ebben a pillanatban nem mert Hellához szólni. Az volt a benyomása, mintha valami csodálatos bizalom uralkodna Hella és a múmia között. Félelmet, vagy undort, amit egy halott kiválthat, nem lehetett

észrevenni. Ő maga is, aki egyébként nem ismert félelmet, visszafogottabb volt. Mint az első alkalommal, most is behatolónak érezte magát.

Kaminski nem tudta volna megmondani, mennyi ideig figyelte Hellát némaságában. Végre hozzá mert szólni.

– Mit érzel? – kérdezte, mialatt felváltva figyelte Hellát és a múmiát.

– Hogy mit érzek? – Hella nem vette le tekintetét a múmiáról. – Azt hiszem, ezt te nem értheted. Bocsáss meg, Arthur, ha most erre a kérdésre nem válaszolok.

Kaminski nem kérdezősködött tovább. Valami olyasmi ment itt végbe, ami számára megfoghatatlan volt. Gondolatban Hella egy távoli világban kalandozott. Minden összefüggés nélkül azt kérdezte: – És a skarabeusz?

Kaminski a múmia jobb kezére mutatott, amelyet a szarkofág fedele félig eltakart.

– Valami zöldet láttam csillogni. Egész könnyen ki tudtam szedni. Valószínűleg megtették már ezt a sírások, akik előttünk jártak.

Hella bólintott, és mindkét kezével megpróbálta feszíteni a tetőt. Nyilván odébb akarta tolni.

– Nem fog menni – jegyezte meg Kaminski –, az a kőlap nagyon nehéz.

Megpróbált úgy segíteni Hellának, hogy a másik oldalról ő is feszítette. A kísérlet fájdalmas volt a kéznek, mert a tető széleit éles hieroglifák díszítették. Egyszer csak egy lendületre mintegy magától oldalra billent a porfírlap a szarkofágon, szabad láttatást engedve a múmia karcsú alakjára.

Egy csattanásszerű zaj ijesztette meg mindkettőjüket a sírkamra ajtaja felől. Úgy hallatszott, mintha valaki röviden és hevesen, rendszertelen

időközönként összecsapná a tenyerét. Hella kérdőn nézett Kaminskira, aki falfehérré vált.

– Kőomlás! – mondta. Csak egy másodpercig gondolkozott, aztán elkiáltotta magát: – Gyerünk, ki kell jutni innen!

Kaminski leugrott a létráról, és keresztülvitte a bejáraton. Aztán megragadta Hella kezét, aki tanácstalanul álldogált, és őt is maga után húzta: – Ez túl veszélyes – tiltakozott Hella, és kiszabadította kezét a férfiéből.

– Persze, hogy veszélyes – válaszolt indulatosan Kaminski. – Választhatsz: itt maradhatsz és megvárod, mi történik. Talán élve leszel eltemetve, talán nem. Vagy pedig vállalod a rizikót, hogy egy kő a fejedre esik, de esetleg élve kikerülsz innen. Melyiket akarod?

Anélkül, hogy választ várt volna, Kaminski görnyedt testtartással útnak indult, a létrát maga után húzva. Tudta, hogy Hella követni fogja, felesleges agitálnia, azt fogja tenni, amit ő.

Félúton már hallotta Hella lépteit. Követte őt. Kaminski közben elért arra a helyre, ahol a kőzet lezúdult a tetőről. Figyelt, de minél tovább hallgatózott, annál rövidebbek lettek a szakaszok, ahogy a kövek a földre robajlottak.

Végre Hella beérte őt.

– Összekulcsolt karral kell védened a fejedet!

Kaminski lámpája fogóját a fogai közé szorította, és úgy tett, ahogy mondta. Hella bólintott. Kaminski picit meglökte, és bátorítóan mondta: – Sikerülni fog!

Hella összekulcsolta karját a fején, és nekilódult. Övében a lámpa az útnak csak egy részét világította meg. Hallotta mellette és mögötte a kövek huppanását, de csak egyetlen gondolata volt: – Át kell jutniuk!

És sikerült. Az aknához érve kimerülten rogyott a földre. Még nem tudta, történt-e vele valami, végigtapogatta testét, így világossá vált, hogy épségben megúszta a kalandot. Ahogy fölemelkedett a földről, Kaminski termett mellette, görnyedten.

– Minden rendben?

– Minden rendben – válaszolt Hella. – És te?

– Én is jól vagyok.

Mialatt mögöttük még mindig zuhogtak a kövek, Kaminski azzal foglalatoskodott, hogy kifeszítse a létrát az akna fölé. Most már – azok után, amiket eddig átélt – Hella ettől az akadálytól egyáltalán nem félt.

Amikor felérkeztek a kunyhóba, átölelte Kaminskit, és áradozva mondott köszönetet.

– Szóra sem érdemes – próbálta uralni a helyzetet Kaminski. Valójában teljesen tisztában volt azzal, nagyon kevés esélyük volt arra, hogy a sírkamrából sértetlenül kikerüljenek.

Kaminski ledobta magát a nyikorgó irodaszékre, amelyen egyébként dolgozni szokott.

A gázlámpa sistergett. Kezei égtek, mint a tűz, és hogy fájdalmát enyhítse, a combjához dörzsölte őket, de azzal még rosszabb lett.

– A kezem, a kezem! – kiáltotta Kaminski kétségbeesve, és tenyerét Hella felé nyújtotta.

– Úristen, mit jelentsen ez?

Kaminski kezei tűzpirosak voltak, mintha forró vízzel leforrázta volna őket. Ami a jelenséget még titokzatosabbá tette: mindkét tenyerén sötét, ovális körök voltak láthatóak. A körök titokzatos hieroglifajeleket zártak be.

A szarkofág teteje – futott át az agyán Kaminskinak –, a tető széle volt hieroglifákkal ellátva.

Hella hallgatott, teljesen nyugodtnak tűnt, amikor a kezeit megmutatta. Hella kezei ugyanazokat a

titokzatos égésfoltokat mutatták, csak a jelek voltak mások.

– Úristen, mit jelentsen ez? – ismételte Kaminski. Figyelte Hellát. Ő távolról sem tűnt ilyen izgatottnak. Kaminskinak valahogy az volt az érzése, hogy a nő értette a hieroglifák jelentését. Túl higgadtan viselkedett. Azzal is tisztában volt, hogy Hella megjátszaná a tudatlant, ha a jelek értelmére rákérdezne.

Kaminski először a bal kezén lévő égésfoltot kezdte erőteljes vonásokkal papírra vetni, aztán a jobb kezén lévőt. Hella mosolyogva nézte. Amikor befejezte a munkát, leskiccelte rendesen mindkét rajzot egymás után.

– Miért csinálod ezt? – kérdezte Hella.

– Meg akarom tudni ezeknek a köröknek az értelmét – felelte Kaminski –, vagy te tudod?

– Nem – válaszolta Hella kicsit ingerülten –, honnan tudhatnám…

Kaminski nem is várt mást. Hogy enyhülést nyerjen tenyere fájdalmára, az üvegpalackból vizet merített egy tálba. Abba tette bele a kezét, ami az égő érzést enyhítette. Hella is úgy tett, odalépett, és belemártotta kezeit a vizesedénybe.

– Milyen jót tesz ez! – mondta mosolyogva, és megcsókolta a férfit az arcán.

Amikor Kaminski kihúzta kezét a vízből, megijedt: az égésfoltok eltűntek a tenyeréről. Elkapta Hella kezét, és tenyerével fölfelé fordította. Az ő kezéről is eltűntek a jelek.

– De hát ez lehetetlen! – kiáltotta Arthur.

Hella egykedvűen válaszolt, mintha ez az egész egyáltalán nem lepte volna meg: – Hát látod, hogy lehetséges! – aztán kisvártatva hozzátette: – Legjobb lesz, ha ezt az egészet elfelejtjük, és egyszerűen kitöröljük az emlékezetünkből, nem gondolod?

Arthur kénytelen volt rendezni gondolatait. Először úgy tűnt, mintha a nőnek a múmia megtalálása lenne a legfontosabb dolog a világon. Most pedig hirtelen nem akart tudni semmi többet róla. Mi a fene megy végbe ebben a nőben?

Hella odament az íróasztalhoz, elvette a lapot, amelyre Kaminski az írásjeleket rögzítette, és a gázlámpa lángjába tartotta. A férfi tiltakozni akart, de nem jött ki hang a torkán, és még mielőtt szólhatott volna, a feliratok egy röpke lánggal fellobbantak, és szenes hamuvá váltak.

22. fejezet

Ebben az évben már áprilisban beköszöntött a nyári hőség. Azért volt már-már elviselhetetlen, mert a hőmérséklet éjjel is ritkán süllyedt negyven fok alá. A tábori kórházban dr. Heckmann és dr. Hornstein nyakig volt a munkában, páciensek sokaságát kezelték vérkeringési zavarokkal és veseproblémákkal. Aki még egészséges volt, sótablettákat nyelt, amennyit csak bírt. Ez segített, bár volt egy kellemetlen mellékhatása, az izzadságban kiütköző só beleevődött a ruhába, s az kidörzsölte a bőrt.

A rekkenő déli hőségben két egyiptomi egy munkást hozott teherautója platóján a táborba. Öntudatlan volt és merev, mint egy deszka. Dr. Hornstein infúzióra kapcsolta, de a férfi már a kezelés alatt meghalt. Ez volt a hetedik haláleset az Abu Simbel-i építkezésen, s ez az izgatott hangulatot tovább fokozta.

Egyre több páciens kereste fel Kemalt, a kovácsot, aki szokatlan módszereivel nagyobb, vagy legalábbis gyorsabb gyógyulási sikereket ért el, mint az orvosok. A hír gyorsan terjedt. Kemal tulajdonképpen nem kért

semmit a kezelésekért, de jelentős baksist várt el, lehetőleg előre, és amilyen magasra rúgott ez az összeg, annál szokatlanabb volt a terápiája, de a legtöbb esetben sikert hozott.

István Rogalla asszisztensét, Margret Bakkert, miután a megállapodott időben nem jelent meg, mozdulatlanul találta ágyában. Csak szemei rángatóztak nyugtalanul. Rogalla megragadta a lány vállait.

– Margret, mi történt? – kiáltotta, és közben úgy rázta egész testét, mintha a merevséget akarná kirázni belőle.

– Alig tudok mozogni – felelte Margret kimerülten, aztán kezeit szétterpesztett ujjaival felé nyújtotta. Rogalla döbbenten nézte, ugyanis a lány ujjai, keze feje, de még karja is úgy fel volt duzzadva, akár egy luftballon.

– Minden mozdulat kínszenvedés – panaszolta Margret. Ebben a pillanatban Rogallának csak egyetlen gondolata volt: Kemal, a kovács, majd ő segít.

Mialatt Margretet karjánál fogva az autóhoz cipelte, Rogallának feltűnt, hogy a lány arca és karja kékülni kezd. A kovácshoz vezető rövid útszakaszon Margret Bakker elvesztette az eszméletét. Rogalla gondolkozott. Visszaforduljon? Mégis a kórházba vigye inkább Margretet? Mielőtt azonban döntését megváltoztathatta volna, odaérkezett a kovácshoz.

A kopasz Kemal meghallva a kocsi hangját, kijött eléjük. Egy világos kendő volt a csípője köré kötve. Felsőteste meztelen volt, és azokhoz a kézművesekhez hasonlított, akiket a fáraósírokon szoktak ábrázolni.

– Kemal – kiáltotta idegesen Rogalla –, gyorsan csinálj valamit, könyörgöm. Félek, hogy Margret maghal. Aztán egy tízfontos bankjegyet húzott elő, ami majdnem olyan nagy volt, mint egy zsebkendő.

Kemal elvette, becsúsztatta ruhájába, és Margretet becipelte a sötét műhelybe. Egy priccsre fektette műhelye hátsó részében. Aztán hosszan és áthatóan vizsgálta szemeivel.

A régész türelmetlenül figyelte a jelenetet.

–…Meghalt? – kérdezte végül.

Kemal nem adott választ. Kinyitotta a lány blúzát, és fülével ráhajolt Margret mellére. Aztán odament egy vasteknőhöz, vizet merített egy edénybe, és azt a lány mellkasára helyezte. Sápadt arcán mosoly futott át. A tál víztükrére mutatott, amelyen kis, rezgő hullámocskák képződtek.

– A hullámok jelentik az életet, uram – mondta Kemal anélkül, hogy levette volna szemét a merev lányról –, és ahol élet van, ott Kemal tudni segíteni. Csak a halálon Kemalnak nem lenni hatalma.

– Akkor csinálj már végre valamit – nógatta Rogalla. A kovács végigmustrálta Margret felduzzadt testét, a fejétől a lábujja hegyéig. Meglazította a ruháját. Hirtelen egy kis éles kést vett a kezébe. Kemal megfogta Margret bal karját, és rövid, de hirtelen mozdulattal nyisszantott egyet a lány alkarján. Ugyanígy tett Margret jobb vádlijával is.

A lány testéből sűrű sötét vér bugyogott és csöpögött a poros kőpadlóra. Rogalla bátorsága alábbhagyott, és kezdtek kétségei támadni a kezelés felől: talán mégis jobb lett volna, ha Margretet a kórház orvosai látják el.

A fiatal nő úgy vérzett, mint egy állat a vágóhídon, és minél tovább tartott Kemal kezelése, annál nagyobb lett Rogalla félelme és idegessége. Mint egy eszelős, kirontott a kovácsműhelyből, és kocsijával elviharzott a kórházhoz. Röviddel később dr. Hornstein kíséretében tért vissza.

Amikor a doktornő belépett a sötét helyiségbe, és meglátta Margret Bakkert vérben úszva feküdni,

miközben Kemal mint egy hóhér, karba tett kézzel állt áldozata előtt, hangos kiáltás hagyta el a torkát: – Uramisten! Mit csinált ezzel a nővel?

Elutasító mozdulattal parancsolta oldalra Kemal az orvosnőt, és mély, fenyegető hangon dörmögte:

– Te asszony vagy, mistress, egy asszonynak sem adatott meg a gyógyítás tudománya. Ezt Allah egyedül a férfinak teremtette…

– Te őrült vagy! – szakította félbe Rogalla a dühös kovácsot. – Dr. Hornstein orvos. Ő tanulta!

– Tanulta? – ismételte vissza Kemal felháborodva, és a földre köpött. – Egy nő és tanul! Ha Mohamed, a próféta azt akarta volna, hogy nők tanulni, akkor az benne lenne a szent Koránban. De egy passzus sem mondani, hogy nők tanuljanak, és egy passzus sem mondani, hogy nők tudnak gyógyítani.

Az idő szorított, és Rogalla széttárt karokkal Kemal elé állt.

– Most hagyod, hogy dr. Hornstein végezze a munkáját! – mondta fenyegető hangon. – A helyzet komoly, valóban nincs időnk világnézeti kérdésekről diskurálni. Megértetted?

Kemal nem értette a szavak értelmét, de tudta, mit akar Rogalla, és állát mellkasára hajtva a kovácsműhely leghátsó sarkába csoszogott, ahol széles terpeszben leült egy sámlira, úgy figyelte a doktornőt.

Közben dr. Hornstein kötést rakott Margret karjára, hogy a vérzést csillapítsa. A nő teste már annyira le volt gyengülve, hogy az ember azt hihette, bármelyik pillanatban vége.

Rogalla olyan nyomorultul érezte magát, akár egy kutya, de összeszedte magát.

– Mi lehet ez? – kérdezte kétségbeesve dr. Hornsteinhez fordulva.

– Akut kalciumhiány – felelte Hella. – Egyfajta sokk.

Margret kezére mutatott, ujjai görcsös tartásban voltak, szorosan egymás mellett.

– Tipikus eset – jegyezte meg a doktornő, miközben felszívott egy injekciót.

– És van remény?

Dr. Hornstein beadta az injekciót. Margret Bakker semmi reakciót nem mutatott, a legapróbb rezdülést sem.

– Nem tudom – válaszolta a doktornő –, normális esetben kevés kétségem lenne. De ilyen körülmények között… – Hella körbepillantott, és Rogalla észrevette lesújtó arckifejezését –, hogy itt mi lesz a kimenetele – folytatta. – Néhány kellemetlen kérdésre számítania kell.

Rogalla válaszolni akart, de látta, hogy ebben a helyzetben mindennemű magyarázkodás felesleges.

– Ne vigyük Margretet inkább a kórházba? – kérdezte végül.

– Dehogynem – válaszolt a doktornő –, de nem most azonnal. Vagy talán azt akarja, hogy halottként érkezzen meg?

Néhány perc után az injekció éreztette hatását. Margret felnyitotta szemeit, de nyugtalanul villogott a tekintete, és pillanatok múltán újra elvesztette eszméletét. Ezalatt Kemal morogva előbotorkált a sarokból, szitkozódott, és különböző hangokat adott ki magából, melyek jelentését nem lehetett érteni.

– Ha Margret ezt nem éli túl – szólt hátra a doktornő –, akkor Isten kegyelmezzen magának, Kemal! – És a régészhez fordulva még hozzátette: – Meg magának is, Rogalla!

Az megilletődve pislogott. Hibásnak érezte magát, mert nem az orvosi segítséget vette rögtön igénybe. De az emberek az építkezésen csodákat meséltek

Kemal képességeiről. Miért ne vehette volna igénybe ezeket a képességeket? Ő csak segíteni akart Margreten.

Amikor magyarázkodását a doktornő meghallgatta, megjegyezte: – Tudom, hogy csak segíteni akart, de nekem több bizalmam lenne egy tanult európaihoz.

Rogalla szégyellte magát. Elkapta Margret kezét, és megsimogatta, ez volt minden, amit jelen helyzetben tenni tudott.

– Törülközőket! – kiáltotta dr. Hornstein. – Nedves törülközőkre van szükségem!

Kelletlenül csoszogott elő Kemal, egy piszkos, nedves törülközőt lóbálva maga előtt. Hella elvette, és Kemal arcába vágta.

Kemal tajtékzott a dühtől ennyi megaláztatást kapván egy asszonytól, és előredőlve mutatta, hogy Hella Hornstein takarodjék. Csak Rogalla közbelépésének köszönhető, hogy tettlegességre nem került sor.

– Adja ide a slusszkulcsát – szólt oda dr. Hornstein az archeológusnak, s minden magyarázat nélkül elvette a kulcsot, és kidobta a szabadba, majd odébbállt.

A menekülés okát Rogalla és Kemal különbözőképpen ítélték meg. Míg a régész úgy gondolta, Hella a kórházból hozna nedves ruhákat és gyógyszert, a kovács meg volt győződve róla, hogy a doktornő tudománya végére ért, és rezignált állapotban van.

Éppen ezért odalépett Margrethez, aki, mint eddig is, rezzenéstelenül feküdt, leszedte a kötést a karjáról és lábáról. A vér újra csöpögni kezdett a földre.

– Fekete vér, rossz vér – mormolta Kemal, mialatt Rogalla a félelemtől földbe gyökerezett lábbal állt ott, mindennemű cselekvésre képtelen állapotban.

– A világos vér jó vér, érteni?

Kemal újra kezébe fogta a kést, és épp azon volt, hogy Margret felső karján és combján további nyisszantást végezzen, amikor dr. Hornstein tűnt fel az ajtóban. A nap vakító fénye alakjának csak körvonalait engedte látni, úgy állt ott, mint egy óegyiptomi bosszúistennő. Hella odaugrott Kemalhoz, és begörbített ujjakkal nekiesett az arcának úgy, hogy körmei mély, vörös csíkokat hagytak rajta. Kemal lerázta magáról az őrjöngő asszonyt. Hella leesett a földre, de felpattant, és Rogallához fordulva kiáltotta: – Fogja meg Margretet! Gyerünk innen gyorsan! Siessen!

A régész nem sokáig teketóriázott, karjaiba vette a vérző lányt, és kivitte a kocsihoz. Hella mérgesen pakolta össze a holmijait, mialatt Kemal minden mozdulatát gyűlölettel követte. Nem vette észre, hogy a kovács egy kistányér nagyságú parittyát tart a kezében ágból és zsinórból. Azt sem vette észre, hogy amikor az ajtón kirontott, Kemal a kis fegyvert megfeszítette, és összehúzott szemekkel a hátára célzott. Túl izgatott volt ahhoz, hogy észrevegye: Kemal egy apró lövedéket lőtt felé, valami éles horgászkampófélét, ami nekiütődött Hella hátának, és ott maradt beakadva.

Mialatt Rogalla és dr. Hornstein Margrettel a kocsiban elviharzott, Kemal a kovácsműhely ajtajában állt, a jármű után hunyorgott, aztán már csak vörös porfelhőt lehetett látni.

– Légy átkozott – dörögte dühösen Kemal, és köpött egyet az eltűnt jármű felé. – Senki nem túrja ki Kemalt a helyéről! Főleg nem egy asszony!

Aztán eltűnt lemezekből tákolt kunyhójában, és messzire lehetett hallani ütéseit, ahogy haragját az üllőn próbálta ledolgozni.

23. fejezet

Este a kaszinóban két férfi ült együtt, akiknek egyébként nem sok mondanivalója volt egymás számára: Arthur Kaminski és István Rogalla. Rogalla részegnek látszott, ami szokatlan volt egy olyan embertől, aki udvariasságával és szolidságával a visszafogottság mintaképe volt.

– Gondok? – kérdezte Kaminski. Leült Rogalla asztalához, és rendelt egy sört.

Rogalla ránézett, aztán tüntetőleg oldalt fordította a fejét, és hallgatott.

Így hallgattak mind a ketten, tekintetüket az előttük álló poharakra irányítva, mígnem Rogalla meglehetősen nehézkesen beszélni kezdett: – Mindent rosszul csináltam, érted? Mindent! Nem szabad lett volna Kemalhoz mennem. Nem Kemalhoz, ha érted, mire gondolok…

Kaminski hallott az esetről, és arról, hogy kevés a remény Margret Bakker megmentésére. Szívesen vette a régész bizalmas tegezését, és megpróbálta vigasztalni: – Hiszen jól gondoltad, Rogalla, Kemal sokszor tényleg komoly eredményeket ér el. Egyetlen ember sem megy fejfájást kezeltetni a kórházba. Mindannyian Kemalhoz mennek, és ő segít.

A spicces férfi felpillantott, és értetlenül bámult Kaminskira. Természetesen tudott Kaminski és dr. Hornstein kapcsolatáról, mindenki tudott róla, ennélfogva még jobban csodálkozott, hogy ez a Kaminski megértéssel van iránta.

– Azt mondod? – kérdezte végül.

– Hát persze.

– Meg fog gyógyulni? – pillantott Rogalla esedezve Kaminskira.

Az megvonta a vállát: – Soha nem szabad feladni a reményt.

Rogalla bőgni kezdett, mint egy gyerek.

– Jól van már – próbálta Kaminski vigasztalni. – Egyáltalán nem biztos, hogy Margret felépül, ha rögtön a kórházba viszed. Ki tudhatja?

A régész gondolkodóba esett, ami elég nehezen ment ebben az állapotában, de Kaminski érvelése jót tett.

– Ezt mondja Hornstein doktornő is? – kérdezte bátortalanul.

– Nem tudom – felelte Kaminski –, de gondolom, igen. Senki nem meri megjósolni, mi lesz a kimenetele egy betegségnek.

Ekkor Rogalla rácsapott a vele szemben ülő vállára, és nehezen forgó nyelvvel így szólt: – Igazi barát vagy, Kaminski, igazi barát. Ha tehetek érted egyszer valamit…

Kaminski mintha erre az ajánlatra várt volna, előhúzott egy lapot a zsebéből. Ennek a papírnak nagy jelentősége volt az ő helyzetében. Azokat a jeleket mutatta körvonalakban, amelyeket Arthur a saját kezéről és Helláéról nagy vonalakban lerajzolt.

Kaminskit nem hagyta nyugodni, hogy Hella a rendesen megrajzolt példányt elégette, és jelentését nem volt hajlandó elárulni. Mi oka volt erre? A veszedelmes leereszkedés napján, a rajza alátétéül szolgáló papírra átnyomódtak a vonalak, amelyeket aztán ceruzával – mint valami detektív egy régi krimiben – utánakörvonalazott, így legalább egy megközelítő képet kapva skiccéről.

– Meg tudod nekem mondani, mit jelent ez? – kérdezte Kaminski, és Rogalla elé tolta a lapot.

Rogalla rövid pillantást vetett rá, és elnevette magát: – Egészen pontosan tudom!

– Tisztában vagyok vele – szabadkozott Kaminski –, hogy nem a legjobb rajz, de talán valamit mégis ki tudsz hámozni belőle.

– Fenét! – szakította félbe Rogalla. – Kevesebből is fejtettem már életemben. Miért akarod tudni?

– Csak úgy érdekel. A raktárterületen lévő egyik kőtömegen találtam. Megtetszett, és kíváncsivá tett.

– Na jó – kortyolt egy nagyot. – Ez itt a baloldalon a Ramszesz-trón neve, vagyis User-maat-Re-Setepen-Re.

– És ez az írás?

– Nehéz kibetűzni, de a név, amit említ, Bent-Anat.

– Bent-Anat?

– A négy királyi hitves, tehát a főasszonyok egyike volt, ha úgy tetszik. Másodrangú asszony rengeteg volt még mellette. Csak éppen Bent-Anat pikantériája abban van, hogy ő a lánya is volt.

– Szóval Ramszesz vérfertőzésben élt?

– Egy fáraó soha nem élt vérfertőzésben – mondta Rogalla gesztikulálások közepette. – Mert minden, amit egy fáraó tett, az törvények feletti volt, érted? Ő megölhetett téged, nála volt az igazság. Ezt megtehette a lányával is, és a dolog rendben találtatott. Érted?

Kaminski értette. Ami ebben a pillanatban még jobban megindította, az annak felismerése volt, hogy a kunyhója alatti múmia valószínűleg Bent-Anaté.

– Mit lehet tudni erről a Bent-Anatról? – érdeklődött Kaminski.

A régész megpróbált komoly lenni, és úgy válaszolt: – Precízen fogalmazva tulajdonképpen semmit sem tudunk Bent-Anatról. Ramszesz második fő hitvesének, Isisnefertnek volt a lánya, akit később Ramszesz elvett feleségül. Egyébként egyetlen nyom sem maradt utána.

– A sírja sem? Múmia sem?

– Semmi.

Kaminski érezte, hogy kering és lüktet a vér a fejében. Erre két oka is volt. Először is gondolni sem mert arra, milyen következményei lehetnek a felfedezésének. Másrészt nyugtalanította az a kérdés, miféle furcsa összefüggés lehet Hella Hornstein és a múmia között, mert szokatlan viselkedéséből egyértelműen következtetni lehetett, hogy Hella tudta, mivel áll szemben.

– És elképzelhető esetleg – kezdte Kaminski körülményesen és elővigyázatosan a tapogatózást –, hogy még megkerül ennek a Bent-Anatnak a sírja és a múmiája?

Rogalla hangosan felnevetett:

– De hát hol? Talán itt? Ember, hogy neked mennyi kérdésed van!

– Miért ne?

– Na figyelj! Az új birodalomban – így hívják azt az időszakot, amelyben Thutmosis, Amenophis, Tutanhamon és Ramszesz élt – minden fáraót a Királyok Völgyében temettek el, asszonyaikat pedig a Királynők Völgyében. Ott találták meg Nofertiti sírját is, de Bent-Anatét nem.

– Mert Bent-Anat talán máshol lett eltemetve.

– Teljesen valószínűtlen – dohogott Rogalla, és a fejét rázta. – Habár…

– Habár?

– Nos, a régészet is olyan, mint a politika, vagyis a lehetőségek művészete. Ennek a tudománynak az alapja a valószínűség, és nem a tény. A régészek nagyon gyakran elfelejtik ezt.

Ezen az estén még sokáig beszélgetett Kaminski és Rogalla a sör mellett, Rogalla, mert az asszisztense, Margret Bakker életéért aggódott, Kaminski, mert Hella Hornstein számára egyre megfejthetetlenebb volt.

24. fejezet

Másnap kora reggel, amikor még csontjaiban érezte az alkohol hatását, és tagjai még nehezek voltak, Kaminski felkereste Hellát a kórházban. Már most, röviddel hét előtt vibrált a hőség az épület felett. Kaminski úgy tervezte, hogy Hellát rögtön szembesíti azzal, amit este tudott meg Rogallától. Talán ha tudja, hogy ő is tisztában van a lelet fontosságával, be fogja avatni titkába.

Amikor a hosszú folyosóra lépett, amelyik a rendelőbe vezetett, két ápoló jött ki a szobából hordággyal, melyen egy arab munkás feküdt. Halott volt.

Hella lépett ki az ajtón, nagyon megviselt volt.

– Mi történt? – kérdezte Kaminski köszönés helyett.

Hella bosszúsan csóválta a fejét. – Exitus – mondta csendesen. – Ólommérgezés.

– Ólommérgezés?

A doktornő elkapta a halott egyik kezét, és tenyerével kifelé fordította. Falfehér volt, egészen elütött az egyiptomi sötét bőrétől.

– Ali gépésztechnikus volt – mondta –, állandóan benzinnel körülvéve. A benzin, ami kézközeibe kerül, ebben a hőségben olyan gyorsan elpárolog, hogy a kéz szabályosan eljegesedik. A bőrön keresztül ólom kerül a vérkeringésbe, és gyorsan *végez* a páciensével. Ez már a második esetem. De próbáld ezeknek az embereknek megmagyarázni, hogy a benzin életveszélyes a bőrre. Sokan arra használják, hogy hűtsék vele magukat.

– Te jó Isten! – hüledezett Kaminski. – Beszélned kellene az előmunkásokkal…

– Ugyan már! – legyintett Hella. – Már rég megtettem. Semmit nem használ. Egy egyiptomi csak

azt hiszi, amit lát, vagy amit a Korán előír. Mindenesetre jobban megbíznak egy ilyen patkány sarlatánban, mint Kemal, mint az orvostudományok doktorában. Főként, ha még ráadásul egy nőről van szó.

– Hogy van Margret? – kérdezte Kaminski, csak hogy elterelje a figyelmét, nem gondolva arra, hogy ezzel a kérdéssel ugyanazt a sebet feszegeti.

Hella megvonta a vállát.

– Nagyon sok vért veszített. Vérkeringése ingadozó. Csodának számít majd, ha túléli. – Behúzta maga mögött az ajtót és odament Arthurhoz, karját a nyaka köré kulcsolta: – Egyébként jó reggelt. – Aztán szokásos hevességével megcsókolta.

Kaminski nem érezte jól magát a rendelő helyiség klinikai atmoszférájában. Hella ezt rögtön megérezte és rákérdezett:

– Nem szeretsz engem, Arthur?

– Micsoda butaság – válaszolta Kaminski, mialatt kibontakozott Hella karjaiból. – Csak ez a környezet! Te megszoktad, engem feszélyez a sok fehér bútor, az üvegvitrinek, sőt félelmet keltenek bennem ezek a műszerek. De nem azért jöttem, hogy ezt elmondjam neked.

– Hanem?

– Beszéltem Rogallával. Tegnap rendesen bepiáltunk, ekkor tudtam meg, kiről van szó a múmia esetében…

– Mindent elárultál? – kiáltotta Hella magából kikelve, és ellökte magától Arthurt.

– Hova gondolsz? – válaszolta Kaminski. – Semmit sem árultam el. Csak a kőzet körjeleit rajzoltam le neki, amelyek belevésődtek a tenyerünkbe, és megkérdeztem Rogallát, ismeri-e a jelentésüket.

– Az lehetetlen!

– Semmi nem lehetetlen. Rogalla azonnal felismerte őket. Ramszesz nevéről van szó és lányáról, egyben feleségéről, Bent-Anatról.

Hella rámeredt Arthurra, de úgy nézett keresztül rajta, mint valami tükrös üvegen. Mintha valami egész távoli világba került volna, teljesen más hangon beszélni kezdett. Kellemes, szenvedélyes hangja, amely néha gyermekien csengett, hirtelen érdes kemény és mély alttá változott, ezen a hangon szólt Kaminskihoz: – Jobban tetted volna, ha hagyod a dogok folyását, ahogy tanácsoltam neked. Miért nem hallgattál rám? Gyakran a tudatlanság az ember legnagyobb boldogsága.

Kaminski összerázkódott, ahogy Hella szavait hallgatta, nem annyira tartalmuk, inkább szokatlan tónusuk miatt. Mintha ugyanabból a testből egy másik személy beszélne. Ez nem ugyanaz a Hella Hornstein, aki teste rezdüléseivel őt annyira felkavarta, hogy minden fogadalmát elfeledte. Ez egy idegen, félelmet keltő nő volt, akivel legszívesebben soha nem találkozott volna.

Hella, le nem véve róla a szemét, még mindig keresztülnézett rajta. Szemei élettelenül, szinte üveges tekintettel meredtek előre, mint egy babának. Mindez mozdulatlan testtartásával ugyanakkor valami kísérteties és méltóságteljes megjelenést kölcsönzött neki, ami Kaminski torkát fojtogatta. Nem merte megkérdezni Hellától, miként értette azt, hogy a tudatlanság sokszor az ember legnagyobb boldogsága. Miért akarta foggal-körömmel eltitkolni a múmia identitását?

Kaminski kényszeredetten hátrált. Vállával nekidőlt egy üvegekkel és műszerekkel teli polcnak. Egy üvegcse a földre esett, széttörött, és hirtelen penetráns karbolszag terjengett a szobában.

– Sajnálom – kiáltotta Arthur, és lehajolt, hogy a cserepeket összeszedje. Óvatosan fogta meg azokat ujjaival. Amikor felpillantott, Kaminski halálra rémült: közvetlenül a feje fölött egy eltorzult fintor lebegett. Az nem Hella arca volt, hanem a múmiáé. Egyetlen gondolata az volt: most biztos megőrültél.

Kaminski egy pillanat alatt felugrott, kivágta az ajtót, és mint akit fúriák üldöznek, kirohant a hosszú folyosón át a szabadba, ahol reszketve leült a bejárat lépcsőjére, homlokát alkarjára támasztotta. Egyetlen épkézláb gondolatra nem volt képes, mert amit látott, az ellentmondott minden értelemnek. Biztosan az idegeim – gondolta Kaminski. Ez a történet nyilvánvalóan sokkal jobban felzaklatta, mint gondolta, és bizonyára sokkal jobb lett volna a titkot csak magának megtartania, vagy pedig teljesen nyilvánosságra hozni. Csak akkor tud megnyugodni, ha kellőképpen tisztába kerül a helyzettel. Mert mi is történt? Rábukkant egy egyiptomi királynő sírjára. Izgalmas dolog, kétségtelenül, de nem ok az összeomlásra.

Mialatt imigyen meditált magában a reggeli hőségben, karján hirtelen egy kéz érintését érezte. Egyidejűleg fogta fel Hella hangját, ugyanazt a hangot, amelyet megszokott: kellemeset és simogatót. Fölnézett.

– Minden rendben? – kérdezte a nő, mintha mi sem történt volna, és Arthur megijedt. Igen megijedt, mert Hella teljesen normális volt, és rá kellett jönnie, hogy az ő agya játszott őrült játékot.

– Jobban érzed magad? – ismételte meg a kérdést Hella.

Kaminski bólintott.

– Ne haragudj az üveg miatt!

– Szóra sem érdemes – válaszolta Hella Hornstein. – A karból ördögi szer. Sok furcsaságot okoz, vannak emberek, akiknél még hallucinációt is kivált.

– Hallucinációt?

– Igen, olyan dolgokat látsz, amelyek egyáltalán nem léteznek. Viszont ez legalább olyan gyorsan eltűnik, mint ahogy jön.

A magyarázat érthető volt Arthur számára, és egyszersmind megnyugtató is.

– Tényleg nem voltam jól – próbálta magyarázni pánikszerű menekülését.

Hella nevetett. – Tényleg nem kell bocsánatot kérned, Arthur, ezért nem.

– Hogy érted azt, hogy ezért nem?

– Nem lett volna szabad Rogallának elárulnod a titkunkat…

– Rogalla nem tud semmit – szakította félbe Kaminski. – Egy árva szót nem meséltem neki, csak a nevek jelentését kérdeztem meg. Elhiheted nekem!

Hella bólintott, de Kaminski kételkedett benne, hogy valóban hisz neki. – Egyébként – fűzte hozzá – Rogalla úgy be volt rúgva, hogy ma már biztosan nem emlékszik rá, egyáltalán miről is beszélgettünk. Margret Bakker ügye rettenetesen megviselte.

Ekkor Hella felemelkedett.

– Szóval szavadat adod Arthur, és hallgatni fogsz – ezzel kezét nyújtotta.

Kaminski mosolyogva fogta meg a *kézéi,* és csókot nyomott a tenyerébe. – Hív a kötelesség – mondta, és azzal elbúcsúzott.

Miközben az autójához igyekezett, Balboush jött vele szemben. Izgatottan hadonászott a kezével, mint akinek nagyon fontos híre van. – Uram, uram! – kiabálta már messziről. – Hír Lundholm úrtól: sírt találni a templomban!

Kaminski szinte megkövülten állt meg. Gondolkozott, hogy először Hellát értesítse-e, aztán úgy döntött, inkább személyesen akar meggyőződni arról, hogy mi történt. Beugrott a kocsijába, és a Governments utcán az építkezés irányába hajtott. Mi a fene történhetett?

Ott, ahol az utca jobbra kanyarodik a víztároló felé, Kaminski meglátta a kunyhóját. A hőség csak úgy szikrázott a táj felett, megnagyítva a kontúrokat. Csodálkozott, mert a kunyhó egymagában és érintetlenül állt a helyén. Lehet, hogy az emberek találtak egy másik lejáratot?

Elhaladva a kunyhótól, Kaminski a gát felé vette az irányt, és lefordult jobbra a templomépítkezésnél, mely úgy nézett ki, mint egy óriási alagút bejárata: a homlokzatok, a tető és a bal oldal nagy része már ki volt vágva a hegyből, és Alinardo kővágói bizarr mintákat hagytak hátra. A háromszög hosszú szárának tövében Lundholm és István Rogalla állt. Amikor meglátták őt közeledni, odaintették.

– István felfedezett valamit! – nevetett Lundholm.

– Hol? – kérdezte Kaminski.

– Majd meglátod! – felelte Rogalla. – Gyertek! – Most már ő is nevetett. Menet közben így szólt: – Látod, tegnap igazad volt. Mindig előfordulhatnak váratlan feltárások. Egyébként hogy heverted ki az éjszakát?

– Kösz a kérdést – sietett Kaminski a válasszal, jóllehet, teljesen máshol jártak a gondolatai. Úgy tűnt, Rogalla nagyon is tudatában volt annak, miről beszélgettek tegnap este.

A nyitott templom belsejében centiméter vastagon állt a finom, sárga kőpor. Csak néhány munkás tartotta be a rendelkezést és hordott védőmaszkot. Az dörzsölte a bőrt és nedves foltokat hagyott maga után. Ez rosszabb – gondolták legtöbben –, mint lenyelni

egy kis kőport, amit aztán sörrel úgyis le lehet öblíteni.

Lundholm előre ment, Rogalla és Kaminski követte. Néhány méterre a négy isteni alaktól a svéd megállt és egy szűk oldalhajóra mutatott. Fekete fémernyőbe csavart, csupasz villanykörte világította meg a helyiséget.

Rogalla észrevette Kaminski tanácstalanságát, és maga elé tolta a helyiségbe.

– Értesítettétek már Moukhtart? – érdeklődött Kaminski.

– Moukhtart? – kérdezett vissza Rogalla. – Ez itt nem rá tartozik.

Kaminski nem értette a dolgot. Az egyik terjedelmes, négyszögletes oszlop mögött fel volt túrva a föld. Kaminski egy rossz állapotban lévő faládát vett észre.

Lundholm odalépett. Felemelte a darabokból álló fedelet. A ládában egy halott egyenruhás tiszt feküdt, rendjelekkel teletűzdelve. A holttest elég jó állapotban volt.

Kaminski nem tudta, hogyan, de egy pillanat múltán hangos nevetésben tört ki. Felszabadultan nevetett, és a másik kettő vidáman nézett rá. Nem tudták Kaminski kitörésének okát, de a helyzet elég szokatlan volt ahhoz, hogy különösebb kérdéseket kellett volna feltenniük.

– Egy angol – mondta Lundholm. – Bedeau, aki jól ismeri az egyenruhákat, úgy véli, hogy a Lord Kitchener-féle expedíció egyik tisztje lehet. Felderítetlen, hogyan került ide elhantolásra. Egy villanyszerelő talált rá installálás közben. Most mit csináljunk?

– Jacobi professzornak kell eldöntenie – vélte Kaminski –, de azt tanácsolom, értesítsük a brit

követséget. Mondják meg ők, mit akarnak tenni őfelsége katonájával.

Nagy kő esett le a szívéről, hogy ilyen ártatlan felfedezésről van szó, és spontán meghívta Rogallát és Lundholmot egy sörre a kunyhójába, hogy – ahogy ő mondta – leöblítsék a port.

A másik kettő szívesen tett eleget a meghívásnak.

– Biztos azt gondoltad, hogy a királynő sírja került feltárásra – nevetett Rogalla, miközben lehúzta a meleg sört, majd Lundholm felé fordulva folytatta: – Tudod, Arthur még mindig hisz az igazi nagy feltárásokban.

Kaminski érezte, hogy fejébe fut a vér, és automatikusan a kunyhója padlójára vetődött a tekintete, nincs-e valami nyom, ami gyanússá válhat.

– Nem kell zseníroznod magad emiatt – nyugtatta őt Rogalla, aki félreértette Kaminski viselkedését.

Ekkor mindketten észrevettek egy darab papírt heverni a földön, az íróasztal mellett. Rogalla, aki közelebb ült, lehajolt érte és felvette, le akarta tenni az íróasztalra, amikor feltűnt neki a papírfecnire futólag skicceit hieroglif ábra. – Lassan az lesz az érzésem – jegyezte meg mintegy mellékesen –, hogy bele akarsz kontárkodni az én szakmámba.

– Ugyan dehogy! – emelkedett felül a helyzeten Kaminski. – Nekem tetszenek ezek a jelek, és néha, ha fent vagyok a telepen, csinálok néhány skiccet, anélkül hogy tudnám a jelentésüket.

Rogalla minden irányban megforgatta a papírfecnit. Aztán ránézett Kaminskira, és komoly hangon mondta – az az érdekes ebben, hogy egész Abu Simbelben semmi utalás nem található erre a névre – s a papírt lobogtatta a kezében.

– Mi áll rajta?

– Bent-Anat – válaszolta Rogalla.

Kaminski arra számított, hogy Rogalla további kérdéseket tesz fel. De nem így történt, és pont ez nyugtalanította Kaminskit. Néha az volt az érzése, hogy mindenki többet tud erről az egészről Abu Simbelben, mint ő.

25. fejezet

Ezen az éjszakán Kaminski Hellával aludt, nem azért, mert ragaszkodott hozzá – ahhoz most túl zaklatott volt –, hanem mert Hella kérte meg erre: szüksége volt rá, ahogy mondta.

Nem mintha ez Arthurnak kellemetlen lett volna, de Hella viselkedése a kórházban, az angol katona múmiájának riadalma és Rogalla megjegyzései meglehetősen megviselték, legalábbis gondolatai máshol jártak, nem Hella ágyában.

Arthur elnehezedett tagokkal aludt el Hella karjaiban, de röviddel éjfél után valami hörgésfélére felébredt. Hella nehezen lélegzett, mélyen aludt, de orrából hangos hörgő szuszogás hallatszott. Arthur felkapcsolta a villanyt.

Hella homlokáról csurgóit az izzadság, és váltakozó gyakorisággal megrándultak ajkai. A szeme csukva volt. Lélegzése és a furcsa szuszogás, amelyet közben produkált, egyre gyorsabbá vált, hörgése változó volt. Heves, hangos sóhajtások következtek, teljes rendszertelenséggel.

Arthur fel akarta rázni Hellát, hogy megszabadítsa rémálmától, amikor meghallotta, hogy Hella összefüggéstelen szavakat motyog, amelyeket alig értett. Többször egymás után azt ismételte: Ramszesz, Ramszesz, az E hangot szinte I-nek mondta, hosszan elnyújtva. Ekkor teste megfeszült, mintha fájdalom kínozná. Ez vegyes érzéseket váltott ki Kaminskiból,

természetesen meg akarta szabadítani rossz álmától, ugyanakkor figyelmesen hallgatózott is, hátha ily módon megtud valamit abból a rejtélyből, ami ezt a nőt körülveszi.

– Hella! – suttogta Arthur óvatosan, és csodálkozott, amikor ő hosszú, mély hangon válaszolt: igeeeeen.

– Azt hittem, álmodsz – mondta Kaminski csöndesen. – Lázad van?

– Láz, láz, láz – ismételte Hella csukott szemekkel és elkezdte magát jobbra-balra dobálni, miközben karjaival úgy csapkodott, mintha hangyák borítanák a testét. Aztán hirtelen felkiáltott: – Kemal! – és valami szidalmat mondott hangosan, amit Kaminski nem értett, aztán Hella megfeszült teste hirtelen összegömbölyödött, mintha valami izgalomtól összecsuklana, s aztán mozdulatlan maradt. Légzése apró szakaszokból állt, és Kaminski megijedt. Elkezdte ütögetni az arcát, miközben szólítgatta: – Hella, ébredj fel! De Hella mély öntudatlanságban feküdt.

Arthur tanácstalanul nézett szét maga körül, nem tudta, mitévő legyen. Heckmann, jutott eszébe hirtelen. Ide kell hogy jöjjön dr. Heckmann! Kaminski belebújt a nadrágjába, fején áthúzta az ingét, és kirohant az ajtón.

Izgatottan kopogott a szomszéd ház ajtaján: – Doktor! Kaminski vagyok!

Dr. Heckmann álmosan jelent meg az ajtóban, de miután Kaminski tájékoztatta Hella állapotáról, rögtön éber lett. Visszament a házba, és ruháját felkapkodva, kis kofferrel a kezében tért vissza.

– Magas láza van – vélte dr. Heckmann, miután rátette kezét Hella homlokára. – Gondoskodjon egy nedves törülközőről! – Hüvelykujjával felemelte Hella bal szemhéját úgy, hogy a szeme fehérje látszott. –

Semmilyen reflexre nem reagál – mondta Heckmann, és a fejét csóválta. – Ugye, együtt voltak Hellával? – kérdezte végül, és ez úgy hangzott, mint egy szemrehányás.

– Sok alkoholt, vagy erős gyógyszert vett magához?

– Nem, teljesen kizárt – felelte Kaminski –, legalábbis amíg itt voltam, nem.

Mindketten figyelték Hella rövid, rendszertelen légzését. Heckmann nem volt túl elégedett Arthur válaszával. Körülnézett a szobában, beleszagolt két ott lévő pohárba, megnézett egy ampullát, mely egy falipolcon feküdt, de nem tudott semmit felfedezni, ami gyanús lehetett volna. – Valahogy mérgezésnek tűnik – mondta végül.

Kaminski odanyújtott neki egy nedves törülközőt. Dr. Heckmann Hella homlokára tette.

Tehetetlenségében Arthur Kaminski elkezdett rendet tenni a kis szobában. Oldalra húzta a poharakat és üvegeket, elkezdte összeszedni a ruhadarabokat, amelyeket a széktámlákon hagytak, és egyenként beakasztgatta az egyetlen ruhásszekrénybe.

Ekkor furcsa valamit vett észre az egyik ruhadarab hátoldalán. Úgy nézett ki, mint egy amulett, csak aztán ismerte fel, mi is az: egy horogkampón átszúrt keresztes pók. A kampó annyira bele volt akadva a ruhába, hogy Arthurnak nem sikerült anélkül kihúznia, hogy ki ne lyukassza egy kicsit az anyagot.

Közben dr. Heckmann felszívott egy penicillin-injekciót. – Emlékezzen vissza – mondta, miközben egy kis vékony csíkot spriccelt az injekcióból függőlegesen a levegőbe –, került-e Hella az elmúlt napokban valamilyen toxikus anyaggal érintkezésbe. Nagyon fontos lenne, hogy tudjam.

Kaminski a fejéhez kapott. – Úristen, hát persze! Most jut eszembe. A kezelőszobájában egy üveg karbolt levertem a földre. Igen, akkor az lesz az!

– Karbolt?

– Igen. A szagától hallucinálni kezdtem. Szörnyű rémképet láttam.

– A karboltól?

– Igen. Hella ezt így magyarázta.

Dr. Heckmann megfogta Hella karját, és a tűt a karhajlatba szúrta. – Kedves barátom – mondta mosolyogva –, a karból nagyon jó dezinfekcionáló szer, de semmiképp nem okoz hallucinációt. – Aztán kihúzta a tűt Hella vénájából.

– De abban a maró bűzben szörnyű rémképet láttam – próbált tiltakozni Kaminski. – Biztos vagyok benne.

– Ha olyan biztos benne, akkor az a torzkép ott is volt. Mi emberek hajlamosak vagyunk arra, hogy a kellemetlen dolgokat hallucinációnak vegyük.

Kaminski megijedt. Kezében volt a pók a horogkampóval. Heckmann érdeklődéssel nézett rá.

– Mi az?

– Én sem tudom. – A furcsa valamit megmutatta a doktornak.

– Hella ruhái között volt.

– Furcsa – vélte dr. Heckmann, és minden oldalról körbemustrálta a pókot. – Ilyen trükkökhöz az afrikai orvosok folyamodnak. De Hella?

Kaminski hirtelen hozzátette: – Vagy Kemal, a kovács.

Heckmann ránézett Kaminskira, mintha azt akarná kérdezni: mi köze Kemalnak ehhez az egészhez?

– Hellának heves nézeteltérése volt Kemallal Margret Bakker miatt.

Hella légzése most lelassult, és rendszeresebbé vált. Dr. Heckmann csöndben ült mellette, és mérte a pulzusát.

– Elképzelhetőnek tartja, hogy Kemal, a kovács ilyen álnok módon álljon bosszút? Tudja, vannak olyan mérgek, amelyeknek olyan pusztító hatásuk van, hogy egy ilyen mérgezett kampó, ha bekerül a bőrbe, már halált is okozhat.

Kaminski, aki a felszúrt pókot még mindig a kezében tartotta, összerezzent, és azt az asztalra dobta. Aztán felváltva nézett hol, Mellára, hol a pókra, végül így szólt: – Hagy nyomot egy ilyen kampó?

– Normális esetben igen – válaszolta dr. Heckmann, és Hellát oldalára fordította. A hátán, a jobb válla alatt enyhe pirosodás volt látható.

– Mi a véleménye erről? – sürgette őt Arthur. A nyugalom, ami áradt az orvosból ebben a helyzetben, felháborította.

Heckmann kezével végigsimította a foltot a bőrön. Elég tanácstalan benyomást keltett, amikor válaszolt.

– Meg kell vallanom, hogy praxisomban még sohasem találkoztam ilyen esettel. Nem látok sérülést. De ugyanúgy bőrérzékenységről is lehet szó. – Az orvos vállat vont. Ő maga sem volt elégedett megállapításával.

Kaminski megerősítve látta véleményét, hogy ez az ember nem volt egy lángész, sem mint orvos, sem mint ember.

Így múlt az idő, amit együtt töltöttek ébren Hella ágyánál, nagyrészt hallgatva. Csak egyszer, amikor már pirkadt, kérdezte meg dr. Heckmann váratlanul, nyilván sokat meditált rajta.

– És még mindig szereti Hellát?

Ezzel a kérdéssel Kaminski nem számolt, legalábbis nem ebben a helyzetben. Ajka elfehéredett, és szemöldöke fölött mély, függőleges ránc

keletkezett. – Figyeljen ide – mondta csendben, de remegő hangon –, még mindig nem bírta megemészteni a vereséget? Csak nem attól akarja függővé tenni az orvosi beavatkozást, hogy van-e még sansza Hellánál? Mondok magának valamit – és itt Kaminski egész közel hajolt Heckmannhoz –, ha kiderülne, hogy nem tett meg minden emberileg lehetőt ezért az asszonyért, gondoskodni fogok róla, hogy maga…

– Ezt nekem nem mondhatja! – szólt Heckmann ingerülten – Maga nem, Kaminski. Amióta itt van, Abu Simbelben, csak nyugtalanságot okozott.

– Ó, igen – mondta Arthur megjátszott nyugalommal, ez csak haragját bizonyította, amely minden pillanatban robbanni készült.

– Szóval azt gondolja, hogy mindenben én vagyok a hibás.

Nem sok hiányzott ahhoz, hogy Heckmann és Kaminski összeverekedjen. Kaminski azonban úgy gondolta, nincs értelme vitába bonyolódni, lemondóan legyintett, és elhagyta a helyiséget.

Leült a ház ajtaja előtti lépcsőre, és fürkészte a telepet, amely még csendes álmát aludta. A távoli ormok kezdték elveszíteni szürkeségüket, kezdtek a színek kibontakozni, először mélykék, aztán az első napsugár megjelenésével sötétnarancs, amely hamarosan világossárgává változott.

Nem szabad egyedül Heckmannra bíznia Hella sorsát – gondolta Arthur. De mit csináljon? Hogy tudhatná meg, hogy Kemal okozta-e nyíllal a mérgezést Hellának? Vele beszélni értelmetlen volt. Természetesen Kemal tagadna, lehazudná a csillagot is az égről.

Moukhtar! Ő jobban ismerte Kemalt, mint bárki más. Ahogy Kemal, ő is Észak-Egyiptomból

származik, és ha valakinek megadatott, hogy átlásson a titokzatos kovácson, az Moukhtar volt.

Kaminski belecsavarta a keresztes pókot a horoggal egy zsebkendőbe, és elment Moukhtarhoz. aki az utca másik oldalán lakott, a víztorony mellett.

Moukhtar először nem akarta elhinni, hogy az amulettet a keresztes pókkal Hellánál találták, mert e mögé átok volt palástolva, a keresztes pók a. halált szimbolizálta. Miért akarta Kemal a doktornő halálát?

Ekkor Kaminski beszámolt kettőjük nézeteltéréséről, és Kemal véleményéről, hogy egy nő Allah akarata szerint nem gyógyíthat betegeket. De mindez mellékes, vélte Kaminski, most csak az a fontos, hogy Kemal használt-e mérget, és ha igen, milyet.

Moukhtar komoly arcot vágott, és közölte, hogy sajnos ez valószínű, mert az átokban nemcsak a vágy, hanem a szándék is el van rejtve. Ez esetben pedig félő, hogy Kemalnak kifejezetten szándékában állt dr. Hornstein megölése, és ehhez csak kígyómérget használhatott.

– Kígyómérget? – Kaminski hallott már arról, hogy ezzel egy elefántot is meg lehet ölni.

Magyarázkodás nélkül elvette Moukhtar Kaminskitól a fétist a zsebkendővel, és fejbiccentéssel jelezte, hogy kövesse őt.

Az egyszerű fürdőszoba zöldre mázolt betonfalaival egy mosdókagylóból és egy tetőről lenyúló zuhanyból állt. Egy faládában két kis krokodil feküdt, nem sokkal hosszabbak, mint a háziállatok. Sokan tartottak a táborban fiatal krokodilokat háziállat gyanánt. Csak el kellett hozni a tojásukat a víztároló homokzátonyairól, de nem szabad elfelejteni, hogy ha az állatok a harminc centiméter hosszúságot elérik, akkor vissza kell vinni őket, mert már odakapnak, és felettébb veszélyesekké válnak.

Egy csipesszel kivette Moukhtar a horgot a zsebkendőből, és rátette az egyik krokodil farkára. A csúszómászó először nem reagált, mintha semmi se történt volna, de két-három perc múlva hirtelen elkezdett maga körül csapkodni, tekergőzni, mint egy kígyó, és rövid küzdelem után élettelenül fordult a hátára. A hasa világos és természetellenes volt.

– Méreg – morogta Moukhtar.

Kaminski döbbenten meredt az elpusztult állatra. Nehezére esett tiszta fejjel gondolkoznia. Kirontott Moukhtar házából, hogy közölje dr. Heckmann-nal: méreg van a horogban.

Heckmann először nem akart hinni Kaminskinak. Aztán úgy vélte, adhatna valami görcsoldót Hellának, de nem tudja, milyen méregről van szó. Lehet, hogy az injekció még sokkal rosszabbat tesz. Újabb összetűzésre került sor közöttük. Kaminski összeszedte magát, és szinte könyörögve kérte az orvost, adja be a szert, mert Hellának különben alig marad életesélye. Heckmann végül beleegyezett.

Amikor Hella négy óra múltával felébredt lázálmából, Kaminskinak az volt a benyomása, hogy dr. Heckmann szinte csalódott volt. Zavart volt, amikor elhagyta a házat. Mialatt Arthur egy nedves kendővel letörölte Hella homlokáról az izzadságot, azon tépelődött, vajon miféle ember ez az orvos tulajdonképpen.

26. fejezet

1966. szeptember 1-je maradandó nap lett Abu Simbelben, mert ezen a napon vágta ki Sergio Alinardo embereivel az utolsó kőtömböt a hegyből, egy huszonöt tonnás, dísztelen oszlopot.

Kaminski egész délelőtt a Derricken hagyta lógni, mint egy trófeát, a munkások legnagyobb örömére.

Ami a vízemelkedést illeti, az orosz számítások rossznak bizonyultak, és sok viccelődésre adtak alkalmat. Jacobi professzor délelőtt rövid megbeszélést tartott, és utalt arra, hogy bár a versenyfutást az idővel megnyerték, még csak a feladat felét teljesítették. A kormányból néhány vendég volt jelen, valamint újságírók. Jacques Balouet fotózta az eseményt a hegy legmagasabb pontjáról, háttérben a megduzzadt Nílussal.

A kölcsönös bizalmatlanság és egyben függőség újra összehozta Balouet-t és Raja Kurjanovát. Az állandó együttlét és a félelem, hogy az egyik akarata ellenére is árthat a másiknak, úgy összekovácsolta őket, mint egy öregedő házaspárt, először csak a közös cél vezérelte őket, később érzelmeik is elmélyültek egymás iránt. Beszélgetéseik egyre gyakrabban akörül forogtak, hogy Jacques-nak és Rajának alkalma legyen kiszállni, és valahol együtt új életet kezdeni.

Ezen a szeptember 1-jei napon azonban számításukat keresztülhúzták az események. A képeket, amelyeket Balouet a laborból kihozott, Raja látta el a megfelelő szöveggel, hogy Kurosh, a „Sas” másnap Asszuánba vihesse azokat. Mialatt Raja végezte a munkáját, tekintete egy olyan képre vetődött, amelyet Balouet fentről készített, és megismerte magát a bámészkodók között. Egyszer csak Raja felkiáltott. Balouet bedugta fejét az ajtón, hogy lássa, mi történt.

– Itt – mondta Raja, és a fotót Jacques elé tartotta. Ő megnézte a fotót, de nem jött rá, miféle veszély rejtőzik mögötte. Kérdően nézett a nőre: – Nem tudom, mire gondolsz.

Raja letette a képet az asztalra, kezébe vett egy nagyítót, és úgy tartotta, hogy Jacques is beleláthasson: – Itt, ez a férfi a kamerával, majdnem mögöttem. Úgy néz ki, mint egy fotóriporter!

Balouet kivette Raja kezéből a nagyítót, és ráhajolt a fényképre: – Jóságos ég! Szmolicsev főparancsnok – mondta, és összevissza forgatta a képet. Balouet heves mozdulatokkal kotorta elő íróasztaláról a vendéglistát: – Hivatalosan Szmolicsevnek nem volt meghívója – konstatálta, és mindketten elképedve meredtek a fotóra.

Raja pulzusa hevesen vert. Nem kellett sok fantázia ahhoz, hogy felvázolja magában, miért jött a főparancsnok inkognitóban Abu Simbelbe. Ez tipikusan jellemző volt Szmolicsevre: a különleges feladatokat maga szerette ellátni, ami – bár ezt elöljárói kifogásolták – mindig biztos sikert hozott. Ily módon Kairóban két arab spiclit leplezett le, akik a CIA megbízásából dolgoztak, és nagy volt a gyanú, hogy Asszuánban pedig személyesen szerzett egy antikárus síbolót, akit megnyert az orosz szolgálatnak, egy olyan embert, aki az egyiptomi társaság legmagasabb köreiben forgolódott, s ezáltal a KGB egyik legfontosabb információforrásává vált. Ha Szmolicsev ez ügyből kifolyólag surrant be Abu Simbelbe, ez csak azt bizonyítja, hogy pontosan tudott mindenről. Kétségkívül régóta nem adódott kedvezőbb alkalom arra, hogy itt Raja után kutasson, anélkül hogy ez különösebben feltűnne.

– El kell tűnnöm innen! – ugrott fel Raja, és apró léptekkel fel-alá kezdett járkálni az irodában. Karját összekulcsolta a mellén, arca színtelenné vált. – El kell tűnnöm innen! – ismételte kétségbeesve.

Balouet Raja elé lépett és átölelte a karjával: – Nyugodj meg! Csak úgy egyszerűen nem futhatsz el. Hát hová akarsz menni?

– El innen! – kiáltott Raja. – Talán várjam meg, míg Szmolicsev emberei értem jönnek és elvisznek? Vagy míg valaki hátulról lepuffant? Tudom, hogy nagyon kicsik az esélyeim, de tétlenül végignézni, hogy mit akar velem a sors, ez nem az én stílusom. – Raja zaklatottan lélegzett.

Balouet újra megnézte a fotót, aztán letette és azt mondta: – Ha elmész, veled megyek. Végül is ugyanannyi részem van a dologban, mint neked, és a főparancsnok mindent elhihet nekem, egyet kivéve: hogy a származásodról nem tudtam.

Átölelték egymást, mintha bátorságot akartak volna adni egymásnak.

– Most két kérdés vetődik fel – kezdte Jacques körülményesen.

– Semmi sem vetődik fel – vette át a szót Raja –, mert a válasz kézenfekvő: azonnal mennünk kell! Ha lehet, még ma éjjel. Meg kell próbálnunk eljutni délre. Legjobb lenne Khartum. Ott még a KGB sem fog keresni minket.

– Te megőrültél, Raja! Tudod, hol van Khartum? Ötszáz kilométerre innen délre, Szudánban! Tudod, mit jelent ez? Ötszáz kilométer a sivatagon át?

Raja felemelte a hangját: – És tudod, mit jelent az, ha egy disszidenst elkap a KGB? Azt hiszem, egyáltalán nem érzékeled a helyzet komolyságát.

Balouet némán bólintott. Rajának igaza volt. Északra, Asszuánba menekülni kilátástalan volt. Délnek kellett venniük az irányt. Percekig töprengve meredtek maguk elé. Segélykérőén néztek egymásra, de egyiknek sem volt mentő ötlete.

– Más útnak is kell lennie – mondta Balouet rezignáltan.

– Csak a vízi út, a Níluson – válaszolta Raja.

Balouet megtorpant. Az építkezés előtt több motorcsónak álldogált. Egy motorcsónakkal – ha

szökésüket sokáig nem veszik észre – reális esélyük lenne, hogy megússzák. Egymásra néztek, és ebben a pillanatban mindketten ugyanazt gondolták: csak ez az egy útja van a menekülésnek, a Níluson.

– Elboldogulsz egy motorcsónakkal? – kérdezte Raja.

Balouet kivette a cigarettát szája sarkából, és hüvelyk- és mutatóujja között tartva így szólt: – Aki egy teherautót el tud vinni, az motorcsónakot is képes vezetni. Ez legyen az én gondom. Ami engem sokkal jobban nyugtalanít, hogy Farasnál át kell mennünk a határon, és neked nincs útleveled. Tudod, egy arabnak nincs semmi fontosabb a világon, mint egy firmán, egy okmány pecséttel. De – elnyomta cigarettáját, a páncélszekrényhez ment, kinyitotta a nehéz ajtót, és megmutatta az összekötözött bankjegyeket – ez majd segít a továbbjutásban, az biztos. Minden arab kedvenc szava a baksis.

– És ha egy megvesztegethetetlen tiszthez kerülünk?

– Ezt a rizikót vállalnunk kell – mondta Balouet. Megpróbálta a gondolatot elhessegetni. – Vagy inkább keletre mennél, a sivatagon át a Vörös tengerhez? Csak négyszáz kilométer. Vagy talán nyugatra, Líbiába? Hatszáz kilométer. Biztos, hogy senkitől sem kellene félnünk, aki feltartóztathat, de az átjutás esélye egyenlő a nullával.

Raja felugrott. – Na jó. Mikor kezdjük?

Balouet nem sokat teketóriázott. – Azonnal, válaszolta gondolkozás nélkül. – Mire felkel a nap, túl kell lennünk a hegyeken.

Csak a legszükségesebbeket pakolták össze. Jacques két kannát megtöltött vízzel, a pénzt – 1600 egyiptomi font és 8000 dollár – egyenlő részekre osztotta. Egyharmadát egy olívazöld szatyorba tette a

ruhadarabok alá, egy továbbit a zakójába, a fennmaradó harmadot pedig Rajának adta.

Amikor kinyitották az ajtót, a számum égető fuvallata csapta meg őket, ez a délről jövő forró szél, ami homokfelhőket kavar mindenfelé, és az eget még nappal is besötétíti. Számum idején állt a munka Abu Simbelben. Ez javította esélyüket, hogy észrevétlenül eltűnjenek.

Balouet Volkswagenjével elmentek Kaminski kunyhójáig.

Otthagyták a kocsit, és az utolsó száz métert gyalog tették meg. A széltől tépázva négy hajó himbálódzott a hajókötélen. Balouet két kanna dízel olajat talált egy csónakban, és mivel úgy tűnt, nagyobb bonyodalmak nélkül be lehet indítani, ezt a csónakot választotta a menekülésre. Amennyire Balouet a sötétben tájékozódni tudott, ez a hajó volt a legkisebb az összes között. Jobb állapotúnak tűnt viszont a többinél. Ezeket a csónakokat főleg a munkások és szerszámaik szállítására használták.

Az erősödő számum miatt Raja úgy gondolta, talán jobb lenne megvárni a pirkadatot, de Jacques úgy találta, hogy a sötétség és a fenyegető vihar a legjobb cinkosuk ebben a helyzetben. Végül Raja igazat adott neki. Ha majd már látótávolságon kívül lesznek – ígérte Balouet –, a Nílus mentén bárhol a parton lehorgonyozhatnak, és védelmet kereshetnek a vihar elől.

Raja végignyúlt a csupasz hajódeszkán. Ez némi védelmet nyújtott a száraz szél ellen. Balouet beindította a motort, és a kormányrúdhoz ült. A hajót frontálisan széllel szemben helyezte, hogy ily módon a legkisebb támadási felületet biztosítsa. Hogy a lehető legkevesebb zajt csapja, csak fele sebességgel haladt. Ez is elegendő volt ahhoz, hogy előre jussanak.

A megduzzadt Nílus, amelyik egyébként lusta, lassú folyam, ezen az éjszakán akkora hullámokat vetett, amilyeneket Balouet még nem is látott. Rendszertelen időközönként csapódtak a hajóorrhoz, magasba lendítve a hajót, mintha szét akarnák zúzni.

– Csak semmi aggodalom! – kiáltotta Jacques a széllel viaskodva. – Sikerülni fog!

Ez azonban inkább amolyan vigasztalásféle volt, amelyre saját magának is szüksége volt ebben a helyzetben. Szemei meredten bámulták a sötétséget, nagy erőfeszítésébe került a nyugati part szemmel tartása. A keleti partot, ahol le akart horgonyozni, nem látta. Úgy gondolta, nemsokára keresztül kell szelnie a Nílust, mert félő, hogy a szél elsodorja őket. Most teljes erővel üzemeltette a motort. Csak így tudta tartani az iramot.

– Egyáltalán tudod, hol vagyunk? – kiáltotta Raja rémülten szélvédett búvóhelyéről.

– Honnan tudhatnám? – szólt vissza Jacques. – Az orromig sem látok. De teljesen lényegtelen, hol vagyunk. Fő, hogy már nem Abu Simbelben.

Raja bólintott, és jobban megkapaszkodott a himbálódzó csónak oldalfalában. Időnként óvatosan megpróbált kikémlelni a hajó falán, de mivel arcába csapódtak a hullámok és a szél, megadta magát sorsának. Megbízott Jacques-ban. Nem kifejezetten hőstípus, de minden lehetőt megtesz, ami tőle telik.

Nem tudta, mennyi idő telt el, amikor a monoton zajt először valami súrlódásféle, majd röviddel rá a hajócsavar akadozása szakította meg. Balouet egy pálmafát látott, mely a megduzzadt vízből csak néhány nyúlványával látszott ki. Anélkül hogy észrevették volna, mintegy száz méterre közelítették meg a partot. Amennyire Balouet kivehette, a víztározó ezen a helyen természetes öbölt képezett. Ez

megfelelőnek tűnt arra, hogy a reggel beálltáig védelmet nyújtson a számum ellen.

Hogy milyen messze kerültek Abu Simbeltől, Balouet nem tudta volna megmondani, nem ismerte a Nílus folyását. Egy homokos földnyelv emelkedett ki a vízből, felkínálkozva, hogy oda húzzák a hajót. Néhány lépés távolságra egy sziklatömb emelkedett, akkora, mint egy elefánt. Pirkadatig majd ez nyújt nekik védelmet.

Teljes erővel haladt Balouet a part felé. A hajóorr belefúródott a homokba. Jacques és Raja kiugrottak, és a sziklához szaladtak. A szél homokot fújt az arcukba, s ez úgy fájt, mint megannyi tűszúrás. A viharral ellentétes oldalon lekuporodtak, hátukat a sziklának támasztották. Egyikőjük sem szólt egy szót sem, némán merengtek maguk elé. Balouet lassan kezdte megbánni, hogy erre a kalandra vállalkozott. Kétségek gyötörték hogy hajóval elérik-e Szudánt, mert amint az idő jobbra fordul, repülővel keresni fogják őket a Nílus mentén, és Kurosh, a „Sas” átkozottul jó pilóta, híres a mélyrepüléséről.

Remélték, hogy még mielőtt kivilágosodik, alábbhagy a számum, és folytathatják útjukat, de ez csak csalfa remény maradt. A vihar még jobban tajtékzott a Níluson, mint éjjel, és amikor Balouet kimerészkedett a szikla mögül, hogy ránézzen a csónakra, halálosan megijedt: – Raja – kiáltotta, és felrázta a nőt félálmából –, Raja, eltűnt a hajó!

Raja Kurjanova felugrott, odaszaladt arra a helyre, ahol a hajót hagyták, és meredten bámult a hajóorr vágta barázdára. Balouet északkelet felé tekintett, és szótlanul mutatott a víztározó közepére. Ott vesztegelt a hajójuk, hintázott, mint egy kis dióhéj. Raja és Jacques összeölelkezett. Sírtak.

– Ez az én hibám, csak az enyém – ismételgette Balouet –, nem lett volna szabad ilyen veszélybe sodornom téged.

– Ez butaság – próbálta vigasztalni Raja. – Én kényszerítettelek bele. Talán lett volna más megoldás arra, hogy elmeneküljünk Abu Simbelből. De hát közösen döntöttünk így, ezért közösen is fogjuk átvészelni a dolgot.

Balouet keserűen nevetett: – De hát hogyan? Jármű nélkül, víz és élelem nélkül, hogyan? – Tény, hogy helyzetük elég kilátástalannak látszott, de az önsajnálat értelmetlen volt. Az önsajnálat azon szavak közé tartozott, amelyeket Raja Kurjanova legalább úgy gyűlölt, mint a KGB-t.

– A tevék – bátorodott föl – akár tíz napig is kibírják víz és élelem nélkül, ezért a karavánutakon csak minden tíznapos gyaloglás után érsz el egy kúthoz.

Raja megjegyzése mosolyt csikart Balouet arcára. Minden keménysége és intelligenciája ellenére Raja sokszor úgy reagált a dolgokra, mint egy gyerek.

– Sajnos, nem vagyunk tevék – felelte Jacques –, és karavánúton sem vagyunk, hanem egy víztározó partján.

– Tulajdonképpen lehet inni a Nílusból?

– Persze, hogy lehet. A kérdés csak az, milyen betegséget szerzel vele.

A vízből egyre több gyapotfej emelkedett ki, ahogy világosodott, pálmák, amelyek korábban a folyópartot szegélyezték, de most a széltől és víztől tépázva olyanok voltak, mint a részegek, akik karjaikkal segélykérőén hadonásznak.

– Mennyi ideig tart egy ilyen számum? – kérdezte Raja, miután további két órát töltöttek a védelmet nyújtó sziklaszirt tövében.

– Azt nem lehet előre megmondani – felelte Jacques, és letörölte a homokot az arcáról.

– Előfordul, hogy két óra elmúltával mindennek vége van, és az ég a legtisztább színekben pompázik. Észak-Egyiptomban viszont a számum három napig is tombol, és az ég piszkossárga és szürke marad, mint egy szennyes ruhanemű.

Dél körül – addig voltak szorosan összebújva a szikla fogságában – a vihar bömbölése lassan alábbhagyott, anélkül hogy az ég kivilágosodott volna. Balouet ismerte ennek az időjárásnak a fricskáit, és tudta, hogy ez nemritkán annak az előjele, hogy a vihar mintegy nagy lélegzetet véve hamarosan még nagyobb erővel tombol.

Jacques és Raja kihasználták az alkalmat, hogy megmásszanak egy homokdűnét, amit a számum alkotott. Csónakjukból már nem látszott semmi. Talán felborult a viharban, vagy elsüllyedt.

Dél felé, Szudán irányában dűnék tornyosultak. A homokhegyek úgy néztek ki, mint kövér hasú oroszlánfiókák. Nem messze azonban egy völgy tűnt fel pálmákkal, – mélyére nem lehetett belátni. Ezt a völgyet célozták meg. Aztán majd döntenek.

27. fejezet

Az utat Balouet három órányira saccolta, de öt óra telt el, míg az utolsó homokdűnén túljutottak. A frissen befújt homok, amelyben gyakran térdig jártak, mint a porhanyós hóban, úgy mozgott, csúszott alattuk, hogy nagy fáradságukba került az előrejutás.

Raja volt az, aki az utolsó dűne mászásakor a hihetetlent észrevette: lábuknál egy öböl feküdt, amit a víz alakított ki, egy elhagyott falu – legalábbis azt a benyomást keltette, mintha lakói elhagyták volna. A

házak fele elmerült már a Nílusban, de azon kunyhók napjai is meg voltak számlálva, amelyek még felszínen tartották magukat. Hirtelen Balouet felkiáltott: – Raja, csípj belém!

Csak most látta meg Raja, mire vonatkozott ez a felszólítás: egy sziklához, amely a vízből emelkedett, két hajó volt hozzákötve, egy bárka kivont vitorlával és egy motorcsónak, amely már jobb napokat is megélt.

Balouet rikoltott egyet örömében, és úgy ugrándozott a homokon át, mint egy gyerek, Raja óvatosan követte. Még mielőtt azonban Jacques leérkezett volna, fura alakok tűntek fel a kunyhókból, némelyek félmeztelenül, mások hosszú öltözékben. Három közülük fegyvert tartott a kezében.

Jacques a férfiak felé kiáltott, és kezével integetett. Úgy tűnt, a fegyveresek nem értették, mit akar, és puskájukat Balouet-ra irányították. Balouet megállt, és néhány szót kiáltott arabul, ami éppen eszébe jutott, de ez sem hatotta meg a férfiakat. Egyikük – anélkül, hogy levette volna szemét Balouet-ról – a levegőbe lőtt. Aztán az egyik kunyhóból fehérbe öltözött öreg lépett elő. Felemelte kezét, és karjával félkörívet írt le a levegőben, mire a férfiak leeresztették fegyverüket.

Most Raja is közelebb ment. Jacques kezét kereste. Egész testében remegett. Nem annyira meggyőződésből, mint inkább magát is bátorítandó, így szólt: – Nem csinálnak velünk semmit, ha látják, hogy barátsággal közeledünk feléjük. – Balouet megszorította a kezét.

Az öregember lassan közelebb jött, és jöttében valamit kiáltott feléjük arabul, amit nem értettek. Balouet próbálkozott angol nyelvvel, de szavai semmilyen reakciót nem váltottak ki. Kétségbeesésében a franciát is megkísérelte, amire az

öreg törve reagált, és feltette a kérdést, hogy a kormány küldte-e őket.

Balouet és Raja egymásra néztek. Mit feleljenek?

– Mondd egyszerűen az igazat – súgta Raja.

– Az lehetetlen – válaszolta Jacques, és a következő történetet adta elő az öregnek: ők újságírók Franciaországból, és a víztároló hatásairól akartak tudósítani Felső-Egyiptomban. A számum miatt odaveszett a motorcsónakjuk, és most segítséget kerestek, hogy továbbmehessenek Szudánba.

A sejk figyelte Balouet szavait, miközben kezét bal füle mögött tartotta, ami – mint hamarosan kiderült – nem a rossz hallásának volt köszönhető, hanem valami rendkívüli érdeklődésnek. Meghallgatta a történetet, furcsa grimaszt vágott redőzött ajkával, és hatalmasat köpött a földre. Aztán elkezdte Allahot dicsőíteni, aki képességet és adottságot adományozott neki, hogy olyan embereket is megértsen, akik más nyelven beszélnek, és Kurusku meg Wadi Halfa között senki más erre nem képes.

A két idegen csodálattal bólogatott.. Azt remélték, imigyen a sejk bizalmába kerültek, de ő hirtelen elkezdte szidni a külföldieket, főleg az újságírókat, és minden egyes nehezen kinyögött francia mondat után, mintegy a végét jelezve, köpött egyet a homokba. Először az angolok igázták le őket – átkozódott –, most meg az oroszok. És az újságírók külön gazemberek – és itt a francia canaille szót használta –, mert mindig elferdítik az igazságot, és arról még senki sem tudósított, hogy hogyan bánik a kormány a bennszülöttekkel, akik őseik országát lakják – csak a profit érdekli őket.

Nasszer, az elnökük pedig egy hitetlen, akit a keresztény kutyák küldtek, mert ha Allah, a mindenható akarta volna, hogy a Nílus olyan hatalmas vízzé növekedjen, mint a tenger, amely mögött Mekka

és Medina, a szent városok fekszenek, akkor ujjával csak megérintette volna, és már úgy is történik. Ehelyett az oroszok átjöttek az ázsiai sztyeppén az országba, és többezren, mint a dongók, letelepedtek a tevék ürülékén, hogy kizsákmányolják ezt az országot. És ha a gát elkészül, az a szégyenfolt Egyiptom szívében, az oroszok akkor sem térnek már vissza hazájukba, csak szívják a vérünket.

Az öreg vég nélküli szóáradatában hangja időnként megcsuklott, úgy felzaklatták saját szavai. Amikor pedig befejezte mondókáját, a férfiak mögötte harsány csatakiáltást hallattak egyetértésük jeléül, pedig egy szót sem értettek. Ismerték azonban hanghordozását, és tudták, hogy valami nagyon fontosat adott ki magából. Ezután hosszú szünet következett. A sejk végigmustrálta az idegeneket lábujjuk hegyétől a fejük búbjáig, mint tevéket szokás a piacon. Jacques és Raja jobbnak találták, ha hallgatnak, hiszen ki voltak téve a bennszülöttek esetleges haragjának. Miután az öreg elég ideig legeltette a szemét az idegeneken, jelt adott nekik, hogy kövessék.

A ház hatszor négy méteres volt, és a Nílus világos iszapjával volt betapasztva. Csak egy ajtaja volt, és egy apró ablaka a nap fordulásának oldalán. A zöldeskék ajtó közvetlenül a főzőhelyiségbe nyílt, amelynek falai és mennyezete fénylett a zsírtól, és olyan büdös volt bent, akár egy szemétdombon.

Egy függő gyöngyökből készült átjáró vezetett a másik helyiségbe, amelyik egy tetőnyíláson át kapott csak fényt. A földön szakadt szőnyegek voltak, rikító mintával. Egy alacsony faasztalon kívül más berendezés nem volt.

Miután Raja, Balouet és az öreg helyet foglaltak a földön, az öreg összecsapta a tenyerét. A mellettük

levő helyiségben, ahol az imént senki sem tartózkodott, élénkség támadt.

Női hangok és edénycsörgés zaja hallatszott, rövid idő múlva egy kis zömök asszony jelent meg, és fekete teát szervírozott apró poharakban. Nemsokára egy második asszony is megjelent, egy tálat hozott zöldesfehér sajtszeletekkel, majd kis idő múlva jött egy harmadik is, sütőedénnyel, benne lepénykenyeret hozott.

Rápillantva az asszonyokra, az öreg megjegyezte, hogy mindegyik hozzá tartozik, majd a sajtra és a lepénykenyérre bökött, mondván, lássanak nyugodtan hozzá.

A sajt úgy ízlett, ahogy kinézett: elég undorító volt. Ezzel szemben a lepénykenyérnek remek illata volt, mennyei volt az íze, Raja és Jacques nagy élvezettel ették volna, ha a sejk nem követi minden harapásukat és falatjukat rejtélyes vigyorgással, szinte anatómiai kíváncsisággal. Főleg Raja kézmozdulatai bűvölték el.

Egyik pillanatban, amikor úgy tűnt, hogy nem figyel, Balouet egy ötszáz dolláros bankjegyet húzott ki a ruhájából, az öreg elé tette az asztalra, és cinkosan közölte vele, hogy az az övé lesz, az öregé, ha őket, Raját és Jacques-ot átviszi a szudáni határon.

Ötszáz dollár hatalmas pénz volt, de a 23. szélességi foktól délre már egész vagyonnak számított. A sejk mégsem mutatott semmilyen érdeklődést a pénz iránt. Igen, amikor Balouet megjegyezte, hogy ötszáz dolláros amerikai bankjegyről van szó, az öreg akkor is rezzenéstelen maradt, és ugyanazzal a tenyérbemászó vigyorával tette fel a kérdést, hogy az idegenek ismerik-e a ló és a szamár meséjét.

Ők udvariasan nemet intettek, mire az öreg fejét rázta ennyi tudatlanság láttán, és mesélni kezdett.

Közép-Egyiptomban, egy gazdag paraszt istállójában egy etetővályúból evett egy öreg ló és egy fiatal szamár. A ló egész életét a parasztnál töltötte és elégedett volt, míg a szamár nem tudott megbarátkozni az istálló szűk körülményeivel. Többször megpróbált kitörni, de a gazdag paraszt javait körülvevő magas kerítés azt mindig meghiúsította.

– Egy napon – mesélt tovább az öreg – a szamár megkérdezte a lovat, nem mutatná-e meg, hogyan kell a fakerítést egy ugrással átszelni. Dehogynem, válaszolta a ló, de akkor nélkülöznöd kell a fiatal nőstény csacsit. Mit tegyen, kérdezte a szamár, mire a ló azt válaszolta, adja oda egy éjszakára a nőstény szamarat. A szamár felháborodva utasította vissza a kérést, mivel nem értett egyet azzal, hogy egy öreg ló egy fiatal szamárral párosodjon. Egy napon azonban a ló erőszakkal megszerezte azt, ami után régóta vágyódott, így elutasította, hogy megmutassa a szamárnak, hogyan tud kiugrani a szabadba. Azóta civakodnak a szamarak magukkal meg a sorsukkal, és lettek olyan csökönyösek, mint egyetlen állat sem.

– Kezdem megérteni – hajolt Rajához Jacques. Raja bólintott: – Ez nem a pénzedet akarja, ez engem akar!

A sejknek külön élvezetet nyújtott, hogy ők ketten felismerték a mese értelmét és az ő szándékát. Hangosan, kajánul nevetett, hogy a nyál kicsurgott a szája szélén. Végül nehézkesen fölemelkedett a földről, és eltűnt a gyöngyfüggöny mögött.

– Ha csak egy ujjal hozzád ér, én megölöm – sziszegte Balouet halkan.

– Nagyon megtisztelő – válaszolta Raja szárazon – , csak éppen egyáltalán nem segít rajtunk. Ellenkezőleg, le fognak lőni minket. Csak az nem fér a fejembe, hogy a pénz nem jelent neki semmit.

– Ezt én sem értem – válaszolta Balouet –, ötszáz dollárért az öreg egy egész háremet vásárolhatna magának.

Ugyanebben a pillanatban az öreg visszajött a függöny mögül, és egy vastag köteg bankjegyet dobott az ötszáz dolláros mellé az asztalra.

– Azt gondolták, maguk az elsők, akik hozzám jönnek, hogy át akarnak jutni a határon? Nyilván nem! – Elkezdte nyomorgatni a bankjegyeket, mint a pék, amikor tésztát dagaszt.

– Itt van, szolgáljátok ki magatokat! – szólt oda nekik keserűen – nekem nincs szükségem pénzre, ugyanis az igazi kívánságokat nem lehet pénzzel megváltani.

Balouet nem értette, mi történik, kétkedve nézett Rajára. Azt hitte, hogy a pénze – aminek egyharmadát a csomagjával együtt elvesztette – minden kaput megnyit majd előttük, néhány dollárért itt a sivatagban mindenre hajlandóak lesznek. És akkor jön ez az öreg sejk, úgy néz ki, mint egy göcsörtös olajfa, szinte bibliai jelenség, és megmagyarázza, hogy neki a pénz semmit nem jelent, van belőle elég, nem tud vele mit kezdeni. Ha viszont az idegen átengedi neki a csinos fiatal nőt, hogy vele háljon – a nőt, akit Jacques meg akart védeni, akit szeret…

Jacques érezte, ahogy a düh szétterjed ereiben, és tehetetlenségében felugrott, odament az öreghez, aki felemelkedett az asztaltól, és fenyegető pózba vágta magát, feje egész közel volt az öregéhez.

Raja már azon volt, hogy közbelép, a legrosszabbat megakadályozandó, de a sejk nyugodt maradt, mintha semmi sem történhetne vele, ránézett Jacques-ra, jobb kezét vállára tette, és sajátos, szégyentelen vigyorával így szólt: – Hosszú még az év, meggondolhatjátok.

Ezután a felindultság legkisebb jele nélkül, pénzét az asztalon hagyva elhagyta a házat. Amikor az ajtó becsukódott, Balouet és Raja azt hitték, a sejk kívülről beriglizte, de amikor Jacques kis idő múltán csendben az ajtóhoz lopódzott, és óvatosan lenyomta a kilincset, megállapította, hogy az ajtó nyitva van.

– Úgy tűnik, a sejk biztos a dolgában – jegyezte meg Balouet, miután visszacsukta az ajtót.

– Nagy művészet – kontrázott Raja –, hiszen hova mehetnénk?

Azonkívül az emberei fel vannak fegyverezve. Úgy vélem, nem bánnának velünk kesztyűs kézzel.

Balouet bólintott. – Atyaisten, mibe keveredtünk?

Úgy tűnt, Jacques tűrőképessége végső határához érkezett. Raja viszont már egy jó ideje ismerte a franciát, és tudta, hogy pszichikai terhelhetősége messze az övé mögött marad.

– Tudod, Jacques – kezdte, és közben egy elképzelt pontot figyelt a homályos helyiségben –, vannak annál borzalmasabb dolgok is a világon, mint együtt hálni egy núbiai sejkkel. A KGB-nél teljesen más eszközöket alkalmaznak a kikényszerítésre. Egyébként eddig nagyon udvariasan viselkedett, és nem azt a benyomást kelti, mint aki erőszakot akar alkalmazni…

Balouet ezt képtelen volt felfogni, nem akart hinni a fülének. Hirtelen felugrott, mint akit kilőttek, és szokásához híven, hátul összekulcsolt kezekkel elkezdett fel-alá járkálni a helyiségben. Kereste az ide illő szavakat, de nem jött ki hang a torkán.

Raja igyekezett a segítségére, kérte, hogy ne értse őt félre, és nehogy azt higgye, hogy ez neki nem áldozat. Természetesen, ha sor kerülne rá, megviselné, de nem fog egy életen át szenvedni miatta.

– Soha, soha, soha! – kiáltotta magából kikelve Balouet. – Inkább megölöm a rohadékot!

Csend lett a núbiai faluban, szokatlan csend. Már alkonyodott, hirtelen sötétedett be, ahogy az délvidéken lenni szokott.

Raja és Balouet suttogva beszélgettek a félhomályban, mert azt gondolták, hogy az öreg hallgatózik. Túl fáradtak és kimerültek voltak, ezért úgy döntöttek, egyelőre itt töltik az éjszakát, és másnap még egyszer beszélnek az öreggel. Elhatározták, végszükség esetén megpróbálnak a Nílus irányában tovább szökni.

Raja aludt el előbb. A szanaszét heverő párnák felettébb kényelmesek voltak, és a ház tetőnyílása elviselhetővé tette a benti hőmérsékletet. Végül Balouet is végignyúlt, miután nem jutott előbbre gondolataival.

Valamikor – egyikőjük sem tudta, mennyi ideig aludtak, de a tetőnyíláson átszűrődött a nappali fény – egyszerre ébredtek mindketten.

Először egy kutya csaholását lehetett hallani, majd a baromfik kotkodácsolása és gágogása hallatszott, végül az összes háziállat zaklatott hangokat hallatott. Valami történt odakint,

– Csönd! – tette ujját a szájára Balouet, és hallgatózott. – Reggeli zajokat hallok.

– Ezek hajók – vélte Raja. – Minket keresnek. Balouet úgy ült, mint aki kővé dermedt. Hogy a fenébe szerezhetett bárki is tudomást arról, hogy itt tartózkodnak?

A motorok gyorsan közeledtek. A kunyhó előtt izgatott kiáltozást hallottak. Raja és Jacques tanácstalan volt, hogyan viselkedjenek. Azt sem tudták, ki követte őket. Ha az emberek Abu Simbelből jöttek, akkor talán tudnak magyarázatot találni a viselkedésükre. Ha azonban az oroszok találtak rájuk, nincs esély, akkor mindennek vége. Balouet titkon azt remélte, hogy a hajók továbbmennek, mint egy rossz

álom, eltűnnek, de aztán rémülten hallották, hogy azok motorjukat bőgetik, majd leállítják. Egy lövés hangzott el, majd vad kiabálás, aztán egy második, majd harmadik lövés, és szabályos ütközet alakult ki. Balouet már kételkedett, hogy ez az akció valóban nekik szólt-e, vagy inkább két núbiai törzs konfliktusába csöppentek. Akkor kiállnak, minden tisztázódik, és folytathatják útjukat.

Mialatt Balouet így gondolkozott, és Raja két kézzel kapaszkodott a karjába, feltépték az ajtót. Egy felfegyverzett rendőr rontott be és kiáltott valamit, amit nem értettek, de mozdulataiból rájöttek, hogy el kell hagyniuk a házat, és főleg, hogy ezt nagyon komolyan gondolta. A férfi pisztolyt irányított rájuk.

Balouet megpróbálta megmagyarázni a helyzetüket, de ez nyelvi nehézségekbe ütközött. Egyébként pedig a rendőr egyáltalán nem óhajtott velük társalogni, hanem pisztolyával hadonászva kiterelte őket a házból.

Alig hagyták el az épületet, egy másik fegyveres férfi jelent meg egy kannával. Folyadékot locsolt ki, a falra is spriccelt belőle, és egy lövéssel lángba borította az egész házat.

Időközben két tucat katona csőre töltött fegyverekkel körbe vette a falut. A falu utolsó lakosait is kihozták házaikból, ugyanígy a háziállatokat és jószágot is A parton álló hajókhoz hurcolták őket. Aztán lángba borult minden kunyhó.

Mindez olyan gyorsan zajlott le, hogy Balouet-nek és Rajának nem maradt ideje arra, hogy felmérje helyzetét. Csak akkor tértek magukhoz, amikor az egyik hajón találták magukat jajveszékelő asszonyok és a falu óbégató lakosai között – három hajó volt, két kisebb motoros és egy nagyobb teherhordó, amelyik az állatokat vitte.

Az emberek az öreg körül tolongtak és kérdésekkel bombázták. Balouet is odakiáltott a sejknek, hogy mit jelent ez az egész. Akkor ő utat tört magának az emberei között, és odament hozzájuk. Felvette előző napi vigyorát, úgy mondta: – Látják, igazam volt. A valódi kívánságokat pénzzel sem tudják megváltani.

– A pénz! – jutott eszébe Balouet-nek. Az összes pénzük elégett a kunyhóban! Nem értette, mit mond az öreg, ezért megismételte: – De hát mit jelentsen ez?

– Én és a falum népe, mi voltunk az utolsók, akik ellenszegültünk a kényszer-kilakoltatásnak. Most is felkészültünk, hogy ellenállunk. Két emberem az életével fizetett. Egyszerűen túl sokan voltak. Rámutatott az égő falura, amelyet még mindig körbevettek a katonák.

– Akkor mondja meg nekik, hogy mi nem vagyunk idevalósiak, hanem utazók! – szólította fel most már felbátorodva az öreget Balouet.

Az vigyorogva válaszolt: – Szívesen megtenném, de itt senki nem hallgat már rám. Attól félek, nem is hisznek nekem.

– És hova visznek minket? – szakította félbe Raja. A sejk hosszút köpött a vízbe.

– Lakótömböket létesítettek nekünk! El tudják képzelni, mit jelent az, ha valakit, aki egy életen át a szűz földre lépett ki a házából, hirtelen bedugnak egy lakótömbbe, összezsúfolva, mint a házinyulakat? Az én embereim közül sokan még életükben nem tették rá a lábukat egy lépcső fokára, és azt ezután is meg fogják tagadni. Ha muszáj lesz, inkább a nagy házak előtt fognak lakni, de nem bennük.

– És hova utaztatnak minket?

A sejk ismét köpött egyet a vízbe, mindezt teljes gyűlölettel és megvetéssel tette, amire csak képes volt ebben a pillanatban és közölte: Asszuánba!

Raja összerezzent, amikor a sejk az úticélt megnevezte. Könyörögve fordult Jacques-hoz: – Csinálnunk kell valamit, ki kell kerülnünk erről a hajóról!

Balouet-nak természetesen ugyanez volt a gondolatában. Meghagyta Rajának, hogy ne mozduljon onnan, ahol van, ő megpróbálja felvenni a kapcsolatot a kommandócsoport parancsnokával. Karjával hadonászva próbált utat törni magának a núbiaiak között. Jacques megpróbálta megközelíteni a keskeny stéget, amelyik összekötötte a hajót a parttal, és amelyik csak két vízszintesen kitámasztott imbolygó deszkából állt, s inkább egy tyúklétrához hasonlított így összetákolva, mint egy kiszálló stégre.

Amikor azonban Balouet rálépett a stégre, egy katona a parton felemelte fegyverét. Valami érthetetlent kiabált, és amikor Jacques nem reagált, hanem a szárazföldre igyekezett, Balouet-re tüzelt. Ő jobb combján erős ütést érzett, ami megbillentette, ugyanebben a pillanatban vette észre, hogy a golyó a kormányfülke külső falához csapódott. A fa úgy hullott szilánkokra, mintha egy fejsze csapása érte volna.

Raja nagyot kiáltott, és Jacques felemelt karokkal intett vissza. Csak most vette észre azt, amit Raja a távolból is látott már, nadrágja vérpirosra színeződött.

Bár Balouet alig érzett fájdalmat, lekuporodott a kormányfülke tövében, és kibújt a nadrágjából. Raja odajött, és teljesen felindult állapotban hisztérikusan kiabálni kezdett: – Orvost! Orvosra van szükségünk!

Jacques-nak kellett megnyugtatnia. A lövés tíz centiméter hosszan felszakította combján a húst, a mély sebből sötét vér bugyogott.

A sejk tűnt elő a tömegből, megnézte a sebet, és mintha az a világ legtermészetesebb dolga lenne, elkezdte hosszú ruhája szegélyét csíkokra tépkedni.

– Húzza ki a nadrágja övét – utasította Raját, aztán lekötözte a lábat a seb fölött, amitől rögtön alábbhagyott a vérzés. A ruhafecnikből kötést csinált.

– Miért csinálja ezt? – kérdezte Raja csodálkozva.

– Miért? – nevetett az öreg. – Mi mindannyian a sivatag fiai és leányai vagyunk, megvannak a magunk törvényei. Ezek talán az idegenek számára érthetetlenek. Az egyik ilyen törvény így szól: Segítsd a gyengébbet, egyszer erősebbé válhat, mint te, és akkor te szorulhatsz a segítségére.

Az izgalomban egyikük sem vette észre, hogy a hajóról felszedték a horgonyt, és a víztárolón északkeletnek vette az irányt.

Az öreg kinyújtotta a karját, és délre mutatott a dombos dűnék láncolatára: – Ott van – mondta –, az lett volna a maguk úticélja. Amögött van Wadi Halfa és Szudán. – Aztán tekintetét a part felé fordította, ahol faluja kunyhói lángokban álltak, de arcán nem látszott semmilyen felindultság.

Raja Kurjanovát sokkal jobban aggasztotta Balouet állapota, mint afeletti gondja, mi történik velük Asszuánban. Jacques teljesen deprimált benyomást keltett, egész nap a kormánykabin mellett kihúzott priccsen feküdt, és alig volt szava. Fájdalmai nagyobbak voltak, mint amire számított. Miután a sejk levette combjáról a bőrövet, a seb újra vérezni kezdett.

Időközben Rajának sikerült a kommandó vezetőjét meggyőznie – egy világos szemű, egyenruhás alsó-egyiptomit, aki rövidre vágott hajával és vékony bajuszával britebbnek nézett ki, mint az Egyesült Királyság bármely telepese –, hogy ők csak véletlenül tartózkodtak a faluban, és jogtalanul toloncolták őket a hajóra. Raja szavainak hihetőségét két százdolláros bankjeggyel támasztotta alá, amit még mindig ruhája alatt tartogatott.

Balouet sürgős orvosi ellátásra szorult, de Asszuánig – így mondta az iménti főnök – még jó három napra van szükségük. A hajón lévő állapotok azonban már fél nap után elviselhetetlenné váltak, vizelet és ürülék bűze terjengett, és az asszonyok éles hangú rikoltozása és tüntető trillázása a nyelvükkel, bántotta a fület.

Raját hallgataggá tette tanácstalansága és félelme, hogy Jacques esetleg nem éri meg az Asszuánba érkezést. Raja elért arra a pontra, amikor már semmi nem jut az ember eszébe, legfeljebb valami teljesen abszurd, nevetséges ötlet, így volt ez Rajával is.

Anélkül hogy Balouet bármit is sejthetett volna tervéből – hiszen kábultan meredt maga elé –, Raja megérdeklődte a telepesek főnökétől, hogy mikor érkezik a hajó Abu Simbelbe. – Még ma éjjel – hangzott a válasz. Erre Raja Kurjanova megkérte a kormányost, hogy őt társával együtt rakja partra Abu Simbelben. Ő ismer ott egy német orvost, aki majd Jacques sérülését kezeli.

A telepes először visszautasította a kérést, de Raja nem is várt mást. Csak száz dollárjába került, hogy megváltoztassa véleményét, és biztosította arról, hogy olyan gyorsan és titokban fogják elhagyni a fedélzetet, hogy a többiek egyáltalán észre sem fogják venni, mi történt.

Tervébe Raja utolsó pillanatig nem avatta be Balouet-t. Csak amikor a hajó lelassult, és a fény megvilágította a sivatagi építkezéshez vezető utat, súgta oda a sérültnek: – Jacques, figyelj arra, amit most mondani fogok: azonnal megérkezünk Abu Simbelbe, és ott elhagyjuk a fedélzetet. Felkeressük dr. Heckmannt. Ő majd ellát téged.

– Megőrültél? – válaszolt épp olyan halkan Balouet. A beszéd nehezére esett. A vérveszteség alaposan legyengítette.

– Megőrültél! – ismételte újra, és még hozzáfűzte: – Akkor akár már most le is puffanthatjuk magunkat.

– Marhaság – vágott vissza Raja határozottan, pedig belülről ő is ugyanezt gondolta. Nagy reménye nem volt, hogy Heckmann hallgatni fog. Heckmann egyszer hevesen udvarolt, akkor eltöltöttek néhány jelentéktelen estét együtt, most majd alkalma lesz, hogy bosszút álljon a visszautasításokért, meg azért, hogy Jacques-ot választotta. Ráadásul azt sem tudta, hogyan tudnának újra elszabadulni Abu Simbelből.

– Értsd meg, ez az utolsó esélyünk! – mondta Balouet-nek mintegy magát is bátorítandó, és Jacques-nak nem volt ereje, hogy ellenkezzen.

A telepes jelt adott Rajának, hogy legyenek készenlétben.

– Gyere! – mondta Raja Jacques-nak szinte könyörögve. Segített neki felemelkedni, és karjait vállára helyezte.

Aztán minden nagyon gyorsan történt. Két matróz leeresztette a keskeny kiszálló pallót. Raja óvatosan tolta Jacques-ot maga előtt. Alig ért talajt a lábuk, a hajó újra mozgásba lendült. A legtöbb núbiai nem vett észre semmit a hajó lassulásából sem.

28. fejezet

Most már ott álltak a koromsötétben ugyanazon a helyen, ahonnan négy nappal ezelőtt elindultak, de azóta még rosszabb helyzetbe kerültek. Mit tegyenek?

Az építkezés, ahol a két templomot kivágták a sziklából, elhagyatott volt. A hegyben óriási, éles szélű lyukak tátongtak. Ez az egész nemsokára elmerül a víztároló áradatában. Egy kőhajításnyira állt Kaminski kunyhója, és Rajának hirtelen ötlete támadt: – Most beviszlek a barakkba – szólt Balouet-hez, akit

ereje szinte teljesen elhagyott. Majdnem cipelni kellett már. Jacques motyogott valamit, amit Raja nem értett, de az volt a benyomása, hogy Balouet most képtelen lenne bármilyen önálló döntésre. – Te ott vársz szépen, míg én segítséget hozok. Heckmann lekezel, aztán majd meglátjuk, hogyan tovább.

A kunyhó zárva volt, az ablakok lefüggönyözve. Raja beütötte az ablak üvegét a cipője sarkával, hogy aztán belülről kinyissa. Hitetlenkedve kémlelt befelé, ahol egy gázlámpa égett, és a helyiségben sápadt sárga fény uralkodott. Furcsa – gondolta Raja –, hiszen itt éjszakánként senki nem tartózkodik. Nem is látott senkit. De hosszas meditálásra most nem volt idő. Kitárta az ablakot, átugrott a párkányon, aztán kinyitotta az ajtót, amelynek zárjában benne volt a kulcs.

– Nézd csak! – szólt oda összezavarodva Balouet-nak, aki erőtlenül támaszkodott az ajtó mellett. A padlóra mutatott, ahol a padlódeszkák kinyújtott karnyi szélességben fel voltak szedve. Középen mély lyuk tátongott, a lyukban egy kitámasztott létrával. Mit jelentsen ez?

A vérveszteség és az elmúlt órák izgalma annyira megviselték Balouet-t, hogy teljesen mindegy volt számára, ki és mi okból ásott gödröt ennek a kunyhónak az aljában. Elvonszolta magát az íróasztalig, és kimerültén rogyott a székre.

Jacques Balouet azt hitte, álmodik. Úgy gondolta, a lövés okozta sérüléssel együtt járó lázálom következménye az, hogy hirtelen a lyukból egy fej, egy arc jelenik meg, akiben Kaminskira ismer. Ő nem kevésbé volt meglepett, sőt rémült, amikor zseblámpáját letette, és összehúzott szemekkel mustrálta a behatolókat. Szó nélkül fölugrott a gödör szélére, pulóvere ujjával végigtörölte az arcát, és mélyeket lélegzett. Balouet látta, ahogy vállai gyors

ütemben emelkednek és süllyednek. Kaminski levegő után kapkodott, mint aki nagy erőfeszítéstől szabadult meg.

– Mit akartok itt? – préselte ki magából szinte alig hallhatóan. – Az emberek a táborban azt beszélték, hogy megfulladtatok. Egy üres csónakot találtak. Honnan jöttök?

Abban a pillanatban, amikor Raja válaszolni akart, az akna mélyéről hívó szó hallatszott, így ijedten megtorpant, majd röviddel ezután egy második fej is megjelent a padlónyílásban, aki szintén nem volt idegen számukra: Hella Hornstein.

Dr. Hornstein ugyanolyan zavart benyomást keltett, sőt teljesen magánkívül volt, és még mindig a létrán állva rémülten ordította: – Arthur, mit jelentsen ez?

Kaminski időközben magához tért, íróasztala poros lapjára támaszkodva Jacques-hoz és Rajához fordult: – Utánunk kémkedtetek. Az eltűnésetek nem volt más, mint színjáték. Mit tudtok és mit akartok? – Csak ekkor esett pillantása Balouet vérző combjára.

Jó ideig mind a négyen szótlanul nézték egymást, egyikük sem tudta, mi megy végbe a másikban. Hella és Raja között már első Abu Simbel-i találkozásuk óta különös bizalmatlanság uralkodott, bár ezt egyikük sem említette soha. Ez az az egyáltalán nem ritka jelenség volt, mely a nőket egymás riválisává tette, nevezetesen csak azért, mert típusban és karakterben hasonlítottak egymásra. Kezdettől fogva ez volt a benyomásuk egymásról, és most beigazolva látták előítéletüket. Ezzel szemben Kaminski és a francia nagyon szimpatikusnak találták egymást, még ha nem is volt személyes kapcsolatuk, most viszont annál meglepettebbek voltak mindketten.

Raja Kurjanova tért először magához, és bár még mindig nem talált magyarázatot arra, hogy

tulajdonképpen mi történik itt, és milyen szituációba keveredtek, higgadtan válaszolt Kaminski kérdésére: – Senki után nem kémkedtünk, megesküszöm rá, de erről még később beszélhetünk. Mindenekelőtt azonban Jacques orvosi segítségre szorul. Doktornő, segítsen nekünk. Hiszen láthatja, milyen állapotban van. Dr. Heckmannhoz igyekeztünk, de nem értünk el odáig. Balouet már a végét járja, hát nem veszi észre?

Hella összeszorított ajkaiból mintha azt akarta volna kipréselni: Még szebb! Először kémkednek, aztán meg segítséget kérnek! De nem tőlem!

Aztán mégsem mondott semmit. Kimászott az aknából, és megállt karba font kézzel. Raja, aki félt, hogy komoly összetűzésre kerülhet sor, s ez tovább rontja a helyzetüket, Balouet elé térdelt a földön, és elkezdte leszedni a sebről az ideiglenes kötést.

Jacques combja szörnyű látvány volt. A seb fekete és piros, s amikor Raja eltávolította a kötést, a seb újra vérezni kezdett. Balouet-nak eltorzult az arca, látszott, hogy erős fájdalmai vannak, és már egyáltalán nem tudja felfogni, mi történik a környezetében.

– Meghal! – kiáltotta Raja – Hát nem látja?

Odaszorította a régi kötést a sebre, felugrott, és az ajtóhoz rohant. Hella Hornstein elállta az útját: – Hova akar menni?

– Dr. Heckmannhoz, mégpedig azonnal.

– Itt marad! – válaszolta a doktornő ridegen.

Raja felemelte a kezét, mozdulatából látszott, hogy Hella arcába akar ütni, de az utolsó pillanatban Kaminski közbelépett, szétválasztotta a két nőt, és rájuk kiáltott: – Megbolondultatok? Az senkin nem segít, ha egymással verekedtek! Ez az ember segítségre szorul, különben a kutyák martaléka lesz. Hella, segítened kell Balouet-n, kérlek!

Az orvosnő csökönyös maradt. Hevesen rázta a fejét.

– Ha innen kiengedjük őket – mondta –, akkor minden elveszett. Akkor elárulnak bennünket, érted?

Kaminski vállat vont: – Ha ezt nem akarod, éppen neked kell orvosilag ellátnod Balouet-t. Hozd ide a kórházból, amire szükséged van. Én addig itt máradok velük. Nem kell félned, hogy elfutnak innen.

Rajának a leghalványabb fogalma sem volt, .mi folyik itt, Balouet-ról nem is beszélve. Tény, hogy a szituáció, amibe a véletlen folytán csöppentek, elég szokatlan, sőt, felettébb szokatlan volt, már ami a doktornő viselkedését illeti. Na de az ő viselkedésük – gondolta Raja Kurjanova – talán nem szorul ugyanúgy valamiféle magyarázatra?

Mialatt Raja azon töprengett, hogyan tudná ezt a nevetséges feltételezést eloszlatni, miszerint ők Kaminski és dr. Hornstein után kémkedtek volna, nem vette észre, hogy azok ketten tekintetekkel és fejbiccentésekkel megértették egymást, és hogy Hella elhagyta a kunyhót. Raja már csak akkor vette ezt észre, amikor meghallotta egy kocsi motorhangját, mely a közelből indulhatott el.

– Hoz minden szükségeset a kórházból – jegyezte meg Kaminski békülékenyen.

Raja Balouet kezét fogta. Némán bólintott.

Hosszú szünet után, amit Raja azzal töltött, hogy figyelte, nem közeledik-e végre motorbúgás, Kaminski akadozva, körülményesen kezdte: Ön...önt nyilván érdekli, mit jelent ez az egész. Nyilvánvaló, hogy magyarázattal tartozom önnek.

– Mi tartozunk magyarázattal – szakította félbe a mérnököt Raja.

– De nem!

– De, de! Talán úgy könnyebb lesz önnek is beszélnie.

Raja fölemelkedett és odament Kaminskihoz. – Tudnia kell, hogy én nem vagyok francia, hanem

orosz. Sok évet töltöttem a párizsi orosz követségen, így nem volt nehéz eljátszanom, hogy francia vagyok. Balouet önfeláldozóan segített nekem ebben.

Kaminski szkeptikusan bólintott, mintha azt akarná mondani: „jó, jó, de ez még nem ok a gyónásra.”

– Ami engem még ezen felül összeköt Balouet-val – folytatta Raja –, az a tény, hogy mindketten tevékenykedtünk az orosz titkosszolgálatnak, a KGB-nek. Múlt időben mondtam, Kaminski úr. Rosszindulat áldozata lettem, és a legrosszabbtól kellett félnem. Balouet is ki akart szállni, és az legalább annyira meggondolandó. Be voltunk kerítve, ezért elhatároztuk, eltűnünk Abu Simbelből. Khartumba akartunk menni, de még a határig sem értünk el. Ott egy núbiai falu lakóinak kitelepítése során bennünket is elfogtak, az egyik katona rálőtt Jacques-ra. A banda vezérét megvesztegettem, tegyen le minket itt. Tulajdonképpen Balouet-val dr. Heckmannhoz akartam menni.

Kaminski nehezen értette meg Raja vallomását. Természetesen sejthette volna, hogy az orosz titkosszolgálatnak valamiféle munkatársai léteznek Abu Simbelben. De tudni ezt, vagy olyan emberek szájából hallani, akiket ismerünk, és akikben megbízunk, az egész más volt. Úgy érintette ez az érzés, mintha személyesen őt árulták volna el.

Dühét enyhítette az a belátás, hogy most már mindketten ismerték egymás titkát, és mindegyik rá van utalva a másik hallgatására.

– Akkor én is elmesélhetem, mit jelent ez itt – mondta Kaminski, és rámutatott a padlón lévő aknára.

Rajának mindegy volt, mit mesél Kaminski, nyugtalanul várta dr. Hornstein visszaérkezését, így csak fél füllel hallgatta Kaminski magyarázatát, hogy a kunyhója alatt a nagy Ramszesz fáraó egyik

hitvesének múmiáját fedezte fel, és erről csak ő meg Hella Hornstein tudnak. Raja csak akkor figyelt fel igazán, amikor Kaminski arra utalt, hogy most már kölcsönösen egymás kezében vannak. Ha ő és Balouet hallgatnak, akkor biztosak lehetnek abban, hogy sem ő, sem Hella Hornstein nem árulja el őket.

Bár nem ment a fejébe, hogy ők ketten miért titkolják el a múmia felfedezését, nem volt érdekelt a témában.

Talán sikerül dr. Hornsteinnek újra talpra állítani Balouet-t úgy, hogy másodszor is észrevétlenül eltűnhessenek Abu Simbelből.

Amikor dr. Hornstein belépett, Kaminski ment elé. Az ajtó előtt rövid, de heves nézeteltérésre került sor, amiből Raja semmit sem értett, de amikor a doktornő a homályos helyiségbe belépett, egyszerre olyan volt, mint akit kicseréltek. Hosszú fekete orvosi táskát hozott magával, és beadott Balouet-nak egy Xylocain-injekciót helyi érzéstelenítésként a combjába, s az egykedvűen tűrte. Hárman vitték Balouet-t a helyiség hátsó részében levő tábori ágyra.

Dr. Hornstein megmérte Balouet pulzusát. Aggódó arccal fordult Rajához: – Meg kell tennie mindent, hogy ne aludjon el. Nagyon gyenge a pulzusa. A maga felelőssége… – aztán elkezdte megtisztítani a sebet.

Raja asszisztált a doktornőnek. Normális esetben bármit lehetett rá mondani, csak azt nem, hogy finnyás, vagy kényes. Most azonban, hogy Balouet-ról volt szó, úgy érezte, minden egyes tűszúrás és cérnaösszehúzás nagyobb kínt okoz neki, mint a páciensnek, aki alig fogott fel valamit az operációból.

Amikor a sebet tenyérnyi csúnya varrással bezárta, Hella Hornstein nagy levegőt vett: – A varrásból valami biztosan visszamarad, de a seb el van látva. Ha

nem fertőződik el, egy hét múlva el is felejti az egészet, újra normálisan fog tudni mozogni.

– Egy hét múlva? – ugrott fel Raja. – El kell mennünk innen! Mégpedig ma éjjel!

Hella Hornstein beletette műszereit egy fehér kendőbe, és eltüntette azokat a táskájában. – Lehetetlen – válaszolta. Természetesen neki az lett volna a legjobb, ha mindketten olyan gyorsan eltűnnek, amilyen gyorsan felbukkantak. De Balouet éppen most esett át egy operáción, és nagyon gyenge volt.

– Hogy képzelte?

Raja hallgatott. A doktornő kérdése visszazökkentette a valóságba. Végeredményben ez annak az igazolása volt, amit tudott, amióta megérkeztek ide, csak magának sem akarta bevallani: a kaland véget ért.

– Maga hogy képzelte volna? – vágott vissza Raja. – Csak egyetlen esélyünk volt, ha halottnak hisznek bennünket. Ha most hirtelen újra felbukkanunk, a KGB lesz az első, aki szelet fog.

Kaminski rátette a padlódeszkákat az aknára. Amikor befejezte a munkát, felállt és Hellához fordult: – Igaza van. Semmi esetre sem maradhatnak Abu Simbelben. El kell menniük innen.

A gondoskodás, amivel Kaminski kettőjüket kezelte, Hella idegeire ment: – És azt is meg tudod mondani, hogyan? – kérdezte ingerülten. – Talán kössenek el újra egy motorcsónakot? Vagy gyalog vágjanak neki az útnak? Mégis hogy képzelted?

– Kurosh! – mondta Kaminski.

– Kurosh, a Sas?

– Pontosan ő! Mindenki tudja, hogy Kurosh pénzért mindenre képes. Azt mondják, már többször röptetett csempészárut Khartumba. Le kellene pénzelni Kurosht.

Kaminski csodálkozva nézett Rajára, aki blúzát kihúzta szoknyájából, és egy köteg pénzt vett elő. – Ezer dollár – mondta minden érzelem nélkül, és az íróasztalra dobta a pénzköteget. – Vajon elég lesz?

Kaminski és Hella Hornstein megbabonázva bámulták. Ez a francia nő (vagy orosz? a jóisten tudja, milyen származású) teljes csodálatukat élvezte. Úgy tűnt, bármilyen, még kilátástalanabb helyzetből is ki tudna mászni.

Mialatt ők elmerültek gondolataikban, Raja újabb köteg pénzt vett elő: – Ez a maguké – mondta hűvösen. – A fáradozásukért.

Először Kaminski szótlanul reagált. Aztán mégis elvette a pénzt, és visszaadta Raja Kurjanovának: – Tartsa meg a pénzt! Még szüksége lesz rá.

Végül eltette az ezer dollárt, bevágta a zsebébe és így szólt: – Jöjjön, kivisszük Balouet-t az autóhoz. Egy óra múlva már világos lesz. Addig mindennek le kell zajlania.

29. fejezet

Salah Kurosh, akit Sasnak hívtak, hajdan az egyiptomi légierő pilótája volt, és nem alaptalanul helyezték büntetésből Abu Simbelbe. A munkástelep szélén lévő házak egyikében lakott, a repülőtér közvetlen közelében. Ez egy rövid aszfaltos leszállópályából és egy hosszú barakkból állt. Mindkettőt belepte a homok, a homok, és még egyszer a homok, melyet reggelente gyakran el kellett lapátolni. A barakkok védelmet nyújtottak annak a két kis gépnek, amelyek az asszuáni összeköttetést biztosították. Fix repülőjárat nem létezett, és Kuroshnak, a Sasnak könnyű volt déli irányban startolni, és úgy eltűnni a dűnék mögött, hogy senki

nem vehette észre a felszállást. Az egyiptomi, ez az iszákos különc és szenvedélyes repülős, egyedül élt. Futárrepüléseiről a legkalandosabb történeteket mesélték, ugyanígy az üzleteiről, amelyeket mellékesen űzött, és amelyek során főleg magas százalékú alkoholt szerzett, ami nélkül ugyanúgy nem tudott volna élni, mint a Korán igéi nélkül – jóllehet, ez a kettő úgy viszonyult egymáshoz, mint a víz a tűzhöz. Kurosh azonban még e vágyára is talált magyarázatot, Allah nem csak a tüzet és a vizet teremtette meg, hanem a tüzes vizet is, mert Allah hatalmas.

Kaminski verte fel álmából a pilótát, .míg Raja, Balouet és Hella az autóban várakozott. Az egyiptomi először kelletlenkedett, de amikor a letakarítatlan asztalon meglátta a dollárköteget, viselkedése egyik pillanatról a másikra megváltozott.

– Ezer dollár? Hú, akkor az nagyon gyanús, uram!

– Hát persze – válaszolta Kaminski –, vagy talán azt hiszi, ajándékba hoztuk?

Kurosh nagyot nyelt, nem vette le szemét a pénzről, de aztán mégis így szólt: – Csak semmi piszkos ügylet! Nem csinálok piszkos ügyleteket! Csak hogy értsük egymást!

– Tudom – válaszolta Kaminski ráhagyóan –, tudom. Sohasem vetemedett annak még a gondolatára sem, hogy whiskyt csempésszen be Khartumból. Ez túl kockázatos vállalkozás lenne. Végül is még az állásába kerülhet…

– Honnan tudja ezt, uram?

– Egyáltalán nem tudok semmit, Salah, de a táborban kalandos történeteket mesélnek, melyek szerint rengeteg whisky áramlik befelé… de ezek mind csak híresztelések… természetesen.

– Rágalmak!

– Rágalmak. Én sosem dőltem be nekik.

Salah kezébe vette a pénzt, és a bankjegyeket a csupasz villanykörte fényénél vizsgálgatta az asztal felett.

– Jó pénz – morogta még mindig kelletlenül, csak hogy rögtön rátérhessen: – Na mondja már meg, mit kell csinálnom?

– Egyszerű megbízatás – adta meg a választ Kaminski. – Két személyt Khartumba röptet. Mindketten kint várnak az autóban. Nem kérdezi a nevüket, és elfelejti, hogy hogy néznek ki. Ha visszajött: maga sosem volt Khartumban.

– Az lehetetlen! – rázta a fejét Salah Kurosh.

– Mit jelentsen ez?

– Ez azt jelenti, hogy lehetetlen egy Boelkow 207-essel két utast egyszerre elszállítani.

Kaminski a bankjegyek után nyúlt, és úgy tett, mintha zsebre akarná tenni, hogy távozzon.

– Állj! – tette a kezét Kurosh Kaminski karjára. – Csomagok?

– Semmi – válaszolta Kaminski –, semmi más, mint amit magukon hordanak.

Kurosh engedékenyen legyintett. – És mikor kell megtörténnie? – kérdezte óvatosan.

– Azonnal! – sürgette Kaminski. – El kell döntenie, vállalja-e a megbízatást. Egyébként valami máshoz kell folyamodnom.

Kurosh ásítozva felemelkedett, és kitekintett az ablakon. Kint még koromsötét volt, de egy fél órán belül Keletről világosodik, és az a fény pont elegendő lesz ahhoz, hogy déli irányban startoljon.

– Allah nevében – mondta Kurosh, és elvette a pénzt. – Hol vannak az emberek?

– A kocsiban várakoznak. Nos, még egyszer: nem ismeri, sosem látta őket!

– Salah tud hallgatni, mint a sír.

Kaminski önkéntelenül megborzongott. Röviddel később Kurosh a kék-fehér Boelkow 207-essel kigurult a barakkból.

Balouet megragadta Kaminski kezét. – Köszönöm önnek, uram. – mondta tompán. – Valóban köszönettel tartozom.

Kaminski visszahúzta a kezét. – Nem kell mondania semmit. Megfizette.

– Nem, nem – ellenkezett Balouet –, ez akkor sem magától értetődő.

Kaminski elhárította: – Ha nem is akarja elhinni nekem, én csak önző módon cselekedtem. Ha sikerülne – azzal egy cédulát húzott elő belső zsebéből, amire néhány sort vetett –, szóval ha sikerülne Európába érniük, és valami jót akar tenni, akkor menjen el erre a címre, és említse meg a nevemet.

Balouet bólintott, és elvette a papírt.

Kaminski, mialatt a sérültet és Raját a repülőgép hátsó ülésére segítette, így szólt hozzájuk. – És ne feledjék el, amiben megállapodtunk! Nem láttak semmit.

– Semmit – ismételte Raja Kurjanova szórakozottan.

Csak amikor már a levegőben volt a kis gép, s Kurosh nagy ívben, meredeken felfelé húzta a repülőgép orrát a víztároló fölött, tette fel Raja magában a kérdést, miféle jelentése lehet ennek a felfedezésnek.

Aztán megfogta Balouet kezét, megszorította, és a motor hangos dübörgését túlkiabálva mondta: – Sikerülni fog, hallod? Sikerülni fog!

30. fejezet

Az idő sürgetett, mert a szeptember 1-jei határidő, amikor a víztároló vizének túl kellett haladnia a védőgátat, már régen elmúlt. Akkor már a sír és a múmia is veszendőben lenne.

Ami Hella viselkedését illeti, úgy tűnt, mintha nem akarná tudomásul venni, hogy a múmia – ha továbbra sem beszélnek róla – néhány héten belül felderítetlenül, anélkül, hogy magukkal vihetnék, ott marad. Ehelyett Hella Hornstein ragaszkodott ahhoz, hogy két vagy három napon belül ereszkedjenek le a kunyhó alatti sírba, és a zseblámpa fényénél meditáljanak a múmia előtt.

Kaminski először helybenhagyta az orvosnő kérését, mivel Hellán minden egyes lemerülés után boldog izgatottság látszott, és ebben az állapotában teljes szenvedéllyel viseltetett iránta, amire csak egy nő képes lehetett. Miután azonban ez a rituálé közel tucatszor ismétlődött meg, s Hella a legcsekélyebb kielégülést sem mutatta, sőt ellenkezőleg, még gyakrabban akart a múmia közelében lenni – Kaminski elkezdett azon töprengeni, hogyan tudna véget vetni ennek a különös szenvedélynek, hogyan tudná Hellát észre téríteni.

Kaminski szemében Hella még mindig az a vonzó asszony volt, mint korábban: intelligens, öntudatos, és emellett olyan nő, aki kimutatja egy férfinak, hogy szüksége van rá. Többször elátkozta már magában azt a napot, amikor beavatta Hellát felfedezése titkába. Azóta ugyanis, hogy Hella ezt a kiszáradt emberi testet először meglátta, viszonyuk zavarossá vált. Kaminski képtelen volt megérteni a mániának ezt a formáját, és Hella egyáltalán nem is próbálta megmagyarázni viselkedését.

A forró nyár egyik meleg szeptemberi estéjén, amikor az éjszaka sem ad felüdülést, halvány reménysugár biztatott arra, hogy elviselhetővé válik a hőmérséklet, Kaminski bejelentés nélkül kereste fel Hella Hornsteint a lakásán. Ez egyébként nem volt szokása. Arra támadt kedve, hogy együtt töltsék az éjszakát, hívására azonban Hella nem nyitott ajtót. Az ajtó zárva volt, de bentről hangos zene áramlott kifelé. Arthur meglepődött. Egy oldalsó ablakon bemászott a házba. Édeskés füst illata terjengett.

– Hella? – szólította Kaminski, de nem kapott választ.

Hella szobájában, ahonnan a füst terjengett, gyertyák és illatos füstölők égtek. Valahonnan titokzatos zene szólt. Hella meztelenül feküdt az ágyán, szemeit a mennyezetre szegezte, karjait keresztbe kulcsolta a mellén. Kaminski először azt gondolta, hogy halott, de aztán látta, ahogyan takarója a hasán felemelkedik és lesüllyed, s a szemhéja is mozog.

– Uramisten – mondta Kaminski –, hogy megijesztettél! Hella – úgy tűnt – egyáltalán nem vesz róla tudomást.

Kaminski már hozzászokott Hella különcségeihez, igen, talán pont ez az egzaltáltság vonzotta. Ilyen színjátékot azonban még nem élt át vele. A helyzetet mégsem találta egyikőjükre nézve sem ijesztőnek, sokkal inkább úgy tűnt, hogy izgató megjelenése csak még több szenvedélyt vált ki belőle.

Ilyen érzésekkel ült le Hella ágyára, és szép testében gyönyörködött. Ahogy ott feküdt Hella viaszszerűen és tejfehéren, valami valótlant árasztott magából, és inkább vissza kellett volna hogy szorítsa a férfi vágyát. Arthur viszont – aki már hozzászokott megjelenése szélsőségeihez – az ilyen szituációkban szinte mágneses vonzerőt érzett, nem tehetett mást,

mint hogy megsimogatta, először óvatosan a lábait, aztán érzékibb területeket, és testének minden részét, amiben nagy gyönyörét lelte.

Hella úgy tett, mint aki mindebből semmit nem vesz észre, cseppet sem jött izgalomba, csak szemei rezdüléseiből lehetett észrevenni, hogy a férfi gyengédsége nem hagyta teljesen hidegen érzékeit.

A férfi – miközben kibújt a nadrágjából – nevetve mondta: – Azért egy kicsit megkönnyíthetnéd a dolgomat. – Végre minden akadályától megszabadult. A nő felhevült fehér testének nyugalma még jobban felizgatta, mint, ha vadul, szenvedélyesen dobálná magát. Vágyakozva, négykézláb közelített hozzá. Lábujja hegyétől kezdte el csókokkal beborítani, majd tovább a térdén és a combjain, és amikor intim területre ért, valamiféle reakciót várva megtorpant. Nos, az most is elmaradt. Ez a konokság, ami az imént felizgatta, egyszersmind a dühét is kiváltotta. Kaminski nem volt képes felfogni, hogyan lehet az érzelmeket ennyire féken tartani, és mint egy vadállat, esett neki Hellának.

Erőszakkal próbálta szétválasztani a nő összekulcsolt karjait, de túl izgatott volt, és az izgalom elvette erejét. Térdelve, a nő testét combjai közé szorítva, minden erejét összeszedve, amire csak képes volt, szétfeszítette a nő mellén keresztbe tett karjait. Kaminski tompa reccsenést hallott, és míg bámulta azokat a karokat, amelyek ezt a szörnyű reccsenést hallatták, mialatt tekintete azt a testet vizsgálta, mely akkora gyönyört okozott neki, rideg villámként csapott porcikáiba: Ez nem Hella! Akit a kezeiben tart – ez a múmia, kiszáradt tagjaival és sárgásbarna karjaival, csontjaival, vékony, szinte átlátszó bőrével, ami helyenként foszlányokban fel volt jőve vagy cafatokban tekeredett rá.

Mintha villámcsapás sújtotta volna, Kaminski képtelen volt úrrá lenni ezen az elképesztő helyzeten. Agya hiába próbálta óriási energiabevetéssel elválasztani a testtől, a mágneses erő, amit érintése kiváltott, erősebb volt. Kezei szinte hozzáragadtak a nő karjaihoz, és csak egy felszabadító ordítás oldotta ki ebből a kötelékből.

Kaminski felugrott, megragadta az egyik ott heverő ruhadarabot, és kirontott a szabadba. Az ajtó előtt torpant csak meg, levegő után kapkodva, mint egy fuldokló, és arcát kezeibe temette, mintha az átélteket ki akarná törölni a gondolatából. Jó ideig állt ott rezzenéstelenül, tanácstalanul, és kételkedett a saját józanságában. Csak utána tört rá a félelem, hogy ezt az egészet nem álmodta, hanem valóban átélte, aztán elkezdett futni, csak nadrágját hordva magán – el innen, el ettől az istenverte múmiától.

Ezen az éjszakán Kaminski nem hunyta le a szemét. Félt, igen, félt saját magától, mert már nem volt képes az álom és a valóság között különbséget tenni. Megesküdött volna, hogy Hella volt az, aki az ágyon feküdt, amikor belépett a szobába. Ugyanakkor ugyanilyen biztonsággal tudta állítani azt is, hogy a múmia karjai voltak keresztbe téve, ami belőle ezt a rémületet kiváltotta. Úgy gondolta, ilyen vagy ehhez hasonló lehet az ember az őrület határán. Ami ráadásul ebben a legrosszabb volt, hogy Kaminski egyetlen tiszta gondolatot sem tudott már megfogalmazni, újra és újra a múmia képe tárult fel előtte. Félt az újabb találkozástól Hella Hornsteinnel.

Hirtelen azon a gondolaton kapta magát, hogy el kell menekülnie innen, egészen egyszerűen úgy, ahogy azt Balouet és Raja tették. Talán mindennek az a három év az oka, amit a sivatagban töltött, ahol mindig ugyanazokkal az emberekkel érintkezett. Talán az Abu Simbel-i napok egyhangúsága – az

éjszakákról nem is beszélve –, talán az a fajta keserűség, ami az újoncokat néhány hét után elkapta, arra ösztönözve az építésvezetőt, hogy ezeket az embereket a következő légijárattal hazaküldje…

Valamilyen ürüggyel, amire később nem is emlékezett már, Kaminski dél körül elrepült Kuroshsal Asszuánba. Más embereket kellett, hogy lásson, más házakat, más utcákat, a bazár színes forgatagáról ábrándozott, pedig semmilyen anyagi szükséglete nem volt.

Évente háromszor hagyta el Abu Simbelt Asszuán irányába, hogy ott intézzen el fontosabb dolgokat. Egyszer csináltatott ott egy ékszert Hellának, de rögtön utána vissza kellett térnie, hívta a kötelesség, mintha távolléte alatt az építkezésen minden fogaskerék leállna.

Kurosh és Kaminski a másfél órás repülőút alatt keveset beszélt, az a kevés is jelentéktelenségekről szólt, mindenesetre egy szó sem esett Raja és Balouet utazásáról, és ez arra engedett következtetni, hogy minden a terv szerint zajlott le. Kurosh, a Sas rákérdezett, mikor akar Kaminski visszautazni, de ő csak azt mondta, nem tudja, és telefonálni fog, ha a segítségére szüksége lesz.

Egy öreg taxisofőr egy egyiptomi fontért elvitte őt a repülőtérről az El-Salamek Hotelba, egy csendes mellékutcába a nagy bazár közelében. A világossárga homlokzat pöffeszkedő oszlopaival a bejáratnál többet ígért kívülről, mint amit a belső nyújtott. Egyébként Kaminski a drága Cataract Hotelt is választhatta volna, de attól félt, olyan emberekkel találkozhat, akiket ismer, akik az ittlétéről tudomást szerezhetnek, és ezt nem akarta.

Az első emeleti szoba kövezett padlójú volt, és láthatóan magasabb, mint amilyen széles. A mennyezetet csak sejteni lehetett, látni nem, mert az

ablak zsaluit, mint a város minden régi szállodájában, éjjel-nappal zárva tartották. Minden arra irányuló kísérlet, hogy azokat kinyissa, csak a rozsdás csuklóvasak csikorgását eredményezte, amelyek a tábornok elleni puccs óta – amikor emberek parádéztak az utcán, és tömegek lógtak az ablakokban – nem működtek. Ennek már tizenöt éve.

A homályos helyiség közepén lévő gyenge villanykörte tulajdonképpen elegendő lett volna ahhoz, hogy a szoba mennyezetét megvilágítsa, de ezt egy zománcozott lámpaernyő akadályozta, ami valamikor fehér lehetett, de moszkitók rajának szolgált búvóhelyül, így színe inkább sötétszürkébe hajlott.

Egy vaságy, vele szemben egy kis négyszögletes asztal négy billegő lábbal, előtte szék fonott ülőkével, és egy ajtó nélküli szekrény egyetlen, fából készült ruhaakasztóval – ez volt minden bútorzat a helyiségben. Mosakodás céljára a sarokban egy háromlábú vasállvány állt egy edénnyel, alatta kancsó.

Abu Simbelben Kaminski több kényelemhez volt szokva, mégis jól érezte magát ebben a puritán környezetben. Olyan volt, mintha múltját maga mögött hagyná, a legszívesebben soha többé nem ment volna vissza Abu Simbelbe. Arthur fáradtan rogyott le a vaságyra, mely erre hosszas nyikorgással válaszolt. Kezeit összekulcsolta a tarkója alatt, úgy révedt bele a semmibe. Amikor azonban becsukta a szemét, újra a múmia kiszáradt arcát látta maga előtt, és az Abu. Simbel-i kolosszust.

Az ablakrésen keresztül sült ürücomb illata terjengett, és ez arra emlékeztette Kaminskit, hogy ma még egyáltalán semmit sem evett. Ekkor felpattant, hogy bekapjon valamit. A bazárhoz vezető úton, mely két háztömbnyire kezdődött, egyre nagyobb tömeggel találkozott. Kaminski máskor nem szerette a tömeget,

de most jól érezte magát, szinte biztonságban volt, nem kellett félnie attól, hogy elméje megint tréfát űz vele. Nyüzsgő árusok kínálták portékáikat hasukra szíjazott faládáikból, mások a hátukon cipelt kosarakban edényeket és háztartási eszközöket ajánlgattak. A gyerekek hangos kiáltozással süteményeiket dicsérték, az asszonyok pedig a fejükön hordták haza, amit vásároltak.

Az ember minden lépésnél egy cipőpucolóba akadt, aki békaugró pózban dolgozott a földön keféjével, amit paszták, kefék és más pucolószerek tárolására szolgáló ládából húzott ki. Legjobb kuncsaftjaik közé az egyenruhás katonák tartoztak, akik nagy számban, leginkább kettesével jelentek meg, és akiknek megtisztított cipője szinte státusszimbólumként szolgált, mint egy gazdag mohamedánnak a három felesége.

Úton-útfélen tarka öltözékű, feltűnően szép lányokkal lehetett találkozni, széles mozdulatokkal rendezgették sárgára festett ajkuk elől a fátylukat, és nem mulasztották el, hogy közben betekintést engedjenek oda, amit a fátyol alatt takargattak. Szó nélkül, csak a szemükkel jelezték érdeklődésüket, utalva a zsebekre, illetve tiltott mesterségükre.

A kávézó székei megteltek. Karcsú pincérek balanszíroztak a sorok között színes poharakban lévő vízipipákkal, és a vendégeket színes szalagokkal körbetekert palackokból szolgálták ki.

Kaminski váratlanul talált egy szabad helyet, leült és feketekávét rendelt, melyet szokásosan zaccal és sárga habbal, rézkancsóban szolgáltak fel, és üvegcsészéből ittak.

– Európai? – kérdezte egy férfi angolul, akit eddig Kaminski még nem is vett észre. Ápolt volt, szinte előkelően, finoman öltözött, kétsoros gombolású

szürke öltönyben. Széles felpuffadt arcát egy piros sipka koronázta, ami kacér bojtban végződött.

– Német – szólt Kaminski barátságosan a kövérhez.

– Ah – mondta a másik –, akkor Abu Simbel!

– Igen – válaszolta Kaminski –, mérnök vagyok.

– Jó munka, nagyszerű, valóságos csoda! – A kövér félrehúzott szája sarkából és a vízipipa nyakán át légbuborékokat eregetett. Éber szemekkel figyelte a kis kerek asztalok körül tolongó sokaságot.

Kaminski befejezettnek tekintette a beszélgetést az ismeretlennel, aki azonban egy megsárgult névjegykártyát húzott elő belső zsebéből, és széles mosollyal Kaminski orra elé tartotta.

Kaminski először a férfi barátságos arcát vette szemügyre, csak aztán nézte meg a már sok szolgálatot tett névjegykártyát. Végül – miközben bizalmasan hunyorgott a szemével – a kövér ennyit mondott: – Foster. Charles D. Foster.

– Kaminski – válaszolta Kaminski barátságos biccentéssel. – Arthur Kaminski. – És eltette a névjegyet. – Ön angol?

– Egyiptomi! – sietett a helyesbítéssel a másik. – Jóllehet, az apám angol, az anyám német volt.

– Tudnia kell, hogy én születésem óta itt élek két világ között. Az egyiptomiak külföldinek neveznek, holott jobban beszélem és írom a nyelvüket, mint a legtöbben, az angolok pedig pasának hívnak, mert inkább egyiptominak tartanak. De ezzel együtt tudok élni, mégpedig nem is olyan rosszul.

Kaminski kíváncsian vizslatta Fostert. Kezdte öt érdekelni ez az ember.

Foster megértette kérdő pillantását és folytatta: – Azt akarja tudni, hogy mi az, amiből egész jól megélek? Nézzen csak itt körül! A bazárban négyszáz vagy talán ötszáz kis boltot és standot talál, de akik itt

nyakra-főre árulgatják portékáikat, azok közül kevesen tulajdonosai is az üzleteknek. Csak a forgalomban érdekeltek, és abból élnek. A voltaképpeni tulajdonosok a villanegyedekben laknak az Új Kórháznál, és Allah akarata szerint a szegényeket dolgoztatják. – Aztán rövid, kövér mutatóujjával előre bökött a levegőbe: – Az meg az, meg az, és ez itt, ezek mind az én üzleteim. – Mindeközben úgy ragyogott az arca, mint a Sultan-Hassan Mecset kupolája Kairóban.

– Mit árul, Mr. Foster? – érdeklődött óvatosan Kaminski.

Az idegen megdörzsölte kezeit, végül jobb tenyerét bal keze fején pihentetve így válaszolt: – Egy jő üzletembernek mindennel kell kereskednie, amit csak Allah megteremtett. Az ékszer-, zöldség- és szőnyegkereskedők a dekadencia szüleményei, egy jó kereskedő mindent együtt árul. Vásárolni és eladni, ez az én pénzforrásom. Hogy mit, az teljesen mellékes.

Kaminski nevetett. Tetszett neki ez az ember, szokatlan stílusa mulattatta őt. – A németeknek van egy mondásuk – nevetett Kaminski. – Teljesen magára illik.

– Ki vele!

– Nem lehet. Nem túl hízelgő…

– Ugyan már – ellenkezett Foster –, az araboknak van egy közmondásuk: aki hízeleg neked, az az ellenséged. Aki megfedd, az a tanárod.

Ezen mindketten jóízűt nevettek, így végül Kaminski is előhozakodott: – A németek pedig azt mondják az olyan emberről, mint maga, Mr. Foster, hogy ha kell, a saját nagyanyját is eladná.

– Eladná a nagyanyját? – kiáltott fel nevetve Fostér. – Eladni a nagyanyját! – A combjait csapkodta, és széles arca a nevetéstől bordóvá változott, mintha

bármelyik pillanatban szét akarna pukkadni. – Eladná a nagyanyját! – ismételte. – Hát ez óriási, Mr.…

– Kaminski

– Mr. Kaminski. Nehéz név. Nos, amit még mondani akartam – arca komollyá vált, és egészen közel hajolt Kaminskihoz: – ha esetleg szüksége lenne…

– Nem! – szakította félbe Kaminski nyersen. Sejtette, most mi következik, és valóban bármi máshoz kedvet érzett, de ahhoz egy cseppet sem, hogy egy nőt felcsípjen.

– Ó, már értem. – Foster nem hagyta magát lerázni. – Fiúkat is tudok szerezni magának, finom fickókat a legjobb famíliából.

Foster ajánlatai érthetően Kaminski idegeire mentek. Kinyújtott karral távol tartva magától a lány- és fiúkereskedőt, hűvösen csak ennyit mondott:

– Figyeljen ide, uram! Ha majd szexuális kalandra vágyom, ígérem, magához fordulok. Én is a legjobb körökből választok. Jelen pillanatban azonban a legcsekélyebb mértékben sem érdekel egyetlen nő sem, és azt hiszem, hogy ez az elkövetkezendő időben nem is fog megváltozni. – Kiitta kávéját, odadobott egy pénzdarabot a kerek asztal lapjára, és távozni készült.

– Bocsásson meg, drága barátom! – hajlongott a kövér alázatosan Kaminski előtt, és gyöngéden visszanyomta őt a székre. – Nem sejthettem, hogy nőügyei vannak. Nem akartam tapintatlan lenni, valóban nem.

Kaminski most már valóban dühös lett.

– Ki mondta magának, hogy nőügyeim vannak, Mr.…?

– Foster. Egész egyszerűen Foster – mondta Foster. – De hiszen ezt a vak is látja! Egy nő elől menekült ide. Ugye, így van?

Kaminski habozott.

– Hát persze hogy így van – folytatta a kereskedő –, és ha szabad adnom egy tanácsot önnek, Kaminski úr, ne térjen vissza hozzá. Egyetlen nő sem ér annyit, akitől az ember elmenekül, hogy bűnbánóan visszatérjenek hozzá. Nézzen csak körbe maga körül. Allah több nőt teremtett, mint férfit. Ez azt jelenti, hogy válogathat, mint a tevevásáron, a város keleti részén. Főúr! Még egy kávét Kaminski barátomnak!

Nehéz volt, szinte lehetetlen kiszabadulni ennek az embernek a karmai közül, és ráadásul igaza volt, legalábbis az adott helyzetet illetően. Egy férfi életében vannak olyan szituációk, amikor a nők olyan szerepet vesznek át, mely egyáltalán nem megy nekik, és olyan hatalmat szereznek meg, amellyel egy küzdő természet is nehezen tud megbirkózni. Kaminski olvasta valahol, hogy a kémiával függ össze az, ami befolyásolja két különböző nemű ember vonzódását, vagy antipátiáját. És ez a kémia, vagy valami ismeretlen tényező volt biztos az, ami őt ehhez az ijesztő nőhöz láncolta. Igen, gondolatban mindenképp az ijesztő jelző illette, mivel ezt a vonzerőt nem tudta megmagyarázni magának: Hella pont az ijesztő dolgaival tartotta őt bűvkörében, mely annyira megkülönböztette az összes többi nőtől, akivel eddig találkozott.

– Meséljen nekem az Abu Simbel-i munkájáról! – mondta Foster, csak hogy a kellemetlen témának véget vessen.

– Nincs sok mesélnivaló róla – válaszolta Kaminski. – Amióta a templom szét lett darabolva, és a blokkok a megduzzadt Nílus elől biztonságba kerültek, lélegzethez jutottunk. Minden a terv szerint halad. A határidőket figyelembe véve még előbbre is tartunk.

– Tudom – válaszolta Foster –, az oroszok epét hánynak, megpróbálták szabotálni a munkájukat, de nem sikerült nekik, pedig egy beépített madárkájuk is volt, ha, ha!

– Madárka?

– Ugyan, ne játssza meg magát. Ne adja az ártatlant! Nekem legalábbis ne. Foster mindent tud! – Oldalra pillantott, mintha arról akarna meggyőződni, hogy senki nem hallgatja ki a beszélgetésüket. Aztán Kaminskihoz hajolt, úgy súgta:

– Asszuánban az ember nem tehet úgy tíz lépést sem, hogy a KGB egyik embere ne kövesse.

Kaminski megijedt. Kételkedni kezdett, hogy találkozásuk valóban olyan váratlan volt-e, mint ahogy azt képzelte, és határozottan így szólt: – Nem tudom, miről beszél.

Foster egy grimasszal jelezte elégedetlenségét, és így válaszolt:

– Figyeljen ide, Kaminski úr! Egyiptom kis ország, és tulajdonképpen jelentéktelen is, de stratégiai helyzete, és mindenekelőtt a Szuezi-csatorna mégis kiemeli a kontinens többi országa közül. Ennek pedig az a következménye, hogy Nyugat és Kelet megpróbál fontoskodni az országunkban, és elhalmozni bennünket ajándékokkal. A szovjeteknek időközben Egyiptom presztízsobjektummá vált, mert Faruk király bukásáig ez az ország inkább nyugati orientációjú volt. A víztároló építése óta az oroszok Egyiptomot saját félteké jük egy részének tartják. A Szovjetunión kívül egyetlen más országban sem él annyi orosz, mint Egyiptomban. És ők jól érzik magukat itt, bár az egyiptomiak nem szívelik túlzottan őket. Amióta ugyanis itt vannak az oroszok, az ország tele van spiclivel, kémmel és ügynökkel. Ki mondja meg, hogy maga, vagy én, mi nem a KGB-nek dolgozunk?

Kaminski legyintett egyet, de Foster nem hagyta őt szóhoz jutni. – Nem kell igazolnia magát, Kaminski úr. Én sem teszem.

Kaminski meglehetősen tanácstalan volt Fosterral szemben, nem tudta, mit tartson felőle, hogyan könyvelje el ezt a találkozást. Kétségei támadtak afelől is, hogy Balouet és Raja, akik az ő segítségével repültek Szudánba, valóban a KGB miatt menekültek-e, vagy a menekülésük mögött valami egész más rejtőzik. Már önmagában az is elég furcsa volt, hogy ők ketten éjjel tűntek fel a kunyhójában. Sőt – töprengett magában –, esetleg a múmia sírjához vezető járat nem volt-e szándékosan elrejtve, és nem pont ezért építették-e a kunyhót ehhez a járathoz? Kinek a keze volt a dologban? Fél szemmel figyelte Fostert: vajon mit tud ez az ember?

Legszívesebben Kaminski azt mondta volna: vigye a múmiát, tegyen vele, amit akar, csak el vele, de aztán másképp csomagolva, könnyedén megkérdezte: – Mondja, Foster úr, tulajdonképpen antik dolgokkal is kereskedik?

Foster, aki számára az eddigi beszélgetés gyakorlatilag jelentéktelen volt, legalábbis magatartása erre utalt, egyszer csak felkapta a fejét. Kivette a vízipipát a szájából, kezéhez ütögette, és anélkül hogy ránézett volna a kérdezőre, így szólt: – Vétel, vagy eladás érdekli?

– Nem értem, mire gondol.

– Vásárolni akar, vagy valamit eladni?

Kaminskinak vér szökött az arcába. Sarokba szorítva érezte magát, és dadogni kezdett: – Tulajdonképpen… csak tudni akartam, hogy antikvitásokkal is foglalkozik-e.

Foster megértően bólintott, zakója után nyúlt, előhúzott egy fekete levéltárcát, majdnem olyan vastagot, mint a Korán, és elkezdett benne lapozgatni

a különböző pénzjegyek, számlák, jegyzetek, vázlatok között. Közben időnként megnyálazta előreálló felső ajkával jobb mutatóujját, és morgott valamit, elmerülten vizsgálódva feljegyzései között, majd hirtelen izgatottan felkiáltott: – Itt van! – húzott elő egy összehajtogatott nyomtatványt levéltárcája mélyéről, és odanyújtotta a szomszédjának.

Kaminski kihajtogatta. A Time Magazin egyik oldala volt, egy képes tudósítással a New York-i Metropolitan Múzeum új szerzeményéről, egy Ramszesz-szoborról.

– Megbízom önben – fordult Foster Kaminskihoz –, megbízom önben, mivel ön is megbízik bennem. Érti…

Majd a már gyanússá váló csend után kinyújtott hüvelykujjával mellkasára bökve csak ennyit mondott: – Félmillió dollár.

Kaminski nem fogta fel rögtön, csak később jött rá, hogy Foster állítása szerint azt az üzletet ő csinálta, és félmillió dollárt nyert rajta. Elismerően bólintott, és visszaadta a kivonatot.

– Természetesen illegális volt – mondta halkan Foster. – Természetesen nem tudhatom, hogy ön hogy gondolkozik, Kaminski úr, de ha ezt az üzletet nem én csinálom meg, megcsinálta volna más. Egyébként pedig a Metropolitan Múzeum nem tartozik éppen a gyengébbek közé. Látta már, hogy mennek a dolgok a Kairói Egyiptomi Múzeumban? Botrányosan!

Kaminskit az ügy morális oldala kevésbé érdekelte, ahhoz söpörhetett volna a saját portája előtt is, inkább az a nyíltság lepte meg, ahogy Foster mindezt elmesélte. Lehet, hogy kitűnő üzleti érzékével már rég észrevette, hogy Kaminski nem az a típus, aki feldobná őt. Azonkívül valószínű, hogy ennek az embernek a keze sokkal messzebbre nyúlt, mint ahogy azt Kaminski bárki másról ebben a városban

feltételezhette. – Nagy bizalommal van irántam – vélte Kaminski –, pedig alig ismerjük egymást.

Foster vállat vont: – Tudja, vannak emberek, akikben rögtön megbízunk, pedig nem ismerjük a cselekedeteiket. Ugyanakkor vannak olyan emberek, akikkel évek óta baráti a viszony, és mégsem bíznék rájuk egyetlen titkot sem. Ön – amint látja – az előzőek közé tartozik.

Szavai legyezgették Kaminski hiúságát, és Fosternak pontosan ez volt a szándéka. Tudta, hogyan kell megkörnyékezni az olyan embereket, mint Kaminski, és tudta, hogy az ilyenektől mindent meg lehet kapni, ha ügyes a csomagolás. Ezért aztán Foster elhallgatott, türelmesen várt, és a kávézó előtti forgatagot bámulta.

Nem sokáig kellett várnia, mert egyszer csak Kaminski elkezdett beszélni, és szavai szinte úgy hangzottak, mint egy gyónás:

– Találtam egy múmiát. Biztosan őrültségnek hangzik, de éjjel-nappal kísért engem. A múmia elől repültem ide, és szeretnék megszabadulni tőle.

Foster nem látszott meglepettnek.

– A múmia nem különlegesség – vélte. – Van vagy ezer belőlük. Nem érdekel.

– De egy egészen különleges múmiáról van szó, és szinte sértetlenül fekszik a szarkofágjában. Bent-Anatról van szó, Ramszesz lányáról és egyben hitveséről.

– Mondja csak még egyszer!

– Ramszesz lányáról és egyben hitveséről, Abu Simbel megteremtőjéről.

– Kaminski, maga tréfál!

– Nem tréfálok, Foster úr. Soha egyetlen szóval sem említettem volna magának, hogyha ez a szörny nem töri szét életem legizgalmasabb kapcsolatát. Most túl akarok adni a múmián.

Foster olyan lett, mint akit áramütés ért. Nyugtalanul lökdöste a székét ide-oda.

– Hol található a sír? Hányan tudnak róla? Van bizonyítéka?

– Bizonyíték? Az archeológusok, anélkül hogy tudnák az eredetét, azonosították a szarkofágon fellelhető nevet a királynővel. És csak egyvalaki tud még a dologról, a már említett nő, aki oly sokat jelentett nekem. Ami pedig a lelőhelyet illeti: Abu Simbelben van valahol.

– A próféta szakállára, a mindenit! – Foster még mindig nem akart hinni a fülének. Hitetlenül nézett Kaminskira, a fejét csóválta, és üres csészéjébe bámult. Aztán csöndben, hogy ne hallja senki, megjegyezte: – Ha állítása igaz, Kaminski úr, akkor bármilyen árat… szinte bármilyen árat… megfizetek érte.

Kaminski agya lázasan dolgozni kezdett. Pont az a gondolat foglalkoztatta, hogyan tudna legkönnyebben megszabadulni attól a szörnytől, erre jön ez a Foster, és felajánl érte egy vagyont, elegendő pénzt ahhoz, hogy valahol új életet kezdhessen.

– Mennyi? – kérdezte Kaminski szárazon.

– Először magam is látni akarom az árut – válaszolta most már üzletemberként Charles D. Foster. – Hogy mégis valami elképzelése legyen, mondjuk félmillió.

– Dollár?

– Kedves barátom, ebben a szakmában csak dollárról beszélünk. A legfontosabb, hogy senki ne tudjon az üzletünkről, érti? Minél kevesebben tudnak róla, annál magasabb az ár.

31. fejezet

Kezdett sötétedni. Az üzletek előtt és a kis dugig pakolt kirakatokban tarka lámpák ezrei gyulladtak fel. A kis lokálok ajtaján át kiáramló ételszag keveredett a kebabárusoktól terjengő sötét füsttel, a szűk sikátorban felállított parázssütők között. Az árusok ide-oda tologatták hosszú lapátjaikkal a. roston sült húsgombóckákat a parázs fölött, hogy ezáltal is ínycsiklandozó étvágyat gerjesszenek. Némelyikük hangosan reklámozta a sajátját, Kaminski nem értette, de nem volt nehéz kitalálni, hogy csakis az ő húsgombóca a legjobb a világon. Kaminski megéhezett.

– Meghívhatom vacsorázni, Kaminski úr?

Foster észrevehette Kaminski éhes pillantását.

– Néhány lépésre innen, kicsit távolabb a lármától, ismerek egy kitűnő lokált, azon kevesek egyikét, amelyikben egyiptomi konyha van. Úgy hívják, hogy Alja, és nem alaptalanul.

Foster néhány bankjegyet dobott az asztalra, és tapsolt. A lokál belsejéből egy pincér jött elő, eltette a pénzt, és a vendég valami instrukciót adott neki.

– Jöjjön! – szólt a kövér Kaminskinak, és felemelkedett.

Csak most vette észre Kaminski, miért hívta Foster a pincért. Hangosan kiabálva, kezeivel kalimpálva, hatalmasakat lépve ment előre a pincér, utat törve nekik a tömegen az említett lokálig. Amikor megérkeztek, némán meghajolt a két férfi előtt, és eltűnt abban az irányban, amerről jöttek.

– Nyilván tudni szeretné, mit jelent az Alja – mondta Foster, miközben belépett a lokál keskeny, csilingelő gyöngyfüggönyös bejáratán. Oszlopok között kis fehéren terített asztalok álltak, amelyek a gyér megvilágítástól zöld fényben úsztak, mint az

Elefánt-szigetek partja a Níluson. Csak kevés asztalnál ültek, ott is kizárólag férfiak, akiken látszott, hogy előkelő emberek.

Egy fekete öltönybe öltözött férfi, piros sipkával a fején, odakísérte őket az asztalukhoz, ők pedig helyet foglaltak a meglehetősen kényelmetlen székeken. Foster magyarázni kezdett: – Aljának hívják a birka- vagy ürüfarok zsírját. A zsidók olívaolajjal, a koptok szezámolajjal, egy igazi egyiptomi azonban aljával főz, vagyis farokzsírral, így aztán a régi egyiptomi receptek mindig így kezdődnek: – Magasságos Allah nevében olvassz ki egy farkat…

Kaminski nyelt egyet. Sokkal szívesebben evett volna az utcán illatozó fűszeres húsgombóckákból néhányat, de Foster – miután konzultált egy hosszú fehér ruhába öltözött, vékony, sötét bőrű pincérrel, ráerőltetett egy ürücombot, amit valami penetráns édes szósszal szervíroztak, és Kaminskinak nagy önuralomra volt szüksége ahhoz, hogy vissza ne adja, amit már megevett.

Foster végre észrevette vendége szorongását, és udvariasan megkérdezte: – Ugye nem ízlik önnek, Kaminski úr? Ő nem akart udvariatlan lenni, azt válaszolta, hogy az étel kétségtelenül fenomenális, bár az európai ízlésnek szokatlanok az ilyen édeskés ízek.

– Ez valóban megszokás kérdése – válaszolta Charles Foster –, mert az ürüt időtlen idők óta édesen szervírozzák – és elmesélt egy korabeli legendát.

Eszerint Ürü király hajdanában egy nagy hús népen uralkodott, amit csak sóval és fűszeres káposztával vett körül. Ürü királynak volt egy riválisa, Méz király. Ő főleg a gyümölcsökkel, zöldségekkel, tejes ételekkel és édességekkel szolgáltatta ki magát. Ez Ürü királyt iriggyé tette, így elküldte Alja nevű ürüfarok követét Méz királyhoz azzal, hogy adja meg magát. Ő ezt megtagadta, de Aljának sikerült

legfontosabb embereit, a Cukrot és a Szirupot saját oldalára állítania, és azóta az ürücombot is édes ízesítéssel készítik.

Kaminski csak fél füllel figyelt a történetre. Gondolatai egyetlen probléma körül forogtak: hogyan lehetne a múmiát észrevétlenül elrejteni. Minél többet rágódott ezen, annál inkább arra a belátásra jutott, hogy ez képtelenség. Tétován meredt a felvágott ürücombra, és küszködött magával, merjen-e még egy falatot enni.

– Vagy hat-nyolc méter mélyen fekszik – mondta váratlanul, és jó időbe telt, míg Foster követni tudta gondolatmenetét. – Ami megnehezíti a dolgot – folytatta –, az az, hogy egy olyan járaton kell keresztüljutni, ahol beomlott a fal, utána egy függőleges akna következik, nem tudom, milyen mély...

– Nem azt mondta, hogy a sír az Abu Simbel-i építkezés közelében van?

– De azt.

– Hát akkor minden gép a rendelkezésünkre áll, kotrók meg daruk! Sokkal nehezebb problémákkal is megküzdöttem már, Kaminski úr. Nincs miért aggódnia.

– Már hogyne aggódnék?! Hogy akarja mindezt észrevétlenül megcsinálni?

Foster olyan grimaszt vágott, ami éppenséggel nem tette őt szimpatikussá.

– Ugyan, tudja, kedves barátom, van egy arab közmondás, így hangzik: az arany némává teszi a fecsegő szájat is. Ez azt jelenti, hogy pénzzel mindenkit hallgatásra bírsz. Főleg egy egyiptomi kotrógépkezelőt. De ez ne legyen a maga gondja! Higgyen nekem!

Kaminski tépelődött. Mit tudhatott Foster Abu Simbelről? Miféle sötét üzletekbe keveredik még?

Foster félretolta a tányérját, elővette levéltárcáját a zakójából, és előhúzta az újságkivágást, amit nemrég mutatott meg Kaminskinak.

– Csak a fele igazságot meséltem el magának – mondta zavart köhécseléssel, és mutatóujjával a papírt bökdöste.

– A Ramszesz-szobrot, amiről itt szó van, Abu Simbelben találták. A maga csoportjának két embere fedezte fel. Meg fog lepődni, ha megmondom a nevüket. Hassan Moukhtar régész és Albert Mösslang mérnök.

– Moukhtar és Mösslang! – Kaminski nagy levegőt vett. – De…

Foster megvonta a vállát, és lebiggyesztette ajkát, mintha azt akarná mondani: lehet, hogy maga csodálkozik, mégis így van. De hallgatott, csak az asztalon előtte fekvő újságkivágást bámulta.

Kaminski kezdettől fogva bizalmatlan volt Moukhtarral szemben. Nem tudta megmondani, miért, de az az ember roppant ellenszenves volt számára, ezért, ha csak tehette, kitért az útjából. De hogy régészeti leleteket adott el Amerikába…

– És Mösslang? – gondolkozott hangosan Kaminski. – Ahol csak találkoztam ezzel a névvel, a hallgatás falába ütköztem. Senki nem tudott vagy nem akart felvilágosítást adni arról az emberről.

– Ezen nem csodálkozom – válaszolta Foster. – Mondtam már, az arany még a fecsegőket is elnémítja. Elmondom magának az igazságot, Kaminski úr, végül is már majdnem üzletfelek vagyunk.

Kaminski kellemetlenül érezte magát ezeknél a szavaknál. Legszívesebben felállt volna azzal: felejtsen el mindent, amit meséltem önnek. De nem volt visszaút, már kiszolgáltatta magát Fosternek. És itt volt az a sok pénz is… és nem utolsósorban itt volt

Hella, aki sose találná meg a békéjét, amíg a múmia a kunyhó alatt pihen.

– Ez egy ostoba történet volt annak idején – kezdte Foster. – A Ramszesz-szobrot éjjel kellett felpakolni egy teherhajóra. Világítás nélkül dolgoztak, és ezért történt. Mösslangra, aki a hajón volt, rádőlt a gránitszobor. Meghalt. Sikerült az egészet munkahelyi balesetként feltüntetnem. A halott Mösslangot egyszerűen ott hagytuk az építési területen. Mi mást tehettem volna?

Kaminski egy szót sem szólt. Egy hajtásra kiitta az asztalon előtte álló pohár fehéres tartalmát, anélkül hogy tudta volna, mi volt az. Csípős volt és édes, olyan visszakívánkozós ízű, de ebben a pillanatban semmi sem ízlett volna neki, még a pezsgő sem.

Libabőrős lett attól a hidegvértől, ahogy Foster sötét üzleteit kezelte. Természetesen az világos volt számára, hogy őt is csak eszközként használná fel céljai elérése érdekében. Óvakodnia kell ettől az embertől. A kísértés, hogy mindent dobjon el, és mondjon le az üzletről, legalább olyan nagy volt, mint a hatalmas pénz kísértése. Kaminski küszködött magában a döntéssel, végül elnézést kért, hogy most nagyon fáradt, és még egyet alszik a dologra.

32. fejezet

Éjjel az El-Salamek Hotel hangosabb volt, mint nappal. A nappali álmatagság éjjel élénk üzleti életnek adott helyet. A kövezett előcsarnokban, amit nyugodtan váróteremnek is lehetett volna nevezni, szószátyár férfiak nyüzsögtek és sárga gyöngyfüzéreket siklattak ujjaik között. Időnként lefátyolozott lányok suhantak át a poros társalgón, és eltűntek a felfelé vezető' kőlépcsőkön, miközben a

férfiak élénken forgatták szemeiket, mint a mekkai Kábában a fekete meteor, a Hadsar al-asvad megpillantásakor. Az éjszakai portás a fából készült pult mögött, amit egy öntött rézkancsó díszített piros és kék üveggyöngyökkel, mélyen meghajolt az európai vendég előtt, és a tíz angol szóból, amit ismert, vigyorogva mondott hármat: – Jó estét, uram.

Kaminski kettesével vette a széles kőlépcsőket, és kinyitotta szobája ajtaját, amelyik – mint az összes olcsó szállodában – nem volt bezárva.

Bár a sivár szobában sötét volt, azonnal megérezte, hogy valaki van odabent. Kaminski a villanykapcsolóhoz nyúlt, és felkattintotta a lámpát.

– Hella, te itt? – szaladt ki a száján. A vaságyon Hella feküdt teljesen felöltözve, karját feje alatt összekulcsolva, és hunyorgó szemekkel nézett a csupasz villanykörte fényébe.

– Mást vártál? – hangzott a válasz követelően. – Ha ez kellemetlen neked, akár el is mehetek.

– Nem, nem – ellenkezett Kaminski zavartan –, csak nem vártalak, úgy értem, tulajdonképpen hogy találtál meg?

– Gondoltam, hogy Asszuánba szöktél. Kurosh meg is erősítette, így én is ide repültem. Dolgom is van itt. Mindenesetre azt hittem, hogy a Cataract Hotelben találllak, és nem ebben a garniszállóban.

– Mi az, hogy garniszálló? – ellenkezett haragosan Kaminski.

– A garniszálló az garniszálló – jegyezte meg Hella elítélően. – Vagy talán azt gondoltad, hogy a lefátyolozott hölgyek a folyosón szállóvendégek?

– Csak nyugalmat akartam, és lehetőleg nem találkozni senkivel, akivel beszélgetni kell.

– És? Sikerült? – Hangja ironikusan, szinte gúnyosan hangzott. A lakásában történt különös találkozásuk óta kapcsolatuk észrevehetően törést

szenvedett, ezt Hella is érezte. Még mindig nem nézett rá, hanem meredten bámult maga elé, és Kaminski azon volt, hogy megkérdezi, tulajdonképpen mit akar itt. Mi más oka lehetett Hellának, hogy utánautazzon és felkeresse őt a szállodában, ha nem az, hogy kiengesztelje? Csupán nem tudta szándékát szavakba önteni – gondolta Kaminski.

– Eléggé ki vannak az idegeim – magyarázta bocsánatkérően. – Talán csak szabadságra van szükségem. És minden a múmia felfedezésével kezdődött. Már sokszor kívántam magamnak, bárcsak sose jutott volna eszembe, hogy felnyissam a kunyhóm padlóját. Elhallgatott, majd odament egész közel Hellához, és azt mondta: – Egyébként tudom, ki volt a sír igazi felfedezője…

Hella felült és a könyökére támaszkodott. – Ó – mondta várakozásteljesen.

– Tulajdonképpen kézenfekvő volt, csak a bizonyítékom hiányzott.

– Na és ki volt az?

– Mösslang.

Amikor Kaminski kimondta a nevet, mintha Hella teste megrándult volna. Visszaejtette magát az ágyra, és újra felvette ugyanazt a pózt, ahogy akkor volt, amikor Kaminski belépett a szobába.

– Mösslang az irodáját pontosan a sír bejáratához telepíttette, és a múmiával akarta megcsinálni az igazán nagy fogást. Mielőtt azonban ez bekövetkezett volna, baleset érte.

– És te honnan tudod mindezt?

– Megismertem itt egy embert, aki kapcsolatban állt Mösslanggal…

– Foster?

– Ismered?

Hella elítélően legyintett. Nem volt könnyű minderre magyarázatot találni. Kaminski ránézett Hellára, válaszra várt.

– Hallottam róla. Hogy ismerném, az túlzás – válaszolta Hella.

Hazudott. Természetesen hazudott. Kaminskinak legcsekélyebb kétsége sem volt afelől. Gyűlölte ezért, de még mielőtt végére ért volna a gondolatnak, tudatára ébredt, hogy mindennek ellenére szereti Hellát, és hogy rejtélyes módon bedőlt neki. Egyetlen másik nőt sem tudott olyan áhítattal szeretni, hogy ilyen mély öntudatlanságba és teljes odaadásba merüljön.

Talán ez – gondolta –, talán pontosan ez kuszálta annyira össze az agyát. Egy józan mérnökhöz még a tizedes vessző utáni számok is közelebb állnak, mint az érzelmek és a gyengédség. Talán a szenvedély képes megváltoztatni egy ember identitását, igen, képes oly messzire is menni, hogy az ember olyan dolgokat lát, amelyek nem is léteznek. Mindenesetre Kaminski érezte, hogy ennek a szenvedélynek hatalma van felette, és ő nem tud ellenállni. Pontosan ez a szenvedély késztette arra is, hogy gondolkozás nélkül odafeküdjön Hellához az ágyra, pedig még az is eszébe jutott, hogy Hella lelöki onnan, vagy felugrik és eltűnik a szobából, de egyik sem történt meg.

Hella csak helyet csinált, lábával odébblökve testét, oldalra fordult, hogy a vaságy úgy recsegett, mint egy öreg, rozsdás bicikli.

Így feküdtek anélkül hogy megérintették volna egymást, és mindketten a komor mennyezet hideg villanykörtéje felé bámultak. Egyikük sem mozdult, és egyikük sem tudta, mit gondol a másik.

Kaminski érezte, hogy rajta a sor, most mondania kell valamit, egy magyarázó, egy bocsánatkérő szót,

de úgy érezte, nem jön ki hang a torkán, mintha láthatatlan kezek szorítanák kegyetlenül… Levegő után kapkodott.

Kétszer-háromszor mélyet lélegzett, miközben újra orrában érezte az ételszagot. A ruháján érezte az avas ürüzsír szagát, de távolról Hella illatát is, amelyet közös alvásaik során megszokott. Mindkét érzete olyanra emlékeztette, amire most legszívesebben nem emlékezett volna. Arthur a legszívesebben befogta volna az orrát, de nem kellett ahhoz nagy képzelőerő, hogy belássa, ezzel elég nevetségessé vált volna.

Nem hagyhatnánk abba, hogy kölcsönösen hallgatással büntessük egymást? – akarta mondani Kaminski, de habozott, és miközben tehetetlenül feküdt ott, Hella bal karja megemelkedett, és mint egy lopakodó kígyó, óvatosan utat keresett magának a férfi testéhez, majd becsúsztatta kezét a nadrág derekán át.

Arthur azt hitte, álmodik, amikor a nő nyugtalan ujjait lába között érezte. Kiáltani akart, de nem mert, mert attól félt, hogy megzavarja vele Hellát. Szóval gátlástalanul élvezte a szemérmetlen érintéseket, elfeledve még a gondolatát is annak, hogy az imént milyen kínok gyötörték.

Ez volt az a Hella, akit ismert, aki egyik pillanatról a másikra elfeledtette hűvösségét, aki úgy vetette le a visszafogottságot, mint egy selyemgubót, és a legrövidebb időn belül tudott átváltozni bábból pillangóba.

Kaminski egy pillanatig azon volt, hogy gátat szabjon Hella szégyentelen érintéseinek, de természetesen pontosan tudta, hogy néhány pillanat alatt letöri ellenállását, és semmi esélye sincs, ha az asszony odaadja magát. Nemiszervét kezében tartva ő akarat nélküli tárggyá vált. Mosolyognia kellett azon az elképzelésén, hogy ellenálljon ennek a nőnek, és a

varázsnak, ami belőle áradt. Ahhoz túl gyenge volt, gyenge akart lenni. Hellának hatalma kellett hogy legyen felette. Megvolt az izgalom érzete?

– Szeretlek – mondta Kaminski, még mindig mereven a plafonra szegezve tekintetét. Kényszert érzett, hogy ezt mondja, pedig néhány pillanattal ezelőtt még gyűlölte őt. De semmi nem váltakozik olyan gyorsan, mint a szerelem és a gyűlölet. – Szeretlek – ismételte újra.

Hella szótlanul reagált Arthur bizonygatásaira. Oldalra fordult, bal vállára feküdt úgy, hogy jobb combját felhúzta a testéhez, így szorítva azt Kaminski csípőjéhez. Ő felnyögött és hátát homorúan megfeszítette, hogy még jobban érezze combja belső részének érintését, aztán visszazuhant a recsegő ágyra.

A jelenet egyre nagyobb intenzitással és izgalommal ismétlődött, és Kaminski olyan helyzetben érezte magát, amellyel egy férfi nem sűrűn találkozik az életben, és amit éppen ezért örökre az emlékezetében tart.

Felfokozott izgalma olyan mértéket ért el, hogy felőle akár egy emelet is felrobbanhatott volna, talán azt sem vette volna észre, ha egy stadionnyi ember nő ki a földből.

Még mielőtt Hellához fordulhatott volna, ő ügyes mozdulattal a testére szökkent, lovagló pózba helyezkedett rajta, mint egy vad amazon. Szoknyája fel volt tekerve combja fölött a hasán, és Arthur látta, hogy alatta meztelen. Bal kezével Hella belekapaszkodott a férfi ruhájába, jobbjával kinyitotta nadrágját, megragadta merev nemi szervét, és egyetlen mozdulattal magába tolta. Mindez olyan gyorsan történt, hogy Kaminski szinte fel sem ocsúdhatott.

– El… akartál… hagyni – sziszegte Hella, és minden egyes szónak medencéje lökésével adott még

nagyobb nyomatékot. – És most el akarsz adni – tette még hozzá.

Kaminski nem értette, miről beszél, de amikor meglátta az arcát, nem egy szenvedélyes nő tekintett vissza rá. Valódi harag ült ki az arcára, olyan izgatottság, amelyet még egyetlen nőnél sem tapasztalt, legalábbis ebben a szituációban nem, ami őt éppen ezért különösen megigézte.

Mindenesetre vadul és elszántan szikráztak szemei, már amennyire ezt látni lehetett a sápadt mennyezeti lámpa fényénél. És amikor Arthur izgatottan gombolni kezdte Hella blúzát, ő megragadta Arthur csuklóit, és odébblökte azokat, de nem azért, hogy tiltakozzon, hanem hogy ő maga vetkőzzön le.

Meztelenül és fehéren trónolt rajta, mint egy istennő. Rendszertelen és heves mozdulatai egy küzdőéhez hasonlítottak, mindenesetre inkább profánnak és állatiasnak hatottak. Arthur szerette ezt.

– Talán beléd fagyott a szó? – jegyezte meg Hella, és abbahagyta a mozgást.

Kaminski ide-oda dobálta a fejét, azt akarta, hogy a nő folytassa, ezért gyorsan válaszolt: – Féltem, hogy megőrülök…

Hella arcán mosoly suhant át, egy olyan mosoly, ami inkább szánalmat, mint egyetértést fejezett ki és provokálóan visszakérdezett: – Miattam?

Furcsa volt, hogy bár örömmel és gyönyörrel mélyen bent volt Hella testében, mégis megalázva érezte magát. Már nem először volt az az érzése, hogy játszik vele, kineveti, használja őt, és hirtelen tudatára ébredt, hogy szenvedélyével, amivel ez iránt a nő iránt viseltetik, saját magát veszíti el. Meg kellene gyónnia, hogy mit élt át? Meg kellene vallania neki, hogy olyan furcsa látomások kísértik, hogy a nő a legboldogabb pillanatokban kísértetté változik? Persze hogy nem

hinne neki, megint csak kinevetné, és ha őszinte volt, ezt nem is vehette tőle rossz néven.

– Néha olyan más vagy – mondta Kaminski, mivel Hella még mindig rezzenéstelenül nézett le rá, mint aki kérdése megválaszolására vár.

Ez a megjegyzés még jobban megerősítette Hella dühét, és szerelmi aktusa kezdett harccá fajulni – amit Kaminski azonban cseppet sem bánt, hiszen a szex egyfajta harcot jelent, de Hella álnok módon úgy állt bosszút, hogy kivonta magát a férfiből, és combja helyett a mellkasára helyezkedett.

– Mit jelent az, hogy olyan más? – kérdezte, és fölülről jövő pillantásában volt valami fenyegető.

Kaminski nem tudta, hogyan történt, de nevetségesség tárgyának érezte magát, megpróbált ebből a pózból kikeveredni, de a nő könyörtelen erőt fejtett ki combjaival, és fogva tartotta őt.

Belátta, hogy ehhez a nőhöz, ha valamivel, hát szavakkal tud hozzáférkőzni.

– Az az istenverte múmia – nyögte –, az az istenverte múmia szétbontja a kapcsolatunkat.

Hella homlokát ráncolta, mintha ezek a szavak kellemetlenül érintenék, de nem válaszolt, még jobban leste Arthurt, mintha magyarázatot várna.

Kaminski oldalra fordította a fejét: – Ezért fogom eladni Bent-Anat múmiáját.

Hella teste megrándult. Arthur érezte, ahogyan megingott és alábbhagyott az erő, amellyel mellkasát szorosan tartotta.

Jó úton vagy, gondolta Kaminski, csak most ne hagyd abba. – Foster félmillió dollárt ígér a múmiáért.

Hella tenyerével rátámaszkodott Arthur mellkasára, és arcához közel hajolt: – És te mindent elmondtál ennek az embernek, ennek a Fosternak?

Hangja olyan fenyegető volt, mintha le akarna vele sújtani.

– Igen – válaszolta Arthur –, mindent, amit tudni akart.

Hella egyszer csak olyan lett, mint akit kicseréltek. Felfuvalkodottsága, amellyel az imént megalázta, egyszeriben bizonytalansággá vált, amit nem várt tőle.

– Nem tarthatsz párbeszédet életed végéig Bent-Anattal – jegyezte meg Kaminski. – A pénz elegendő lesz ahhoz, hogy új életet kezdjünk bárhol másutt.

Hella hangja szinte könyörgően hangzott: – Fel tudod fogni egyáltalán, mit jelent nekem Bent-Anat?

– Mit kell felfogni benne? – válaszolta Kaminski. – A múmia esetében egy olyan emberről van szó, aki háromszáz évvel ezelőtt halt meg. Tényleg nem tudom, mi izgat téged ennyire a dologban.

– Gyűlölöd Bent-Anatot! – kiáltotta Hella egyszer csak dühösen, és ököllel ütni kezdte Arthur mellkasát.

– Ez értelmetlen! – ellenkezett Kaminski. – Hogy tudnék egy olyan nőt gyűlölni, akit nem ismerek, és aki még ráadásul évszázadok óta halott? Egyébként teljesen mindegy, hogy mit gondolok erről a rettenetes múmiáról! Nem akarom többé látni. Azt akarom, hogy tűnjön el az életemből, és a tiedből is. Minél előbb, annál jobb.

– Gyűlölöd Bent-Anatot és gyűlölsz engem! – ismételte Hella, és a még mindig szétterpesztett lábaival elkezdte őt lökdösni. Kaminski hagyta, mert mozdulatai újra szexuális ingert váltottak ki belőle, becsukta a szemét, és élvezte bőrén az érintéseket, így nem láthatta, hogy Hella mint egy hüllő, a hasán áthajolt, jobb kezével a vaságy alá nyúlt, ott egy hosszú utazótáskában kotorászott, és egy csillogó valamit vett elő, amivel nagyon ügyesen bánt, Kaminski nem látta, hogy milyen elvakult haraggal szívta azt fel, tartotta oda bal combjához, beleszúrta és lenyomta. Kaminski éppen csak egy apró tűszúrást

érzett, de az ilyen pillanatokban minden fájdalom örömérzetté válik.

Kaminski még észrevette, hogy Hella hirtelen abbahagyta szemérmetlen mozgását. Kísértést érzett, hogy hangosan felkiáltson: – Tovább, tovább! – Amikor azonban szemeit kinyitotta, ami komoly fáradtságába telt, Hellát látta a feje fölött. Jobb kezében injekciós tűt tartott. Úgy tartotta, mint egy trófeát. Harcos tartásában, erőltetett nevetésében volt valami győzedelmes.

Még mielőtt azonban rájöhetett volna ennek a nevetésnek az okára, mielőtt megvilágosodott volna előtte, hogy mit tett Hella Hornstein, úgy érezte, ólomsúlyok nehezednek a testére. Megpróbálta Hellát elérni, de karjai nem engedelmeskedtek. A nő fintora elkezdett lebegni a szeme előtt, majd úgy szétfoszlott, mint tavasszal a hó. Levegőt akart venni, mélyet lélegezni, de nem sikerült. Egy rövid pillanatig azt hitte, megfullad, de még mielőtt végére ért volna a gondolatnak, még mielőtt tudatára ébredt volna helyzetének, elvesztette az eszméletét.

33. fejezet

Másnap dél felé egy szobainas – aki a szoba rendbetételét végezte – talált rá Kaminskira ágyában, amint nehezen lélegzett. Ruhátlan volt, és a szobában még égett a fény. Mivel azt hitte, hogy az európai vendég túl sokat ivott, s a másnapességot ki kell aludnia, visszahúzódott és bezárta az ajtót.

Kaminski átaludta az egész napot és a rá következő éjszakát. Aztán kora reggel két fehérbe öltözött rendőr állt az ágyánál, felszólították, hogy azonnal öltözzön fel és menjen velük.

Kaminski kutyául fáradt volt. Nehezére esett, hogy rendezze gondolatait, mindenekelőtt nem tudta megmondani, mennyi ideig volt eszméletlen. Nagy nehezen emlékezett csak vissza beszélgetésére Fosterral, és arra, hogy megegyezett vele a múmiát illetően. Hellával történt élménye pláne csak töredékekben maradt meg, biztonsággal azt sem tudta megmondani, hogy együtt aludt-e vele, vagy hogy volt-e közöttük veszekedés.

Kérdésére, hogy most ez letartóztatásnak számít-e, és mi okuk van, hogy bekísérjék a rendőrkapitányságra, mindkét rendbiztos csak vállrándítással válaszolt, így Kaminski tanácsosnak találta, hogy kövesse őket és tisztázza magát.

Az ügy Fosterrel egyre kevésbé volt érthető számára. Amennyire vissza tudott emlékezni, az egyiptomi horribilis összeget kínált anélkül, hogy szemrevételezte volna az árut. Beleavatta olyan bizalmas dolgaiba, amelyeket még egy olyan egyiptomi sem ad tovább, aki a nyelvén hordja a szívét, ráadásul nem is ismerték egymást. Lehet, hogy átvágta őt a kereskedő? Álnok kettős játékot játszott, hogy nyomára jusson a múmia titkának? Kaminski felöltözött, és épp a cipőjét akarta felhúzni, amikor tekintete egy üres üvegcsére esett, mely az ágya alatt feküdt. Felvette és elolvasta a fehér feliratot az ampullán: KUP EMD 0.25 TMD 0,1. – Hát ez meg mit jelent?

Mivel a rendőrök sürgették, Kaminski bevágta az üres ampullát a zakója zsebébe. Hella! – villant át az agyán. – Mi a fenét akart vele?

Amikor a szobaajtó mellett, a keret nélküli törött tükör előtt elhaladva meglátta saját ezüstszürke, ráncos tükörképét, megijedt magától. Arca pirosán fel volt duzzadva, mint egy görögdinnye húsa, szemei

különböző irányba meredtek. Nehezére esett, hogy ébren maradjon.

Az elindulás az El-Salamek Hoteltől – mely előtt egy szovjet típusú terepjáróban egy harmadik rendőr várakozott – elég nagy feltűnést keltett, és Kaminski, aki az egyik rendőr mellett a hátsó ülésen foglalt helyet, fejét a térdén összekulcsolt karjára hajtotta. Úgy vitték, mint egy betörőt.

Piszok fáradt volt, amikor a jármű elindult vele. Karjai és lábai olyan nehezek voltak, mintha mázsás súlyok húznák lefelé. Pedig alig ivott valamit. Mialatt a dzsip a poros utcákon nagyokat huppanva észak felé tartott, először gondolt arra Kaminski, hogy Hella valami kábító injekciót adhatott be neki. Belenyúlt zakója zsebébe, és megragadta az ampullát. Miféle cél vezérelhette Hellát?

A kocsi az Új Kórház főbejárata előtt állt meg. Egy jól öltözött egyiptomi várta őket, bemutatkozott, hogy őt Hassan Naginak hívják, és ő dolgozik az ügyön.

– Miféle ügyön? – kérdezte Kaminski, de az egyiptomi nem válaszolt. Csak mosolygott, mint aki tud valamit, és intett a kezével, hogy Kaminski kövesse. Mindkét fehér ruhás rendőr mögöttük lépkedett. Lépéseik visszhangzottak a hosszú folyosón. Jobb kéz felé egy lépcsőházba mentek, onnan lefelé, majd tovább egy ugyanolyan hosszú folyosón, csak ellenkező irányban.

Kaminski nem igazán tudta, mi történik, még mindig nyomorultul érezte magát, és az a bizonytalanság, amiben találta magát, csak tovább fokozta gyengeségét. Egy kétszárnyú, tejüveges ajtó előtt megálltak. Nagi kopogott. Egy sötét bőrű orvos nyitott ajtót hosszú, fehér gumiköpenyben, kerek fehér sapkával a fején.

Nagi szó nélkül betolta Kaminskit az ajtón. A két rendőr kint maradt. Az orvos előrement, keresztülszelte a szobát, amelynek közepén egy nagy kerek lámpa alatt nehéz márványasztal állt. Nem volt nehéz kitalálni, hol volt most Kaminski: a boncteremben. Szent Isten, de hát mi történt?

Nyikorgó lengőajtó vezetett egy hosszúkás helyiségbe, bal oldalon kis ajtók végtelen sorával. Az egyik ilyen ajtó előtt az orvos megállt, kinyitotta, és kihúzott egy tepsit. Az egykoron fehér kendő alatt egy ember körvonalait lehetett felismerni. A helyiségben uralkodó furcsa szag és a szokatlan atmoszféra, de mindenekelőtt a bizonytalanság, hogy mi vár rá, izzadtságcseppeket varázsolt Kaminski homlokára. Öklendezett, és félt, hogy bármelyik pillanatban kidobja a taccsot. Kaminski elfordult, amikor az orvos félrehúzta a kendőt.

– Mi a mondanivalója? – kérdezte Nagi nyersen. Kaminski megfordult: – Foster.

– Nos, mi a mondanivalója? – ismételte meg a kérdést Nagi.

– Ő itt Charles D. Foster – válaszolta halkan Kaminski. – Tegnap ismerkedtünk össze.

Nagi közelebb lépett Kaminskihoz. – Foster tegnap már halott volt – állapította meg, és fenyegetően nézett rá. – Morfium túladagolástól halt meg.

Nagi magasra emelte a halott karját, és megmutatta rajta a szúrások miatti véraláfutásokat.

Az ampulla – gondolta Kaminski. Zakója zsebébe nyúlt, és kivette az üres üvegcsét.

– Mi ez? – kérdezte Nagi.

Kaminski szó nélkül odanyújtotta az ampullát a nyomozónak.

– Érdekes – mondta Nagi, és kivette kezéből az üvegcsét. – Tehát beismeri, hogy Fostert injekcióval ölte meg.

– Maga megőrült! – kiáltott fel izgatottan Kaminski. Csak most ébredt rá, hogy tulajdonképpen miről is van szó.

– Én is majdnem gyilkosság áldozata lettem. Az ampulla a hotelszobám ágya alatt feküdt. És azt is meg tudom mondani, hogy kitől származik ez az ampulla!

– Ó – válaszolta Nagi ironikusan. – Ugye nem a nagy ismeretlen?

– Figyeljen ide! – Kaminski dühbe gurult, rájött, milyen kényes szituációba keveredett. – Hallgasson ide, amikor tegnap a Fosterrel elköltött vacsora után visszajöttem a szállodába, az Abu Simbel-i tábori orvosnőt találtam a szobámban…

Nagi hitetlen képet vágott.

– Meg kell magyarázzam – folytatta Kaminski. – Viszonyom van… viszonyom volt – helyesbített – dr. Hornsteinnel, de minél tovább tartott a kapcsolat, annál nagyobb gondjaink voltak. Az a gyanúm, hogy ő akart megölni.

– Magát megölni?

Kaminski megvonta a vállát. Észrevette, hogy Nagi egyetlen szavát sem hiszi el. Most hogyan védje meg magát?

Nagi jelt adott a doktornak. Ő ráterítette a kendőt Foster hullájára, és betolta a ravatalt a kabinba.

Aztán Nagi Kaminski elé lépett és nagy komolysággal ennyit szólt: – Kaminski úr, letartóztatom. Maga ölte meg Charles D. Fostert.

Kaminski képtelen volt tiltakozni. Levegő után kapkodott, és csak egyetlen kívánsága volt: el innen!

A kórház bejárata előtt a rendőrök már várták. Megragadták a karjánál, és odavitték a kocsihoz.

Kaminski már semmit sem értett. Nyilvánvaló: Hella tőrbe csalta. Hát tényleg ennyire gyűlölte őt, hogy megrendezett egy gyilkosságot? Miért akarta a nyakába varrni a dolgot? Ennek semmi értelme nincsen.

Amíg elértek a kapitányságig, Kaminski apatikusan meredt a semmibe. Időnként megcsóválta a fejét, és keserűen nevetett. Hellával való találkozásuk kezdettől fogva nélkülözött minden realitást, és ha nem szerette volna ezt a nőt ilyen mérhetetlenül, saját maga előtt is szégyellnie kellett volna magát, mert állandóan meghunyászkodott előtte, mint egy kutya a gazdája korbácsa előtt. Micsoda szánalmas alak volt!

Hiába próbált magyarázatot keresni, ami megvilágítaná a helyzetét, minél többet gondolkozott, annál jobban kezdett kételkedni – tekintettel az elmúlt hetek élményeire – hogy vajon ura-e még önmagának, vagy pedig fantáziája, illetve emlékei űznek gúnyt vele. És mindez csupán emiatt a nő miatt! Pedig rá gondolva belülről még mindig erős vágyakozás fogta el, de a gondolatra, hogy egy gyilkossal aludt, libabőrös lett.

Amikor a terepjáró bekanyarodott az asszuáni kapitányság poros udvarára, és Kaminski meglátta a kis négyszögletes ablakokat az épület hátoldalán, rájött, hogy helyzetében csak egyetlen lehetőség van a szabadulásra, ha elmondja az igazat, ha felfedi titkát a múmiáról. Ez az egy mentheti meg a szörnyű fogságtól – gondolta Kaminski –, mert mi oka lehetett arra, hogy megölje azt az embert, aki egy vagyont ígért neki?

A kihallgatás több, mint két órán át tartott az első emeleten, egy sivár helyiségben. Kaminskin és Nagin kívül egy segédnyomozó, egy jegyzőkönyvvezető és egy tolmács volt jelen. Kaminski szavait fordította angolról arabra. Ez sokkal több időt vett igénybe, mint

kellett volna. Kaminski kételkedett abban, hogy a tolmács valóban azt fordítja-e, amit mond, inkább az volt a benyomása, hogy a tolmács személyes kommentárokat fűz a válaszaihoz.

Ahogy az egész lezajlott, Kaminskinak be kellett látnia, nem hatott túl hihetőnek. Főleg többszöri utalása, hogy erre vagy arra nem emlékszik, tehát emlékezetének kihagyásai erősen hátrányára váltak.

Nagi nagyon komolyan vette a dolgát – végül is egy befolyásos személyiség meggyilkolásáról volt szó –, és nem mulasztott el kérdezés közben többször utalni arra, hogy Egyiptomban a gyilkosságért halálbüntetés jár. Ez egyébként a külföldiekre is vonatkozik, akik Egyiptom területén büntetendőt követnek el.

Kaminski a kihallgatás alatt nemcsak a múmia rejtekét fedte fel, hanem Hella Hornsteint is belekeverte a játékba, és furcsa affinitását a múmiához. Nagit – ez úgy tűnt – nem különösebben érdekelte.

Körülbelül egy óra múlva – miután Kaminski már többször elnézést kért emlékezet-kihagyásai miatt – Nagi bevezetett egy embert, akinek az arcát Kaminski látta már valahol, de nem tudta, hogy hol és mikor.

– Ő az az ember? – kérdezte Nagi az ismeretlent, és fejével Kaminski felé bökött.

Az idegen élénken bólogatott, igen, ezzel az emberrel vacsorázott Foster úr két nappal ezelőtt az Aljában, ő csak tudja, mert ő szolgálta ki mindkettőjüket. Végezetül Foster úr ezzel az emberrel – mutatott rá Kaminskira – együtt ment el a lokálból.

– Eszerint – mondta Nagi Kaminskihoz fordulva – magát látták utoljára Mr. Fosterrel. Van valami hozzáfűznivalója?

Kaminski a padlót bámulta. Még soha életében nem érezte magát ennyire szerencsétlennek. A

fáradtság annyira elcsigázta, hogy alig bírta függőlegesen tartani magát a széken. Kaminski feladta a további védekezést. Ebben a helyzetben az igazság, bármilyen igazság, amire emlékezett, bohózatnak hatott, hihetetlennek és eltúlzottnak. Éppen ezért Nagi kérdését megválaszolatlanul hagyta, és csak a fejét rázta.

A kihallgatás többi részét Kaminski delíriumban élte meg. Nagi kérdései egyre hevesebbek lettek, és egyre gyakrabban használta azt a szót, hogy gyilkosság. A végén már annyi mindent bebeszélt Kaminskinak, hogy ő ráhagyott olyan dolgokat is, amelyeket nem is tudhatott, de már semmi mást nem akart, csak hogy végre legyen vége ennek a kegyetlen kihallgatásnak

Nem te tetted – mondta magának –, és egyszer fény derül az igazságra.

34. fejezet

Kaminski csak az éjszaka közepe táján tért valamennyire magához a vizsgálati fogság egyik cellájában, amikor halálra rémült, mert a fejéhez egészen közel egy idegen arcot látott, már amennyire ez a rácsos ablakon keresztül beszűrődő holdfényben lehetséges volt.

– Hé, Mister! – mondta a férfi, szinte még kiskorú, és barátságosan nézett rá.

Kaminski egyáltalán nem vette észre ezt az embert, amikor ide behozták, annyira fáradt volt. De lehet, hogy ez a másik csak azután került ide, mikor ő már mély álomba merült. Mindenesetre az idegen egyáltalán nem volt Kaminski ínyére, és gorombán odébblökte.

Ezzel mit sem törődve az idegenből úgy ömlött a szó, mint a vízfolyás. Kaminski csak annyit értett, hogy Alinak hívják. Ali jellegzetes kézmozdulatából, amit gyakorta ismételt, Kaminski azt vette ki, hogy Ali rablás miatt ült itt.

Végre, mikor már betegre beszélte magát, abbamaradt a szóáradat.

Kaminski, akit az előző napon még ólmos fáradtság gyötört, most teljesen éber volt. Pulzusa hevesen vert, füleiben lüktetett a vér, és szét akart hasadni a feje, nyilván az injekció utóhatása még mindig ott kering a szervezetében. Levegő után kapkodott, de tüdeje nem volt túl elégedett a fullasztó levegővel. Kaminski úgy érezte, megfullad. Fölállt, odarohant az ablakhoz, és felhúzta azt az emelőt, amelytől egy rozsdás állvány vezetett a tető nyílásához, de az emelő is be volt rozsdásodva. Átkarolta, mert úgy érezte, menten elveszíti az eszméletét.

Amikor kinyitotta a szemét, pillantása egy vízzel teli, zománcozott vödörre esett, mely a WC-csésze mellett állt a sarokban. Kaminski odabotorkált, mindkét kezével megragadta a vödröt, és a tartalmát a fejére öntötte. Ali a zajra ébredt. Nem tudta, mi történik, és elkezdett hangosan kiabálni, míg Kaminski be nem fogta a száját.

Kaminski állapota a felfrissítő víztől javult. A fojtogató érzés elmúlt, újra megpróbált elaludni, de nem sikerült, annyira kifáradt. Agya éber maradt. Gondolatai összevissza cikáztak, de a középpontjukban mindig Hella állt. Minél többet járatta agyát az elmúlt napok történésein, annál inkább arra a felismerésre jutott, hogy Hella nem vonzódásból, vagy szerelemből adta neki magát, hanem számításból. Aligha tudta volna letagadni,

hogy a múmia közelsége fontosabb volt számára, mint az övé.

Legjobban saját viselkedése aggasztotta Kaminskit. Kezdett már félni önmagától, gyengeségétől, kiszámíthatatlanságától. Hiszen nem pont azzal a szent fogadalommal jött Abu Simbelbe, hogy a távoli sivatagban egyetlen nőhöz sem fog hozzáérni? Miféle hatalma volt ennek a nőnek felette, hogy ezeket a fogadalmakat elfelejtette, és mint valami pincsikutyát, folyton idomítja. Józanul áttekintve a dolgokat, Hella Hornstein és a hozzá fűződő kapcsolata egyetlen hatalmas ellentmondás, hangulattal és vággyal átitatott őrültség, amelynek a játékszabályait mindig is csak Hella határozta meg, ő soha. Egyetlen alkalommal sem fordult elő közöttük az, hogy igazi intim szerelmi viszonyba kerüljenek, kölcsönösen élvezve egymást akár csak egy fél napig, vagy egy fél éjszakán át. Nem, ők mindig váratlanul, hirtelen és a leglehetetlenebb szituációkban szerették egymást, a kunyhója íróasztalán, Hellánál a padlón, egy kőtömb árnyékában, vagy bárhol a homokban. Veszekedés után viseltettek a leghevesebb szenvedéllyel egymás iránt, és a veszekedések az utóbbi időben úgy megszaporodtak, mint az augusztusi homokviharok. Most meg itt van ez.

Ha tényleg szándékában állt őt félreállítani, miért épp ezt a szokatlan módját választotta? Vagy egyáltalán nem is akarta őt Hella Hornstein megölni? Talán csak időt akart nyerni valami későbbi vállalkozáshoz? Kérdés kérdést szül. Kaminski hiába kereste a választ. Hogy végre el tudjon aludni, oldalra fordult, lábait kinyújtotta, karjait keresztbe kulcsolta, de ekkor megijedt magától, mert ez a póz a múmiáéhoz hasonlított. Gyors mozdulattal, mint akit tűszúrás ért, újra eredeti helyzetét vette fel.

Kaminski egyébként valamikor olvasott arról, hogy vannak emberek, akik transzban, illetve öntudatlan állapotban valami olyasmit cselekednek, ami akaratuktól független, és amelyre később nem is emlékeznek. Képes lett volna mégis gyilkolni? Nem tartotta magát olyan labilisnak, hogy egy másik ember akarata bármire kényszeríthesse őt. Nem, egyszerűen nem tudta elképzelni, hogy egyáltalán milyen körülmények között ölte volna meg Fostert.

A rendőrség túl könnyen elintézte, amikor őt vádolta, csak azért, mert őt látták utoljára Fosterrel. Nem tudta volna megmondani, hogy miért, de biztos volt abban, hogy a történtekre legalább olyan gyorsan fény derül, amilyen váratlanul ő belecsöppent. Sokkal jobban foglalkoztatta Hella és hátsó szándéka, amire nem talált magyarázatot. Iránta való érzelmei most egyik pillanatról a másikra megváltoztak. Mindenekelőtt persze dühös volt rá, mert ő hozta ebbe a kellemetlen helyzetbe. Természetesen saját sorsának kilátástalansága kellett volna, hogy foglalkoztassa, és Foster váratlan halála nyugtalanítsa. De Kaminski hitt a tényekben, mindenesetre a látszat azt mutatta, hogy amit a legutóbbi napokban és hetekben átélt, az a valóság. Ez a fullasztó, büdös, sötét zárka a horkoló tolvajjal, szintén igencsak a valóság volt.

A törvény szerint Kaminskit másnap a büntetőbíró elé kellett volna vezetni, így mondta Hassan Nagi – de másnap nem történt semmi.

Kaminski visszaküldte az ízetlen ételt – szürke rizs volt valami barnás szósszal –, és Nagit követelte nagy gesztikulálások közepette. A felügyelő, akinek kétszer adta elő kívánságát, kétszer jött vissza eredménytelenül, különböző okokra hivatkozva, azt próbálta megértetni, hogy a főfelügyelő nincs Asszuánban.

Mindennek tetejébe Ali, a tolvaj is idegesítette, ugyanis órákon át mesélte az életét, legalábbis a végtelenül hosszúra nyúlt elbeszélés nyilván csak az élettörténete lehetett. Ali csak beszélt, beszélt, anélkül hogy Kaminski egyetlen szót is értett volna, és még akkor is folytatta, amikor Kaminski mint egy megvadult állat fel-alá kezdett rohangálni a cellában, és németül, angolul, vad kalimpálások kíséretében követelte, hogy fogja már be a száját. Ez sem fékezte meg Ali nyelvét.

Kaminski végigaludta az egész éjszakát kora hajnalig. Egy felügyelő ébresztette fel, hogy tudtára adja: a főfelügyelő most hajlandó őt meghallgatni. Kaminski álmosan közölte, hogy ő viszont most már nem akar semmit a főfelügyelőtől. Azt akarja, hogy a büntetőbíró elé vezessék. Nagy nehezen felfogta, hogy a felügyelő nem érti, mit mond, így jobbnak látta, ha követi.

Az út a börtöntől a rendőrkapitányságra vezetett, ahol Nagi az első emeleti szobájában várt rá.

– Teát? – kérdezte Nagi roppant szolgálatkészen, és töltött a gőzölgő löttyből egy régi fogmosópohárba anélkül, hogy megvárta volna a választ. Mialatt barna cukrot pottyantott saját poharába, és körülményesen a szükségesnél többet kavargatta az italt, zavartan krákogott, mintha egy kínos közlés előtt állna.

– Kaminski úr, ön szabad, elmehet. Legjobb, ha ezt azonnal teszi.

Kaminski sok mindenre fel volt készülve, de a felszólítás, hogy azonnal távozzon, olyan váratlanul érte, hogy a teáspohár, melyet éppen a szájához emelt, kicsúszott a kezéből, leesett a földre, és miszlikre tört. Jobb keze ugyanabban a pózban maradt, mintha a poharat fogná. – Szabad? Hogyhogy? – kérdezte Kaminski, még mindig alig térve magához.

Nagi felemelkedett az íróasztaltól, a széke mögé állt, s a támláját szószékként használva magyarázni kezdett. – Kaminski úr, kezdettől fogva bizonytalan voltam abban, hogy ön lenne Foster gyilkosa, bár tanúvallomása és az ampulla a zsebében nem szóltak a szabadon engedése mellett. De amikor összehasonlítottuk a két ampullát, megállapítottuk, hogy az egyik morfiumot tartalmazott. *Az* önében viszont idegméreg gyenge koncentrátuma volt, mindenesetre a két üvegcse különböző eredetű. Foster ampullája Németországból származik, amit pedig önnél találtunk, orosz. Ráadásul a maga története, amit előadott nekem, meglehetősen valószínűtlennek tűnt, de a tapasztalat azt mutatja, hogy a kitalált alibik mindig logikusak, és rávilágítanak a tényekre. A történet az ön által felfedezett múmiáról, amit fel akart ajánlani megvételre Fosternak, olyan hihetetlennek bizonyult, hogy elhatároztam, utánajárok. Elrepültem Abu Simbelbe, találkoztam Hassan Moukhtar régésszel, és még este megkerestük a sírlejáratot.

– Ott egy teljesen váratlan találkozás meglepetése fogadott bennünket. Abban a kunyhóban, amelyet leírt nekem, találkoztunk…

– Tudom – szakította félbe Kaminski, aki Nagi előadását eddig szótlanul hallgatta –, dr. Hella Hornsteinnel találkoztak a kunyhóban.

– Ugyan dehogy – legyintett Nagi Kaminski megjegyzésére. – Egy régi ismerőssel, Karnál Sedrivel találkoztunk. Sedri egy csempészbanda feje, aki antikvitásokat ad el külföldre. Már többször elkaptam, de soha nem sikerült semmit rábizonyítani. Sedri társaságában volt még egy férfi, akit ön jól ismer, Kaminski úr. Az El-Salamek étterem pincére… ez az az étterem, ahol Fosterral ettek.

Kaminski ledobta magát a székre, melyet Nagi kínált fel neki. Erre valóban nem számított. Kezeit

térde közé szorítva csodálkozva motyogta: – És Hella Hornstein? Mi van dr. Hornsteinnel?

– Fogalmam sincs – válaszolta Nagi egykedvűen, majd hunyorogva fűzte hozzá: – Arról a hölgyről már magának kell gondoskodnia.

35. fejezet

Jacques Balouet és Raja Kurjanova már húsz napja úton voltak. Szándékukkal ellentétben Kurosh, a „Sas” nem Khartumba vitte őket, mert az – mint ő bizonygatta – sokkal rizikósabb lett volna. Egy poros sivatagi pályán landolt Wadi Halfánál, és egy Hamman nevű embert ajánlott nekik, mondván, hogy ő a helyi rendőrkapitányság vezetője, aki dollárért bármikor kész segíteni.

A Nílus menti Wadi Halfa nappal, amikor könyörtelenül éget a nap, szellemvárossá válik, ahol mindenki feltűnik, aki az utcára merészkedik, különösen két európai. Itt semmi más nincs, csak egy pályaudvar. Igazából még pályaudvarnak sem lehet nevezni, mert tulajdonképpen a Khartumba vezető vasútvonalnak csupán a végállomásáról van szó, amelyen naponta kétszer halad át egy vonat.

Egy taxisofőrtől érdeklődtek Hamman felől, de ő azt mondta, hogy ilyen nevű embert a rendőrségen nem ismer, a Wadi Halfa-i rendőrkapitányság főnöke ugyanis távoli rokona, Mehalletnek hívják. Erre Raja és Jacques jobbnak látták, ha a pályaudvarra vitetik magukat, és a következő vonattal elmennek déli irányba.

Bár első osztályú jegyet váltottak – merthogy Szudánban négy osztály közül válogathat a vasúton utazó –, az utazás mégis különösen nehéznek bizonyult. Úgy tűnt, a vasúti sínek és a kerekek eltérő

normáknak felelnek meg, és amint a vonat több mint 50 km/ó sebességgel haladt, az embernek az volt az érzése, hogy a vagonok bármely pillanatban lefuthatnak a vágányról. Ráadásul a vonat minden állomáson megállt, gyakran még nyílt pályán is, ahol csak emberek nagyobb tömege jelent meg kis állatokkal.

Amennyire a vagonablakok ferdén leeresztett zsaluin keresztül látható volt, a negyedik osztályba nemcsak emberek, hanem kecskék, birkák és borjúk is beszálltak. Ennélfogva a beszállás elég hosszú ideig tartott.

Tizenkét órai utazás után végre elérték Abu Hamed városát, ahol a Nílus északi irányba veszi útját, aztán gondol egyet, és több száz kilométer hosszan visszakanyarodik dél felé, míg a Líbiai sivatag jobb belátásra nem téríti.

A kalauz, aki egy egydolláros bankjegyért minden egyéb feladatát elfelejtette, és kizárólag az európai vendégekkel törődött, azt ajánlotta, hogy az egyórás megállást kiadós vacsorával tegyék hasznossá, melyet az állomás éttermében szervíroznak. A vonat – magyarázta gesztikulálva – addig nem indul tovább, míg ők a helyüket el nem foglalták.

Amikor Jacques és Raja visszatértek, kabinjukban egy sötét bőrű, fehérbe öltözött szudáni terpeszkedett, mint később kiderült, egy kicsit beszélt franciául, ami igencsak ritka egy volt angol gyarmaton. A férfi szokatlanul udvariasan mutatkozott be, és kimondhatatlan nevéhez megbocsátóan mosolygott, mint aki beismeri ennek nehézségét, és hozzátette, hogy nyugodtan nevezhetik Abd el-Khaliqnak.

Abd el-Khaliq gyorsan és több nyelvet keverve beszélt, s nem tettek meg három állomásnyi utat ahhoz, hogy Jacques és Raja megismerje a szudáni egész életrajzát. Megtudták, hogy egy teherhajó

kapitánya volt, éppen útban Port Sudan felé, ahonnan ezer tonna foszfátot kellett a Szuezhez vinnie.

Reggel négy óra felé érték el Berber városát. Időközben annyira összebarátkoztak, hogy Balouet megkockáztatta bizalmába avatni a szudánit, és elárulta, hogy ők most éppen menekülésben vannak, meg hogy Rajának nincsen útlevele, s megkérdezte, hogy nem vinné-e el őket Szuezba.

Abd el-Khaliq érdeklődéssel hallgatta őket, kicsit gondolkozott, végül azt mondta, nem javasolná idegen utasoknak a szuezi partraszállást, mert Szuez hatóságai a legszigorúbbak a világon, viszont félúton megállhat, az egyiptomi Safagában. Ott könnyűszerrel partra szállhatnak anélkül, hogy felismernék őket. Ha ezzel segít…

Balouet kétszáz dollárt ajánlott a kapitánynak az átkelésért, amit Abd el-Khaliq felháborodva utasított vissza, végtére is barátok, márpedig barátoktól nem fogad el semmit. Végül Balouet unszolására – és merthogy a szudáni sem akarhatta ezt másként – elfogadta a pénzt, és biztosította őket arról, hogy elégedettek lesznek.

Berbertől kétórányira délre, Atbarában mindhárman átszálltak a Port Sudan-i vonatra. Amikor megérkeztek, már éjszaka volt. A pályaudvar előtt, ami egy lapos épület volt rámázott ablakokkal, kereskedők nyüzsögtek. Hordárok ajánlgatták szolgálataikat, és taxisofőrök terelgették utasaikat ősrégi kifakult angol járgányaikhoz.

Abd el-Khaliq felajánlott egy kabint a fedélzet alatt a vendégeinek, szabadkozva, hogy nem túl kényelmes, de biztonságosan véd mindennemű hatósági ellenőrzés ellen.

Márpedig Jacques és Raja érdekei pontosan ezt kívánták. A kapitány megígérte, hogy ha már a tengeren lesznek végre, jobb kabint fognak kapni.

Alvásra ezen az éjszakán gondolni sem lehetett. Az egyetlen kerek kis ablakot sem lehetett kinyitni. A gépek pöfögése, a száraz, savanykás szagú por és a negyven fok körüli hőmérséklet gyötrelmessé tette a fedélzet alatt töltött órákat. Jacques és Raja ruhátlanul feküdt egymás fölött az emeletes ágyon, és csak egyetlen dologról beszéltek, hogy vajon rábízhatják-e magukat erre az Abd el-Khaliqra.

Természetesen kockázatot jelentett egy vadidegen emberben megbízni. Mit is tudtak róla? Ismerték az élettörténetét, egy felszabadított szudáni életét, aki bizalmatlanság nélkül közeledett az idegenekhez, de minden arab nagy mesemondó, semmitől nem szenvednek jobban, mint ha hallgatniuk kell.

Reggel hat óra körül kopogtattak a kabin ajtaján. Balouet feltápászkodott, és eltolta az ajtó riglijét, amivel a kilincs nélküli ajtót bebiztosította. Egy matróz szürke overallban teát hozott, fakó fémkancsóban, és egy zománcozott edényben feketére pirított fehér kenyeret. Rendkívül előzékenyen viselkedett, és megkérte őket, hogy reggeli után jöjjenek a kapitányhoz a hídra.

Mosdási lehetőség után kutatva, Balouet a keskeny folyosó végén talált egy mosdóhelyiséget és toalettet két vécécsészével a falon, középen, derékmagasságban egy zománcozott vályúval, fölötte vízvezeték, amelyen tucatnyi vízcsap volt elhelyezve. A rozsdás kövezeten víz állt, de egy fadeszka lehetővé tette, hogy száraz lábbal megközelíthessék.

Raja először arra sem volt hajlandó, hogy belépjen a helyiségbe, de Balouet felvilágosította, hogy az egész hajón nincs máshol lehetősége arra, hogy a reggeli toalettjét elintézze. Végül is Jacques őrt állt a mosdó előtt, hogy Raját ne lepje meg senki.

A tea és a pirított kenyér egyaránt élvezhetetlen volt, de Balouet úgy gondolta, hogy végtére is nem

kéjutazásra jöttek, és ha épségben megérkeznek Safagába, minden kellemetlenséget egy csapásra elfelejtenek.

A hídon Abd el-Khaliq túláradó kedvességgel fogadta őket. A Vörös-tenger felett világoskéken ragyogott az ég, egyetlen felhő sem látszott. Raja hiába kémlelt a távolba, hogy legalább egy keskeny partszakaszra leljen.

Reggelig – nevetett Abd el-Khaliq –, míg el nem hagyják a Ras Banas hajlatát, nem fognak látni szárazföldet. Majd az iránt érdeklődött, jól aludtak-e.

Raja azon volt, hogy megmondja az igazat: nem, le sem hunyta a szemét, valószínűleg az izgalom miatt, és Balouet élénken helyeselt.

Abd el-Khaliq bőbeszédűen magyarázta, hogy majd rajta tartja a szemét a kormányos minden mozdulatán, a következő éjjel úgy alhatnak, mint Ábrahám kastélyában, mert onnantól kezdve a vendégkabin áll a rendelkezésükre, közvetlen a híd mögött. Sajnálkozott a kényelmetlen éjszakáért, de ezzel ő csak a rizikót akarta csökkenteni. És lám, nem is történt semmi baj.

A kapitány vendégkabinja egy lelakott, de felettébb kényelmes szalon volt két széles, könnyen lehajtható fekhellyel mindkét oldalon, ezek a helykihasználás érdekében egész nap a falhoz csukva álltak. Volt ezenkívül egy négyszögletes asztal is két székkel, és egy faliszekrény keskeny ajtókkal. Amikor az ember elhúzta a sárgaréz fogantyút, egy sarokszekrény került elő, amibe mosdóalkalmatosság volt beépítve egy félgömb alakú edénnyel és rézcsappal, olyan volt, mint egy söröspult csapja, lehet, hogy az is volt eredeti rendeltetése.

Safagáig ebben a kabinban töltötte Jacques és Raja a nappalokat és az éjszakákat. A fedélzeten ritkán mutatkoztak. Figyelték a hajó himbálódzása okozta

hullámok játékát, a hajót egyébként Babanusának hívták, ugyanúgy, mint a Khartumtól nyugatra fekvő kisvárost. Negyedik napon láthatóvá vált a part magas karszthegységével és hosszúra nyúlt szigetével.

Abd el-Khaliq barátságosan elbúcsúzott utasaitól. Útlevélvizsgálat nem volt, és egy hordár – kétkerekű taligával, aminek két rúdját kötéllel erősítette a mellkasához – felajánlotta, hogy egy egyiptomi fontért elviszi őket a buszmegállóhoz, ahonnan hetente háromszor megy busz Kenyába. A következő holnapután indul.

Balouet-n ideges félelem vett erőt, ahogy egyiptomi földre értek. Mivel tudta, milyen messzire nyúlik a KGB keze ebben az országban, megkérdezte a hordárt, van-e arra lehetőség, hogy rögtön Kenyába menjenek. Kenya a Nílus mentén fekszik, és a Luxortól Kairóig vezető vasútvonal állomása 175 kilométerre van innen, más közlekedési összeköttetés pedig nem létezett, csak egy rosszul aszfaltozott sivatagi út.

– Egy olyan teherautósofőrt kellene találni – színészkedett a hordár gyermeteg affektálással –, aki éppen Kenyába tart – s közben széles vigyorral nyújtotta markát Balouet-nak.

A kilátásba helyezett bankjegyecske megpillantása megjavította emlékezőképességét, rögtön eszébe jutott egy olyan tehersofőr neve, aki még aznap el akar indulni Kenyába. Biztosan jut még hely kettőjüknek a vezetőfülkében.

A sofőr, egy húsz év körüli fiatalember, nagyon boldog volt, hogy a négyórás utat Kenyáig társaságban töltheti, legalábbis túláradóan jó hangulata igencsak érződött vezetési stílusán. Ez a különleges élmény nem hiányzott Balouet-nak, akinek tarkóján csurgott az izzadság. Nagib – így hívták a sofőrt – abban a biztos meggyőződésben vette a

kanyargós utcák szűk kacskaringóit, hogy egyetlen szemben jövő járművel sem találkozhatnak, és csodák csodája, igaza volt.

Estefelé érkeztek meg Kenyába, éppen idejében ahhoz, hogy elérjék a Kairóba induló éjszakai vonatot. Balouet és Raja elhatározta, hogy harmadosztályon fog utazni. Ez majdnem a kínvallatással volt egyenértékű, viszont nagyon csekély volt a valószínűsége, hogy a harmadosztályon a KGB valamelyik emberével találkozzanak. Már Szudánban mindketten beszereztek arab ruhát, olyat, amilyet a csavargók hordanak mindenütt, az egész világon.

Kinézetük nem volt éppen ápoltnak mondható, mindenesetre sikerült a megjelenésüket kellőképpen megváltoztatniuk. Attól nem kellett tartaniuk, hogy messziről felismerik őket.

Így ültek a kemény fapadokon, nyüzsgő kereskedők között, akik madárkalitkákat vittek a piacra, árusok között, akik a diót hasukra kötött dobozokban vitték, asszonyok között, akik az áruikat szatyrokban cipelték magukkal, és kirittyentett ficsúrok között, akik a távoli fővárosba utaztak, sokan közülük életükben először.

A fülke izgatott sokadalmában ők ketten aligha tűntek fel. Jacques megszorította Raja kezét, és azt mondta, ha egyszer végre elérik Kairót, minden jóra fordul. A milliós nagyságrendű városban nem nehéz elvegyülni, és nincs bejelentési kötelezettség sem. Ezért nem tudja senki megmondani, hogy tulajdonképpen hány lakosa van Kairónak. Ott majd biztosan tud valaki nekik útlevelet szerezni.

Raja is bizakodó volt, hogy a többhetes bolyongás után sikerült nyomok hátrahagyása nélkül eltűnniük. Az az apatikus reményvesztettség, amelybe Asszuánból történő menekülésükkor esett, már a múlté volt. Új erőre kapott, jó volt hallani a vasúti

kerekek monoton kattogását, most szívesen merengett el azon, hogy is lesz később Balouet-val valahol Franciaországban, egyáltalában a szabad világban, ahol már nem kell félniük attól, hogy valaki a nyomukban van.

Nag Hammadi állomás után, ahol a vasútvonal átszeli a Nílust, a kalauz ellenőrizte a jegyeket, és megpróbálta a két európait kiudvarolni a harmadosztályú fülkéből. Zavart volt és meglepett, amikor meglátta a jegyeket, úgy gondolta, biztosan tévedésből váltottak erre az osztályra jegyet, de némi baksis ellenében akár az első osztályon is kényelmesen utazhatnak, legalábbis Assiutig, ahol megérkezik a váltótársa. De ő persze szólhat egy jó szót az érdekükben a kollégájának. Amikor Balouet megköszönve visszautasította az ajánlatot, és közölte, hogy ők nagyon jól érzik magukat ebben a fülkében, a kalauz szabályosan dühös lett, fejét csóválva még tíz méter távolságból is a ritka utasokat mustrálgatta, és valami olyasmit morgott magában: „szégyen”. Aztán eltűnt a következő vagonban.

Beni Suefnél, ahol a Nílus völgye nyugati irányban beláthatatlan távolságban kiszélesedik, és a vasúti töltés nyílegyenesen, mint egy vonás, északnak szalad, párásan, sápadt sárgán köszönt vissza a nap.

A keleti dombok sötét árnyékokat vetettek, és a vasúti töltéstől balra fekvő úton megindult az élet. Csörömpölő teherautók zötyögtek észak felé a nagyvárosba, zöldséggel, dinnyével, gyümölcsökkel megpakolva, a parasztok ökrös szekerekkel mentek a piacra, vagy a frissen vágott nádat vitték haza szamárháton.

Kairó piszkos elővárosával és a Nílus kusza mellékágaival mutatkozott be. Széles, végeláthatatlan vasútvonal vitt a városközpont felé, míg végre a vonat egyórás tévesnek tűnő utazgatás után megállt a

végállomáson, a csatornák és a fenyegetően közeli házsorok mentén.

36. fejezet

A pályaudvar csarnokában vastag füstfelhő gomolygott. Az utcai árusok faszénparázson sütötték a főtt kukoricát, mások szezámmagos perecet vagy roston sült húsgombóckákat ajánlgattak hangos rikoltozások közepette. A hangzavarban részt vettek az újságárus fiúk is, a kamaszok hordárként ajánlgattak szolgálataikat, az idősebb férfiak pedig idegenvezetői tapasztalataikat reklámozták: *egy font, mister*.

Balouet és Raja szinte életük kockáztatásával verekedtek át magukat a tömegen, egy oldalsó kijáraton át, ahol egy sor régimódi taxi várakozott fehér sárhányóival az utasokra.

A taxisofőrök kétségkívül mindent tudnak és minden szituációban feltalálják magukat. Ez az egyiptomi taxisokra különösen érvényes, feltéve, hogy nagyvonalú hozzájuk az ember.

Mialatt Raja elbűvölten bámulta a monumentális Ramszesz-szobrot, amely a Midan Bab el-Hadid teret uralja, és a medencébe ömlő szökőkutat csodálta, odalépett hozzájuk egy taxisofőr, aki a két utast már tisztes távolságból figyelte. Több nyelvet vegyítve megkérdezte Balouet-t, hogy segítségükre lehet-e, és – valószínűleg szerény kinézetük láttán – érdeklődött, kereshet-e számukra olcsó szállást, vagy inkább elvigye őket a piramisokhoz öt fontért, de az árról még tárgyalhatnak is.

Balouet tisztában volt az országban érvényes szigorú bejelentkezési szabályokkal, és erőt véve

magán, megkísérelte megtudni a barátságos taxistól, ismer-e olyan szállodát, ahol nem kérnek útlevelet.

Ha egy külföldi bevallotta, hogy nem rendelkezik útlevéllel, igencsak gyanússá válik, egy senkivé, talán még annyit sem ér, mint egy tevehajcsár, vagy egy szamárhordó. Útlevél nélkül lehetetlen volt szobát kapni egy normális szállodában, ugyanis a rendőri hatóságok a vendégektől érkezéskor bevonták útleveleiket, és azokat mindaddig megőrizték, amíg nem utaztak vissza.

A sofőr először úgy tett, mint aki teljesen ledöbbent, fejét félrefordítva, kezét mellkasára tette, mintha azt akarná mondani: Uram, én egy egyszerű taxisofőr vagyok, illegális dolgokkal nem foglalkozom. Hogy mégis teljesen mást válaszolt, Balouet-t egyáltalán nem lepte meg, mert ismerte az egyiptomiak mentalitását, mindenekelőtt színészi képességeit. Amikor pedig kihúzott egy ötdolláros bankjegyet a zsebéből, és meglobogtatta a sofőr szemei előtt, mint valami fontos dokumentumot, a sofőr szárazon megjegyezte: öt dollár nekem, öt dollár a taximnak.

Balouet bólintott: rendben van.

Amikor Raja beszállt a taxiba, egy újságárusra lett figyelmes, aki hangosan rikoltozta az Al-Akbart. Mondókájából Raja csak annyit értett: Abu Simbel. Amikor jobban megnézte a címlapot, észrevett egy fotót a sziklatemplomról és a múmiáról.

– Mi a fenét jelent ez? – hajolt oda Balouet-hoz.

Balouet megrémült. Fémpénzt nyomott az újságárus markába, majd odatartotta az újságot a taxisofőrnek, hogy mondja el, miről szól a cikk.

Végigfuttatva szemeit a sorokon, a sofőr a fejét csóválta, és közölte, hogy valami hihetetlen dolog történt. Az Abu Simbel-i építkezésen – ha egyáltalán tudják, az merre van – egy mérnök felfedezte egy

királynő múmiáját, de leletét titokban tartotta, hogy eladhassa a híres asszuáni antikvitáscsempésznek. A csempész konkurense azonban szimatot fogott, és követelte, hogy fele-fele arányban osztozzon vele. Ebbe a másik nem ment bele, így a konkurencia eltette láb alól. Kérdezte, hogy nem hallották-e még a sztorit, hiszen minden kávézóban csak erről az egy témáról beszélnek.

Nem, válaszolt Balouet, fogalmuk sem volt erről.

A taxisofőr tovább tudósított a gyilkosságról, miszerint azt hidegvérrel tervezték ki és hajtották végre, a városszerte ismert kereskedőt riválisa morfium-túladagolással ölte meg.

– És mi lett a királynő múmiájával?

– Az utolsó pillanatban ásták ki, nem sokkal az előtt, hogy a megnövekedett víztömeg elöntötte volna a kriptát.

Jacques és Raja egymásra néztek, majd Balouet odafordult a taxisofőrhöz: – Jól van, menjünk már végre!

Felbőgött a régi Chevrolet motorja, és a taxi átvágott a fél Midan Bab el-Hadidon, mialatt lekanyarodott déli irányba a Sharia el-Gumhuiján.

Az egyiptomi taxisok, de főleg a kairóiak, mind ugyanabban a betegségben szenvednek, nevezetesen a nagy tértől való eszeveszett tartózkodástól, ami azt jelenti, hogy minden piros lámpánál a másik közelségét keresik, lökhárítójukat barátságosan odaérintik az előttük levőhöz, finoman meglökve a szomszédot, mintegy szerelmi vallomás bizonyítékául.

Időközben Hassan – Kairóban minden taxisofőrt Hassannak hívnak – elmesélte egész életét, amiből Balouet csak azt jegyezte meg, hogy a tizenhét gyerekből Hassan volt a tizenharmadik.

Az Ezbekijja-kertnél az óváros felé fordult, lélegzetelállító sebességgel ereszkedett le, míg az

azonos nevű mecset elő nem tűnt. Óriási huppanásokkal keveredett ki onnan, majd az ablakon kihajolva befordult egy mellékutcába déli irányba.

Jobb kéz felől egy íves kapu jelezte a piac bejáratát. Bár alig lehetett áthaladni, Hassan járművével oldalra parancsolta a tömeget, sárhányójával zokszó nélkül odébblökött egy útjába álló taligát, végül leállt egy szőnyegboltos bejárata előtt, összetekert és -kötözött szőnyegek nagy kupaca előtt.

Hassan kiszállt, és kezével intett, hogy várjanak. Balouet-t rossz érzés fogta el, Raja is nyugtalanul kutatott a keze után. Néhány kölyök meg két öregasszony szinte orrukat tapasztották az üvegre, és Balouet közel volt ahhoz, hogy kinyissa a kocsi ajtaját, és Rajával elszaladjon.

Mialatt mereven maga elé meredt, tűrve a kellemetlen pillantásokat, azon járt az agya, hogy mi dolga lehet Hassannak a szőnyegkereskedővel. Előbb visszajött, mint gondolták, és közölte velük, hogy menjenek vele.

Jacques és Raja fogták szerény csomagjukat, és követték Hassant a szőnyegkereskedésbe. Ez egy festői belső udvar egyetlen bejáratának bizonyult, többemeletes árkádokkal és gyönyörűen virágzó növényekkel. Az egységet három keskeny, magas ablak alkotta. Az árnyékos oldalon díszrács volt rajtuk, a három napos oldalon pedig ferdére állított zsalukkal voltak ellátva. A legfelső emeletet vörösesbarna faburkolat fedte, a díszes balkonokat napvédő ponyva óvta a nap sugaraitól. A nyüzsgő óváros közepén ez a belső udvar a nyugalom oázisa volt. Jacques és Raja nem tudtak eléggé betelni ezzel a mesés építészeti remekművel, mely tekintetüket állandóan fölfelé vonzotta.

– Jöjjenek! – sürgette Hassan az idegeneket.

A belső udvar egyik boltíve alatt egy rézkeretes, kétszárnyas ajtó nyílt – vörös és kék üvegű ornamentikájával – egy ablak nélküli helységbe. A terem világítását csak az ajtón át beszűrődő tarka fény biztosította, és a három sárga burából álló, nehéz rézkandeláber, ami a magas mennyezetre világított.

A bejárattal szembeni falon, ami festményekkel volt körbeaggatva, egy kerek támlás, ősrégi, kopott karosszékben kövér, fekete szakállas férfi trónolt. Hosszú fehér ruhát viselt, és kitárt karokkal fogadta az érkezőket, anélkül hogy ültőhelyéből felállt volna, mintha csak régi barátai lennének. Zsíros képe csak úgy világított, kicsi kerek szemei pedig úgy csillogtak, mint egy gyermeké.

Hogy honnan jönnek, milyen nemzetiségűek és hogy van-e pénz a zsebükben, a túl szívélyes férfi joviális mozdulataival faggatta ki. Amikor pedig megtudta, hogy ők franciák, előszedte legjobb francia tudását a csevegéshez. Balouet el is csodálkozott.

Abdel Aziz Suheimynek hívják, magyarázta a különös férfi, s eközben jobbját mellkasára helyezve meghajlást imitált. Festészet a szakmája, de mivel senki sem tud a színekből megélni, mert Allah elhalmozta azokkal a földet, házát számos vendégnek kiadja, ami jóllehet az állam törvényeivel ellenkezik, de a mindenható Allah akaratával nem, aki bár az uzsorát megtiltotta, de egy művész túlélését azt nem. Mialatt ezt mondta, Abdel Aziz Suheimy kezeit ruhája ujjába rejtette, mintha valamit takargatni akarna, és közben csendesen vigyorgott magában, mint az Ezeregyéjszaka palackba zárt szelleme.

Hassan beszélt valamit a festővel arab nyelven, ezt Jacques és Raja nem értette, de azt jelenthette, hogy nekik van pénz a zsebükben, még akkor is, ha nem úgy néznek ki. Mindenesetre a taxisofőr – rámutatva Suheimyre – közölte, hogy közbenjárásának

köszönhetően hajlandó őket elszállásolni, az árról pedig biztosan meg tudnak egyezni.

Balouet – ahogy megállapodtak – tíz dollárt számolt a sofőr markába, és Hassan színészies meghajlásokkal visszavonult.

Amikor Abdel Aziz meglátta a bankjegyeket, amiket Balouet előhúzott a zsebéből, a nagy súlyú férfi felugrott, most látszott csak, hogy viszonylag kicsi volt, tapsolt egyet, és az egyik oldalajtón szikár öreg háziszolga lépett elő, aki ura heves bólingatására mindkét vendégnek fonott ülésű és támlájú sötét faszéket hozott, és hellyel kínálta őket. Aztán anélkül hogy felszólították volna a távozásra, eltűnt az ajtó mögött, ahonnan előkerült. Nemsokára újra megjelent, hogy teát szervírozzon kis poharakban.

Időközben Suheimy Bey egy szűkös körülmények között élő fukar művész túlzásával, vendégszerető erényét és együttérző szívét félretéve, megnevezte az árat, amelyért hajlandó elszállásolni őket, ameddig csak akarják, vagyis heti száz dollárért. Közben kajánul vigyorgott, és vállait úgy felhúzta, hogy kövér nyakából csak egy hájas vastag tokát lehetett látni.

Száz dollár irreálisan magas ár volt, de Balouet tudta, hogy kell bánni az olyan emberekkel, amilyen Abdel Aziz. Félretolta a teáspoharát, szó nélkül magához vette útitáskáját, megfogta Raja kezét, és úgy tett, mint aki távozik. Amikor Suheimy ezt észrevette, döbbentnek tetette magát, és kitárt karokkal útjukat állta: – Ha az említett összeg túl magas maguknak, akkor javasoljanak egy összeget, amit hajlandóak fizetni.

– A felét – közölte Balouet nyersen.

Ekkor a kövér férfi felemelt karokkal lamentálni kezdett, miszerint Abdel Aziz Suheimy, aki El Greco óta a legtehetségesebb festő, kénytelen ezt az adományt dollárra váltani, de aztán széles tenyerét

Balouet felé nyújtva, mosolygó arccal közölte: felőlem, uram, legyen ötven dollár, de egy hetet előre kell fizetni.

Balouet leszámolta az ötven dollárt a kövér férfi kezébe, és Suheimy elrejtette ruhájában az összehajtott bankjegyeket. Később Jacques mérgelődött, hogy miért nem mondott kevesebbet, mert meg volt róla győződve, hogy Abdel Aziz az eredeti összeg negyedébe is beleegyezett volna.

A szerencsétlenség a csónakkal, a Wadi Halfa-i repülés és a hajóút Port Szudánból Safageba pont ezer dollárra csappantotta készpénzüket, és a hamis papírokért nyilván pénzük utolsó maradékát is fel kell áldozniuk. Mivel fognak fizetni a repülőjegyekért? Nem volt túl bíztató a helyzet.

Abdel Aziz Suheimy egy oldalajtó felé tessékelte vendégeit, majd átvezette őket egy keskeny, ablak nélküli folyosón egy széles és alacsony lépcsőfokokkal teli, kerek lépcsőházba. A kis kövér ember olyan sebesen vette a lépcsőfokokat, hogy Jacques és Raja alig bírták követni.

A harmadik emeletre érve Suheimy mély lélegzetet vett, és magyarázni kezdte, hogy bár nem ismeri a vendégei nevét, és az nem is érdekli, mégis főként külföldieket szállásol el, mind egytől egyig finom emberek, „színvonalasak” – ahogy ő mondta.

A folyosó végén, ami a lépcsőháztól bal kéz felé egy keskeny magas ablakhoz vezetett, Abdel Aziz kinyitott egy ajtót, és az idegeneket beinvitálta a szobába. Az emeleti fürdő – magyarázott tovább – a szemben lévő oldalon található. Aztán mindkettőjüknek a mindenható áldását kívánta, karjait mellkasán keresztbe téve meghajolt, és eltűnt.

Raja Jacques karjaiba omlott. Több hetes menekülésük óta először érezhették itt magukat biztonságban. Senki, még Suheimy sem tudta, hogy

kik ők. Valamilyen módon csak találnak majd valakit, aki ellátja őket hamis papírokkal. Kairó a korlátlan lehetőségek tárháza volt.

Raja csukott szemekkel merengett el azon, hogyan repült el árván, elhagyatva Abu Simbelből abban a reményben, hogy a KGB kopóitól megszabadul. Isten áldása, hogy azon a hajón találkozott Balouet-val, akinek pedig kezdetben egyáltalán nem örült. Pedig nélküle mindezt a strapát nem bírta volna ki.

Anélkül, hogy kinyitotta volna a szemét, Raja észrevette, hogy Balouet nézi őt. Elmosolyodott.

– Mire gondolsz? – kérdezte Balouet.

– Arra gondolok, hogyan kezdődött minden.

Ezen Jacques is elmosolyodott: – És mire jutottál a gondolataiddal?

Raja kinyitotta szemét, és mélyen Balouet szemeibe nézett: – Tudom, hogy nélküled nem sikerült volna. Nélküled már régen elkaptak volna.

– Még nem nyertük meg a játszmát – mondta Jacques elgondolkozva, és leült egy régi plüss karosszékbe, amely a magasra púpozott ággyal szemben, a sarokban állt. – És hogy őszinte legyek, a leghalványabb sejtelmem sincs arról, hogyan találunk valakit, aki majd ellát az utazáshoz szükséges papírokkal. És minden elfecsérelt hét csak pénzkidobás.

Raja letelepedett Jacques mellé a szék karfájára, és megsimogatta a fejét. – Eddig te voltál az, aki engem bátorított. Most mitől lettél ilyen elkeseredett?

Nyilvánvaló volt, hogy Balouet idegei kezdik felmondani a szolgálatot. Raja tudta, hogy nem különösebben bátor férfi, de iránta érzett szerelmének köszönhetően sikerült átvészelnie a szudáni átkelés megpróbáltatásait. Egyedül sokkal könnyebben boldogult volna, Jacques-nak ugyanis volt útlevele, bár azt nemigen volt tanácsos használnia. Most

azonban egyértelműen észrevehető volt, hogy Jacques idegei pattanásig feszültek.

– Végül is igazad van – vélte Raja –, még nem győztünk, de az első csatát megnyertük. A KGB embereit leráztuk.

Balouet megszorította Raja kezét. Fáradt volt, és Raja is alig bírta nyitva tartani a szemét. Az öreg ház nyugalma elálmosította őket.

– Már csak egyetlen kívánságom van – mondta Raja –, egy kiadós, hideg zuhany.

A folyosó túloldalán lévő emeleti fürdő nem volt éppen a legújabb divat szerinti, de a kairói viszonyokat figyelembe véve, luxusnak számított, például azért, mert belülről zárható volt és térdmagasságig csempézett is, a vízcsapból pedig kellemesen langyos-meleg víz folyt.

Raja élvezte az üdítő vízcseppeket, annak ellenére, hogy a víz erősen kénezett és klóros volt, vagy ki tudja, milyen összetevői adták furcsa szagát.

Arra mindenesetre tökéletesen megfelelt, hogy a háromheti port, koszt és a félelem verejtékét lemossa vele. Miután a testét lábujja hegyétől a feje búbjáig alaposan átdörzsölte, újra megismételte a műveletet és valószínű, hogy még harmadszor is megtette volna, ha nem zavarja meg hangos kopogás a fürdő ajtaján, hogy sietésre bírja. Végül is reggel volt, és legalább féltucatnyi vendég osztozott az emeleti fürdőhelyiségen.

– Pillanat! – kiáltott Raja úgy, hogy azt kívül is hallani lehessen, és elkezdeti letörölközni. Raja úgy érezte, újjászületett.

– Pillanat! – ismételte meg Raja franciául. Amióta elmenekült Asszuánból, csak franciául beszélt. Aztán belebújt az odavitt ruhájába, és kinyitotta az ajtót.

Jó reggelt akart kívánni az ott várakozó férfinak – aki csíkos fürdőköpenyt viselt, és bal karján egy bordó törülközőt tartott, de Rajának torkán akadt a szó.

A körülbelül hatvanéves férfinak teljesen ősz haja és fekete, bozontos szemöldöke volt. Szmolicsev főparancsnok volt az. Szmolicsev! Raja egy pillanatig úgy állt ott, mint akit leforráztak. Hangos sikoltás hagyta el a torkát, ami élesen visszhangzóit a folyosón. Szmolicsev nem kevésbé tűnt meglepettnek, mint Raja Kurjanova, mert ő sem bírt kinyögni egyetlen szót sem. Amikor Raja elkezdett kiabálni, az idős KGB-főnök törülközőjével próbálta Raja kiáltozását elhallgattatni.

– Figyeljen ide, elvtársnő – suttogta halkan –, mindent meg tudok magyarázni.

Raja hevesen védekezett és kalimpált maga körül, de közben már Balouet is kirontott a szobából. Azt nem ismerte fel rögtön, hogy kivel hadakozik Raja, csak annyit látott, hogy veszélyben van, hátulról megragadta az ismeretlent, és teljes erővel ütlegelni kezdte.

Balouet soha nem hitte volna, hogy ekkora erőt képes kifejteni, ugyanis a férfi, aki nem tartozott éppen a gyenge fizikumú emberek közé, egyszer csak elgyengült, karjai lehanyatlottak, feje lecsuklott, és az egész test összeesett, mint egy marionettbábu, amelynek elengedik a zsinórját.

Szmolicsev! – kiáltotta Raja levegő után kapkodva. – Ő az, Szmolicsev!

Szmolicsev? – Balouet-nak jó időbe telt, míg felfogta, hogy az összecsuklott kupac előtte a földön az az ember, aki miatt fél Kelet-Afrikát beutazták. Amikor végre felocsúdott, megragadta a gallérjánál, és becipelte a szobába.

A parancsnok halkan szuszogott, és kínkeservesen próbálta kinyitni a szemét.

– Mit akarsz vele csinálni? – kérdezte Raja remegve.

Balouet bezárta az ajtót, és körülnézett a szobában. A fából készült mosdóasztalkán egy nagy fehér porcelánkancsó állt. Beleöntötte a benne lévő vizet a mellette álló edénybe, és mindkét kezével marokra fogta a kancsót. – Megölöm – mondta higgadtan, elszánt hangon. – Agyonütöm.

37. fejezet

A múmia felfedezése és két európai nem kívánatos belekeveredése az ügybe, két táborra osztotta Abu Simbelt. Persze mindenki óriási botrányról beszélt, de a vélemények megoszlottak. Az egyik tábor – többségében európaiak – azon a véleményen volt, hogy mielőtt elítélik Arthur Kaminskit és dr. Hella Hornsteint, meg kell őket is hallgatni. Végül is az, hogy Kaminski és a doktornő bűnrészesek lennének egy gyilkosságban, tévedés is lehet. A másik táborhoz tartozók – főleg egyiptomiak –, élükön dr. Hassan Moukhtar régésszel, követelték, hogy a mérnököt és a doktornőt meghallgatás nélkül toloncolják ki, miután mindketten ártottak országuknak és az emberiségnek, azáltal, hogy a múlt egy ilyen jelentős örökségét saját hasznukra akarták fordítani. Ők alkották a többséget.

Moukhtar, aki az ásatást vezette – ahol a Charles D. Foster által ajánlott technikát alkalmazták, és a törékeny leletet fentről próbálták megközelíteni –, teljesen jogtalanul ünnepeltette magát, mint felfedező hőst. Egyetlen újság sem felejtette el megemlíteni a nevét.

Amikor Arthur Kaminskit elengedték a vizsgálati fogságból, és visszatért Abu Simbelbe, első útja Carl Theodor Jacobi professzorhoz vezetett, az Abu

Simbel-i Project főnökéhez. Jacobi első kérdése Hella Hornsteinre vonatkozott, akiről még mindig úgy hírlett, hogy teljesen nyoma veszett, de Kaminski sem tudott felvilágosítást adni hollétéről. Pont az ellenkezőjét remélte, vagyis, hogy Hella visszatért Abu Simbelbe – de hiába.

Még ha a professzor kifejezetten előzékenyen viselkedett is, Kaminski érezte, hogy ennek ellenére tartózkodóan kezeli őt.

– Kellemetlen ez az ügy, amibe belekeveredett, Kaminski. Hogyan történhetett ilyesmi?

Kaminski vállat vont, és nem szólt egy szót sem. Nem tudott szabadulni attól az érzéstől, hogy Jacobi, akinek korrektségét mindig nagyra értékelte, titkon már rég elítélte, csak a szavakat kereste, hogy ezt tudtára is adja.

Mialatt Kaminski az építésvezető elegáns irodájának íróasztalával szemben ült, és tekintete az óriási félgömb alakú betont fürkészte az ablakon keresztül – arra erősítették, mint valami páncélra a templom hatalmas kőtömbjeit –, kedve lett volna egy nagyot ordítani. Szokatlan düh vett rajta erőt, dühös volt saját magára, hogy meggondolatlanul belekeveredett ebbe a szituációba. Saját maga sem tudta, hogyan kellett volna viselkednie, de bizonytalanságában is ellenállhatatlan vágyat érzett, hogy Jacobinak mindent elmagyarázzon.

De vajon egy ilyen ember, mint Jacobi, a komolyság és igazi jellem mintaképe, megértené őt egyáltalán? Felfogná, hogy a nehezen megmagyarázható, furcsa viselkedése mögött egy nő állt, akinek a karmaiban teljesen védtelenné vált? Egy nő, aki megpróbálta megölni, egy nő, aki olyan erős érzelmeket váltott ki belőle, amelyekre egyáltalán ember képes lehet: szerelem és gyűlölet, szerelem az extázisig és gyűlölet a megsemmisülésig?

Jacobi hozta vissza ábrándozásából Kaminskit, amikor folytatta mondandóját. – Hogy érzi magát, Kaminski? Mindent sikerült jól átvészelnie? Mi a véleménye egy kis németországi szabadságról? Az elmúlt években tulajdonképpen nem is volt igazi szabadságon!

Kaminski rögtön kapcsolt, hogy az építésvezető el akarja tüntetni szem elől, aztán majd utánaküldi a felmondását. Bizonyára ezt már régen elhatározta, így minden magyarázkodás hiábavaló lenne. Kaminski pillantása az ablak melletti falon függő építési tervekre tévedt. Minden részletét pontosan ismerte, szíve-lelke rajta volt ezeken a terveken, amelyek már élete részévé váltak. És most hanyatt-homlok hagyja el Abu Simbelt?

Míg Arthur Kaminski azon töprengett, hogy Jacobi ajánlatát visszautasítsa-e vagy belemenjen, kopogtak az ajtón. Moukhtar és dr. Heckmann lépett be.

Mindketten szótlanul nyújtották kezüket, amiből Kaminski számára inkább a kötelesség érződött ki, mintsem az udvariasság. Az íróasztal túlsó felén foglaltak helyet, Jacobi mellett. Kaminski úgy érezte magát, mintha egy inkvizíciós bíróság előtt volna.

– Távollétében – magyarázta Jacobi a szokatlan szituációt – megtárgyaltuk az ügyét.

– Ó – jegyezte meg Kaminski ironikus szándékkal, de annál sokkal izgatottabb volt, mint hogy ebben a helyzetben képes legyen az iróniára, így aztán megkérdezte: – Na, és milyen eredményre jutottak?

– Kaminski úr – vette át a szót Hassan Moukhtar –, egyetlen jelenlévőnek sem kellemes ezzel az üggyel foglalkozni, de végül is megtörtént, és nagy port kavart fel. A világ minden táján hírt adtak róla az újságok, a riporterek kellemetlen kérdéseket tettek föl,

hogyan lehetett ezt az igen komoly régészeti leletet egyáltalán ilyen sokáig titokban tartani...

Kaminski az egyiptomi szavába vágott: – Biztosan úgy válaszolt: nem sejthette, hogy az emberei között kriminális elemek is vannak, de ők el fogják nyerni méltó büntetésüket, így, vagy hasonlóan válaszolt, nemdebár? Moukhtar úr! Ugye igazam van?

Jacobi csitítóan emelte fel a kezét: – De kérem, uraim, csak semmi heveskedés. Éppen elég nehéz helyzetben vagyunk. Végül is egy csónakban evezünk.

Moukhtar indignálódva fordította el a fejét, és tovább folytatta:

– Jogi, illetve büntetőjogi oldaláról nézve az esetet, egyáltalán nem óhajtok róla beszélni. Nekem csak az a fontos, hogy megfelelő választ kapjak arra a kérdésre, hogyan lehetett eltitkolni a sír felfedezését egy építkezésen, több mint ezer ember elől. A történet annyira valószínűtlen, hogy vannak olyan hangok, amelyek a régészek összeesküvéséről szólnak, miszerint a királynő múmiáját óriási összegért külföldre akarták csempészni.

Heckmann doktor a beszélgetést mind ez idáig szótlanul hallgatta. Ekkor azonban váratlanul megszólalt: – Túlságosan magába zárkózott, Kaminski. Csak nincs azzal összefüggésben, hogy a Hornstein doktornővel való viszonya nem várt végéhez érkezett?

Míg Kaminski Moukhtar mondandóját egykedvűen hallgatta, Heckmann megjegyzése személyesen érintette. A fiatalos piperkőc láthatóan még mindig nem bocsátotta meg, hogy Hella kikosarazta. Bár Kaminskit bosszantotta ez az epés megjegyzés, mégis a sikertelen vetélytárs feletti győzelem érzetét váltotta ki belőle, látva, hogy a másik a mellőzést még mindig nem bírta megemészteni.

Így Kaminski, mivel jobb nem jutott eszébe, szélesen, szégyentelenül elvigyorodott, és megjátszott lezserséggel így szólt: – Ki mondta magának, doktor, hogy vége a kapcsolatunknak?

Moukhtar csodálkozva nézett rá, Heckmann pedig összeszorította ajkait. Senki nem mert megszólalni.

Végül Jacobi törte meg a kínos csendet, és Kaminskihoz fordulva kérdezte: – Tudja, hol tartózkodik most dr. Hornstein?

– Én azt vártam, hogy ide visszatér – felelte Kaminski.

Jacobi a fejét rázta: – Kételkedem benne, hogy egyáltalán viszontlátjuk még Abu Simbelben…

– Mit jelentsen ez?

Heckmann – akinek a düh kiült az arcára – válaszolt Jacobi helyett: – Tulajdonképpen mindannyian azon a véleményen vagyunk, hogy Hella Hornstein nem jön ide vissza többé. És valószínű, hogy ehhez magának, Kaminski, sokkal kevesebb köze van, mint Hella pszichikai állapotának.

– Nem értem, miről beszél.

Heckmann viselkedése hirtelen pálfordulatot vett.

– Nos, nem akarok túlzottan beleavatkozni az ön, illetve Hella dolgaiba, de dr. Hornstein – akinek orvosi kvalitásához, úgy vélem, ennek semmi köze – a skizofrénia szemmel látható jeleit mutatta. Ön talán nem vette észre, de én igen, mégpedig amikor ennek első jelei egyértelműen mutatkoztak. Ugyanis huzamosabb ideig figyeltem őt, és megfigyeléseim igazolták gyanúmat.

Kaminski felugrott, odalépett Heckmannhoz, és ha Moukhtar nem lép közbe, hogy lefogja a kezét, akkor arcul is üti a doktort, így az ütésből csak a kísérlet maradt. De a szándék éppen elég egyértelmű volt, és Heckmann észrevette, hogy érzékeny pontra talált. Büszke volt rá, és rögtön folytatta: – Megértem a

felindulását, az ön helyében én sem tennék másként. Kénytelen lesz azonban megbarátkozni a gondolattal, hogy dr. Hornstein előrehaladott paranoiás skizofréniában szenved.

– Kifejtené bővebben? – szólt közbe Jacobi.

– Ez mozgászavarokat, nyugtalan és izgatott állapotot jelent, gyakran a testhőmérséklet emelkedésével jár együtt, értelemzavarhoz vezet, ami pedig személyiségváltozást idéz elő.

Kaminski felfortyant: – És mindezt megfigyelte Hella Hornsteinnél? Már csak azt szeretném tudni, hogy mikor és milyen alkalommal!

Még a puszta gondolatára is libabőrös lett, hogy Heckmann Hella után kémkedett. De mi mást lehet várni egy ilyen pasastól, mint Heckmann? Egy orvos, aki önszántából vállal évekig szolgálatot a sivatagi kórházban, nem lehet normális ember.

Kaminski megijedt, megdöbbent saját magától. Hiszen ő nem ugyanúgy önszántából vállalta el a sivatagban ezt az állást?

– Azt hiszem, Kaminski, alábecsült engem – folytatta Heckmann. – Az is lehet, hogy elvakította a szerelem. Sokszor közelebb voltam Hella Hornsteinhez és önhöz, mint hitték. Például akkor, amikor Hella a templomtömbök telephelyén azt a szokatlan színjátékot előadta, amikor ön Ramszesz fáraó árnyékában önkielégítést végzett…

– Hagyja abba!

–…akkor a daru vezetőfülkéjében ültem. Mindent pontosan megfigyeltem. Maga normálisnak tartja ezt a viselkedést?

– Ocsmány leskelődő! – tajtékzott a dühtől Kaminski, főképpen azért, mert észrevette, hogy Heckmann mennyire élvezi a kialakult helyzetet. Heckmann évekig csak erre a pillanatra várt, és semmi sem lehet olyan könyörtelen, mint egy csalódott

szerelmes bosszúja. Ez egy olyan férfi bosszúja volt, aki – amennyire Kaminski meg tudta ítélni – három éve asszony nélkül élt, ha eltekintünk Naglától, a telt keblű bártündértől, aki pénzért majdnem mindenkivel elment.

Kaminski már odáig jutott, hogy ezen a Heckmannon jobban felizgatta magát, mint vitájuk eredeti indítékán. Minél inkább megalázta, megvetette Heckmann Hellát és őt, Kaminski annál inkább arra hajlott, hogy Hella gyilkossági kísérletét ártatlanságnak vegye, és keserű tapasztalatait gondolatban átformálja. Vajon utolsó találkozásuk tényleg úgy történt-e, ahogy gondolta, és nem volt-e csak egy csalóka álomkép, egy Fata Morgana áldozata, amikor is olyan dolgok jelennek meg, amelyek a valóságban nem léteznek. Öt év sivatag, öt év hőség és homok, homok, amelyik belekerül a fogak közé, a fehérneműbe, az ágyba, meg a kenyérbe, bizony még a legerősebb jellemet is kétkedővé teszi saját elméje felől. Ezek után a skizofrénián már nem is lehet csodálkozni.

Dr. Heckmannt nem különösebben izgatta Kaminski szemrehányása.

– Komolyan kellene vennie Hella betegségét – vette át a szót ismét. – A skizofrénia egyedi eseteinek szimptómái alapján tudvalevő, hogy az kezelhető, sőt, gyógyítható. Elsősorban természetesen gyógyszerezéssel, de pszichoterápiával és sokkeljárással is.

– De ehhez először is tudnunk kéne, hogy hol rejtőzik dr. Hornstein – szólt közbe Jacobi, aztán Kaminskihez fordult: – Tényleg, nincs valami elképzelése?

– Nincs – válaszolta visszafogottan –, a leghalványabb sejtelmem sincs.

Furcsa volt, hogy szinte szégyellte magát e válasz miatt. Bár Hella az életére tört, mégis bűnösnek érezte magát, hogy nem tudott hollétéről felvilágosítást adni.

– Nos, visszatérve beszélgetésünk kiindulópontjához – köhécselt zavartan Jacobi –, én valóban azt tartanám a legokosabbnak, ha hosszabb szabadságra menne, Kaminski úr, mindenesetre legalább annyi időre, amíg a viszályok elülnek, és elfelejtik az egészet.

A professzor halkan és akadozva beszélt, normális beszédmodorával teljesen ellentétesen. Ennek csupán az volt az oka, hogy korrekt, őszinte ember volt, akinek kínos volt lekezelni ezt az ügyet. Szívesebben mondott volna valójában valami egészen mást: Kaminski, annak örülnék legjobban, ha itt hagyná a munkáját, és egyszerűen felmondana. Ez nagyon sok kellemetlenségtől mentene meg bennünket, önt is és engem is.

Kaminski ösztönösen megérezte, hogy mit akar Jacobi kifejezni, de bosszantotta, hogy nem volt bátorsága szembesíteni őt az igazsággal, így aztán mentegetőzve felemelte a kezét, és így szólt:

– Rendben van, professzor. Megértettem. Nem kell olyan munkatárssal dolgoznia, akit már képtelen elviselni… Önszántamból elmegyek.

– Nem így gondoltam, Kaminski – válaszolta Jacobi, de megkönnyebbülés ült ki az arcára. – Úgy gondolom, még egyszer higgadtan megbeszélhetnénk a dolgot.

– De ha egyszer Kaminski már elhatározta magát! – vetette közbe dr. Heckmann. Viselkedésében odáig fajult, hogy már nyíltan kimutatta, mennyire sajnálná ennek a döntésnek a visszavonását. – Meg kell mondjam, ez nemes elhatározás.

Kaminski felemelkedett. Mintha hosszabb beszédbe kezdene, kezeit összerakta, mint egy

prédikátor, úgy mondta, Heckmannhoz fordulva: – Tudja, doktor Heckmann, az ön elismerésére adok a legkevésbé. – Aztán Jacobihoz fordult: – Nem túl intelligensen viselkedtem. Kész csoda, hogy nem került sor komolyabb összetűzésre. Kifejezetten bután álltam hozzá. Sajnálom. Holnap összepakolom a holmimat. Készítse elő a papírjaimat, kérem.

Kaminski köszönés nélkül, sőt választ sem várva Jacobitól, elhagyta az irodát.

Gyalog tette meg az utat a recepcióig, még egyszer körbetekintett a sivatagos vidéken, amelybe most a nagy víztömeg sokujjú mancsával belemarkolt. Lenyűgözően szép vidék. Második hazájává vált, amelytől az elválás igencsak nehéz volt. Elfogta a szomorúság. A legnagyobb győzelmet, hogy a templomot felépítik az új helyén, ő már nem éli meg.

Tisztában volt vele, hogy mindaz, ami most következik, rutin. Amit ő, Arthur Kaminski teljesített, igazi mérnöki remekmű volt.

Az „istálló” felől István Rogalla jött szemben az úton. Ők ketten nem különösebben szerették egymást, de amikor Rogalla megtudta, hogy Kaminski önszántából feladta a szolgálatot, spontán odanyújtotta a kezét, és kimondta azt, amit Kaminski is gondolt: tulajdonképpen kár, hogy az évek során soha nem kerültek közelebb egymáshoz, de most már késő. Arra az esetre – fűzte hozzá a régész –, ha Kaminskinak szüksége lenne a segítségére, számíthat rá.

Amikor Kaminski estefelé belépett a kaszinóba, hogy megvacsorázzon, érezte a kirekesztettséget. A férfiak elfordultak tőle. Egyedül ült az asztalánál, és amikor körbepillantott, észrevette, hogyan néznek félre a többiek, vagy dugják össze a fejüket. Ezen az estén még Nagla is hanyagolta, akinek pedig nem volt semmi oka rá.

Ekkor Kaminski elhatározta, hogy elmegy. Hozott magának két üveg sört a pultról, és egy hajtásra kiürítette mindkettőt. Minél előbb túl akart lenni ezen az estén.

Végül arra sem maradt ereje, hogy összerámolja a ruháit. Csak úgy kavarogtak a gondolatok a fejében, ahogy volt, ruhástól beesett az ágyba, és azon nyomban elaludt.

Kaminski azok közé az emberek közé tartozott, akik ritkán álmodnak, legalábbis nem emlékeznek álmaikra. Ezen az éjszakán ez másképp történt. Mindenesetre amikor másnap reggel felébredt, .a következő álom maradt az emlékezetében. Álmában fölkelt – a hold ezüstös fénnyel világította meg Abu Simbel sivatagos táját –, és nagy léptekkel szaladt arra a helyre, ahol korábban a két templom állt. A Nílus már elöntötte őket, de a víz olyan tiszta volt, hogy le lehetett látni az aljáig. És ott a víz fenekén megpillantotta Hellát – de nem, inkább Bent-Anat volt, vagy talán mindkettő egy személyben? Az biztos, hogy a nő hosszú, átlátszó, szűk ruhában volt, ami csak a vállánál volt megkötve. Úgy tűnt, mintha lebegne, és bár csak aprókat lépkedett, gyorsan haladt előre. Karjait összekulcsolta, mintha valamit át akarna ölelni. A templom lépcsői előtt megállt. Megdermedt, majd kőszoborrá változott. Dermedtsége okát csak most látta meg Kaminski, a templom bejáratánál, a nő előtt ugyanis egy óriás állt, aki mindössze egy ágyékkötőt viselt. Meztelen felsőtestén karba kulcsolt kézzel állt ott, fejét művészi paróka díszítette, amilyet a fáraók hordtak a régi időkben. Kaminski döbbenten vette észre, hogy a király arca az ő saját vonásait tükrözi. Majd a fáraó lábával meglökte a megrettent asszonyt, mire a szobor leesett, és számtalan apró darabra törött. Ekkor Kaminski felébredt. Késő volt. El akarta érni a kilencórás hajót, úgyhogy sietnie

kellett. Lesz elég ideje a hajón, hogy elgondolkozzék ezen a furcsa álmon.

Kaminski összes holmiját abba a két bőröndbe csomagolta, amelyikkel négy évvel ezelőtt ide érkezett. Amikor lecsukta a második koffert, ébredt csak először tudatára, hogy milyen szegényesen élt eddig.

Még mielőtt végére ért volna a gondolatnak, elölről kezdte az emlékezést. Ő az az Arthur Kaminski, aki tanulmányai befejeztével megfogadta, hogy soha nem fog olyanért küszködni, amiért a többiek, aki minden hétköznapi és átlagos dolgot gyűlölt, amibe beletartozott a negyvenórás munkahét, a családi ház kerttel, vagy a szabadságra menés és a nyugdíjszámítás? Mindig az volt a vágya, hogy valami nagyot alkosson, az a vágy, amely őt végül is Abu Simbelbe hajtotta. Nem akart többé körülnézni abban a helyiségben, amely az utolsó négy évben otthonául szolgált. Már csak egyetlen gondolata volt: el innen, lehetőleg minél előbb, anélkül hogy bárkivel találkozna. A ház előtt Balboush várt rá sárga Volkswagenben. Az egyiptomi könnyeivel küszködött. Őt közelebbről érintette a búcsúzás. – Kaminski úr jó ember – hajtogatta, mialatt a két bőröndöt berakta a hátsó ülésre.

Kaminski barátságosan bólintott: – Jól van, na, jól van már. – Száz dollárt nyomott a markába, amit Balboush először visszautasított, de hosszas huzavona után, hálálkodva mégiscsak eltett.

Megcsókolta Kaminski mindkét kezét, aztán elindult.

A recepcióhoz vezető úton, mely az egész vidéket keresztülszelte, Kaminski meredten bámult előre. Már semmit sem akart látni ebből a helyből, amely korábban olyan kedves volt számára. Most gyűlölte ezt a vidéket, gyűlölte Abu Simbelt.

Ezen a reggelen csak kevesen tartózkodtak az építkezésen. Ezért tűnt különösnek, hogy Kaminskira éppen Hassan Moukhtar várt.

Balboush kicipelte a bőröndöket a hajóhoz, Kaminski pedig követte őt. Elnézett, amikor Moukhtar mellé ért. Őrá volt legkevésbé kíváncsi.

Moukhtar viszont pont rá várt. – Kaminski úr! – szólította meg – Azért jöttem ide, hogy elbúcsúzzam öntől. – Eközben mosolyra húzta a száját, ami Kaminski számára mindig ellenszenves volt.

– Viszontlátásra, Moukhtar doktor – mondta Kaminski szárazon, és anélkül hogy megállt volna, rálépett a hajó beszálló stégjére.

Moukhtar utánakiáltott: – Ha adhatok egy jó tanácsot, Kaminski úr, adja fel, hogy Hella Hornstein után kutasson.

38. fejezet

Ahmed Abd el-Kadr, aki három éve volt a kairói Egyiptomi Múzeum igazgatója, nem szerette, ha a reggeli postája átnézésekor zavarták. Szívesen emlegetett egy iszlám tanítást, miszerint a levelek a tudomány jobbkezeként szolgálnak. Éppen ezért titkára, Soliman, aki az igazgatóság előszobáját őrizte, állandóan zárva tartotta az ajtót, mialatt Abd el-Kadr a reggeli postájával foglalatoskodott, és senkinek nem volt esélye sem rá, hogy ebben őt megzavarja.

A főbejárattól jobb kéz felé, az alagsorban elhelyezkedő igazgatóság nagyon leromlott állapotban volt. A folyosókat borító kőlapok már messziről árulkodtak az idegenről, mert minden lépés hangos visszhangot váltott ki. A folyosó mentén végig faliszekrények álltak könyvekkel megpakolva, valamint kartotékfiókok fóliánsokkal, és a por, ami

vastagon belepte őket, arra engedett következtetni, hogy némelyiket már vagy fél évszázada nem használták. A múzeum krónikus helyhiánya száműzte az igazgatóságot az épületnek ebbe a részébe. Még nyáron is komor, sötét volt ez a helyiség, és dohos, poros levegő nehezítette az itt dolgozók légzését.

Csak Ahmed Abd el-Kadr-ról látszott, hogy jól érzi magát, ritkán zárta be sivár irodáját, és akkor is csak rövid időre. Igazgatói posztja nagy elismerést váltott ki, és csak egy kormánytisztviselőével volt összehasonlítható, már ami a társadalmi rangot illeti. Ez pedig azt jelentette, hogy Abd el-Kadr rendkívüli kapcsolatokkal rendelkezett, legalábbis egyiptológusi ismereteit messze felülmúlóakkal, amelyekre nem túl dicsőséges oxfordi tanulmányai során, fáradságos munkával tett szert.

Amikor Soliman, a titkár, reggeli rituáléja közepette kopogott főnöke ajtaján, nem várhatta meg, hogy Abd el-Kadr válaszoljon, ezzel csak a múzeumigazgató nemtetszését váltotta volna ki.

Éppen ellenkezőleg, Solimannak rendkívül fontos oka kellett legyen a zavarásra, különben ezt a szégyentelenséget sohasem követné el. Ahmed el-Kadr mégsem találta fontosnak, hogy asztalától felpillantson.

– Uram – szabadkozott a titkár –, uram, Abu Simbelből jött egy küldemény. – És minthogy az igazgató nem reagált, még megkérdezte: – Hova vigyék, uram? – majd egy kísérőlevelet helyezett az íróasztalra.

– Abu Simbel? – kérdezett vissza Abd el-Kadr.

Soliman hevesen bólogatott, és karjaival mutatva még hozzátette: – Legalább két méter hosszú.

Az igazgató felemelkedett az asztaltól és utasítást adott, hogy a küldeményt a hátsó folyosóra vigyék, onnan pedig a Régészeti Intézetbe. Aztán kisietett az

előszobába, megragadta a telefont, tárcsázott egy számot, de a készülék süket volt.

– A telefon elromlott – szabadkozott ismét Soliman, mire Abd el-Kadr letette a készüléket.

– Itt kész csoda, ha egyáltalán bármi is működik.

– A németek remekműve – jegyezte meg a titkár mosolyogva.

Az igazgató keserűen válaszolt: – Az igaz, de 1934-ből. El-Hadid professzornak be kell jönnie az intézetbe. Aztán még morgott valamit a hülye oroszokról, akiket a németek helyett behoztak az országba, és hogy ez aztán a siker. Szeme sarkából Abd el-Kadr egy női arcot látott az előszoba magas ablakában, aki előretartva kezét, befelé leskelődött. Az igazgató azonban most túl izgatott volt ahhoz, hogy különösebb jelentőséget tulajdonítson a látottaknak, így aztán azt sem vette észre, hogy amikor átment a parkon keresztül a Régészeti Intézetbe, tisztes távolságból követte egy nő.

Magas posztja ellenére, Ahmed Abd el-Kadr azon növekvő ellenzéki csoporthoz tartozott, akik Nasszer „arab szocializmusában" inkább csapást láttak, mint Egyiptom gazdasági és szociális problémáinak megoldását.

Az oroszokról, akik az ország szinte minden valamire való posztján ott ültek tanácsadóként, nem volt jó véleménnyel. Sokkal szívesebben látott volna Egyiptomban egy Nyugat felé irányuló nyitást, ha másért nem, legalább azért, hogy a telefon-berendezések működjenek. Legalábbis ő így hitte.

Az intézet előtt egy „Joint Venture Abu Simbel" feliratú teherautó parkolt.

Az épület állapota – mint ahogy a többié is – kívánnivalókat hagyott maga után. A külső falakról morzsolni lehetett volna a koszt. A bejárati ajtók kitört, színes üvegei már sok éve javításra vártak, és a

lépcsőház vaskorlátait vastag rozsdaréteg lepte. Négy múzeumi szolga barna uniformisban – ami inkább pizsamára hasonlított – cipelte át a nyers deszkákból összetákolt ládákat az első lépcsőházon.

Az igazgató óvatosságra intette őket. Felszólításával azonban csak gúnyos mosolyt váltott ki, mert az óvatosság minden régész kedvenc szavai közé tartozott, és ez vonatkozott minden környezetében és oltalma alatt álló egyéb tárgyra is. Ebben az esetben az óvatosság valóban túlzás volt.

Az épület első emeletén egy fehér olajfestékkel bemázolt folyosó vezetett egy tejüveges, kétszárnyú ajtóhoz, amelyen *„Laboratórium”* felirat állt. Ezt az ötven négyzetméteres helyiséget egy hosszú, fehér lapú asztal uralta középen, és egy nagy kerek reflektorlámpa volt fölötte, mint egy műtőben. A fehérre festett falak mentén legalább egy tucat munkapult volt, bunzenégőkkel, üvegekkel és titokzatos szerkentyűkkel.

Amikor el-Hadid professzor, egy kis kopasz halántékú őszes férfi belépett, el-Kadr már kinyitotta az Abu Simbel-i ládát egy feszítővassal. Az egyik múzeumi szolga óriásit ordított és kimenekült a helyiségből, amikor a láda tartalmát meglátta: egy kiszáradt, barna foszlányokba tekert múmiát félhosszú, szalmaszerű hajjal. A többiek elfordulva álltak egy sarokban, mintha attól félnének, hogy ez az egyedien konzervált lény bármely pillanatban feléledhet.

El-Hadid, a kairói Ain-Samsz-Egyetem patológiai anatómus professzora és a világ egyik legnagyobb múmiaszakértője izgatottabbnak látszott, mint a többiek. Mialatt a múmiatetemet figyelte, letörölte tarkójáról az izzadságot egy fehér kendővel. Ide-oda járatta a szemét vastag szemüvege mögött.

– És teljesen biztos benne? – kérdezte Abd el-Kadr, anélkül hogy levette volna a szemét a múmiáról.

– Teljesen biztos – állította a régész. – Ez Bent-Anat. Több utalás is van erre a névre.

A professzor úgy csóválta a fejét, mintha kétségbe vonná, hogy jól hallott.

– Bent-Anat – ismételte újra meg újra –, hihetetlen, Bent-Anat…

– Anat királynő lánya – erősítette meg a régész –, egy ázsiai szerelem és harc istennőé.

– Ázsiai? – nézett kérdőn el-Hadid az igazgatóra.

– Ó, igen – hangzott a válasz. – Ramszesz különös odaadással viseltetett Anat és Astarte ázsiai királynők iránt. Mindkettőjüknek saját templomot építtetett. Anatról később még azt is állította, hogy az egyiptomi Ptah isten egyik leánya. Miért ne adhatta volna lányának a két istennő közül az egyik nevét?

– Hogyhogy lányának? Azt hittem, hogy Bent-Anat a felesége volt.

– Mindkettő, tisztelt kolléga, mindkettő. Bent-Anat a lánya volt és egyben a felesége is.

A professzor úgy forgatta a szemeit, mintha azt akarná mondani: Allahra, micsoda egy pasas volt ez a Ramszesz! – De el-Hadid mégis hallgatott.

Hatan szedték ki Bent-Anat múmiáját a szállítás céljára készült faládából, Abd el-Kadr, a professzor és a négy múzeumi szolga, óvatosan lefektették a hosszú, fehér asztalra a laboratórium közepén.

– Ez valóságos csoda! – kiáltott fel a professzor. Megilletődötten állt a múmia előtt. Pályafutása eltelt húsz éve alatt már sok múmiát megvizsgált, a fáraómúmiák kutatása már világhírnevet is szerzett neki, mégis minden egyes újabb lelet megdobogtatta a szívét, így történt ez most is.

– Fényt! – adta ki az utasítást a professzor, és a segéd felkapcsolta a kerek, mennyezeti lámpát. Aztán

a világítást a múmia fejére irányította, karjait szétválasztotta a mellkasán, és úgy figyelte Bent-Anatot, mintha párbeszédet akarna folytatni vele. Eközben többször helyet változtatott, hogy oldalról is megvizsgálhassa a fejet, és időnként elővett egy fehér kendőt a zsebéből, amivel letörölte tarkójáról az izzadságot.

Végül el-Hadid feltolta orrnyergére vastag szemüvegét, és hátrakulcsolt kézzel, mint aki sétálni indul, megvizsgálta a múmia igen jó állapotban lévő fogazatát. Minden egyes fogat alaposan szemügyre vett. Amikor befejezte, szuszogva, az orrán keresztül vette a levegőt, ami az ilyen embereknél az izgalom tetőfokát jelenti.

– Mi az első benyomása? – kérdezte Abd el-Kadr óvatosan. Érezte, hogy ezt nem illik sürgetni, de egyszerűen kíváncsi volt.

A professzor két lépést tett hátra, és az felelte: – Hát nem olyan, mintha élne? Nézze csak meg!

A múzeumi szolgáknak nehezükre esett, hogy ezt felfogják. Értetlenül pislogtak egymásra. Magasságos Isten, mi lehet ezen a kiszáradt, cafatokban lévő, gusztustalan valamin az a rendkívüli, ami a professzort erre a megjegyzésre ösztökélte. Egyikük sem tudta egyáltalán felfogni, hogyan képes egy elismert, képzett ember kiszáradt tetemekkel foglalkozni.

– Fiatal volt még, amikor meghalt – kezdte a professzor a szemlélődés szinte elviselhetetlen szünete után, amit Abd el-Kadr nem mert megtörni.

– Nem volt még huszonöt éves. Nagyon ápolt külsejű lehetett… Még sminkmaradványokat is találni a szemöldökén. Ilyesmit még soha nem láttam. Valóban hihetetlen!

– A legelképesztőbb az…

– Igen? – szakította félbe kíváncsian a professzor az igazgatót.

– A legelképesztőbb az, hogy ezt a felfedezést is a véletlennek köszönhetjük. Nem régészek találták meg Bent-Anatot, hanem az építésen dolgozók. Ez olaj a tűzre azoknak, akik azt mondják, hogy a régészek csak véletlenszerű tudósok.

– Ezzel az erővel minden tudományt le lehet fitymálni, még a legegzaktabb tudományt, a matematikát is. Vagy azt hiszi, hogy Thalész von Milet a Thalész-kört és a periféria szög elméletét kiszámolta? Badarság! Unalmában két botot dugott a homokba, egy félkörívvel összekötötte őket, és megállapította, hogy ezen a köríven minden szög kilencven fokos. Vajon ennek felismerése kisebb értékű, mert véletlenül történt?

Abd el-Kadr vállat vont, és a múmia hosszú vékony ujjait figyelte. Bent-Anat a karjait keresztbe kulcsolva tartotta a mellén, és ez a tartás valami megközelíthetetlenséget kölcsönzött neki. Az igazgató elgondolkozva kezdte: – Egyetlenegy embernek sem jutott volna eszébe éppen Abu Simbelben kutatni a nagy Ramszesz hitvesének sírja után. A Deir el-Medina-királynők völgyében, ott igen. Na de itt?!

– Ramszesz fáraónak biztos megvolt az oka rá, hogy oda temesse lányát és hitvesét.

– Oka, az biztos volt, de micsoda?

– Nézze – szólt el-Hadid, és egy lépéssel közelebb ment az igazgatóhoz –, pont ennek a felkutatása lesz a tudósok feladata. Allah talán azt akarja, hogy a véletlen továbbra is segítségünkre legyen.

Kis tompa ollóval és csipesszel a kezében újra a múmiához fordult. Heves fejbiccentése következtében szemüvege lejjebb csúszott duzzadt orrán. Aztán a csipesszel megfogott egyetlen szál hajat, levágta, és óvatosan egy kis kerek üvegtálra helyezte. Ugyanezt

tette a múmia kötözőjének apró darabjával és az alkaron lévő kis szövetmaradvánnyal. A tálka tetejét ragasztószalaggal rögzítette, majd így szólt:

– Jövő héten megkapják az első vizsgálati eredményeket.

Egy múmiaszakértő számára az ilyen jellegű vizsgálatok rutinnak számítanak. A bőr, a haj és a szövetminta segítségével a patológus kort, eredetet, sőt még a mumifikált ember betegségét is meg tudja állapítani.

El-Hadid azt javasolta, hogy az első vizsgálati eredmények után röntgenezzék meg a múmiát, s csak azután döntsék el, végeznek-e további kutatásokat, illetve, hogy ha leszedik a kötözést, az valóban fontos felismerésekhez vezet-e majd.

A munka végeztével a férfiak óvatosan visszahelyezték a múmiát a fakoporsóba, és el-Kadr rácsukta a tetejét. Aztán mindannyian elhagyták a laboratóriumot, és a dohos lépcsőházon keresztül kimentek a szabadba.

Az épület parkjában Kairó hangos utcai forgalmának zaja csapta meg őket, és úgy érezték, mintha egy másik világból, más korból jönnének. A múzeumi szolgákat előreküldték, és el-Kadr meg a professzor egy darabig együtt ment a poros úton, mindegyikük saját gondolataiba merülve, s mindketten valami furcsa belső szorongással.

Tudom, hogy most mire gondol – kezdte el-Hadid –, nekem ugyanaz jár a fejemben. Megteszed tízszer, talán még hússzor is, mégis mindig jogtalannak érzed. Ugye, így van?

Ahmed el-Kadr megállt: – Pontosan erre gondoltam én is. Az ilyen helyzetekben minden alkalommal behatolónak, szinte bűnösnek érzem magam.

– De hát nem az a tudomány feladata, hogy az emberiség múltját kutassa? – El-Hadid professzor előhúzta a lezárt üvegedénykét zakója zsebéből, és a régész arca elé tartotta: – Higgye el nekem, hogy ez alatt az üveg alatt több tudomány van, mint egy filozófus fejében.

El-Kadr vállat vont. Fáradt volt már ahhoz, hogy a patológus gondolatait kövesse, de megnyugtatta, hogy neki is voltak aggályai, így mentek még egy darabon együtt tovább, amíg a park bejáratának magas kapujához nem értek. Ott elváltak útjaik.

39. fejezet

A Régészeti Intézetben ezen az éjszakán történt furcsa találkozás, amelyre másnap derült fény, fejcsóválást és gúnyos mosolyt váltott ki, mert azt az embert, aki a történetet mesélte, bár mindannyian nagyon szeretetreméltónak, de valamelyest bolondnak is tartották.

A férfit Youssefnek hívták, és olyan öreg volt, hogy még ő maga sem tudta, hány éves, viszont volt két igencsak fiatal felesége és hét gyereke, akikről gondoskodni kellett, így aztán a nyugdíjra még csak nem is gondolhatott. Youssef évtizedek óta éjszakai őrként teljesített szolgálatot, mindezt persze felelőssége teljes tudatában végezte, olyannyira, hogy évtizedek óta felszólítás nélkül küldte jelentéseit minden egyes éjszakáról, ezt sosem mulasztotta el.

Amikor Youssef átcsoszogott a sötétben az intézet végeláthatatlan folyosóján, fehér galabiába öltözve, ami elrejtette falábát, jobb kezében egy elemmel működő zseblámpával, baljában egy sétabottal, amit a britek partraszállásakor egy angoltól csaklizott el, úgy nézett ki, mint egy kísértet, és a zajok, amelyeket

ellenőrzési körútjain csapott, szintén ijesztőek voltak, pont úgy hangzottak, mintha egy menekülőt próbálna agyoncsapni.

Ehhez járult még Youssef müezzinhez hasonlító, átható hangja. Amikor egyedül volt, azt is előszeretettel alkalmazta. Beszélt a falaknak, az ajtóknak, a szekrényeknek, de leginkább magával beszélgetett, végeláthatatlan történeteket mesélve saját magának. Mindezekkel együtt nyilván nem tartozott azon személyiségek közé, akit az intézet alkalmazottai nagyon komolyan vennének, így aztán ez alkalommal is az öreg szenilitásának tudták be az esetet, amikor is beszámolt a laboratórium titkos női albérlőjéről.

Youssef ugyanis azt mesélte, hogy röviddel éjfél után, amikor a felső emelet raktárhelyiségeit ellenőrizte, furcsa zajra lett figyelmes, mint amikor egy üveg széthasad. Először – írta le részletesen – úgy tűnt, hogy minden nyugalmas és rendben van, de néhány perccel később lépéseket hallott.

Egy férfi léptei voltak, aki lámpával a kezében határozottan a laboratórium lépcsője felé osont, kinyitotta a szárnyas ajtót valamilyen szerszámmal, és eltűnt a helyiségben anélkül, hogy bezárta volna az ajtót. Így aztán amikor ő is közelebb ment a laboratóriumhoz, pontosan megfigyelhette, hogy mi zajlik odabent.

Egy férfi bő, lobogó öltönyben – ami eléggé akadályozta a mozgásban – odaosont a faládához, amelyben a múmia feküdt, felnyitotta a fedelét, és bevilágított a belsejébe. A hang, amit a látvány kiváltott belőle, úgy hangzott, mint egy terhes nő vajúdó kiáltása, egy olyan hang, amit ő már hétszer átélt életében, és már majdnem úgy átérzi, mintha a saját fájdalma lenne, ennélfogva az összehasonlítás teljesen megalapozott. Mindenesetre ebből Youssef

azt vette ki, hogy a különös behatoló nem férfi volt, hanem egy nő férfiruhába öltözve.

Olyan volt, mintha a nő beszélgetett volna a múmiával, de olyan nyelven, amit Youssef nem értett, mindenesetre nem angolul, és amikor már majdnem megérintette a múmiát a fakoporsóban – írta pontosan az öreg –, akkor angol botját a bal kezéből átvette a jobba azzal a szándékkal, hogy a nőt felemelt fegyverével fogja szóra bírni. Hogy mégsem fajult el úgy a dolog, az annak köszönhető, hogy észrevette a nő óvatos mozdulatait, ahogy a múmiát többször megérintette. Közben úgy reszketett, mint egy öregasszony, pedig az imént még egy fiatal nő hajlékony mozdulatait lehetett felfedezni.

Ezen megfigyelései és bizonyossága, hogy az idegen nő semmilyen kárt nem okozott, tartotta csak vissza attól, hogy erőszakot alkalmazzon, ráadásul röviddel ezután a nő kezdte visszazárni a ládát. Eközben valószínű, hogy meg is sérült, ugyanis kis éles sikolyt hallatott, mint amikor egy szövőnő az orsónál megszúrja az ujját, és elővett egy zsebkendőt, mint a gesirai finom emberek a Nílus szigetén, hogy körbetekerje vele a kezét. Ő, Youssef azonban elrejtőzött a folyosó szemközti oldalának egyik bejáratánál, hogy láthassa, merre távozik az ismeretlen. A betörők ugyanis mindig ugyanazt a ki- és bejáratot használják. A nő ténylegesen a park felőli oldalajtón át hagyta el az intézetet, ami rendszerint belülről be volt reteszelve, és amikor ő, Youssef megvizsgálta az ajtót, rögtön feltűnt neki, hogy a matt üveg be volt törve, és a személy úgy jutott be, hogy kívülről benyúlva húzta el a belső riglit.

A szegény Youssefnek senki nem akarta elhinni a történetei, bármilyen színesen cikornyázva is vezette be azt a jelentési könyvbe. Amikor Abd el-Kadr és el-Hadid meghallották az esetet, rögtön szemrevételezték

a helyszínt, és miután a múmián a legcsekélyebb változást sem tapasztalták, hazugságnak titulálták az éjszakai őr meséjét, aki a betörőt már az ajtónál menekülésre késztette. Sem el-Kadr, sem pedig el-Hadid nem látta a három vércseppet a laboratórium kövén.

Youssefet bosszantotta, hogy elbizakodottsággal vádolják, és el is határozta, hogy ezentúl nem ír több beszámolót a jelentési könyvbe, mert – ahogy mondta – az csak falra hányt borsó a disznóknak, ha képesek az éjszaka során átélt élményeit kitalációnak venni.

De már a következő éjjel újabb eset verte fel az intézet nyugalmát. Amikor már fátylat akartak borítani az előzményekre, valami egészen más történt. Körülbelül az előző napnak ugyanabban az órájában Youssef halk kalapácsütésekre lett figyelmes afelől az oldalsó bejárat felől, ahol az ismeretlen korábban behatolt. Sietett, amennyire csak bírt, közben igyekezett minél kevesebb zajt csapni, odaosont az ajtóhoz, és még éppen látta – mielőtt lámpáját kikapcsolta, nehogy felfedezzék –, hogyan távolították el a kitört üveglapot helyettesítő fadeszkát. Youssef áttette a botot bal kezéből a jobba, és néhány lépést hátrált. Még hallotta, hogyan nyitják ki az ajtót, majd csukják be újra. Ekkor felkapcsolta a lámpát, és átható, éles hangján nagyot kiáltott: – Állj! Egy lépést se tovább!

Teljesen világos volt számára, hogy a betörő nem lehet más, mint az előző napi nő, és másodpercek töredékei alatt átfutott az agyán, hogy az első betörés csak egy igazi nagy betörés előkészítése volt. Éppen ezért rendkívüli óvatosságra volt szükség. Miközben elképedve állapította meg a tényt, hogy a nő előtte a lámpa fényénél – egyébként ugyanazt a férfiöltönyt viselte, mint előző nap – fegyvertelen volt, és reszketett az izgalomtól. Semmi jelét sem mutatta,

hogy el akarna menekülni, amit pedig könnyűszerrel megtehetett volna, hanem lekezelő mozdulattal egy lépést tett Youssef felé.

– Állj, egy lépést se tovább! – ismételte meg Youssef.

A nő engedelmeskedve megállt.

– Mit keres itt? Már tegnap is láttam magát!

Úgy tűnt, hogy az ismeretlen nő egyáltalán nincs meglepve. – Csak a múmia miatt vagyok itt – felelte. Úgy hangzott, mint egy bocsánatkérés.

– És? – kérdezett vissza Youssef.

A nő zavartan rázta a fejét. Úgy tett, mint aki el akar tűnni.

– Itt marad! – kiáltott rá Youssef éles hangon, és ez meg is tette hatását. Az őr ettől felbátorodva megismételte a kérdést: – Mit keres itt? Tudni akarom!

Ekkor a nő belenyúlt dzsekije zsebébe. Youssef meredten bámulta, képtelen volt bármilyen reakcióra. Azt hitte, hogy a következő pillanatban eldördül egy lövés, és ez a végét jelenti, így aztán jó időbe telt, míg felfogta: a nő egy bankjegyet húzott elő a zsebéből, és persze Youssef túlságosan izgatott volt ahhoz, hogy lássa, mennyi pénzről van szó, az orra elé tartotta a dollárt, és csak ennyit szólt: – Még egyszer szeretném látni a múmiát.

Youssef felváltva bámult hol az ismeretlen arcára, hol pedig a kezében tartott bankjegyre. Márpedig a nő arckifejezése elárulta, hogy ezt az egészet a legkomolyabban gondolja. Amennyire felismerte, húszdolláros bankjegyről volt szó. Húsz dollár, Allah segíts! – gondolta – egy egész havi bére. Tulajdonképpen Youssef szívesen megkérdezte volna, hogy mi a szándéka a nőnek, de években is megszámlálhatatlan kora és az ezzel járó tapasztalata azt a meggyőződést erősítette meg benne, hogy nem

túl jövedelmező az emberi nagyvonalúság okai után kérdezősködni. A nagyvonalúság az emberek többségénél csak pillanatokig tart, és ez most épp egy ilyen pillanat volt. Youssef elvette a pénzt, és csak ennyit mondott: – Jöjjön, kisasszony!

40. fejezet

Jacques Balouet kis híján agyonütötte a porcelánkancsóval Abdel Aziz Suheimy festő házában Szmolicsev főparancsnokot. Jacques és Raja Kurjanova ugyanis azt hitték, hogy a KGB embere Asszuánból követte őket, és hogy ez mit jelentett, az ebben a pillanatban mindkettőjük számára világos volt.

De még mielőtt Balouet a földön fekvő főparancsnokot agyonütötte volna, sikerült neki kiszabadítania magát, bár el nem menekült, még csak meg sem kísérelte, hogy megszabaduljon tőlük, hanem erőtlen hangon kérte, ami tőle teljesen idegen volt, hogy csak egyetlen pillanatig hallgassák meg.

Aztán minden köntörfalazás nélkül elmesélte, hogy ő maga is kegyvesztett lett Moszkvában a szökésük miatt, és hogy megússza a visszatoloncolást, ugyanazt az utat választotta, mint ők, vagyis a bujkálást. Raja Kurjanova, aki természeténél fogva bizalmatlanabb volt, mint Balouet, nem akart hinni Szmolicsevnek.

Túl rossz tapasztalatai voltak a KGB embereivel kapcsolatban, és követelte, hogy a parancsnok adja valami bizonyítékát állításainak. Szmolicsevnek azonban nem voltak bizonyítékai. Mégis megkérte egykori ügynökeit, hogy ne árulják be őt.

A KGB bármely közönséges emberének mindent kell tudni bizonyítani. Ha egy ilyen komoly

következményekkel járó kijelentést nem tud bizonyítékokkal alátámasztani – vélekedett Balouet –, akkor nagy a valószínűsége annak, hogy az igazat mondta.

Tény, hogy Szmolicsev nagyon megváltozott. Raja nem emlékezett arra, hogy valaha bárkin is ilyen rövid időn belül ekkora változást tapasztalt volna. Nehezen volt elképzelhető, hogy ezt a főparancsnok csak megjátszottá. Sötét, komor arca, szúrós tekintete félszeggé, ijedtté vált. A korábbiakkal ellentétben Szmolicsev lesütötte a szemét, mintha önmaga elől rejtőzködne. Korábbi heves, sarkos mozdulatai erőtlenebbek és óvatosabbak lettek, járása pedig lassúbbodott és csoszogóvá vált, egy aggastyánéhoz hasonló. Bár legutoljára csak néhány hónappal ezelőtt látták egymást, mégis úgy tűnt, mintha a főparancsnok éveket öregedett volna. Most a rettegett, erőszakos főparancsnok szánalmat váltott ki.

Mégsem érezték a legcsekélyebb sajnálatot sem ez iránt az ember iránt, sem Jacques Balouet, sem Raja Kurjanova, sőt a legelején Jacques foglalkozott azzal a gondolattal, hogy fondorlatos módon bosszút álljon Szmolicseven, és feladja őt üldözőinek. De aztán a főparancsnok utalt rá, milyen jó kapcsolatokkal rendelkezik az egyiptomi hatóságoknál, és kilátásba helyezte, hogy beszerezteti velük a szükséges személyi iratokat. Azonkívül körülbelül százezer dollár van letétbe helyezve, amihez bármikor hozzányúlhat, s amiről nem tud senki más.

Minden bizalmatlansággal együtt Jacques és Raja számára ez az ember még hasznos lehetett. Jacques-ot mindenekelőtt a banki letét érdekelte, mert elegendő dollárral Kairóban mindent el lehetett érni.

Szmolicsev nem akarta megmondani, hogy Kairó melyik bankjában volt elhelyezve a pénz, és hogy milyen körülmények között lehetett hozzájutni, de

amikor Balouet kétségbe vonta, hogy egyáltalán létezne bármi is, ami fölött a főparancsnok rendelkezne, akkor előhúzott egy dollárköteget zakója belső zsebéből, és eléjük tette az asztalra azzal a megjegyzéssel, hogy ha netán többre lenne szükségük, csak szóljanak neki. Akinek valaha is volt már dolga a KGB-vel, az tudta, hogy az orosz titkosszolgálat foglalkozott dollárhamisítással, egyébként nem sok sikerrel, amiért néhány ügynököt menesztettek is. Így Raja azzal a megjegyzéssel tolta vissza a pénzt az asztalon, hogy ez nyilván csak trükk, Szmolicsev hamis dollárral akarja csőbe húzni őket.

De a főparancsnok hangsúlyozta, hogy ő maga is ugyanezt a pénzt használja, és biztosítja őket afelől, hogy nem csapja be őket, ő igazán nem.

Természetesen Szmolicsev nem kizárólag önzetlenségből cselekedett így. Váratlan találkozásuk napján vallomást tett Jacques-nak és Rajának, miszerint célja Párizs, és talán kéz kezet mos alapon ott tovább tudnák segíteni őt, ha kairói kapcsolatai révén ellátja őket hamis papírokkal és a szükséges pénzzel.

Mindenesetre Jacques egyre több reményt táplált a főparancsnok iránt. Ezzel szemben Raja szkeptikus maradt, és úgy vélte, hogy egy olyan disznó, mint Szmolicsev, nem fog egyik napról a másikra galambbá szelídülni, és próbára kéne tenni a parancsnokot. De hogyan?

Jacques és Raja úgy gondolták, jobb a fokozott óvatosság az orosszal szemben. Kifelé úgy mutatták, mintha bíznának benne, de valójában minden egyes szót alaposan megfontoltak, amit csak váltottak vele, és megpróbálták saját maguk beszerezni a kiutazáshoz szükséges papírokat.

Egyszerűbben történt, mint ahogy elképzelték, mert a névtelen panzióba érkezésük után két nappal

Abdel Aziz Suheimy kopogtatott reggel az ajtón, és tudatta velük, hogy látogatójuk érkezett. Hassan kívánt velük beszélni, az a taxisofőr, aki idehozta őket, Suheimy megkérdezte, hogy felküldheti-e.

Hassan azzal a hírrel lepte meg őket, hogy talált egy férfit – mit férfit, egy művészt! –, aki képes úgy hamisítani a világ bármely útlevelét, hogy nem lehet megkülönböztetni a hamisítványt az eredetitől. Két útlevél két hetet vesz igénybe, és ezer amerikai dollárba kerül, amiből ő, Ali, jelentős provízióra tart igényt, mondjuk húsz százalékra, aminek egyharmadát azonnal kéri, kétharmada pedig a kívánt papírok elkészültekor lesz esedékes. Balouet azzal utasította vissza az ajánlatot, hogy túl magas összeget követelnek. Egyébként is feltételül szabta, hogy próbának vessék alá a művész munkáját.

Hassan egyáltalán nem bánta a francia hozzáállását, sőt ellenkezőleg, az olyan férfiak akik a követelt árat morgás és mindennemű „ha” meg „de” nélkül elfogadták, azokat az egyiptomiak gyávának, sőt, udvariatlannak tartják.

Így aztán Hassan másnap egy próbamintával tért vissza, és a következő ajánlatot tette: 800 dollár a „művésznek” és 150 neki. Végül is 750 dollárban egyeztek meg a hamisítás fejében, és 100 dollár jár Hassannak a közvetítésért.

A francia útlevélminta, amit a grenoble-i születésű François Brasse nevére állítottak ki – született 1921. október 7-én, lakik Grenoble-ban, a Rue de Nations 147-ben –, olyan hihetetlenül igazinak nézett ki, hogy Balouet komolyan kételkedni kezdett, nem az eredetiről van-e szó.

Végül is Hassan egy közeli drogériába vitte Jacques-ot és Raját. Illatos vizekkel töltött üvegecskék díszítették a kirakatot. A szűk eladótér üveges vitrinekkel és polcokkal volt tele. Bent öt vevő sem

fért volna el egyszerre. Amikor Hassan belépett az idegenekkel, a fiatal kereskedő felhajtotta a sötétbarna fából készült pultasztalt, és betessékelte Jacques-ot és Raját egy hátsó szobába. A sötétben egy túldíszített pamlag állt. A művész felkapcsolta a fényt, és egyszeriben a helyiség fotóműhellyé változott. Egy hatalmas, fából készült állványon kihúzható kamera állt. Két fényszóró óriási, kerek izzólámpákkal és sztaniolpapírral bevont, fekete kartonernyővel szolgáltatta a világítást.

Mialatt a drogériás ügyesen a jobb oldali fény felé terelte őket, hogy a szükséges útlevélképeket elkészítse – ez az a művelet, ami minden esetben hangos kattanással és egy alumíniumernyő villanásával jár –, csak akkor ébredt Balouet annak tudatára, hogy eddig Szmolicsev sem személyi adatokat, sem pedig útlevélfényképet nem kért tőlük.

Ennek felismerése újabb bizalmatlanságot váltott ki belőlük, és elhatározták, hogy megfigyelik Szmolicsevet. A névtelenségbe burkolózott Suheimy-házban nem volt semmilyen kapcsolatuk.

Amennyit Balouet egy hét ott-tartózkodásuk ideje alatt tapasztalhatott, a festői panzióban körülbelül tíz vendéget lehetett összeszámolni, közöttük két házaspárt. Általában mindenki kitért a másik útjából. A legtöbben még köszönni sem köszöntek egymásnak, ha a sötét folyosón találkoztak.

Szmolicsevet egyáltalán nem lehetett látni, olyannyira nem, hogy Balouet Abdel Aziz Suheimynél érdeklődött a velük szembeni szobában lakó, orosznak kinéző úr távol maradása felől. Mint kiderült, a festő igencsak pontos információkkal rendelkezett vendégei szokásait illetően, és Jacques határozott kérdésére azt válaszolta, hogy a harmadik emeleti úrnak az a sajátos szokása van, hogy nappal soha nem hagyja el a szobáját, csak esténként lesz

éber. Rendszeresen kilenc óra felé hagyja el a házat, és csak ritkán tér vissza éjfél előtt. De ő, Abdel Aziz mindaddig ezzel nem törődik, amíg pontosan fizeti a bért. Vagy talán vitás esetük van vele?

– Ó, nem – iparkodott a válasszal Balouet –, csupán azért érdeklődik a férfi iránt, mert nagyon titokzatosan viselkedik, és úgy néz ki, mint egy orosz.

Abdel Aziz Suheimy teátrális pózzal játszotta a tájékozatlant, amit minden egyiptomi előszeretettel alkalmaz, ilyenkor szemeiket az ég felé meresztik, és tenyerüket kifelé fordítják, mint Mohamed, a próféta, Allah, a mindenható színe előtt. Őt nem érdeklik háza lakói, végül is mindannyian isten teremtményei, még az oroszok is, akik pedig ezt élénken vitatják. Oroszokat már többször szállásolt el a házában, és soha nem került sor semmiféle nézeteltérésre.

Mindenesetre Balouet ily módon megtudta, hogy mikor szokta Szmolicsev elhagyni a házat. Semmi kétsége nem volt afelől, hogy Suheimy messze többet tudott a főparancsnokról, mint amennyit elárult. Afelől sem voltak kétségei, hogy ő maga és Raja szintén megfigyelés alatt állnak. Nem ártott tehát az óvatosság.

Az aznap estét ráérő turistákként a kairói nevezetességeknek szentelték – így többek között a tartózkodási helyükhöz közel eső Hasszán-mecsetnek, ahol a próféta relikviáit és Mohamed unokájának koponyáját őrzik, valamint a Kék mecsetnek a Sharia Bab el-Wesiren, és szokásukkal ellentétben ezúttal nem tértek vissza a panzióba a sötétedés beállta előtt, inkább látótávolságban maradtak a szőnyegkereskedéstől, amelynek bejárata Suheimy házához vezetett.

Az ég bevilágította a szűk sikátorokat, amikor már a szürke textíliák nem voltak kihúzva, hogy a könyörtelen napsütés ellen védjenek, de a világos,

türkizes fény ellenére sötétség nehezedett az utcákra. A lampionok és lámpások mesés színházi kulisszává varázsolták a piszkos várost, ahol statiszták nyivákoltak, akik látszólag minden cél nélkül rohangáltak ide-oda. A levegőben átható konyhaszag terjengett, ami az édes sütemények illatával, és a bőr meg a festett gyapjú szagával keveredett.

Röviddel kilenc után Szmolicsev kilépett a szőnyegkereskedés bejáratán. A főparancsnokot alig lehetett megismerni. Amennyire a távolból látni lehetett, bozontos szemöldöke meg volt fésülve, ami fiatalos külsőt kölcsönzött neki. Azonkívül világos vászonöltönyt viselt, mint egy nyugati turista, és szalmakalapot, amivel igen előkelő benyomást keltett.

Látszott, hogy Szmolicsev biztos a dolgában. Anélkül hogy körbenézett volna, átszelte a piac keskeny utcáját, és befordult jobb kéz felé a Sharia el-Kabirra, ahol a vásári kikiáltók és hendlerek a legelőkelőbb üzleteknek adják át helyüket. Ezeknek a házaknak az üzletei textíliát, cipőt és bőrárut kínáltak.

Az üzletek nyitvatartási ideje már lejárt. Az esti órákban az egyiptomiak egyetlen ruhadarabot sem vásároltak. Ugyanakkor egyetlen igazi kairói kereskedőnek sem vált volna becsületére, hogy emiatt becsukja az üzletét. Ott ácsorogtak a szomszéd árusokkal, vevőkkel, személyzettel a boltok előtt, és a henyélésnek hódoltak, de elsősorban a társadalmi megjelenésnek, amit itt főként a férfiak műveltek.

Mialatt Szmolicsev hátrakulcsolt kézzel, kimért léptekkel rótta az utcát, Jacques és Raja kellő távolságból követte a főparancsnokot, úgy, hogy ne veszítsék szem elől, de hogy ne is vegye észre őket.

Szmolicsev időnként megállt, megnézett egy boltot, de Balouet úgy látta, hogy őt egyáltalán nem a kirakat tartalma érdekli, hanem inkább a tükörkép, amit a kirakat visszaver.

Szmolicsev továbblépkedett, kétszer-háromszor átment az utca másik oldalára, elhagyta a széles Sharia el-Kabirt, ahol egy magas kapun át jobbra befordult egy keskeny sikátorba.

Annak a veszélye, hogy Raját és Jacques-ot felfedezik, itt már sokkal nagyobb volt, mint az üzletek széles utcáján. Másrészt viszont, ha túl nagy távolságot tartanak, könnyen elveszíthetik az emberüket szem elől.

A főparancsnok talán száz métert tehetett meg a szűk sikátorban, amikor is úgy eltűnt, mintha a föld nyelte volna el. Jacques és Raja odamentek, arra a helyre, ahol legutoljára látták Szmolicsevet. Bal oldalon keskeny homlokzatú lakóházak emelkedtek, legtöbbjükre még két, vagy három emeletet építettek utólag. Kairóban ez igen gyakori volt, és nemritkán a házfalak beomlásához vezetett. A jobb oldalon szintén lakóházak húzódtak, egészen odáig, ahol a földszint kávézóvá lett alakítva.

Hangos zene szűrődött kifelé. Három férfi szórakoztatta a közönséget korabeli fúvós és ütős hangszerekkel, az európai fül számára meglehetősen nyomorúságos zenét szolgáltatva. Két kőlépcső vezetett az utcáról lefelé, a dekoratív kis asztalokkal és fényesre pucolt rézkancsókkal csinosított kis helyiségbe. Bekukucskálva művészien faragott facirádákat, kacsokat, indákat és ornamentikát lehetett felfedezni. A tulajdonképpeni lokálba csak a jobb oldalon, egy gyöngyökből fűzött bejáraton át lehetett bejutni.

Jacques jobbnak látta, ha nem mennek tovább, mert ha Szmolicsev felfedezi őket, s megtudja, hogy kémkednek utána, akkor a jövőben eszerint fog cselekedni, így visszamentek az utcába, hogy egy sötét kapualj védelmében, ahonnan a lokált figyelhették, megbeszéljék, hogy mitévők legyenek.

Az nem lehetett véletlen, hogy a főparancsnok kifejezetten ebbe a kis eldugott lokálba igyekezett, ahova különben csak a helybeliek látogattak. Még egy bukott KGB-főparancsnok is rendelkezhet kiterjedt kapcsolatokkal – vélte Raja Kurjanova –, mégpedig főleg egyiptomi kapcsolatokkal.

Fél óra múltával Balouet azon volt, hogy lecseréli kényelmetlen kapualji megfigyelő helyüket a Sharia el-Kabir számtalan étterme egyik kényelmes helyére, de Raja visszatartotta őt. A rajta minden helyzetben elhatalmasodó bizalmatlanság érzése arra ösztökélte, hogy kivárja, amíg Szmolicsev ismét elhagyja a kávézót, és ettől akkor sem hagyta magát eltéríteni, amikor Jacques felvetette, hogy ez órákig is eltarthat. Nem – érvelt Raja –, a KGB embere nem tölt el órákat egy nyilvános lokálban, egy orosz főparancsnok meg pláne nem.

Egy jó óra telhetett el, és Balouet már kezdett bosszús lenni Raja makacssága miatt, amikor Szmolicsev feltűnt a kávézó bejáratában. Előkelő kalapját jobb kezében tartotta, és nagyon jókedvűnek látszott.

– Raja! – hüledezett Balouet, és a bejárat irányába mutatott. Balouet szótlan volt, és Raja is – akit Jacques könyökével visszatolt a kapualjba – mindketten némán meredtek a nőre, aki a főparancsnok mögött kilépett a kávézóból. Ugyanis a nő Hella Hornstein volt.

Döbbenten, szinte bénultan bámulták, milyen jelentőségteljes kézcsókkal búcsúzik el a főparancsnok dr. Hornsteintől – amit Balouet, a francia természetesnek vélt, míg Raja, az orosz nő olyan természetellenesnek és komikusnak találta Szmolicsev viselkedését, hogy legszívesebben hangosan felnevetett volna.

Míg a főparancsnok ugyanazon az úton indult el, amerről jött, Hella Hornstein az ellenkező irányba távozott, és bár Jacques és Raja távolról sem talált magyarázatot a szokatlan találkozásra, elég volt egy pillantás egymásra, és ezután nem Szmolicsevet követték kellő távolságból, hanem dr. Hornsteint.

Mindketten csodálkoztak azon a magabiztosságon, ahogyan az Abu Simbel-i doktornő a kairói óvárosban közlekedett. Eleve jó adag bátorságra volt szüksége egy európai nőnek ahhoz, hogy ilyen késői órában egyedül kószáljon Kairóban. A Sharia el-Asharon, ezen a nagy forgalmú utcán, amely egyenesen vezet az azonos nevű mecsethez, odament a taxiállomásra, és beszállt az egyik ősrégi járgányba. Jacques és Raja egy másik taxival követték.

A taxizás kétségkívül élményszámba menő kaland Kairóban, de egy taxi követése egy másik taxival, felér egy öngyilkos vállalkozással, és akrobatamutatványhoz szükséges ügyességet követel. Az, hogy Jacques meglobogtatott egy bankjegyet a sofőr orra előtt, elfeledtette vele az összes közlekedési szabályt, sőt, még a többi kairói közlekedésben résztvevőt is, kivéve azt az egy autót, amelyiket követnie kellett. Az végigment a Midan el-Ataba útján, a pompázatos fő-posta előtt a híres operához a Sharia Imad el-Dinon, ami egyenesen beletorkollik Kairó fényűző utcájába, a Sharia Ramsisba, ahonnan nincs messze a főpályaudvar.

Az egyik mellékutcánál Hella Hornstein kiszállt. Mialatt Raja ott maradt és a várakozó taxit figyelte, Balouet követte az orvosnőt, aki a melléképület hátsó részébe ment a hosszú, koszos falak mentén, ahol a csomagmegőrzők sorakoztak. Az egyik ilyen rekeszből dr. Hornstein kiszedett egy utazótáskát meg egy fekete kézitáskát, s visszatért velük a várakozó taxihoz.

Az újra elindult, ezúttal nyugati irányba, míg el nem ért a Július 26. híd közelébe, bekanyarodott az Omar Khajjam Hotel bejáratához, egy olyan kastélyhoz, ami száz éve épült, és azóta már sok furcsaságot megélt. Elrejtve egy hatalmas, pálmákkal és kutakkal díszített parkban, az Ezeregyéjszakát idézte. Jacques és Raja tisztes távolságból figyelte, hogyan cipeli ki a sofőr a csomagokat az autóból a szálloda recepciójára. A doktornő nagyon magabiztos benyomást keltett, kifizette a sofőrt, és eltűnt a szállodában, így Jacques és Raja már tudták, hol tartózkodik dr. Hornstein, de a Szmolicsevvel való találkozása okát még mindig nem ismerték. Kettőjük nem várt találkozása egy sor kérdést vetett fel. Elsőként Raja mondta ki gyanúját, hogy esetleg dr. Hornstein is dolgozhatott a főparancsnoknak.

Végül is a KGB módszeréhez felettébb illett, hogy több ügynököt vetettek be ugyanarra az objektumra, anélkül hogy tudtak volna egymásról. Balouet joggal félhetett, hogy ő mint informátor és kém, egész Abu Simbel-i ott-tartózkodása alatt dr. Hornstein megfigyelése és ellenőrzése alatt állt. Szmolicsev főparancsnok Abu Simbel-i felbukkanása is lehet erre magyarázat, amit egyébként senki nem vett volna észre, ha Raja nem ismeri fel a fotón.

De hogy jön a képbe ez az éjszakai találkozás egy kairói kávézóban? Hazudott Szmolicsev Rajának és Balouet-nak? Állítólagos elbocsátása a KGB-ből csak csapda lenne, s csupán őket akarja tőrbe csalni vele?

– Félek – mondta Raja, amikor Balouet szólt a sofőrnek, hogy vigye vissza őket a Suheimy-panzióba.

41. fejezet

Pontban hétkor a kalauz kopogtatott Kaminski hálókocsijának ajtaján.

– Uram, hét óra van, azt kívánta, hogy ébresszem fel!

– Köszönöm! – kiáltott vissza álmosan a fülkéből Kaminski.

19 órakor szállt fel Asszuánban a kairói éjszakai vonatra, és abban a reményben, hogy majd aludni fog, első osztályú fülkét váltott. A magyar vagon hálófülkéje felettébb kényelmes volt. Éjjel az ülést teljes hosszában le lehetett hajtani, így ágyként szolgált. Az egyik táblákkal borított fal mögött kis ruhásszekrényke volt elrejtve tolóajtóval, balra, az ablak melletti sarokban, amely rolóval volt lefedve, egy tükrös vitrinke állt, s egy gombnyomásra mosdóvá változott.

A vonat kattogása, zakatolása és rázása nem hozott álmot a szemére az ehhez nem szokott európainak, és amikor a kerekek és sínek monoton zajától Kaminski nagy nehezen elaludt, éjfél felé a fékek csikorgása felébresztette. Kipillantva az ablakon, látta, hogy Luxorba érkeztek, és hogy a mozdonyt le kell cserélni.

– Hol vagyunk? – kiáltott ki Kaminski a fülke zárt ajtaján. A kalauz válaszolt: – Assiut és Minia között, uram. Hozhatok reggelire teát, vagy kávét?

– Az étkezőkocsiban reggelizem – szólt vissza Kaminski. – Teljes képtelenségnek találta, hogy a szűk fülkében egy tele csészét a szájához tudjon emelni anélkül, hogy kilöttyintené a tartalmát.

Már a reggeli toalett elvégzése is artistamutatványokat követelt, és egy jógi igénytelenségét, mert a régimódi, fényesre polírozott vízcsapból igencsak gyengén csordogált a víz.

Kaminski mindkét kezét odatartotta a felüdítő víz alá, de mindahányszor a tenyere megtelt annyi vízzel, hogy lemoshassa vele az arcát, a hepehupás sínpályán zökkentek egyet, és az a kevés víz is kiloccsant a tenyeréből. Borotválkozásra gondolni sem lehetett, így aztán Kaminski meglehetősen morcosan érkezett a reggelihez az étkezőkocsiba.

Füst gomolygott a vagonban, azon elszánt kísérlet következtében, hogy a fehér kenyeret vékony brikettekké alakítsák. Kaminski helyet foglalt az egyik fehér abrosszal terített asztalnál, teát rendelt, az adott helyzetet mérlegelve pirítatlan, fehér kenyeret és sárga lekvárt – másmilyen ugyanis nem volt. Érezte, hogy egy sötét göndör hajú, testesebb fiatalember figyeli. Mivel azonban az utóbbi időben mindenütt úgy érezte, figyelik, úgy döntött, nem törődik vele, inkább azzal volt elfoglalva, hogy az ízetlen fehér kenyeret a löttyedt vajjal és lekvárral megkenje.

– Bocsásson meg! – állt elé hirtelen a fiatalember, akiről az imént megállapította, hogy egy ideje figyeli őt. – Bocsásson meg – ismételte meg németül –, leülhetek az asztalához?

– Nem tudom megakadályozni benne – morogta Kaminski kelletlenül.

– A nevem Mike Mahkorn, újságíró vagyok. Németországból jövök.

Mivel Kaminski nem reagált, még hozzátette: – Ön pedig Arthur Kaminski, az a férfi, aki felfedezte a királynő múmiáját.

– Nem vagyok Kaminski, és halvány fogalmam sincs, miről beszél, mister…

– Mahkorn, Mike Mahkorn.

– Nem érdekel, hogy hívják. Csak szeretnék nyugodtan megreggelizni, ha megengedi.

Az ismeretlen kitartó maradt. Mialatt egy újságkivágást szedett elő zakója zsebéből, szinte

szemrehányóan mondta: – Figyeljen ide, Kaminski, 3000 kilométert repültem, egy éjszakán át zötykölődtem ezen az istenverte vonaton anélkül, hogy lehunytam volna a szemem, és mindezt csak azért, hogy magával beszélhessek.

Mahkorn egy német újságkivágást tett Kaminski teáscsészéje mellé. Egy háromhasábos cikk volt az ő fotójával, *Az Abu Simbel-i kincs* felirattal, alatta pedig a következő sor: *Arthur Kaminski: felfedező, vagy csaló?*

Kaminski átfutotta a cikket. Ezalatt a riporter le nem vette róla a szemét. Végül Kaminski felpillantott, és valamivel barátságosabb hangon megkérdezte: – És mit akar tudni? Ebben végül is minden benne van. Szándékos egykedvűséggel tolta vissza a cikket az asztalon, de valójában a cím annyira felzaklatta, hogy legszívesebben felugrott és elszaladt volna. De hát az mit segítene?

Mahkorn alig észrevehetően elmosolyodott, biztos volt a dolgában, és tudta, hogy Kaminski nem tud elfutni előle. – Egyszerűen mindent tudni akarok, Kaminski úr, nem többet és nem kevesebbet. Például, hogy milyen szerepet játszott ebben az egész ügyben az a Hornstein doktornő.

– Azt a hölgyet hagyja ki a játékból! – Kaminski dühös lett.

Ám a fiatalember nem hagyta magát. – Ez azt jelenti, hogy – mondjuk úgy – vonzódott ehhez a nőhöz, ezért ment bele, hogy az ő kívánságára eltitkolják a múmia felfedezését, így van? Miért csinálták?

Kaminski kedvetlenül nyámmogott a fehér kenyéren, aztán többször szájához emelte a teáscsészét, és mialatt az ablakon kitekintve bámulta a Nílus vidékét, mely sárgászölden terült el előtte, mint egy filmvásznon, szórakozottan megjegyezte: –

Tudomásom szerint a múmiát Kairóba vitték. Már semmi közöm hozzá, úgyhogy hagyjon békén.

Kaminskinak még sosem volt dolga újságíróval, nem tudta, hogyan kell velük bánni, így teljesen ki volt neki szolgáltatva. A riporter egy fekete és aranyszínű fémdobozból vékony szivart húzott elő, meggyújtotta, és a füstöt függőlegesen a levegőbe fújta.

– Remélem, nem zavarja – mondta, és anélkül, hogy megvárta volna a választ, folytatta: – Nézzen ide, Kaminski úr, természetesen most megjátszhatja a tudatlant, vagy a távollevőt, de ne higgye, hogy az majd segít magán. Főleg pedig ne higgye azt, hogy ezzel kint lesz a vízből. Ha nem ad nekem semmilyen információt, a fantáziámra leszek kénytelen hagyatkozni, márpedig a fantáziálás talán még többet árt magának, mint az igazság, így vagy úgy, de én mindenképp megírom a cikket, hogy legalább a költségeket behozzam. Ezzel tisztában kell lennie, Kaminski úr.

Az újságíró esetlen, de egyben szégyentelen fenyegetése nem maradt hatástalan. Kaminski gondolkozott, természetesen nem tudta, hogy milyen információk vannak Mahkorn birtokában, de félő volt, hogy ez az ember egy csomó bajt okozhat. Mindenekelőtt az érdekelte volna Kaminskit, hogy van-e tudomása arról, hol tartózkodhat Hella.

Hella nem ment ki a fejéből, sőt, inkább egyre többet foglalkoztatta, minél távolabb került attól a szörnyű éjszakától az asszuáni hotelban. Az idő haladtával egyre jobban afelé hajlott, hogy annak az éjszakának az eseményeit ártalmatlannak nyilvánítsa.

Biztos hogy Hella egyáltalán nem akarta őt megölni. Talán csak rövid időre ki akarta vonni a forgalomból, lehet, hogy valamit tervezett, amit el akart titkolni előle. Kaminskira újra rátört a Hellához

való kötődésnek az a furcsa érzése, ami őt annyira megbabonázta. Érezte azt a sajátos kötődését a múlthoz, amelyre nem talált magyarázatot. Az elmúlt napokban gyakran tűntek fel ilyen pillanatok, és reakciója mindig ugyanaz volt: Kaminski vágyott arra, hogy újra megtalálja Hellát. A dolgok kibeszélése biztos mindent tisztázna, és a múmia többé nem lenne vitapont közöttük.

Mike Mahkorn észrevette, hogy Kaminski gondolatai messze elkalandoztak. Hagyta, csak azért, mert nem akarta felidegesíteni. Tapasztalata megtanította arra, hogy egy olyan emberre nehéz ráhangolódni, aki egyszer már nemet mondott.

Kaminski reakciója teljesen váratlanul érte a riportert: – Tulajdonképpen miért engem kérdez, miért nem kérdezi Hornstein doktornőt?

A kérdés ügyesen volt feltéve, így ugyanis Mahkornnak színt kellett vallania, s így válaszolt: – Nem tudom, hol tartózkodik Hornstein doktornő. Nyoma veszett Asszuánban. A nőt mintha a föld nyelte volna el. Önnek van valami elképzelése, hogy hol lehet?

Kaminski félretolta a reggeli maradékát. – Nincs – válaszolta vissza mogorván. – És ha tudnám, nyilván akkor sem mondanám meg magának. Hella Hornsteinnel való viszonyom egyébként az én magánügyem.

Kaminski, anélkül hogy akarta volna, már rég belecsöppent az interjúba, és anélkül hogy tudta volna, beszélgetés alakult ki közöttük.

– Én tudnék segíteni – mondta Mahkorn –, természetesen csak, ha ön is akarja, Hella Hornstein felkutatásában. Tudja, nekünk sajtósoknak megvannak a saját módszereink.

Kaminski felélénkült. Már sokat hallott olyan riporterekről, akik eltűnt emberek után kutatnak távoli

országokban. Adolf Eichmannt, a zsidóirtót, jóval azelőtt, hogy a titkosszolgálat a nyomára bukkant, újságírók kutatták. Talán ez az erőszakos fickó a segítségére lehet Hella megtalálásában.

Ő maga egyáltalán nem tudta, hogyan találhatná meg Hellát. Egyáltalán Asszuánban, Luxorban, vagy Kairóban keresse? Lakott területen nézzen utána? Kopogjon be minden szállodába? Fogalma sem volt minderről. Talán kapóra jött neki ez a Mahkorn.

– Figyeljen ide – mondta Kaminski, és egy körülményes bevezetésbe fogott. – Magának kell az én történetem.

– Ezért vagyok itt.

– Engem egyetlenegy dolog vezérel, hogy megtaláljam Hella Hornsteint. A maga sztorija egyáltalán nem érdekel. De ha ez az ára annak, hogy segítsen nekem Hella Hornstein felkutatásában, akkor hajlandó vagyok beszélni. Feltéve…

– Feltéve mit?

– …hogy az igazságot írja meg, tehát azt, amit mondok magának, és semmi fantáziálást.

Mahkorn az asztalon keresztül kezét nyújtotta Kaminskinak: – Megegyeztünk!

– Megegyeztünk!

Természetesen Kaminski nem találta értelmét, hogy mindent elmeséljen Mahkornnak. Nyilván nem fog beszámolni Hellához fűződő függőségi viszonyáról. De arról, hogy elhatározta, eladja a múmiát, arról miért ne? A szándék nem büntetendő, és a történet nem aktába megy. Kaminski számára nem maradt más, mint a nyílt vallomástétel.

– Nagyon szereti azt az asszonyt? – hozta vissza a valóságba Kaminskit Mahkorn.

– Igen, szeretem azt a nőt – válaszolta komoly hangon. – Sok minden történt. Beszélnem kell vele.

– És mit gyanít, merre lehet dr. Hornstein? Úgy értem, van valami támpontja a tartózkodási helyéről?

Kaminski homlokát ráncolva előrebiggyesztette alsó ajkát: – Hella, dr. Hornstein egy ideje kiszámíthatatlanul viselkedik. Olyan dolgokat mond és cselekszik, amelyeknek nincs semmi értelme. Sokszor már hajlamos voltam azt hinni, hogy elborult az agya, de…

– De?

– Az nem lehet. Értse meg, Hella Hornstein képzett, értelmes nő, úgy vág az esze, mint a borotva. Még soha életemben nem találkoztam olyan nővel, akiben ilyen nagy mértékben egyesül a szépség és az okosság.

Mahkorn karjával az asztal lapjára támaszkodva a foltos abroszt bámulta. Láthatóan megragadták Kaminski rajongó szavai.

– Ennek semmi köze az okossághoz – mondta elgondolkozva. – A tapasztalat azt mutatja, hogy éppen a nagyon értelmes embereknél fordulnak elő skizofrén vonások. Vannak zseniális emberek, korifeusok a maguk területén, de családi környezetükben, vagy a szakmán kívüli emberek körében nem lehet normális mércével mérni őket.

Skizofrénia. A gondolat úgy ütötte fejbe Kaminskit, mint egy pallos. Ő maga is foglalkozott már a problémával, de nem Hella miatt. Saját viselkedését gondolta végig. És újra feltárult előtte a múmia rémképe, melyet Hella rendelőjében látott, és a múmia, amelyik Hella helyett az ágyában feküdt. Talán csak álmodott, talán nem. Mindenesetre azt nem tagadhatta, hogy mindezt akármilyen formában is, de megélte. Nem joggal félhetett-e, hogy ő maga is elmezavarodottságban szenved?

Azok az emberek, akik kételkednek saját elméjükben – állította önmagának –, sohasem

skizofrének, csak azok, akik azt állítják, hogy teljesen normálisak. Kaminski érezte, milyen tempóval jár az agya, hogyan rakja össze azon gondolatok foszlányait, gyűjti össze azon bizonyítékok darabkáit, amelyek alkalmasak arra, hogy magyarázatként szolgáljanak, de mindezen gondolatok csak felizgatták, ingerült volt és kimerült, és gondolataiban nem tudott továbblépni.

A vonat befutott Miniába, egy förtelmes vidéki ipari városközpontba. Kairóig még jó három óra volt az út, és Kaminski meg Mahkorn elhatározták, hogy a beszélgetést a fülkében folytatják.

Időközben a hálókocsi-kabint a kalauz kényelmes utasfülkévé alakította, így mindketten helyet foglaltak a piros ülésen, menetiránnyal szemben, egymás mellett. Kaminskinak ez nagyon jól jött, így nem érezte annyira magán az újságíró fürkésző tekintetét, mint előtte, így szépen kialakult közöttük a beszélgetés, miközben az ablakon kitekintve nézték a tájat. A Nílus vidékének szaftos zöldje és vizének hullámzó folyama nyugtatólag hatott.

Kaminski valahogy bizalmat érzett a rámenős riporter iránt. Örült, hogy találkozott Mahkornnal, mert eddig nem volt arra lehetősége, hogy egy közömbös harmadik személlyel megossza Hellával kapcsolatos problémáját. Bár Mahkorn fiatal volt, alig több 28 évesnél, nagy tapasztalattal és emberismerettel rendelkezett, és képessége, hogy egy gondolatot kibontakoztasson és minden oldalról megvilágítson, tökéletesen meggyőzték Kaminskit arról, hogy revideálnia kell a riporterekről alkotott nézeteit.

Mialatt a vonat észak felé haladt – mindkettőjüknek az volt a benyomása, hogy nagyobb lett a sebességük, ahogy közeledtek a főváros felé – Kaminski elkezdte mesélni, hogyan bukkant rá véletlenül a kunyhója alatti sírlejáratra, és hogyan

bízta rá titkát a megközelíthetetlen Hella Hornsteinre, akinek ezáltal elnyerte vonzódását és kegyeit. Mesélt a szenvedélyéről és a megmagyarázhatatlan élményekről, a tenyerükbe égett vörös jelekről, amelyeket a szarkofág tetejének eltolásakor szereztek, és a zöld skarabeuszról, amit a múmia kezéből vett ki, és amit azóta Hella Hornstein úgy dédelget, mint a szeme fényét. Mahkorn ott ült, és jegyzeteket készített, s időnként csóválta a fejét, amikor Kaminski elbeszélése különösen fantasztikusnak, vagy inkább hihetetlennek tűnt.

– Tudom – látta be Kaminski –, sok mindenből az derülhet ki, hogy nem vagyok komoly ember. Talán azt gondolja, hogy még el is túlzóm a történetemet.

– Semmiképpen! – szakította félbe Mike Mahkorn. – Nem ülnék itt, ha egy teljesen hétköznapi történetről számolna be.

– Szóval hisz nekem?

– Hát persze. Az élet tele van őrültséggel. A lapok és magazinok ebből élnek. Kevés az olyan hétköznapi dolog, amiről érdemes írni. Az ön esetében felmerül a kérdés, mi a magyarázat az élményeire.

– Magyarázat? Mire? A múmia felfedezésére? Az csak véletlen volt, tiszta véletlen.

– Nem erre gondolok. Sokkal inkább a rákövetkező eseményekre.

Kaminski megcsóválta a fejét. – Maguk újságírók mindig rögtön tudni akarják, mi rejtőzik egy történet mögött.

– Pontosan így van. De ennek oka nem a mi személyes kíváncsiságunk, hanem az olvasóé. Az olvasó tudni akarja, hogy milyen indítékai vannak ennek vagy annak a történetnek. Következésképpen az, amit ön most nekem elmesélt, csak a fele történet.

Kaminski örülhetett, hogy nem mesélt el mindent Mahkornnak. El tudta képzelni a reakcióját, ha

beszámolt volna neki arról, hogyan feküdt le Hellával, és hogy ő hogyan változott át egyik pillanatról a másikra Bent-Anat múmiájává. Valószínűleg mégiscsak bolondnak tartotta volna.

Mahkorn megpróbálta az ügyet teljesen más aspektusból megközelíteni. – Mondja – szólt egészen közvetlenül –, tulajdonképpen mi van azzal a zöld skarabeusszal?

Kaminski felvonta szemöldökét. Eddig erre a látszólag jelentéktelen tárgyra nem pazarolt különösebb figyelmet. Egyszer töprengett csak el rajta, miért tartja Hella állandóan magánál azt a bogarat, de nem jutott eredményre, és a továbbiakban nem érdekelte a dolog. Nem tudta elképzelni, hogy a bogárnak valami köze legyen a rejtélyes eseményekhez.

Ezzel szemben Mahkorn gyanította, hogy a skarabeusznak valami szimbolikus jelentése van, ami összefüggésbe hozható a sírral.

– Nem tudom, mire gondol – mondta Kaminski elgondolkozva. – A zöld bogár pont akkora, mint egy tyúktojás, elfér egy tenyérben. Számtalan ilyen létezik. A napisten szimbólumának tartották, amulettként a halottakhoz betették a sírba. Legtöbbje a talapzatán valamilyen feliratot tartalmaz.

Van valamilyen felirat azon a skarabeuszon is, amelyet a királynő múmiájának kezében találtak?

– Természetesen igen. Apró hieroglifákra emlékszem.

– De az írás jelentését nem ismeri.

– Honnan ismerném? Mérnök vagyok, nem régész, gyakran ők is nehezen tudják megfejteni ezeket az írásokat.

– És dr. Hornstein?

– Ez érdekes dolog. Hella sokszor elképesztő ismeretekről tett tanúbizonyságot a régi Egyiptom

történelmét illetően. Egyszer megleptem, amint egy érthetetlen régi szöveget próbált értelmezni. És amikor a tenyerünkön felfedeztük a névre utaló vonalakat, Hella jobban megijedt, mint én. Én csak a vörös csíkokat láttam a kezemen. Hella, úgy tűnt, a jelentésüket is ismeri, és mindent elkövetett, hogy ne tudjak meg belőle semmit.

– De magának sikerült kiszednie belőle a jelentésüket?

– Igen. Az én kezembe Ramszesz neve volt beleégve, Helláéban pedig Bent-Anaté volt olvasható.

– És mi lett a skarabeusszal? Még mindig Hella Hornsteinnél van?

– Meggyőződésem. Mindig magánál hordja.

Mahkorn felemelkedett, és terpeszállásban megállt a fülke ablaka előtt. Gondolkozott. Mahkorn már a legképtelenebb históriákat is kikutatta, volt már dolga hamiskártyásokkal, asszonygyilkosokkal és kémekkel, ezek kapcsán kifejlesztette azt a képességét, hogy olyan embereket is szóra bírjon, akiknek egyébként nincs szándékukban a nyilvánosság előtt kitárulkozni. Ez Kaminskinál is sikerült. De mint kiderült, az eset mögött – amiről már több újság is cikkezett – egy sokkal bonyolultabb történet rejtőzött. Tény, hogy a királynő múmiájának felfedezése izgalmas sztori volt, de Mahkorn érdeklődését egyre jobban Arthur Kaminski és Hella Hornstein kapcsolata kezdte felcsigázni.

Mahkorn tudta, hogy nem szabad erőltetnie beszélgetőpartnerét. Legjobb lenne, ha Kaminski egyáltalán nem venné észre, hogy ő a régészeti felfedezés története iránt kevésbé érdeklődik, mint a kettőjük rejtélyes kapcsolata iránt. És természetesen pontosan tudta azt is, hogy Kaminski még nem gyónt meg neki mindent. De ezt nem is várhatta el egy olyan

embertől, akit csak két órája ismert. Most minden azon múlt, hogy Kaminski bizalmát megnyerje.

Miután meggyújtott egy szivart, és a füstöt kezével elhessegette, újra helyet foglalt. Mahkorn, szokásához híven, az orrán keresztül fújta ki a füstöt, aztán az ablakon kitekintve megkérdezte: – Mit gondol, hogy viselkedne Hella Hornstein, ha újra találkoznának?

– Nehéz megmondani – válaszolta Kaminski. – Tény, hogy elfutott.

– Miért menekült el?

Kaminski mély levegőt vett: – Több oka is lehet. Talán zsenírozta, hogy szétment a kapcsolatunk. De az is lehet, hogy azt hiszi, egy szörnyű gyilkosságot követett el. Vagy…

Kaminski megtorpant, aztán rövid gondolkozás után folytatta:

– Volt olyan szóbeszéd Abu Simbelben, hogy a szovjet titkosszolgálat ügynököket küldött az építkezésre. Kettőt név szerint ismerek, még a szökésükben is segítettem. De ki mondja, hogy ők ketten voltak csak moszkvai kémek Abu Simbelben…?

– Csak nem gondolja komolyan, hogy Hella Hornstein a KGB-nek dolgozhatott? Milyen jelentősége lenne akkor a Bent-Anat múmiának? Van valami alapja egyáltalán ennek a feltételezésnek?

Kaminski ide-oda ingatta a fejét, mint egy ingaóra.

– Hella lakásában láttam egyszer egy levelet, ami géppel íródott oroszul, feladó nélkül. Hella megijedt, amikor utaltam a levélre, és rögtön megkérdezte, beszélek-e oroszul. Amikor nemet mondtam, nevetett. Ma úgy mondanám, megkönnyebbülten nevetett fel, és eldugta a levelet egy szekrénykébe azzal a megjegyzéssel, hogy egy régi levelezőtársról van szó. Tanult az iskolában oroszul, de nagyon nehezére esik

ennek az írásnak a lefordítása. Akkor nem tulajdonítottam komolyabb jelentőséget az ügynek.

– Érdekes – jegyezte meg Mahkorn, és leverte szivarja hamuját a zakójáról. – Lehetséges, hogy a történet teljesen más fordulatot vesz. Ha jól értem magát, lehetségesnek tartja, hogy dr. Hornstein számára túl forró lett a talaj, amiben elsüllyedhet, miután akaratlanul ismertté vált. Akkor viszont, Kaminski úr, rosszul állnak a kártyáink.

– Hogy érti ezt?

– Már többször foglalkoztam kémhistóriákkal. Ezeknél mindig az amerikai-orosz konfrontációról volt szó. Szóval tudok egyet s mást a CIA és a KGB belügyeiről. Egyébként kísértetiesen hasonlítanak egymáshoz. Ne gondolja, hogy az amerikai ügynökök normálisabbak, mint az oroszok. Mindannyian a bőrüket viszik a vásárra, és ha módjuk van rá, megpróbálnak kihomorítani az egészből.

– Hogy értette, amikor azt mondta, hogy rosszak a kártyáink?

– A titkosszolgálatok nem félnek semmitől sem jobban, mint egy olyan ügynöktől, aki valamilyen módon, aminek egyáltalán semmi köze sincs az ügynöki tevékenységhez, rivaldafénybe kerül. Ugyanis egy ismert ügynök rossz ügynök, és a tapasztalat azt mutatja, hogy egy nyilvánosság elé került ügynök legtöbbször nem sokáig él.

Kaminski Mahkorn szemébe nézett, aki az ablak alatti hamutartóban elnyomta a szivarját.

– Nagyon sajnálom, ha megijesztettem, de ebben a helyzetben találja magát Hella Hornstein is, ha az van, amit feltételezünk. De bármelyik verzió felel is meg a valóságnak, nem lesz könnyű a nőt megtalálni, mert mindenképpen van rá oka, hogy nyom nélkül eltűnjön.

42. fejezet

Az eset napvilágra kerülése óta két hét telt el, és nagy port kavart fel, amikor kiderült a múmia felfedezése, és annak megkísérlése, hogy azt kicsempésszék az országból. Már kétségek voltak afelől, hogy valóban Bent-Anat múmiájáról van-e szó. Végül is a brit régészek úgy érveltek, hogy őket már 150 éve nagy elismerés övezi Egyiptomban, és ők úgy vélik, hogy királynőhöz méltatlanul szokatlan a temetésének a helye. És azt, hogy Bent-Anat, a nagy Ramszesz kedvenc feleségének, Nofertiti templomától egy kőhajításnyira lett volna eltemetve, több szakember teljes képtelenségnek tartotta.

A sárga, párás ősz különösen kellemetlen volt ebben az évben. Kairó felett napok óta fülleszto hőség lebegett. Egyetlen szellő sem rezdült, hogy felüdülést hozzon. Nappal is szürke homokfelhők sötétítették el az eget. Az ilyen napokon megnövekedett a közlekedési balesetek száma, s a halálesetek is jelentősen megszaporodtak.

El-Hadid professzor, a kopasz halántékú patológus és múmiaszakértő szintén szenvedett a kánikulai időjárástól. Úgy tűnt, a levegő teljesen megrekedt keleten a hegyek között, és a fullasztó, nyomasztó atmoszféra izzadságcseppeket varázsolt a professzor arcára. El-Hadid számára mégis nagy nap volt a mai. Húsz éve foglalkozott patológiai anatómiával, egy olyan szakterülettel, ami a legtöbb tudósból egyszerre vált ki fejcsóválást és csodálatot, mindenekelőtt a múmiakutatás, mely a szó valódi értelmében sajátos szakterület, és messze kevésbé népszerű, mint a régészet, de a régi Egyiptom kutatásában nem kevésbé fontos.

Ezen a reggelen el-Hadid elsőként érkezett az intézetbe. Kétsoros gombolású, világos vászonöltönyt

viselt, ami kicsi, kövérkés termetét előnyösen palástolta. Nemcsak tudósok voltak meghívva az eseményre, hanem újságírók is a világ minden tájáról, és valahogy úgy érezte magát, mint Howard Carter, aki 45 évvel ezelőtt Tutanhamon sírját megnyitotta a nagy nyilvánosság előtt.

A felállított bizottság tagjaival történt megbeszélés alapján – amelybe beletartozott a régész és ásatás vezető doktor Hassan Moukhtar, Ahmed Abd el-Kadr az Egyiptomi Múzeumtól és a német régész, István Rogalla is, minden kétséget eloszlatandó, a múmia kötésének egy részét le kellett szednie, persze csak akkor, ha ez nagyobb károsodás nélkül megoldható.

A kísérlet célja az volt, hogy egy pektoráliszt keressenek, vagy egy olyan skarabeuszt, amelyen a múmia neve olvasható. Még hiányzott ugyanis a bizonyíték, miszerint a leírt kriptában megtalált múmia ténylegesen Bent-Anat. A régészet történetében éppen elég példa volt arra, hogy még fáraókat is más királyok szarkofágjában találtak meg.

Nem kevésbé gondolva saját népszerűségére, el-Hadid professzor az intézet nagy előadótermében szervezte meg á vizsgálatot. Ehhez a tudományos szerkentyűk és műszerek körülményes elhelyezésére volt szüksége, és a terem emelkedően elhelyezett, több mint száz férőhelyére, amit az érdeklődők részére tartottak fenn.

A múmia nagy, fehér kendővel letakarva feküdt egy fémből készült, gurulós ravatalon, amikor tíz óra felé a meghívottak helyet foglaltak a soronként emelkedő sorrendben elhelyezkedő, lehajtható székeken. A halk morajlásból kiérződött a feszült izgalom, mint egy szokatlan színházi premier előtt.

Az első sort fotósok töltötték meg komoly masináikkal. Két filmes csoport foglalta el a terem két

oldalát. Ekkor belépett el-Hadid professzor a terembe, Rogalla, Abd el-Kadr és dr. Moukhtar kíséretében.

Még el-Hadid – akinek szakmai pályafutása megkoronázását jelentette ez a nap – sem számított arra, ami történt: a jelenlevők tapssal adták jelét tetszésüknek, mintha nem is tudósok léptek volna be az előadóterembe, hanem színészek egy színpadra, és a mozdulatok, amelyekkel el-Hadid meghajlást akart kifejezni, elég esetlenre és szögletesre sikeredtek, mint amikor egy újonc első fogadalomtétele előtt áll.

El-Hadid, Rogalla és el-Kadr a ravatal mögött helyezkedtek el, míg Moukhtar az egybegyűltek elé lépett, és pár szóban áttekintést adott arról a korról, amelyből a múmia származhat, valamint II. Ramszesz családi viszonyairól. Moukhtar nem ment bele részletekbe a múmia megtalálását és Kairóba juttatását illetően, de egyértelműen rámutatott arra, hogy ő volt az, aki az ásatásokat vezette.

A patológus bevezetőjében csak általános utalásokra szorítkozott a múmiakutatást és az objektumon – mint ahogy ő a múmiát nevezte – végzett első vizsgálatok eredményeit illetően. Azok végeztével kromatográfiai elemzések következnek, amelyek kapcsán egy több mint száz éve ismert eljárással meghatározzák a szerves anyagokat, és egyértelmű leírását kapják a mumifikálás során az Új Birodalom korában alkalmazott gyantákra és zsiradékokra vonatkozóan. I. Sethos és II. Ramszesz múmiáinak összehasonlító elemzése során hasonló eredményekre jutottak.

Egy második, még precízebb radiokarbon-metódus alapján végzett természettani vizsgálat igazolta ezt, amely során a múmia egy hajszálát sugárzásintenzitási vizsgálatnak vetették alá. Minden olyan szervet – így magyarázta – radioaktív sugárzásnak vetnek alá, amelyik a halál beállta után

nagyon lassan bomlik szét, és a sugárzás intenzitását mérik.

Az 50 éves pontossággal megállapítható eredmény szerint a múmia 3220 éves lehet. A nő elhalálozása tehát a korforduló előtt, 1250 körül következhetett be.

Elismerő morajlás hallatszott a teremben.

– Na és a bizonyíték?! – kiáltotta oda az egyik újságíró. – Ezzel még nincs bizonyítva, hogy Ramszesz hitveséről van szó! Elvileg lehet ez bármilyen múmia az 1250 körüli időből.

– Teljesen igaza van – sietett Moukhtar a professzor segítségére –, de így határoltuk be ezt az időszakot. Fel fogom nyitni a múmiát, és mindannyian nagyon reméljük, hogy valamit, ha mást nem, legalább utalást találunk a királynő nevére vonatkozóan.

– Igaz, hogy a felfedezője, egy mérnök Abu Simbelből, mindent ellopott, amit a sírban talált? – Az egyik angol riporter kérdése rezzenéstelen csendet váltott ki.

A még mindig letakart múmia előtt és mögött álló négy előadó segélykérően nézett egymásra.

Végül Rogalla vállalkozott a válaszadásra: – A felfedezés pontos körülményei még mindig nem ismertek. Mint tudják, inkorrekciók történtek az ügyben, amelyek még alapos vizsgálatot igényelnek. Nem találtunk semmit a halottnál a sírban, ami utalna a múmia identitására. Hogy a kétségkívül meglévő ereklyék elorozása most történt, vagy már a korábbi időkben, azt még meg kell vizsgálni. Kérem megértésüket, amiért erről nem tudunk többet mondani.

A riporterek lázasan jegyzeteltek, és egy másikuk feltette a kérdést: – Professzor úr, nem fél, hogy a múmia felnyitásánál valami mérgező gombásodással,

vagy baktériumokkal kerülhet érintkezésbe? Az utóbbi időben sokat lehetett olvasni a fáraók átkáról.

El-Hadid feltolta vastag szemüvegét orrnyergére, és a kérdező felé fordulva válaszolt:

– Maga most az *aspergillus niger*-ről beszél, az amerikai tudósok által sírokban felfedezett mérges gombáról. A Vegyészeti Intézet professzora, el-Nawawi bakteriális elemzése szerint semminemű bakteriális fertőzés esete nem áll fenn. Ellenkezőleg, el-Nawawi a múmia állapotát abszolút tisztának ítélte.

Még mielőtt a további kérdésekbe belement volna, amelyekkel az újságírók bombázták, a professzor egy fehér ruhás asszisztenst intett magához, aki egy fehér, hátulgombos köténytt és gumikesztyűt nyújtott oda neki. Végül az asszisztens egy gurulós kocsit tolt elő, egy zsúrkocsihoz hasonlított. Azon volt a patologikus anatómia teljes felszerelése.

Aztán el-Hadid levette a kendőt a múmiáról. A jelenlévők soraiban megilletődött kiáltás hallatszott. Villogtak a vakuk. A múmia ott feküdt, betekerve sárgásbarna kötözőkkel, karjait mellén összekulcsolva, halott szemeit mereven a mennyezetre szögezve.

Jó időbe telt, míg a résztvevők, főleg a fotóriporterek lehiggadtak, és újra csönd lett a teremben. Csak ekkor lépett az asztalhoz a professzor a műszereivel. Bonckést vett a jobb kezébe, baljába pedig egy nagy csipeszt, és a múmia mögé lépett, úgy, hogy arcát a nézők szemből láthatták. Újra felvillantak a vakuk, és el-Hadid professzor megkérte a riportereket, hogy a következő percekben ne fényképezzenek. Ez hangos morajlást váltott ki az újságírókból.

A múmia felsőteste és mellkasa között a kötözést már korábban eltávolították. A test láthatóvá vált állapota arra engedett következtetni, hogy ez a

művelet nem olyan régen történt. A keresztbe tett karok szabadon lógtak, de alatta a kötözések gyantával és olajjal vegyültek, és egyfajta páncéllá merevedtek, mintha fából volnának kivágva.

El-Hadid és a régészek egyetértettek abban, hogy szabaddá teszik a múmia mellkasát. Ezen a helyen remélték megtalálni a beazonosításra utaló bármilyen tárgyat. Hogy a mellkason fekvő karba tett kezeket fenntarthassa, a professzor egy krómozott acélból készült tartót alkalmazott.

El-Hadid egy tapasztalt kórboncnok biztonságával erőteljes vágást húzott a nyaktól lefelé. Sprődsége ellenére az anyag nagyon szilárd volt. és a professzornak többször meg kellett ismételnie a műveletet, amíg át tudott hatolni a gyantás bevonaton.

Síri csend volt az előadóteremben. Néhány jelenlévő, aki nem volt hozzászokva az ilyen jellegű szekciókhoz, és hasonló jelenetet csak leírásokból ismert, félrefordította a fejét. Túl élethűnek érezték az eljárást.

A múmia felpolcolt karja alatt – ami nehezítette a professzor munkáját – még több vágást is végzett egymás mögött, míg Hassan Moukhtar, aki el-Hadid munkáját közvetlen közelről figyelte, jelt nem adott, hogy abbahagyhatja. Csak kevesen vették észre Moukhtar zavart arcát. De most el-Kadr is észrevette. Kérdőn nézett Rogallára, de ő tanácstalanul vonta meg a vállát.

A munka hevében el-Hadid nem vette észre azt az ovális arany valamit, ami a gyantás kötések réseiből elővillant. Moukhtar ujjmozdulatára a professzor megtorpant, de a többiek feldúlt arcával ellentétben, az övé derűsen meglepett volt, mert a régészektől eltérően a professzor nem ismerte fel rögtön, hogy az arany valami semmiképpen nem egy antik tárgy.

Ujjvégével – a jelenlévők „oh” meg „ah”-ja által kísérve – óvatosan kivette az ovális aranyat a redőkből, és odanyújtotta Moukhtarnak. Moukhtar azt kinyújtott tenyerébe fektette, de arckifejezése inkább bosszús volt, mint izgatott. Amikor pedig a fényképezők vakujai ismét rá irányultak, akkor felemelte szabad kezét, de szavai alig voltak hallhatóak a morajlásban.

– Uraim – kiáltotta az izgatott résztvevőknek. – Túl korán örülnek! – Azzal továbbadta az ovális aranyat Ahmed Abd el-Kadr-nak. Ő megfordította azt, sokatmondóan megcsóválta a fejét, és a tárgyat odaadta Rogallának. Az éberen figyelők elől nehéz volt eltitkolni, hogy Rogalla alig bírta türtőztetni magát, hogy ne törjön ki hangos nevetésben. Ő is a fejét csóválta.

– Uraim! – próbálta megfékezni Moukhtar az újabb hangzavart. Már el-Hadid is felfogta a dolgot, mert a megfejtés rá volt írva az arcára. A talált tárgy semmiképp nem Ramszesz korából származik, hanem az új időkből. Latin és német nyelvű vesét is van rajta, de erről német kollégánk, István Rogalla többet tud mondani.

Rogalla kezében tartotta az ovális medált – merthogy arról volt szó –, és ujjai közé fogva körbemutatta. Ismét kattantak a kamerák, villogtak a vakuk.

– Ez egy újkorból való medál – mondta Rogalla. – Rajta pedig a felirat: *Örökké a tied. A.K.*

Síri csend volt a teremben. Moukhtar, el-Kadr és el-Hadid megilletődve bámultak a földre. Csak Rogallán látszott, hogy felvidította a nem várt lelet.

Az angol riporter tért először magához, aki már az imént is hozzászólt. Moukhtarhoz fordulva provokálóan kérdezte: – És mit szól a tudomány ehhez a felfedezéshez?

Minden szempár dr. Hassan Moukhtart figyelte. Tudta, hogy egy rossz válasszal halálosan blamálhatja magát. Félt, hogy nevetségessé teszi magát és a múmialeletet, ami régóta az ő nevét fémjelezte, és egy pillanatig azon gondolkozott, hogy azzal vet véget az akciónak, hogy a következő napokban egy sajtókonferencián kifejti a részleteket. De aztán tudatosodott benne, hogy a helyzet ettől csak rosszabbodna, sőt, csak botrányt provokálna, és a legőrültebb spekulációkat idézné elő.

Így aztán – miközben el-Hadid folytatta a munkáját és a kötözést rétegről rétegre lefejtette – Moukhtar megpróbálta elmagyarázni az újságíróknak, hogy az Abu Simbel-i ásatás és a múmia felfedezése között bizonyos idő telt el. Ezalatt spekulánsok és csempészek tárgyává válhatott, és ő, Moukhtar nem tudja, hogy mi történt ez alatt az idő alatt a múmiával. Éppen ezért nem tud az amulett eredetéről sem nyilatkozni. Azonban valamifajta gyanúja van.

Ezt az utolsó mondatot Moukhtar jobban tette volna, ha nem mondja, mert a riporterek megrohanták az archeológust. Hangos szóváltásokra került sor, amelyek során teljesen mellékessé vált, hogy el-Hadid egy sprőd bőrcsíkot tárt fel, amelyet egyértelműen a mumifikált test mellkasára tekertek, és Bent-Anat nevét viselte magán.

43. fejezet

Ugyanebben az időben az Omar Khajjam Hotelban szokatlan dolog történt, aminek publikálására másnap a jó nevű Al Ahram újság egy teljes hasábot szentelt.

Egy elegánsan öltözött hölgy reggelizett a hotel teraszán. Ő volt az egyetlen európai nő, aki az

elviselhetetlen hőséget kibírta a szabadban. A többi vendég behúzódott a halltól jobbra fekvő nem túl friss, de hűvösebb levegőjű reggelizőhelyiség színes üvegablakai mögé. A reggeli az Omar Khajjamban – mint minden egyiptomi szállodában – katasztrofális volt. A fehér galabijába öltözött pincér minden vendégnek kiporciózott két adagocska lekvárt és egy kis darab csomagolt vajat. Csak a teát töltötték újra.

Az egyedül utazó hölgy egy kairói szállodában felkeltette a figyelmet. Egy olyan nő, aki az öntudatosságot és az attraktivitást együtt viselte magán, még jobban feltűnt, és a szállóvendégek találgatták, ki lehet az érdekes hölgy, és vajon meg lehet-e hívni őt vacsorázni a Níluson közelben horgonyzó valamelyik hajóra.

A reggelit kivéve a hölgy nem a szállodában étkezett. A vendégek láthatták, hogy legtöbbször reggeli után elhagyta az Omar Khajjam szállót, és késő esti visszatértéről az éjszakai portáson kívül aligha szerezhetett más tudomást.

Büszkesége – amely megakadályozta a férfiakat abban, hogy megszólítsák – nem önteltség vagy gőg volt. Valami olyan méltóság sugárzott belőle, ami az ő korában lévő nőkre nem jellemző. Jó adag önbizalom vagy hűvösség áradt belőle, leginkább mindkettő, s ez nem engedte, hogy bókoljanak neki, vagy akár megszólítsák.

Az a férfi, aki azon a reggelen a reggeliző asztalához közeledett, amerikai volt, körülbelül ötvenéves, és nem zavarta a nő távolságtartó stílusa. Legalábbis bemutatkozott, Ralph Nicolsonnak hívják, van egy gyapotgyára Chicagóban, ismeri-e Chicagót, leülhet-e az asztalához, ő elragadó, és gratulál.

A hölgy nem teljesen elutasítóan, de nem is barátságosan azt válaszolta, nem, Chicagót nem ismeri, és ami a második kérdését illeti, nem tudja

megakadályozni, hogy helyet foglaljon, egyébként már éppen befejezte a reggelit és indulni készül.

Nicolsont irritálta, hogy a szép idegen nem tartotta érdemesnek arra, hogy elárulja a nevét, de úgy döntött, nem hagyja magát, és udvariasan megkérdezte, hivatalból tartózkodik-e itt, vagy pedig az ország nevezetességei érdeklik. A hölgy kitért a válasz elől, azt mondta, lehetetlen ennek az országnak a nevezetességeit bejárni, még akkor is, ha valakit ideköt a munkája. Udvariasan, de határozottan visszautasította, hogy közös városnéző túrán vegyenek részt, nincs ideje. Kiitta a teáját, és épp azon volt, hogy a barátságos amerikaitól elbúcsúzzon, amikor a hölgy a melléhez kapott, éles sikolyt hallatott, mintha szúrást kapott volna a szívébe, és ájultan csuklott vissza a székre.

Nicolson felugrott, megpróbálta életre kelteni az eszméletét vesztett nőt, de ő előrecsuklott, és kis híján a földre zuhant. Időközben a kiáltozásra összeszaladtak a vendégek és a személyzet. A portás egy kancsó vízzel jött ki, és az ájult arcát spriccelte sikertelenül.

– A hőség, a hőség – ismételgette újra.

Néhány percen belül szirénázva állt meg egy mentőautó. Két fehér ruhás ápoló hordágyra fektette a nőt, betette az autóba, és a kocsi elviharzott.

Csak néhány száz méterig tartott a gyors utazás, mert a Július 26.-hídra való felmenetelkor hatalmas dugóba kerültek, és a sziréna vijjogása ellenére sem lehetett gyors továbbhaladásra gondolni. Egy baleset okozta második közlekedési dugó az Andalúziai-kertnél kényszerítette őket megállásra. Szóval húsz percig tartott, míg a mentőkocsi megérkezett az Ibu-en-Nafis Klinikára. Amikor az egyik ápoló kinyitotta a mentőkocsi ajtaját, a páciens már nem volt sehol. Az

eltűnt neveként Petra Kramert adták meg. így tudósított az Al Ahram.

44. fejezet

Kaminski és Mahkorn a Nile Hiltonnál szállt le az Avenue el-Corniche-on. A központi fekvésű szálloda leírhatatlan látványt nyújtott a Níluson túl Kairó óvárosára. A két férfi elnyerte egymás bizalmát. Kaminski érezte, hogy az újságírót nem pusztán szakmai érdeklődés vezérli az eset iránt, hanem több annál. Mahkorn meg akarta találni Hella Hornsteint, és ez pont elég volt Kaminskinak.

Első nap együtt ütötték el az időt. Beszélgettek, részben a szálloda hosszú halljában, részben az innenső parton lévő Kasr-el-Nil lokálban, egy fonott, négyszögletes napvédő tető alatt. Eközben Mahkorn megszámlálhatatlan mennyiségű vékony szivart pöfékelt el, Kaminski pedig egy fél tucat pohár vöröses, jeges teát döntött magába.

Mahkorn így fokozatosan egyre többet megtudott a történet hátteréről, mindenekelőtt erről a Hella Hornsteinhez fűződő különös kapcsolatról, s mindinkább arra a meggyőződésre jutott, hogy Kaminski ki van szolgáltatva ennek a nőnek. Mindenesetre rendkívüli kötelék volt kettejük között, amit mindkét oldalról a gyűlöletes szerelem fojtogatott.

Az ember azt gondolná, ha két férfi Kairóban egy nőt keres, olyan, mintha tűt keresne a szénakazalban, és valószínű, hogyha Kaminski magára lenne hagyatkozva, már rég feladta volna. De egy olyan ember számára, mint Mike Mahkorn, ez egy kihívás volt.

Hogyha Hella Kairóban tartózkodik – gondolkozott Mahkorn, akkor egy olyan szállodában kell megszállnia, amelyet kedvelnek az európaiak. Nos, Kairóban több száz szálloda és panzió van, de a szigorú bejelentési kötelezettségek miatt csak kevesek állnak az európaiak rendelkezésére, így aztán a riporter megkapó történetet mesélt el a Nile Hilton portásának, miszerint megismert egy nőt, de a nevét nem tudja, és szeretné viszontlátni. Szerinte egy kairói szállodában van.

Röviddel később Mahkorn egy cédulával tért vissza, amelyen 12 szálloda volt felsorolva, beleértve a címüket is: Shepheards, Sharia Elhami; Continental Savoy, Midan Opera; Semiramis, Sharia Elhami; Kasr-en-Nil, Sharia Kasr-en-Nil; Atlas, Sharia Bank el-Gumhurija; Palmyra, Sharia 26. Juli; National, Sharia Talaat Hab; Cleopatra, Sharia el-Bustan; Grand Hotel, Sharia 26. Juli; Ambassador, Sharia 26. Juli; Victoria, Sharia el-Gumhurija; Ismailian House, Midan et-Tahrir. Ide értendők az olyan turistaszállók is, mint a Mena House, a Heliopolis House és a Garden City House, de ezek helyzetüknél fogva kevésbé jönnek számításba.

Kaminski öt egyiptomi fontért felbérelt egy taxisofőrt, és elkezdték a keresést. A brit gyarmatosítók idejéből való régimódi Shepheards és a modern Semiramis Hotel, óriási arab nyelvű fényreklámaival a tetején, közvetlen a Nílus mentén volt.

Mahkorn a minden hájjal megkent riporter találékonyságával egy egyfontos bankjegyet tolt a Shepheards portása elé, meg egy cédulát Hella Hornstein nevével, és megkérdezte, lakik-e ebben a szállodában ilyen nevű hölgy. Az első kör tévesnek bizonyult. Mahkorn és Kaminski keresése a Semiramisban is sikertelen maradt, de ott a riporter

felfedezett a porta mellett jobbra az újságos pulton egy fotót az Al Ahram címlapján. A fotó a Bent-Anat múmiát ábrázolta, és a vizsgálaton részt vevő tudósok sokaságát.

Egy kinagyított felvétel medált ábrázolt, a következő felirattal: *Örökké a tied. A.K.* – Ez az én medálom! – kiáltott fel izgatottan Kaminski. – Hellának adtam ajándékba! Hogy kerül ennek az újságnak a címlapjára?

Mahkorn megkérte a portást, hogy fordítsa le a cikket, de ő csak nevetett, és azt mondta, minden újság, még az angol nyelvűek is címoldalon számoltak be az eseményről. Kaminski odament az újságosbódéhoz. A Daily Telegraph nagy betűkkel hirdette: *A Bent-Anat múmia titka.* Ebben az újságban is bemutatták a medált *(Mi újság a medállal?* – címmel).

A cikkben az állt, hogy az Abu Simbel-i múmia vizsgálatánál a ruhája maradványán felfedezték Bent-Anat nevét. Erre számítottak a szakemberek. Azonban teljesen váratlanul bukkantak rá arra az ékszerre, aminek német nyelvű, vésett szövege így hangzik: *Örökké a tied. A.K.* A medál a múmia kötése közé volt elrejtve, és azt gyanítják, hogy Bent-Anatot, II. Ramszesz hitvesét és lányát jóval a hivatalos közzététel előtt már felfedezték, és szakszerűtlenül kezelték. Feltehetően az utolsó pillanatban sikerült megmenteni egy illegális külföldre szállítástól.

– Ez az én medálom! – ismételte Kaminski kezével az újságot csapkodva.

Mahkorn megpróbálta lehiggasztani Kaminskit. Viselkedése felkeltette a szállóvendégek figyelmét, ezért a riporter félrevonta: – Az A. K. ezek szerint azt jelenti, Arthur Kaminski?

– Hát persze, mi mást jelentene?! – válaszolta Kaminski. – Nem értem, hogy kerülhetett a medál a múmiához.

A Semiramis Hotel hallja nem 'volt alkalmas arra, hogy nagyobb eszmefuttatásokba bocsátkozzanak, de mialatt Mahkorn Kaminskit csitította, gondolatai tovább jártak, és próbálta megfejteni, hogy mi oka és célja lehetett Hella Hornsteinnek ezzel az akcióval, mert kétségtelen: csak ő rejthette oda a medált. Ilyen különös módon akarta megalázni, nevetségessé tenni, vagy megsemmisíteni? Elhallgatott előle Kaminski valamit, ami okot szolgáltathatott erre?

De ő csak tanácstalanul bámult Mahkornra, és egyre csóválta a fejét. – Nem tudom – nyögte kétségbeesve –, tényleg nem tudom. De hát mi rosszat tettem neki? Szerettem Hellát, és azt hittem, hogy ő is viszonozza a szerelmemet.

– A szerelem vakká tesz – ellenkezett Mahkorn –, ez agyoncsépelt mondás, de egyet sem ismerek, amelyik ennyire fedné a valóságot.

– Úgy gondolja, hogy teljesen közömbös vagyok Hella számára? Figyeljen ide. Amikor Abu Simbelbe jöttem, elhatároztam, hogy távol tartom magam a nőktől. Megvoltak a magam okai. De aztán jött ez a nő. Először megközelíthetetlen volt és hideg, de amikor közelebb kerültünk egymáshoz, olyan szenvedélyes lett, amilyet még egyetlen nőnél sem tapasztaltam. Gondolja, hogy mindezt csak beképzeltem volna magamnak?

– De Hella Hornstein megpróbálta megölni magát!

– Első felindulásomban én is azt hittem. Ma már másképp látom. Más oka lehetett annak, hogy beadta nekem az injekciót. És meg is fogom kérdezni az okát. Szeretem őt, érti?

Mahkorn természetesen értette. Semmi nem olyan nehéz, mint egy szerelmes férfit visszahozni a valóságba.

– Tudja – mondta Mahkorn elgondolkozva –, a szerelem egyszerű szava mögött a legkülönfélébb felfogások húzódnak meg. Vannak rovarfajták, amelyeknél a nőstény párzás után felfalja a hímet.

– Mit akar ezzel mondani?

– Semmi mást, csak hogy ez is egy fajtája a szerelemnek. Megfoghatatlan, és mégis így van.

Végtére is volt már valami nyomuk Hella Hornsteinről. Azt viszont nem tudták, hogy hol és milyen alkalommal csempészte be Hella a medált a múmiához, de hogy ő tette, afelől nem volt kétségük.

Mahkorn azt javasolta, hogy keressék fel a Patológiai Intézetet, ahol el-Hadid professzor a szokatlan leletre bukkant, de Kaminski ellenezte.

Tény, ily módon volt némi esélye annak, hogy Hella nyomára bukkanjanak, de Kaminski félt a nem túl örömteli találkozásoktól. Nem állt érdekében, hogy régi ismerősökkel találkozzon az Abu Simbeli építkezésről. Egytől mindenképp joggal tarthatott: faggatni fogják múmiaeladási kísérletéről, merthogy fennállt a gyanú, hogy ebben mesterkedett, máskülönben meg Hella cselekedete is épp elég alkalmat adott arra, hogy nevetségessé tegye.

Végül is sikerült meggyőznie Mahkornnak, hogy márpedig neki magának kell megjelennie, ha vissza akarja kapni a medálját.

A múmia időközben visszakerült az Egyiptomi Múzeumba. Kaminski és Mahkorn ott jelentkeztek másnap reggel röviddel tíz előtt, az igazgatóval akartak beszélni. Soliman, a titkár megpróbálta őket lerázni, hogy Ahmed Abd el-Kadrnak fontos megbeszélése van, biztosan hallottak már a múmialeletről.

– Pont erről van szó – mondta Mahkorn –, fontos közlendőjük van az igazgató úrnak a talált medál eredetét illetően. Soliman azt kérte, hogy várjanak.

A múzeum alagsorában lévő előszoba minden volt, csak nem vendégváró. A sötét polcok és a poros fóliánsok azt a benyomást keltették, mintha egy börtönigazgató titkárságáról lenne szó.

El-Kadr komor ábrázattal jelent meg a szemben lévő ajtóban. Elutasító viselkedése főképp annak szólt, hogy hallotta, Mahkorn újságíró. Csak amikor Kaminski rávezette, hogy ő az a férfi, aki felfedezte a múmiát, s elmagyarázta, hogy a medálon található A. K. rövidítés Arthur Kaminskit jelent, az ékszert Hella Hornsteinnek adta ajándékba, és ha lehet, szeretné visszakapni, akkor mutatott érdeklődést a múzeumigazgató, és invitálta be őket az irodájába.

El-Kadr cikornyás íróasztala előtt, háttal az ajtónak dr. Hassan Moukhtar és István Rogalla állt egy fehér kendő fölé hajolva, de Kaminski rögtön megismerte őket.

Kaminski legszívesebben megfordult és futásnak eredt volna, de Mahkorn betolta az ajtón. Moukhtar nem volt kevésbé meglepve, mint Kaminski, és az üdvözlés elég hűvösre sikeredett. Csak Rogalla szorította meg barátságosan Kaminski kezét, és érdeklődött, mi járatban van ott.

– Az urak ismerik egymást – jegyezte meg ironikus hangon Ahmed Abd el-Kadr. – Kaminski úrnak bejelentenivalója van számunkra a medállal kapcsolatban. Tessék, Kaminski úr.

Kaminski nem sokat köntörfalazott: – Nagyon egyszerű, amit mondani akarok. A medál tőlem származik. Az A. és K. betűk jelentése Arthur Kaminski. Két évvel ezelőtt ajándékoztam dr. Hella Hornsteinnek. Hogy hogyan került a múmiához, azt nem tudom megmondani.

Először síri csend volt, senki nem szólt egy szót sem. Aztán Moukhtar felugrott, három lépést tett az ablak felé, és felvetette a fejét. – Gondolhattam volna! – hangjában megvetés volt. – Ez a némber minden férfi fejét elcsavarta Abu Simbelben. Mint felhergelt kutyák loholtak utána.

Itt Kaminski közbevetette: – Főleg egy bizonyos Hassan Moukhtar. De törekvései sikertelenek maradtak.

Moukhtar megfordult. Sötét szemei vadul villogtak, és odalépett Kaminskihoz. Abd el-Kadr néhány rövid, de heves arab szóval megpróbálta észre térítení. Végül is Moukhtar visszatért a helyére.

– Szeretném tudni, hol tartózkodik Hella Hornstein – mondta Kaminski.

Moukhtar dühös pillantást vetett Kaminskira. Helyette el-Kadr válaszolt: – Fogalmunk sincs, Kaminski úr. Azt gondoltuk, hogy ön fog valami támpontot adni.

Kaminski pillantása el-Kadr íróasztalára esett. Már akkor észrevette rajta a kiterített fehér kendőt, amikor beléptek a komor helyiségbe. De csak most ismerte fel a sötétzöld skarabeuszt a kendőn. Messziről hajszálpontosan olyan volt, amilyet kivett a múmia kezéből.

– Mi ez? – kérdezte Kaminski Abd el-Kadrhoz fordulva.

Ő kérdő pillantást vetett Moukhtarra, hogy egyáltalán megválaszolhatja-e a mérnök kérdését. Tartózkodó viselkedéséből kivehető volt, hogy Moukhtar nem látta fontosnak a magyarázatot.

– Azért kérdezem – kezdte Kaminski –, mert egy ugyanilyen skarabeuszt találtam a múmiánál, csak méregzöld színűt.

El-Kadr, Moukhtar és Rogalla úgy néztek Kaminskira, mintha nem akarnának hinni a fülüknek.

– Talált egy…? – kezdte el-Kadr, aztán abbahagyta.

Aztán Moukhtar, aki elsőként tért magához, és akinek Kaminski iránti gyűlölete már szinte túlcsordult, magából kikelve üvöltötte: – És ezt miért csak most mondja? És kinek adta el a skarabeuszt? Maga… maga csaló!

Moukhtar dühén Kaminski kis mosolyt eresztett meg, mintha azt akarná mondani: Te nem tudsz engem megsérteni. Aztán így válaszolt: – Eddig nem volt rá alkalmam, hogy felfedezésem közelebbi körülményeiről beszámoljak, ugyanis senki nem kérdezett meg. A skarabeuszt sem adtam el, hanem elajándékoztam.

– Elajándékozta? – kiáltottak szinte egyszerre mindannyian, el-Kadr, Moukhtar és Rogalla.

– Dr. Hornstein szokatlanul nagy érdeklődést tanúsított a sírban talált tárgy iránt – és rápillantva az íróasztalon fekvő sötétzöld tárgyra, hozzáfűzte – körülbelül ilyen méretű és formájú volt. Honnan származik ez a skarabeusz?

– Szintén a múmia mellől – válaszolt Ahmed Abd el-Kadr. – A medál megtalálásának zűrzavarában ez a felfedezés teljesen elenyészett. El-Hadid a skarabeuszt a kötés utolsó rétege alatt találta, pontosan Bent-Anat szíve fölött. Maga a tárgy nem ritkaság, és fellelési helye a kor szokásának tökéletesen megfelel. Ami szokatlan, sőt ismereteim szerint rendkívüli, az a bogár talapzatának mintája.

El-Kadr megfordította a skarabeuszt, és az odavésett hieroglifákra mutatott. – Ugyanígy nézett ki a maga skarabeusza? Vissza tud emlékezni?

Kaminskinak nem sokáig kellett gondolkoznia. – Nem – válaszolta –, ezen egészen más az írás. Bár egyáltalán nem értek a hieroglifákhoz, szinte teljesen

bizonyos vagyok benne, hogy az én skarabeuszomon lévő írás nem egyezik meg ezzel. Egész biztos.

Rogalla is bekapcsolódott a beszélgetésbe: – Természetesen annál inkább érdekelne bennünket az a darab. Lehetségesnek tartja, hogy még mindig dr. Hornsteinnél van a skarabeusz?

– Az nem kérdés – vágta rá Kaminski. – Hella mindig magánál hordta a skarabeuszt. Úgy tekintette, mint valami talizmánt. Teljesen bele volt szeretve abba a tárgyba. De amikor megkérdeztem, mi különöset talál rajta, és miért olyan értékes számára, csak legyintett és hallgatott.

El-Kadr helyet foglalt íróasztala mögött, a sötét skarabeuszt bámulta, és anélkül hogy ránézett volna Kaminskira, megkérdezte: – Dr. Hornstein orvos. Mutatott valami különleges érdeklődést a régészet iránt?

Kaminski vállat vont. István Rogalla adta meg a választ: – Feltűnt nekem, hogy dr. Hornsteint érdekelték a hieroglifák a templomblokkokon. Emlékszem, hogy többször kérdezett engem olyan komplikált jelek felől, amelyek jelentését még magam sem tudtam megfejteni. Ez meglepett engem, de nem foglalkoztam vele.

– Nemegyszer hallottam – egészítette ki Arthur Kaminski –, hogy olyan mondatokat mond, amelyeket nem értek. Olyan nyelven beszélt, amelyet nem ismerek. De ez csak egy a sok rejtély és titok közül, amely ezt a nőt körülveszi. És pont ez az, ami olyan elbűvölővé teszi.

Látszott, hogy Hassan Moukhtarnak nincsen ínyére ez a beszélgetés, rövid szakaszokban az orrán keresztül vette a levegőt, ami úgy hangzott, mint egy gőzgép fújtatása.

– Több jelentőséget próbál tulajdonítani neki – dohogta –, mint amennyi valójában jár neki. Dr.

Hornstein ugyanolyan nő, mint bármely másik. Maradjunk ennyiben.

– És hogy hangzik a felirat ezen a skarabeuszon? – Kaminski nem hagyta magát eltéríteni. De sem el-Kadr, sem pedig Moukhtar nem mutatott készséget arra, hogy válaszoljon.

Rogalla, aki elég kellemetlennek érezte a szituációt, zavartan krákogott, mielőtt válaszolt: – Tudja, Kaminski, vannak helyzetek, amelyek elég tanácstalanná tesznek egy tudóst, mert nem passzolnak bele az elméletébe. Hogy is magyarázzam meg? Önt, mint mérnököt nem érhetik ilyen meglepetések. Ön tudja, hogy két konkrét szám összeadásánál mindig egy bizonyos konkrét szám keletkezik. De a régészetben az ember sosem lehet biztos, hogy nem érik meglepetések. Ez a skarabeusz is annyiban meglepetés, hogy egy olyan felirattal van ellátva, aminek az összehasonlító szövegét eddig még nem találták meg. És az ilyen helyzetekben a régészek mindig nagyon szkeptikusak, és senki nem mer egy ilyen szokatlan felfedezést kommentálni.

Mahkorn eddig a háttérből figyelte a beszélgetést. Ez megerősítette abbeli meggyőződését, hogy Hella Hornsteinből rendkívüli feszültség áradt, ami különféleképpen sújtott le, van, akinél vak szenvedélyt, másoknál mély gyűlöletet váltott ki.

Mindenesetre Rogalla magyarázatától nyugtalanná vált. Ide-oda hintázott a székén. Végül így szólt Rogallához: – Én azt hiszem, értem, amit mond. De kíváncsivá tett bennünket. Nem tudná lefordítani a feliratot? Úgy értem, felolvasni, kommentár nélkül, hogy mi laikusok is képet kapjunk.

Rogalla segélykérően nézett Hassan Moukhtarra, de ő elfordult, mintha azt akarná mondani: én nem tenném. El-Kadr viszont nem látta semmi okát, hogy eltitkolják az írást, amit már pontosan harmadszor

fordítottak le, harmadszor is ugyanazzal az eredménnyel. Elővett egy papírlapot, és elkezdte felolvasni, amit ők hárman, háromszori kísérlet után kidolgoztak:

„Testem salétrommal megtisztíttatott és tömjénnel felfrissíttetett, teljesen lefürödtem tehéntejben, hogy minden bajt, betegséget kiküszöböljek, ami lényemhez tapadt, Tefnut, Ras lánya mindent előkészített számomra a béke földjén, így kiáltoztam fohászkodva a komor völgyhöz, hogy háromszor ezer és kétszer száz év elmúltával újra visszatérhessek.”

Úgy tűnt, Kaminskira kevésbé hatottak ezek a szavak, mint Mahkornra. Vagy tényleg nem értette annak jelentését, vagy megpróbálta elfojtani magában a hallottakat. Ezzel szemben Mahkorn izgatott lett, úgy kérdezte: – Hittek a régi egyiptomiak a feltámadásban?

Rogalla és Mahkorn egyszerre válaszoltak: Igen. – Nem.

Mindketten nevettek, és Rogalla még annyit tett hozzá: – Ebből is láthatja, milyen nehéz megválaszolni a kérdését.

– Nem értem.

– Nos – kezdte magyarázni Rogalla –, ha feltámadáson azt a jelenséget érti, hogy egy ember meghal, és a halálával más élőlény formájába átvándorol, akkor hittek az egyiptomiak a feltámadásban, kvázi lélekvándorlásban. De ha azt érti ez alatt, hogy egy király, aki ötszáz évvel ezelőtt halt meg, ma jelen van közöttünk, mint napszámos, vagy fordítva, akkor nem hittek a feltámadásban.

– Ha jól értem önt – szólt közbe Mahkorn –, akkor az, amit ma feltámadás alatt értünk, meglehetősen idegen volt az egyiptomiaktól. Például annak

elképzelése, hogy egyszer lóként, vagy madárként feltámadjunk, ugye?

– Az a pompa és kultusz, amivel az egyiptomiak halottaiknak áldoztak, nyilvánvaló kifejezése annak, hogy semmiképp sem hihettek abban, hogy a halállal minden véget ér. Ellenkezőleg, meg voltak győződve arról, hogy az ember a halálával újraszületik, és a föld másik oldalán új életre kel. De ez a létezés a régi Egyiptom különböző korszakaiban különbözőképpen került interpretálásra. Ramszesz fáraó idejében tovább élt a Ka védőszellem, az emberek ideálképe, de csak a sértetlen holttestekben. Ez volt az oka annak, amiért bebalzsamozták és mumifikálták az egyiptomiak a holtakat. Voltak más továbbélési formák is, például a Ba, mi úgy mondanánk, lélek, amelyik a halál után az istenekhez emelkedik.

– Szép és jó. De a kettőből egyik sem jelenti azt, hogy egy halott egy második földi életet kap, mint amiről ennek a skarabeusznak a szövege szól.

– Pontosan – helyeselt István Rogalla –, éppen ez az, ami bennünket ilyen tanácstalanná tesz. Ebben a halotti szövegben az elhunyt azt állítja, hogy háromszor ezer és kétszer száz, azaz 3200 év múlva feltámad.

– Tehát nem tartja hitelesnek a szöveget? – kötötte az ebet a karóhoz Mahkorn.

Rogalla mosolygott: – Nagyon szívesen megválaszolnám a kérdését. De nem tudom. Egyelőre csak annyi világos a számunkra, hogy ez a jelentéktelen skarabeusz képes a régi Egyiptomról szóló eddigi vallási ismereteinket megingatni. Talán most már megérti nyugtalanságunkat.

– Megértem – válaszolta Mahkorn, bár őt most ebben a pillanatban kevésbé érdekelte a tudomány, mint inkább az összefüggés Bent-Anat és dr. Hella Hornstein között, így az archeológusokat teljesen

felkészületlenül érte a következő kérdés: – Tulajdonképpen mikor halt meg Bent-Anat királynő?

– Időszámításunk előtt úgy 1250 körül, a pontos dátumot nem tudjuk – válaszolta Rogalla.

– Miért kérdezi?

Mahkorn elővette kis jegyzettömbjét, amelyben már korábban készített jegyzeteket, és számolni kezdett: 1250 és mennyi? 3200? Az 1950. Mikor született Hella Hornstein?

– 1940-ben – válaszolta Kaminski.

Mahkorn újra számolni kezdett. – Elképzelhető, hogy Bent-Anat 1260-ban halt meg?

– Minden további nélkül – válaszolta Rogalla. – Hova akar kilyukadni?

Mahkorn odatartotta jegyzetfüzetét Rogalla elé, és azt mondta:

– Egyszerű számolás az egész: 1260 + 1940 = 3200.

– Már értem, mire gondol – felelte Rogalla –, ez az a háromszor ezer és kétszer száz év.

45. fejezet

Hogy megfejtsék Szmolicsev főparancsnok és Hella Hornstein furcsa találkozását, egy olyan ember jött segítségére Jacques Balouet-nak és Raja Kurjanovának, akitől ebben a pillanatban a legkevésbé várták volna. Szokásához híven Abdel Aziz Suheimy a Koránt olvasva ült kopott székén az előszobában, miközben időnként végigsimított fekete kecskeszakállán. Amikor Jacques és Raja éjfél körül visszatért a panzióba, Suheimy még mindig olvasott, és Balouet csodáló szavakkal illette a festő ájtatosságát.

Erre ő hamiskásan nevetett, szokásához híven tekintetét az égre emelte, s közölte, hogy a Korán gyakori olvasásának semmi köze sincs az ájtatossághoz, sem az okossághoz, az Allah kívánsága, hogy minden hívő okos legyen, a hitetlenek viszont buták maradnak. A Korán nem jelent többet, mint egy könyvet, melyet sokat kell olvasni, és ő ehhez tartja magát.

Aztán minden összefüggés nélkül feltette Balouet-nak a kérdést: – Sikerrel jártak az orosz követésében?

Jacques és Raja meglepődve nézett egymásra. .

– Azt hittem – mondta Balouet, mikor magához tért –, azt hittem, hogy nem tud semmit a vendégeiről.

Suheimy csöndesen vigyorgott.

– A vendégeim nevét nem ismerem – válaszolta –, de ez nem azt jelenti, hogy nem tudom, mi folyik a házamban. Gyűlölöm az oroszokat. A kormányunkat kivéve minden egyiptomi gyűlöli őket. Mert ez már benne van a Koránban: *Aki Allah helyen a sátánt hívja oltalmazójául, az a mélybe süllyed.* A sátán ígéreteket tesz és követelődzik, de amit a sátán ígér, az csak ámítás. És ennek a sátánnak az a neve, hogy kommunizmus! Mi dolguk van azzal az orosszal?

Suheimy kérdése úgy hangzott, mint egy fenyegetés, és Balouet nem tudta, hogyan reagáljon. Mit tudott Szmolicsevről ez a kis kövér ember, akit ők nyilvánvalóan alábecsültek? És főleg mit tudott róluk?

– Mi dolguk van vele? – ismételte meg a kérdést Suheimy.

– Semmi – hazudta Balouet –, azonkívül, hogy megígérte nekünk, szerez papírokat. Útlevélre van szükségünk, érti?

A hír nem tetszett a festőnek. Mellkasára tette kezeit, úgy kérdezte: – És miért nem Abdel Aziz Suheimyhez fordulnak? Miért pont egy oroszhoz kötik

magukat? – Magas hangja lesújtani készült: – Egy kommunistához? Csak nem kommunisták maguk is?

– Az ég szerelmére, dehogyis! – esküdözött Balouet. – Az az ember megígérte nekünk, hogy szerez útlevelet, de nem tudjuk, megbízhatunk-e benne. Azt állítja, hogy szökésben van az orosz titkosszolgálat elől. Állítólag korábban ő maga is tagja volt a KGB-nek. Ezt mondja.

– Ezt mondja. – Suheimy harsány nevetésben tört ki. A kis kövér ember úgy rázkódott a székén, hogy félő volt, bármelyik pillanatban lepottyanhat róla. Amikor kinevette magát, karjával letörölte a homlokát, mély levegőt vett és közölte: – Hazudik! Hazudik, mint minden kommunista.

Egyvalami világossá vált Balouet és Raja előtt, hogy ha be akarták hízelegni magukat Abdel Aziz Suheimynél, csak szidni kellett a kommunizmust és az istenteleneket. Viszont nem tudták, milyen információkkal rendelkezik Suheimy. Vajon tudja, hogy ők kicsodák? Raja, aki nem bírta elviselni ennek bizonytalanságát, egy lépést tett a titokzatos festő felé.

– Suheimy úr, ön olyan kijelentéseket tesz, amelyek nagyon nyugtalanítanak bennünket. Nem tudna világosabban fogalmazni? Nagyon sokat segítene nekünk.

Abdel Aziz Suheimy hosszasan mustrálgatta Raját, aztán így válaszolt: – Talán könnyelműség tőlem, ha engedek a kérésnek, hiszen egyáltalán nem ismerem magukat, de – és közben ismét végigsimított fekete kecskeszakállán – egy szép nőnek Abdel Aziz nem tud ellentmondani. Mit akar tudni, szépasszony?

Balouet tudomásul vette magában, hogy Raja többre megy Suheimyvel, mint ő, így ráhagyta a beszélgetést.

– Mit tud az oroszról? – kérdezte Raja. Suheimy olyan mozdulatot tett, mintha nem akarna semmit sem

válaszolni, de aztán látva Raja várakozással teli arcát, visszakérdezett: – Mit akar tudni?

– Mindent! – szakította félbe Balouet.

Raja még hozzátette: – Mindenekelőtt egyvalamit: az orosz titkosszolgálathoz tartozik-e még, vagy ő maga is szökésben van a KGB elől?

– Szökésben? Ne nevettessenek! Az a férfi szinte mindennap orosz egyenruhásokkal találkozik. ő maga is parancsnok, mellesleg Szmolicsevnek hívják, de lehet, hogy ez csak álnév. Szmolicsev nagykutya az orosz titkosszolgálatnál.

– Nekünk azt mesélte, az oroszok kidobták őt, és a KGB elől bujkál itt. Viszont azt állította, hogy még mindig olyan jó kapcsolatokkal rendelkezik, amivel tud nekünk útlevelet szerezni a kiutazáshoz.

– Lehetséges – motyogta egykedvűen Suheimy. – Elképzelhető, hogy elegendő kapcsolattal rendelkezik, de szökésről szó nincsen. Majdnem minden este, amikor elhagyja a házat, két sarokkal odébb megy. Ott egy fekete színű, orosz limuzin várja, és a Midan es-Saijida Senabba viszi.

A Midan es-Saijida Senabban volt az orosz titkosszolgálat egyiptomi főhadiszállása. Szmolicsev tehát átvágta őket.

– És pontosan mit tud? – faggatta Raja. – Úgy értem, hogy jutott ezekhez az információkhoz, Suheimy úr?

Suheimy kissé színészkedve magyarázta: – Egészen egyszerűen. Abdel Aziznak sok olyan barátja van, aki boldog, ha szívességet tehet neki, és ezeknek a barátoknak sok idejük van, nagyon sok idejük. Ez a kommunista az első napokban egyetlen lépést sem tett anélkül, hogy Abdel Aziz valamelyik barátja ne követte volna. Rögtön sejtettem, hogy orosz és kommunista, úgy nézett ki, mint maga az ördög.

– Uram, hát miért nem rakja ki az utcára, ha ennyire gyűlöli?

– Megmondom önnek, asszonyom. – Suheimy odahajolt székéből Rajához. – Szmolicsev befolyásos ember. Ő és az emberei megtudták, hogy illegálisan adok külföldieknek szállást, azóta kénytelen vagyok közösködni velük. Be kell fogadjam azokat az embereket, akiket küldenek, és nem szabad kérdezősködnöm. Egyet meg kell hagyni: az oroszok jól fizetnek.

Raja izzadt és borzongott egyszerre. Hiszen akkor egy kifejezett KGB-búvóhelyre költöztek. Balouet és Raja egymásra néztek. Ez nem lehet igaz!

– Persze hogy azt hittem – vette át ismét a szót Suheimy –, magukat is a kommunisták küldték. De ez valami tévedésnek tűnik.

Balouet közelebb tolta a székét Suheimyhez. Halkan beszélt, mert attól félt, valaki kihallgathatja éjszakai beszélgetésüket.

– Suheimy úr, kérem, higgyen nekünk. Mi az oroszok elől menekülünk. Kérem, ne kérdezze, hogy miért. De a dolgok úgy állnak, hogy Szmolicsev tőrbe csalt minket. Azt adta be, hogy a KGB elől szökik, és hogy ellát minket új útlevelekkel. Teljesen gyanútlanok voltunk!

– Allah meg fogja büntetni azt az átkozott kommunistát – kiáltotta Suheimy –, minden hívő ember megrontóját!

– Hol van most Szmolicsev? – kérdezte Balouet.

Suheimy szemeivel fölfelé intett. – Egy fél órával ezelőtt jött vissza. Egy német orvosnővel találkozott. Orvosként működött Abu Simbelben. De ez csak féligazság. Valójában KGB-kém. Hella Hornsteinnek hívják.

Balouet felugrott, és megragadta Raja kezét. Mindketten egymásra néztek, de egyik sem tudott egy

szót sem kinyögni. Úgy játszódott le előttük, mintha filmet pergetnének: szerencsétlen menekülésük a csónakkal Szudán irányába, fogvatartásuk a núbiai faluban, a szökés repülőgéppel Wadi Halfába, a barátságos kapitány a vonaton Khartum felé – mennyi volt ebből a véletlen és mennyit irányított Szmolicsev az embereivel?

– Szmolicsev – rebegte Raja Kurjanova alig hallhatóan –, Szmolicsev. – A fejét ingatta. – Tudnom kellett volna. Ennyire nem könnyű a KGB karmaiból megszabadulni.

Balouet nem kevésbé volt letörve.

– Egyvalamit nem értek – mondta rezignáltan. – Hogyha a szökésünknél Szmolicsev keze valóban benne volt a játékban, akkor könnyűszerrel eltávolíthatott volna bennünket valamelyik samesza segítségével.

– Ez tipikusan jellemző a KGB-re – felelte Raja. A felindultság könnyei csillogtak a szemében.

– Szmolicsev felhasznál bennünket valamire, amiről sejtésünk sincsen. Jó ideje a távolból figyelte fáradságos szabadulási kísérletünket, most úgy látszik, különleges élvezetet nyújt a számára, hogy átveheti a főszerepet a játékban.

– Akkor találkozásunk vele néhány nappal ezelőtt itt ebben a házban szintén ki volt tervelve?

– Meg vagyok róla győződve.

Balouet visszazökkent a székére. Kimerült és minden bátorsága elhagyta.

– Egyszerűen nem tudom elhinni – ismételgette a fejét csóválva, s a csalódottság és rezignáltság hangján kérdezte Suheimyt: – Honnan szerezte az ismereteit Hella Hornsteinről?

A kis kövér ember barátságosan mosolygott. – *De* hát már mondtam magának, hogy Abdel Aziznak rengeteg barátja van. Egy barát itt, egy barát ott,

majdnem, mint a KGB-nél. Hella Hornsteinről még többet tudok. Német, azt tudják. Még azelőtt jött át orvostanhallgatóként Kelet-Berlinből nyugatra, mielőtt a berlini fal megépült. Ebbe az egészbe egy férfi fűzte be, akivel tizenhat éves korától viszonya volt, egy nős férfi, aki az apja lehetett volna…

– Sejtem – szakította félbe Raja –, Szmolicsev volt. Az első csírákat Kelet-Berlinben ültette szét.

Suheimy csodálkozva nézett rá: – Honnan tudja, asszonyom?

– Csak úgy gondoltam – próbálta áthidalni Raja a szituációt.

Suheimy folytatta: – A kettőjük viszonyának régen vége volt, amikor Hella Hornstein már mint végzett orvosnő Egyiptomba jött, de tovább dolgozott a titkosszolgálatnak. De aztán valami történhetett, ami konfliktushoz vezetett kettejük között. Ismail barátom, aki kihallgatta a beszélgetésüket a Café Esbekijában, elmesélte, hogy kölcsönösen szidalmazták és szemrehányásokkal halmozták el egymást. Szmolicsev rendetlennek nevezte a nőt, ami – a próféta szakállára mondom – minden kommunista nőre ráillik, és megfenyegette, hogy lebuktatja, ha nem hagy fel a kisded játékaival. Csúnyán összevesztek.

– Mit értett Szmolicsev kisded játékokon? – érdeklődött Balouet.

Suheimy adós maradt á válasszal, és Balouet erőtlenül ült ott, még arra is képtelen volt, hogy kigondolja, mit lehet tenni egy ilyen szituációban. Raja félt felmenni a szobájába. Tudhatták, hogy mit akar velük Szmolicsev?

– Nem lett volna szabad megtennem – kezdte a lamentálást Suheimy –, meg kellett volna tartanom magamnak, amit tudok. A Korán azt mondja, Allah nem szereti azokat, akik tudásukkal pusztulást

okoznak a földön. Allah, a legkönyörületesebb, talán megbocsát nekem. Miben segíthetek?

Ebben a pillanatban sem Jacques, sem Raja nem tudott erre válaszolni. Teljesen magukba omoltak, és Balouet újra közel állt ahhoz, hogy feladja, mindent odadobjon, és nem is szégyellte magát ezért a gondolatért.

Raja a szeme sarkából figyelte. Időközben eléggé megismerte ahhoz, hogy kitalálhassa a gondolatait. Ha rezignált volt, volt egy jellegzetes arckifejezése. Hova mehetnének az éjszaka közepén?

Suheimy csak sejthette, hogy mi zajlódik le a fejükben, és azt mondta: – Én nem fogom megakadályozni önöket, de ha megfogadják a tanácsomat, akkor nem hagyják el hanyatt-homlok a házamat. Szmolicsev feltételezheti, hogy utánanéztek. Az soha nem jó, ha az ellenfél biztos a dolgában. Majd holnap meglátjuk. Hiszen tudják: Abdel Aziz Suheimynek rengeteg barátja van.

Bár Balouet nem volt teljesen biztos a festő önzetlen barátságában, nem látott más kiutat. Intett Rajának, és bár egy szót sem szólt, Raja megértette, mit gondol.

Soha nem tűnt a szobájuk olyan ridegnek és sivárnak, a mennyezeten lógó két csupasz villanykörtével, mint most. A színes falak egyszeriben olyanok lettek, mint egy börtön falai, a bútorok pedig lelakottak és szegényesek. Ruhástól, ahogy voltak, rádobták magukat az öreg ágyra, és megpróbáltak egymást erősítendő, összeölelkezve elaludni. De Raja és Jacques csak hánykolódott, minden zajra felfigyelt, és egyikőjük sem volt képes egyetlen épkézláb gondolat megfogalmazására sem. A reggeli szürkületben Raja felriadt. A kintről és Suheimy házából hallatszódó zajok nem voltak azonosak az előző napok lármázásaival. Most már Jacques is

figyelmesen hallgatózott. Furcsa volt: bár nemrég ébredtek rá helyzetük kilátástalanságára, mégsem féltek. Mert a KGB hangtalanul dolgozik.

A nyitott ablakon át és a folyosóról tranzisztoros rádiók izgatott bömbölését lehetett hallani. Felhívások hangzottak el, amelyeket nem értettek. Nagy zűrzavarról számoltak be. A házban zaklatott lépések hallatszottak. Mi történt?

Balouet kezével vizet merített az edényből, és meglocskolta gyűrött arcát. Ujjaival végigtúrt a haján, és azt mondta, Rajának: zárja be mögötte az ajtót. Megérdeklődi, mi történt.

Rövid idő múltával, amit Raja a zárt ablaktáblák mögött töltött, anélkül hogy bármit is tapasztalt volna, Jacques visszajött.

– Háború van – mondta ijedten. – Az izraeliek megtámadták Egyiptomot, Szíriát és Jordániát. Kairóban minden külföldit fogva tartanak, senki nem hagyhatja el a házat. Szmolicsev csomagostul, mindenestül eltűnt.

Rajának jó időbe telt, míg felfogta, mit jelent ez. Nem tudta, hogy az új helyzet örömre, vagy aggodalomra ad alkalmat. Balouet is tanácstalanul állt a fejlemények előtt.

Élénk kopogtatás riasztotta fel Jacques-ot és Raját. Abdel Aziz Suheimy állt az ajtó előtt. Izgatott hangon kiabálta: Allah, a legirgalmasabb, meghallgatta az imámat. Eltűnt! Nincs itt az orosz! – Eközben karját feje fölé emelte, mint egy hastáncosnő, és hasonló táncmozdulatokkal megfordult maga körül.

Suheimytől megtudták a háború kitörésének körülményeit. Az egyiptomi elnököt, Gamal Abdel Nasszert jó ideje rákényszerítették testvérállamai, Szíria és Jordánia, hogy zárja le az Akabai-öblöt az izraeli hajók elől. Így el volt vágva Izrael a Közép-keletről jövő olajtól, és tulajdonképpen már csak idő

kérdése volt, mikor fogják az izraeliek erőszakkal visszaszerezni ezt a tengeri utat.

Az egyiptomiak számára a háború kitörése ünneplésre adott okot. Az utcákra kihallatszott a rádiók és televíziók bombolése, a légierők találatainak számáról számoltak be. Galileából már az első napon különböző részeket foglaltak el. Tel-Avivra légitámadást küldtek. Az emberek, akik hittek a híreknek, az utcákon táncoltak.

Csak Abdel Aziz Suheimy – akit Jacques és Raja időnként röptében látott – közölte három nap után kétségeit a hírek igazságtartalmát illetően. Kezét szájához emelve közölte, hogy ő hallgatta a brit BBC adását, és ott minden egészen másképp hangzott el, ugyanis az izraeliek lerohanták az egész Sínai-félszigetet. Libanon és Szíria déli része már izraeli megszállás alatt áll, és az izraeli csapatok Ammantól nem messze állomásoznak. Félő, hogy az izraeliek átkeltek a Szuezi-csatornán, és Kairó Szueztől mindössze 135 kilométer. Allah talán Egyiptom mellé áll.

De Allah elfordította arcát Egyiptomtól. Hat nap múlva mindennek vége volt, az egyiptomiakat leverték, a Sínait elárasztották a páncélautók, és sok ezer cipő, amit Nasszer menekülő katonái hátrahagytak.

Nasszer felajánlotta visszavonulását. A külföldiek újra szabadon mozoghattak, így Jacques Balouet és Raja Kurjanova új bátorságra kapott.

46. fejezet

Az egyiptomiak szégyenteljes veresége utáni napokban Kairóban kaotikus állapotok uralkodtak, még kaotikusabbak, mint egyébként, ami szinte már

elképzelhetetlennek tűnik egy olyan városban, ahol nap mint nap káosz uralkodik. Vadidegen emberek estek egymás karjaiba az utcán, és sírtak, a hitetlenek átkozódtak. Mások tehetetlenül a vereségtől, hidakról, tornyokról ugráltak le. Nasszerről, az elnökről megoszlottak a vélemények. Egyesek átkozták, mások mártírt láttak benne, csak ő mentheti meg őket.

A zavarnak ezekben a napjaiban Arthur Kaminski és Mike Mahkorn feltűnés nélkül kutathatott újra Hella Hornstein után. Mahkorn meg volt győződve arról, hogy Hellának különleges kapcsolata van Bent-Anat múmiájával, ami sokkal több, mint puszta szenzációhajhászás. Úgy gyanította, hogy Hella és a múmia között titokzatos kapcsolat uralkodik, ami valamilyen formában – ebben biztos volt – ki fog derülni. De minél jobban belegondolt, annál távolabbra került a probléma megoldásától, távolabb, mint nyomozása kezdetén.

Ezzel szemben Kaminskit kevésbé érdekelték a körülmények, amelyek Hella múmiakultuszát övezték. Ezt az egészet úgy tekintette, mint egy egzaltált nő egyik jellemzőjét a sok közül. Kaminski viszontlátni akarta Hellát, tisztába akart jönni vele. Szerette Hella Hornsteint, és ilyen könnyen nem adta fel.

A kijárási tilalom alatt, amit iszogatással és beszélgetéssel töltöttek a szállodában, Kaminski és Mahkorn összebarátkozott. Arthur, az idősebb, több csodálattal adózott a fiatalabb Mike iránt, mint fordítva.

Kaminski értékelte Mahkorn hűvös megfontoltságát, amellyel a dolgokat megítélte. Arthur nem tudta elképzelni, hogy ezt a kőkemény fickót bármivel is ki lehetne zökkenteni a nyugalmából. Ugyanakkor bizonyos helyzetekben olyan érzékenységet tanúsított, amitől Kaminski elcsodálkozott.

Bár még soha nem találkozott Hellával, ügyes kérdéseivel teljesen el tudott mélyedni Hella karakterében. Úgy beszélt róla, mint egy régi barát. Míg Kaminski tanácstalanul állt a kérdés előtt, hogy Hella miért csúsztatta az amulettjét a múmiába, Mahkorn úgy látta, valamilyen határozott jelentése van a dolognak. Azt nem tudta megmondani, hogy mi volt Hella célja vele, de Mike meg volt győződve róla, hogy Hella valamilyen határozott célt követett, és ezzel igyekezett jelt adni. Mike azt vallotta: Hellának semmiképp nem volt célja, hogy Arthurt nevetségessé tegye. Ez biztos.

A politikai nyugtalanság Egyiptomban egyáltalán nem tudta Kaminskit és Mahkornt attól eltéríteni, hogy Hella Hornstein után kutassanak. Négy nappal a háború befejezése után, tehát 1967. június 15-én, amikor már hét külföldi szállodát érdeklődtek végig eredménytelenül, beléptek az Omar Khajjam szálloda halijába. Kaminski egy fotót hordott magával, mely Hellát ábrázolta az Abu Simbel-i templom előtt, és amelyen nagyon jól látszott. Arthur fotózta le őt, még kapcsolatuk kezdetén. Kaminski és Mahkorn tapasztalata az volt, hogy a szállodaportások, főleg Kairóban, inkább képről emlékeznek a vendégre, mint névről.

Mahkorn a portás elé tartotta a fényképet azzal a sajátos hűvös kimértségével, ami nem tűrt semmilyen ellentmondást, és megkérdezte, hogy ez a német hölgy ebben a szállodában van-e megszállva.

A portás, egy modortalan fiatal egyiptomi, szégyentelen grimaszt vágott. Amikor hosszan és élvezkedve bámészkodott a fénykép fölé hajolva, Mahkorn közel volt ahhoz, hogy megragadja ezüst nyakkendőjét, és jól megrángassa a fiút. Hogy unatkozó közönyéért mégsem ez lett a sorsa, az annak köszönhető, hogy egy középkorú, rikító ruhája miatt

amerikainak kinéző úr, aki a szobakulcsát letette a pultra, érdeklődve nézte meg a felvételt, és szinte érthetetlen szlenggel gurgulázta ki a torkán, hogy gratulál.

Sem Mahkorn, sem Kaminski nem érezte szükségét, hogy az amerikai megjegyzésére reagáljon, de ő Mahkornhoz fordult, és megkérdezte, hogy a nő a felesége-e.

Nem, válaszolta a kérdezett, és rábökött Kaminskira, csak hogy lerázza a tolakodó kérdezősködőt.

– Ó, gratulálok – ismételte meg az amerikai, a két férfi nem túl nagy örömére, akik csak akkor kezdték hegyezni a fülüket, amikor az idegen megjegyezte, hogy alkalma volt megcsodálni a hölgyet reggelizés közben a teraszon, és őszinte a gratulációja.

Mike és Arthur félrevonta az amerikait. Odatartották elé a képet, és Mahkorn feltette a kérdést: – Biztos benne, hogy ez volt az a nő?

Az amerikai nem sokáig nézegette a képet, rögtön válaszolt:

– Hé, ember, Ralph Nicolsonnak csak egyszer kell szemügyre vennie egy nőt. De ez az arc ráadásul azok közé tartozik, akiket nem felejthet el az ember. Hát nem fantasztikus ez a nő?

Még Mahkorn is úgy meg volt lepődve, hogy csak bólintani tudott, és megismételte: igen, fantasztikus egy nő.

Nicolson tele szájjal nevetni kezdett: – Hát nem furcsa, hogy a világon minden szép nő férjnél van? Kérdezem önöktől, miért? – És közben úgy nevetett, hogy visszhangzott az előcsarnok.

Közben Mahkorn és Kaminski újra összeszedte magát. – Uram – kezdte Mahkorn, de tovább nem jutott.

– Nincs, uram – szakította félbe Nicolson. – Ralph vagyok, önöket hogy hívják?

– Mike – felelte Mike.

– Ó, amerikai?

– Nem, német.

– Nem baj.

Mike-nak mosolyognia kellett. – Ez mikor volt? Úgy értem, mikor látta ezt a nőt itt a hotelban?

– A háború előtt két-három nappal. Szent Isten, hogy hangzik ez, két vagy három nappal a háború előtt! – hirtelen elgondolkodóvá vált. – És ő… – olyan kézmozdulatot tett, mint aki ki akar rázni valamit a zakója ujjából. – Ez után a találkozás után többet nem láttam. Igazán sajnálom.

A szálloda főportása figyelte őket, és kihallgatta a beszélgetést. Odalépett hozzájuk, és udvariasan ezt mondta: – Talán megbocsátják nekem az urak, ha beleavatkozom. Az egyik vendégünkről van szó?

Mahkorn felemelte a fényképet, és az öreg portás bólintott: – Miért érdeklődnek ez iránt a hölgy iránt?

– Ő ennek az úrnak a menyasszonya – hazudta Mahkorn, és Kaminskira mutatott. – Itt akartak találkozni, de elkerülték egymást.

A portás megértőén bólintott: – Hogy hívják a hölgyet?

– Dr. Hella Hornstein. Német.

– Úgy van – válaszolt a portás – német, de a neve Kramer, Petra Kramer. Repülőjegyet váltottam neki Németországba.

– Ez mikor volt?

– Június 3-án.

– És Németországban hova?

A portás gondolkozott, aztán bólogatva mondta: – Frankfurtba, ha nem tévedek. Várjon csak, uram, már eszembe jutott, az a járat Frankfurton keresztül Münchenbe ment.

– És a jegyet Petra Kramer névre állították ki?

– Pontosan.

Mahkorn és Kaminski elcsodálkozott. Kaminski a homlokát ráncolta, és Mahkorn egy bankjegyet nyomott a portás markába.

Biztosan Szmolicsev szerzett neki hamis papírokat – vélte Mahkorn. Közben az amerikai laza kézmozdulattal elbúcsúzott.

– Milyen kapcsolata van dr. Hella Hornsteinnek Münchenben?

– Nem tudom – felelte Kaminski. – Hella Bochumba való. Münchent soha nem említette. – Elgondolkozott. Végül csak ennyit mondott: – Oda kell mennem. Meg kell találnom Hellát.

Mike bólintott: – Felőlem oké. Münchenben otthon vagyok. Egyvalamivel azonban tisztában kell lenned: Kairóban könnyebb egy európait meglelni, mint egy németet Münchenben. Münchenben hemzsegnek a németek.

Ezen Kaminski is jóízűt nevetett. Értette, hogy mit akar ezzel mondani Mike.

És mialatt meglehetősen tanácstalanul álldogáltak és töprengtek, hol keressék majd Hella Hornsteint, másodszor is odalépett hozzájuk az öreg portás. Egy listát tartott Mahkorn orra elé, és azt mondta: – Talán ez tovább segít önöknek, uram. A hölgy, akit keresnek, elutazása előtti napon kétszer telefonált Münchenbe. Itt van a június 2-i kapcsolások listája. Nézze: 217-es szoba, az a szoba a főtraktusban, amelyikben Kramer asszony lakott és a 2198263-as müncheni szám kétszer.

– Mond neked valamit ez a szám? – kérdezte Mahkorn, és feljegyezte a számokat egy papírra.

Arthur a fejét rázta: – Nem, tényleg, sejtelmem sincs róla.

47. fejezet

A medállal történt kínos eset óta el-Hadid professzornak nem volt egyetlen nyugodt perce sem.

Minden újság, amelyik beszámolt erről, botrányt szimatolt, mindenesetre nem hozott jó hírnevet tudományos vizsgálati módszerének, így aztán el-Hadidnak komoly érdeke fűződött ahhoz, hogy a nyilvánosság előtt balul sikerült fellépését jóvátegye.

Jöveteléről tájékoztatta Ahmed Abd el-Kadrt, és előre jelezte, hogy szenzációs újdonságokat hoz magával Bent-Anat múmiájáról. El-Kadr kissé szkeptikus volt el-Hadid bejelentésével kapcsolatban, de mégis odarendelte irodájába, az Egyiptomi Múzeumba Hassan Moukhtart és István Rogallát, akik még mindig Kairóban tartózkodtak.

El-Hadid professzor egy idős férfi pedantériájával különböző formátumú röntgenfelvételeket húzott elő fekete aktatáskájából, aztán odament velük az ablakhoz. El-Kadr, Moukhtar és Rogalla érdeklődéssel követték.

– A felvételek – kezdte nem kis büszkeséggel a hangjában – egy új amerikai eljárással készültek. Sokkal egyértelműbb kontrasztokat mutatnak, mint a szokványos röntgenfelvételek. És nézzék meg, mit fedeztem fel!

A férfiak el-Hadid köré álltak, és a fény felé hunyorogtak. A negatív, amit a professzor az ablak elé tartott, a múmia koponyáját mutatta profilból. El-Hadid megfogott egy ceruzát, és egy világos vonalakból álló hálószerűségre mutatott.

– Az mit jelent? – kérdezte el-Kadr türelmetlenül.

A professzor leeresztette a röntgenfelvételt, és diadalittas hangon közölte: amit a röntgenképen láttak, egyértelműen koponyaalapi törés, ami vélhetően a halált okozta. A felvétel szerint a halottat

hátulról fejbe vághatták. Viszont – és ekkor el-Hadid egy másik felvételt vett a kezébe – ennek ellentmond ez a felvétel, amelyik a medencét mutatja, és egy meglehetősen bonyolult medencetörést lehet látni rajta.

El-Kadr, Moukhtar és Rogalla izgatottan csoportosultak a professzor és röntgenfelvételei köré. Egyértelműen látták a törés helyét, többfelé ágazott a medencén.

– Önmagában ez még nem feltétlenül kellett, hogy halált okozzon – magyarázta el-Hadid –, de az akkori időben a medencetörés nyomorékká tette a királynőt, és előbb vagy utóbb szörnyű kínok között belehalt volna.

– Érdekes – jegyezte meg Rogalla. – Mi okozhatta ezeket a sérüléseket?

A professzor egy további röntgenfelvételt húzott elő, és a fény felé tartotta: – Ez itt egy öngyilkos koponyafelvétele, aki Bulak városrészben leugrott egy magas épületről. Láthatják, hogy a törésvonalak szinte ugyanazok.

– Ezek szerint öngyilkosságra gyanakszik? – kérdezte izgatottan Moukhtar.

– Tény, hogy bizonyos jelek arra mutatnak – válaszolta el-Hadid. – De az anatómia alapszabálya így szól: ha a halál oka különösen biztosnak látszik, újra elölről kell kezdeni a vizsgálatot. Ez egy múmiára fokozottan érvényes.

– És az eredmény?

– Csodálkozni fognak. A karokon és lábakon lévő további csonttörések mellett, ami az eredeti teóriát látszik igazolni, a következőt fedeztem fel. – A professzor ceruzájával egy kis négyszögletes negatívra mutatott. – Ezek a nyakcsigolyacsontok – magyarázta –, és ennek a patkó alakú csontnak a neve *ős hyoideum*. Elöl, a nyak felső részén található, a

gégefő és az állkapocs között, és nyelvlábnak is hívják. És most figyeljék meg jól ezt a patkót. Egyértelműen láthatják, hogy meg van repedve középen.

– És az mit jelent?

– Legnagyobb valószínűséggel Bent-Anatot megfojtották. Ekkor tört el a nyelvláb. Talán, hogy eltussolják az ügyet, a nagy magasságból letaszították a földre.

El-Kadr, Moukhtar és Rogalla egymásra nézett. A professzor nyilatkozata mindenkit váratlanul ért. Ramszesz szerelméről keveset tudtak, a haláláról még kevesebbet. A professzor vizsgálata egy történelmi dráma nyomait tárta fel előttük. Most érvényes volt, hogy ezeket az új ismereteket össze kell vetni másokkal, és meg kell találni a helyes összefüggéseket, ez olyan feladat, amely éveket vehet igénybe, és alkalmas arra, hogy a felfedezőjét híressé tegye.

De ki számított a Bent-Anat múmia felfedezőjének? Közülük kinek a neve fémjelezte Bent-Anat nevét, mint ahogy Tutanhamon nevével Howard Carterét kapcsolták össze?

Titkon mindegyikük reménykedett: el-Hadid azért, mert ő vezette a múmián végzett vizsgálatokat, el-Kadr azért, mert múmiaszakértőnek minősült, és a múmiát az ő múzeumában őrizték, Moukhtar mert az Abu Simbel-i régészet főnöke volt, és Rogalla mint Ramszesz-szakértő valószínűleg a legjobb képzéssel rendelkezett a további kutatásokat illetően.

A négy férfi megilletődött hallgatása tehát nem annyira annak a drámának szólt, ami 3200 évvel ezelőtt lezajlódhatott, hanem a dicsőségre való esélynek, ami a régészetben ugyanolyan jelentőséggel bírt, mint más tudományágban, tán még többel is.

Jelen pillanatban a legnagyobb esélyes el-Hadid professzor volt. Ennélfogva nem győzte hangsúlyozni munkája során szerzett ismereteit, amelyek – ahogy remélte – majd elfeledtetik a múmia felnyitásakor megélt kínos körülményeket. Hármuk közül csak egyvalakinek volt módja, hogy a dicsőséget el-Hadidtól elvitassa, aki Bent-Anattal összefüggésben olyan felfedezést tesz, amivel a professzor ismereteit látványos módon beigazolja, vagy történetesen megcáfolja.

Rogalla nyugtalanul járkált fel és alá. A többiek észrevették, hogy valami izgalmas gondolat forog a fejében.

– Nos, mi az első észrevétele? – kérdezte el-Kadr Rogallához fordulva.

– Nem tudom. A vizsgálat eredménye legalább olyan váratlanul ért engem, mint magát. Elég, mondjuk így óvatosan, szokatlan, sőt egyedi. De végtére a sír helye is az, ahol a múmiát megtalálták. Úgy mondanám: ha nem láttam volna saját szememmel, hogy Bent-Anat Abu Simbelben lett kiásva, nem hinnék el-Hadid beszámolójának, így azonban két régészeti felismeréssel rendelkezünk, amelyek eltérnek a normálistól. Az lesz tehát a feladatunk, hogy a két anomáliából egy végső következtetést levonjunk.

Moukhtarnak nem tetszett Rogalla fejtegetése, főleg az nem nyerte el tetszését, hogy a német már komoly megfontolás tárgyává tette a fejleményeket, mintha ő tartana igényt Bent-Anatra.

– Ördög és pokol – sziszegte dühösen –, a kutatás során felmerült két szokatlan faktor még messze nem bizonyíték egy teória helyességére. Lehet, hogy hamisítással állunk szemben.

Ez a megjegyzés újra dühbe hozta el-Hadidot. A kis erős ember levette szemüvegét, és letörölte homlokáról az izzadságot.

– Moukhtar! – kiáltotta hangosan, hogy az alacsony helyiség beleremegett. – Azt hiszi, húsz év szakmai tapasztalata nem elég ahhoz, hogy hiteles nyilatkozatot tegyek? Kéttucatnyi úttörő munkát írtam a múmiakutatásról általában és az Új Birodalom fáraómúmiáiról! Magától eddig csak halvány cikkecskéket ismerek! Ebben a kutatásban magának nagyon kevés része volt!

Amikor Rogalla – aki már nem tudott uralkodni magán – el-Hadid szavait heves bólogatással és „úgy bizony", megjegyzéssel kísérte, Moukhtar üvölteni kezdett. Felbőszült haragjában odébblökte a professzort, szánalmas profilneurotikusnak nevezte, Rogallát pedig undorító németnek, és bevágta maga mögött az ajtót.

– Sajnálom – szabadkozott Ahmed Abd el-Kadr, a múzeumigazgató –, de tudják be az izgatottságának. – Aztán Rogallához fordult: – Minket egyiptomiakat könnyű kihozni a sodrunkból.

48. fejezet

Jacques Balouet és Raja Kurjanova saját tapasztalatból tudta, hogy a szovjet titkosszolgálat minden egyiptomi határátkelőhelyet figyel, így a repülőtereket is, és az nem volt kérdés, hogy nevük a KGB feketelistájának élén szerepelt.

Bár Szmolicsev parancsnok a hatnapos háború befejezte óta többé nem fordult elő Suheimy panziójában, ez nyilván nem azt jelentette, hogy szem elől tévesztette őket. Bármit el tudtak képzelni róla, így ha szabadulni akartak tőle, ki kellett tervelniük

valamit, hogy lerázzák az oroszt. Hogy megtévesszék azt, aki követné őket, az utóbbi napokban gyakran szétváltak útjaik a kairói óvárosban, amikor is céltalanul bolyongtak az utcákon, és különböző időpontokban tértek vissza. Egy jelentéktelen drogistától Balouet 750 dollárért vízummal ellátott útleveleket vásárolt. Az ügy pikantériája az, hogy Balouet az összeget abból a pénzből fizette, amit Szmolicsev ajánlott fel nekik.

Az útlevelek a párizsi illetőségű Jean és Simone Taine nevére szóltak, és teljesen eredetinek néztek ki. Így bújt bele Jacques és Raja egyik napról a másikra egy másik személy identitásába. Új nevükön vettek ki szobát a Central Hotelban, egy eldugott panzióban a Sharia el-Bostán, amelyet – ahogy Suheimy mondta nekik – franciák alig látogatnak. Útlevelük ott állta ki az első próbát, és a legcsekélyebb gyanút sem keltette sem a szállodában, sem pedig a rendőrhatóságnál, amelyik szemrevételezés céljából minden szállóvendég papírjait elvette.

Balouet alias Taine repülőjegyet váltott Rómába, többre nem futotta a pénzéből. De fő, hogy kint legyenek az országból – gondolták –, a többit majd később meglátják.

Az LH 683-as frankfurti járat, római átszállással, 10 óra 30-kor indult. A nagy fogadócsarnokban óriási volt a sürgés-forgás, a hangosbemondó szünet nélkül ontotta a közléseket arab, angol és francia nyelven, amiket senki nem értett.

Sok külföldi még a hatnapos háború okozta sokkot próbálta kiheverni. Mások, akik évek óta éltek Egyiptomban, most felkerekedtek, hogy hatalmas csomagjaikkal elhagyják az országot. Kofferek és ládák tornyosultak az előcsarnokban, a megszámlálhatatlan hordár számára, akik mind

rendszertelenül és engedély nélkül dolgoztak, ez most jól jövedelmező üzletté vált.

Jacques és Raja átverekedték magukat a csarnokon a mögötte lévő utasváróba, ahol aztán becsekkoltak és helyet foglaltak az újmódi fémvázas műanyag székeken. Balouet szemmel tartotta a négy járat beszálló kapuja fölött világító kiírásokat.

Raja Jacques kezét kereste. Egyikőjük sem szólt egy szót sem, de mindketten ugyanazt gondolták: csak ha már fenn ülnek a repülőn, akkor mondhatják majd, hogy sikerült.

Akkor minden jóra fordul, és új életet kezdhetnek.

A fullasztó levegő és a könyörtelen napsugarak, amelyek áthatoltak a magas üvegablakokon a helyiségbe, izzadságcseppeket fakasztottak a bőrükön. Féltek, igen féltek, hogy az utolsó pillanatban még valami rossz történhet, és minden kínlódásuk hiábavalóvá válik.

A fehér falon lévő, számlap nélküli óra mutatói mintha örökre megálltak volna. Vannak helyzetek, amikor a percek óráknak tűnnek. És mintha erre várt volna, megtörtént, aminek jönnie kellett, Balouet hirtelen a nevét hallotta szólítani. Valaki így kiáltott: – De hiszen ez Balouet!

Raja azonnal reagált. Mialatt mereven előre nézett, megszorította Balouet kezét, és azt mondta: – Ne figyelj oda, te nem Balouet vagy, hanem Taine!

Balouet-nak fejébe szökött a vér. Ismerte a hangot, és amikor felpillantott, már tudta is, hogy kihez tartozik ez a hang. Néhány másodpercig azt gondolta, majd teszi a hülyét, és azt mondja: – Elnézést, ez valami tévedés lesz.

De aztán rájött, hogy ezzel csak nevetségessé teszi magát, és ezzel fikarcnyit sem segít a helyzetén, így csak annyit mondott a férfinak, aki hirtelen előtte termett egy másik kíséretében:

– Ön az, Kaminski?

Kaminski bemutatta Mahkornt, és megjegyezte:

– Ahogy látom, sikerült. Örülök, igazán szívből örülök.

Raja, aki a megjegyzésből puszta cinizmust olvasott ki, előhozakodott: – Ne játssza meg magát, uram. Mindent tudunk. Mi a terve velünk?

– Nem értem – válaszolta Kaminski. – Mit akar ezzel mondani? Esetleg meg tudná…?

Balouet közbevágott: – Ugyan, tudja, Kaminski, nagyon sok mindent végigcsináltunk az utóbbi hetekben. Megéltük, hogyan válnak barátok ellenséggé, és fordítva. Csodálkoztunk annak idején, amikor segített nekünk, hogy eljöhessünk Abu Simbelből, de nem nagyon gondolkoztunk rajta. Hogy ön és dr. Hornstein csak kihasznált bennünket, azt nem sejthettük. Szóval mi a terve velünk? Biztos itt állnak valahol a gorillái a háttérben.

Kaminski nem értette, miről beszél a francia. Miért és mi módon árulták volna el kettőjüket Hellával? Értetlenül nézett Mahkornra, aki arckifejezésével azt kérdezte: mit hallgattál el előlem? Végül Kaminski Balouet-hoz fordulva megkérdezte: – Nem tudná világosabban kifejezni magát?

Raja keserűen nevetett: – Uram, ha ezt akarja hallani, ön és dr. Hornstein az orosz titkosszolgálatnak dolgozik.

Mahkorn karjánál fogva félrevonta Kaminskit, és odalépett Raja Kurjanovához: – Megismételné?

– Kaminski és dr. Hornstein a KGB-nek kémkednek.

Mahkorn megfordult, kezeit zsebre dugta, és imponáló, határozott testtartásával Kaminski elé állt: – Azt hiszem, magyarázattal tartozol, nemdebár?

Kaminski nem tudja, hogy történt, de kétségbeesetten kereste a szavakat:

– Figyeljen ide – mondta végül Balouet-hoz fordulva –, amikor annak idején Abu Simbelben elmondta, hogy a KGB-nek dolgoztak, és ki akarnak szállni, akkor én nem gondolkoztam ezen, számomra természetes volt, hogy segítsek maguknak. Teljesen abszurd, hogy most az oroszokkal hoznak összefüggésbe!

– Persze hogy abszurd – felelte Balouet –, de az még abszurdabb, hogy dr. Hornstein a KGB-nek dolgozik.

– Hella Hornstein? Lehetetlen!

– Nézze! Nem tudunk bizonyítani semmit. Csak minden maga ellen szól. Dr. Hornstein minden kétséget kizáróan a szovjet titkosszolgálat kötelékébe tarozik.

Kaminski teátrálisan felnevetett: – Hella? Pont Hella?!

– Igen, pont Hella – vetette közbe dühösen Raja Kurjanova.

– Saját szemünkkel láttuk, hogyan találkozott Szmolicsev főparancsnokkal. És Szmolicsevnek sok az ellensége Egyiptomban. Ők megerősíthetik ezt a találkozást.

– Ki az a Szmolicsev főparancsnok? – kérdezte Mahkorn csodálkozva.

– A legmagasabb orosz mufti Egyiptomban, és a legnagyobb disznó! – Raja a tehetetlen düh könnyeivel küszködött. – Üldözött bennünket Szudánon, a Vörös-tengeren és fél Egyiptomon át, és mi biztonságban hittük magunkat. Valójában az egész csak egy előre megrendezett színjáték volt. Szmolicsev úgy játszott velünk, mint a marionettbábukkal, és ráadásul mindehhez dr. Hornstein asszisztált.

Raja, mialatt beszélt, rémülten pillantott jobbra-balra, mintha azt várná, hogy bármelyik pillanatban

odalép hozzájuk Szmolicsev vagy néhány embere, és kárörvendő vigyorral lecsap rájuk, de nem történt ilyesmi.

Kaminski megsemmisülten bámult maga elé. Képtelen volt feldolgozni magában a váratlan rágalmakat. – Biztosíthatom önöket – esküdözött –, hogy semmi dolgom az oroszokkal. Abszolút semmi. És ami Hella Hornsteint illeti, nem tudtam róla, sőt nem is hiszem el. Meg vagyok győződve róla, hogy ki fog derülni, tévedés az egész. Mikor és hol látták dr. Hornsteint?

– Egy vagy két nappal a háború kitörése előtt. Miért kérdezi?

Mahkorn felismerte, hogy Kaminskival zavarodottságában nem lehet mit kezdeni, így ő vette át a szót: – Mi éppen Hella Hornsteint keressük. Furcsa dolgok történtek.

– Ha Kaminski nem tudja…

– Nem tudja, de mindent megtenne azért, hogy megtalálja az asszonyt. És az is lehet, hogy eltűnésének van valami köze ehhez a kémhistóriához. Nem lenne hátrány.

Miközben ezt mondta, lesújtó, szinte szánakozó pillantást vetett Kaminskira.

Arthur Kaminski számára megállt az idő. Csak óriási ürességet és tanácstalanságot érzett. Ahogy most kinézett, nem azt a benyomást keltette Rajára és Balouet-ra, mint aki a következő pillanatban felszólítja őket, hogy feltűnés nélkül kövessék. Lehet, hogy Kaminski tényleg semmit sem tudott Hella Hornstein ténykedéseiről?

Raja még jobban hajlott erre a gondolatra, mint Balouet. Saját tapasztalatából tudta, hogy a titoktartás falai még szülőket és gyerekeket, sőt, házaspárokat is elválasztják. Miért ne lehetne ez így a szerelmeseknél is?

– Volt egy találkozó Szmolicsev és Hella Hornstein között az óváros egyik kávézójában – kezdte Raja. – Amennyire mi tudjuk, akkor kettőjük között csúnya nézeteltérésre került sor. Utoljára Hella az Omar Khajjam szállóban lakott.

Mahkorn bólintott: – Ezt mi is tudjuk. Információink szerint Hella Hornstein a háború kitörése előtti napon Németországba repült, valószínűleg Münchenbe. Ez az utolsó nyomunk.

Mike Mahkorn feje úgy zsibongott, mint a méhkas. Meggyújtott egy szivart, és idegesen köhécselt. Első izgalmában azt hitte, most, hogy fény derült rá, Hella a szovjeteknek dolgozik, majd hozzásegíti őt a titokzatos események megfejtéséhez, amelyek ezt a nőt körülveszik. De minél többet gondolkozott ezen az egészen, annál kevésbé jutott előbbre.

Tény, hogy vannak olyan titkosszolgálati szervek, amelyek különböző okoknál fogva érdeklődnek a múmiák iránt, de az a dolog a medállal olyan provokálónak tűnt, hogy semmi szín alatt nem passzolt bele egy ügynöknőről alkotott képbe. Hella Hornstein – akár ügynök volt, akár nem – kapcsolata a múmiával még a KGB-t is megzavarta. Bár a titkosszolgálatok nem keltenek az egész világon semmi egyebet, mint zavart – ez a táptalaja a munkájuknak –, de ezt mindig a másik oldalon teszik, amiből hasznot húznak, és soha nem a sajátjukon.

A hangosbemondót alig lehetett érteni, de a 3-as beszállókapunál kigyulladt az LH 683-as járatot jelző tábla.

Balouet megfogta kis kézitáskáját, ami előtte hevert a földön.

– Ugyanoda megyünk mi is – jegyezte meg Kaminski.

És Balouet így válaszolt: – Akkor jöjjenek! Menjünk át együtt az útlevélvizsgálaton. A szemébe szeretnék nézni, amikor lekapcsolnak. Tudnia kell, hogy hamis papírjaink vannak. Úgy utazunk, mint Jean és Simone Taine. Így… Most már mindent tud.

Az egyenruhások az üvegablak mögött fontoskodva végezték munkájukat. Az oroszok hozták magukkal ezt a hatósági viselkedést. De a szovjetektől egy másik szokást is átvettek, mégpedig azt, hogy minden egyenruhás vámtiszt mögött egy állambiztonsági is állt civil ruhában, mint az állam fényesre suvickolt szimbóluma.

Balouet, akit most Jean Taine-nak hívtak, szándékosan közönyös arcot vágott, amikor átnyújtotta saját útlevelét és Rajáét. A sötét bőrű egyiptomi, keskeny bajusszal és rövid fekete hajjal úgy mélyedt bele mindkét okmányba, mintha a Koránt olvasná.

Raja szíve a torkában dobogott, amikor a tiszt útlevélfényképe fölé hajolt, hogy összehasonlítsa azzal a személlyel, aki előtte állt. Aztán a bepecsételt vízumot vette szemügyre. Az állambiztonsági – aki gyakran KGB-ügynök is volt egy személyben – szintén alaposan megvizsgálta az útlevelet és a vízum pecsétjét.

Mindez végtelen hosszú ideig tartott, és Raja azon tűnődött, hogyan reagálna, ha a szigorú tiszt az ablak mögött egyszer csak azt mondaná: *Jöjjön velem, kérem!* Valószínűleg hisztériás rohamot kapna – gondolta magában –, üvöltözne, ordítozna és csapkodna maga körül, biztos, hogy semmiképp nem fogná vissza magát, mert ez már maga a vég lenne.

Hirtelen az egyenruhás lázasan lapozni kezdett a könyvében, egy vastag, agyonforgatott gyűjteményben, de láthatóan nem ismerte ki magát az

ABC-ben, és azzal a megjegyzéssel, hogy francia, visszaadta az igazolványokat.

Balouet úgy állt ott, mint aki gyökeret vert. Mintha valami láthatatlan mágneses erő tartaná őt fogva, Jacques rezzenéstelenül állva maradt az ablak előtt. Olyan régóta várt lázasan erre a pillanatra, annyiszor átélte ezeket a félelmeket, amelyekkel egy szökevény találkozik, hogy most a hirtelen feloldozó szabadulás teljesen lebénította. Menni akart, de nem tudott.

Balouet viselkedése felkeltette az egyenruhás ellenszenvét. Látta, hogy valami nem stimmel a franciával, és kikiáltott a kerek üvegablakon: – Uram? – Közben heves kézmozdulatot tett, mintha egy legyet akarna elhessegetni. – Uram!

Mahkorn azonnal felismerte a szituációt, és Kaminski elé tolakodva meglökte Balouet-t, hogy az botladozva majdnem a földre esett. Az akció észre térítette Balouet-t, és a civilruhás fejét csóválta az őrült turisták miatt.

A repülőgép nem volt tele, de a Boeing 707-es a kifutópálya teljes hosszát kihasználta, mire végre a levegőbe emelkedett. Jacques és Raja görcsösen szorították az ülés karfáját. Egy szót sem szóltak, és nem mertek egymásra nézni. Csak amikor a gép már elérte repülési magasságát, és a Nílus völgyének sárgás szürkesége átadta helyét a Földközi-tenger ragyogó türkizének, akkor érezték csak úgy, hogy sikerült, és túláradó boldogsággal omlottak egymás karjaiba.

– Győztünk! Győztünk! – kiáltotta Raja újra meg újra, és olyan hevességgel csókolta meg Jacques-ot, hogy az kénytelen volt Raját megfékezni.

A pilóta éppen azt közölte, hogy átrepülték Kréta nyugati csücskét, amikor Mike Mahkorn hátulról

előrejött hozzájuk. – Remélem, nem vették zokon azt a mozzanatot ott az útlevélvizsgálatnál.

Balouet megragadta Mahkorn kezét: – Ellenkezőleg, csak megköszönni tudom. Tökéletesen felismerte a helyzetet, és villámgyorsan cselekedett. Abban a pillanatban tényleg azt hittem, hogy mindennek vége. Még soha életemben nem éreztem ilyet. Raja sem vette észre, hogy mi történt velem. Ön pszichológus, uram?

Mahkorn nevetett. – Újságíró vagyok, mint ön is. Ön tudja, hogy sok szakmában ki kell ismerjük magunkat. Az intrikusok azt mondják, az újságíró mindenhez ért, csak nem jól.

– Hát erre az esetre ezt igazán nem lehet mondani – vélte Raja, és kezét nyújtotta a riporternek. – Hogyan köszönjük meg?

Mahkorn legyintett. – Kaminski mesélte, mi mindenen mentek keresztül. – A fejét csóválta. – Szorítok a maguk jövőjéért. Itt van a névjegykártyám. Talán egyszer még segítségükre lehetek.

– Ó, nem – szabadkozott Balouet –, mi tartozunk önnek, uram. Ha Párizsba vinné az útja, keresse meg Mauriacot a Paris Matchnál. Ő tudni fogja, hol rejtőzünk. Régi barátom.

Mahkorn megköszönte és még annyit mondott: – Egyébként azt hiszem, helytelenül bántak Kaminskival. Úgy tűnik, Hella titkosszolgálati tevékenységéről tényleg nem tudott semmit. Nézzék csak meg! – és hátramutatott.

Az utolsó előtti sorban Kaminski félrészegen ült egy whiskyspohárral a kezében.

49. fejezet

Németországba visszamenet valami furcsa dolog történt. Úgy tűnt, Kaminski elvesztette minden további érdeklődését a történtek iránt. Sőt, Mahkorn egész idő alatt szem elől tévesztette Kaminskit is. Ő maga már majdnem ad acta tette a történetet, de a fejéből azért nem ment ki az eset.

Aztán egy napon Kaminski váratlanul feltűnt Münchenben, rázúdította szemrehányásait Mahkornra, hogy már nem törődik az üggyel. De arról, hogy ő, Kaminski hol bujkált ennyi ideig és mivel foglalatoskodott, arról hallgatott, és ez Mahkornból némi bizalmatlanságot váltott ki.

Mindezek ellenére hamar megegyeztek, hogy újra nekilátnak Hella felkutatásának.

Az a szám, amit Kaminski és Mahkorn az Omar Khajjam-szállóban kapott, a müncheni Bajor Állami Könyvtár egyik mellékállomása volt, az első emeleté, ahol kéziratokat és ősnyomtatványokat tartanak. 40 000 kéziratot tárolnak itt, köztük 700 papiruszt, a legrégebbiek több mint négyezer évesek.

A komor bejáraton belépve München fénykorának pompázatos épületében találja magát az ember I. Ludwig idejéből, és Mahkorn, aki az intézményt csak kívülről ismerte, legszívesebben visszafordult volna, olyan ridegnek és kiábrándítónak találta, az építményt. De Kaminski odatolta egy táblához, amelyik felvilágosítást adott a különböző osztályokról, amelyek közül a legértékesebb és legtitkosabb a papiruszosztály volt.

Csak a beavatottak – és azok nagyon kevesen vannak – tudják, hogy mi zajlik a számtalan ajtó mögött, és milyen titkos kincsek rejlenek a szekrényekben, amelyek a szokványos látogató

számára zárva maradnak, mint a frigyszekrény az izraeliták számára.

A tömjénfüst és a padlófényesítőszer keverékének szaga terjengett minden helyiségben, rövid ott-tartózkodás után szédülést, vagy fejfájást okozott, legalábbis az ember mindenképp a friss levegőre vágyott.

Az olvasóterem bejáratánál egy barátságos, hosszú sötét hajú lány ült egy meglehetősen ízléstelen asztal mögött, elkérte Kaminski és Mahkorn igazolványát, ami szükséges volt a bebocsáttatáshoz, majd nevüket rávezette egy hosszú listára.

Kérdésükre, hogy ki ennek az osztálynak a vezetője, a lány egy oldalsó ajtóra mutatott, amelyen a tábla dr. Wurzbach nevét hirdette. A helyiség mennyezetig fel volt polcolva régi könyvekkel, és a közepén az előbbinél nem kevésbé ízléstelen asztal mögött szigorú hölgy ült, félhosszú, hátrafésült hajjal, fekete keretes férfi szemüvegben, és mesterkélt udvariassággal megkérdezte, hogy mit óhajtanak.

Mahkorn bemutatkozott, és Kaminskit is mint újságírót mutatta be, majd előhúzta Hella fotóját a zsebéből (ez egyszer már jó szolgálatot tett), és megkérdezte, hogy nem járt-e ott valamikor ez a nő.

– De igen – válaszolta a szigorú osztályvezetőnő –, emlékszik erre a nőre. Két, vagy három napot is eltöltött ott, ami egyáltalán nem szokatlan dolog, hiszen vannak tudósok, akik heteken keresztül itt dolgoznak. Nincs több hozzátennivalója, dolga van.

Mahkorn azonban nem hagyta magát ilyen könnyen lerázni, és Kaminski bámulta ékesszólását, amivel sikerült belopnia magát dr. Wurzbach bizalmába. Elmesélt a szigorú osztályvezetőnőnek egy megkapó történetet egy férfiról – aki nyilvánvalóan ő volt, Kaminski –, és amelyben valami fatális félreértés kapcsán a menyasszony elszökött. Ennyi tragédia

hallatán még a pályafutása csúcsán álló hivatalnoknő is meghatódott, és dr. Wurzbach készségesen adott felvilágosítást.

Amennyire az akkurátusán vezetett listákból és kartotékokból kivehető volt, Hella összesen háromszor kereste fel ezt az osztályt, valódi nevén jelentkezett be, és állandóan ugyanazt a munkát kölcsönözte ki feldolgozás céljából, a Schmalenbach-papiruszt. Johannes Schmalenbach, a gazdag müncheni kereskedő az előző évszázadban szerezte meg ezt a papiruszt, amelyik azóta az ő nevét viseli. Az örökség ezen értékes darabját a bajor államnak ítélték, ezért őrzik a papiruszt ezen a helyen.

Dr. Wurzbach egyszer csak hirtelen támadt szívélyességgel felajánlotta, hogy megmutatja Kaminskinak és Mahkornnak a papiruszt, szemmel láthatóan nagyon büszke volt erre a kincsre. Mahkorn azonban úgy vélte, hogy ők nem tudnának azzal mit kezdeni, de érdekelné, hogy a hölgy nem ismeri-e a papirusz tartalmát.

– Nem – válaszolta dr. Wurzbach –, az túl hosszú lenne, de több munka és fordítás is készült ezzel kapcsolatban, amelyeket szívesen rendelkezésükre bocsát.

Dr. Wurzbach eltűnt, majd két vastag füzettel jött vissza, hogy ezek a legjobbak, amelyek a Schmalenbach-papiruszról készültek. Kaminski és Mahkorn keresett egy szabad helyet az olvasóteremben, és belemélyedt a szövegbe, mely ezekkel a szavakkal kezdődött:

O Amun-Re, Horus szemét számodra készítettem, illata felemelkedik hozzád, Horus szemének illata megigéz, Amun-Re, te aki szereted a szívet...

Mahkorn a szemeit forgatta.

A szövegben kivonatok voltak az egyiptomi halotti könyvből, amely betekintést nyújtott arra vonatkozóan, hogyan képzelték el az egyiptomiak a lélek útját az alvilágba. Ugyanazokból a mindig visszatérő szóvirágokból és fárasztó litániákból állt, és Mahkorn néhány oldal után félretolta az olvasmányt.

– Ha legalább tudnám, hogy mit keresett Hella ezen a papiruszon! – fordult Mahkornhoz Kaminski.

Mahkorn csak a fejét csóválta: – Egyre több a rejtély. A vezetőnő azt állítja, hogy dr. Hornstein a papiruszt olvasta, tehát nem ezeket a fordításokat itt, hanem az eredetit. Ez viszont azt jelenti, hogy a te Hellád meg tudta fejteni a hieroglifákat. Honnan ért ehhez?

Kaminski átfutotta szemével a fordítást, és így válaszolt: – Fogalmam sincs. De mindig gyanítottam. Amikor rajtakaptam, mindig elhárította a kérdést, és más témára terelte a beszélgetést, mintha szégyellte volna magát miatta, vagy mintha valami takargatnivalója lett volna.

Egyszer csak Kaminski fejéhez kapott: – Mike! – kiáltotta izgatottan, és elkezdett olvasni egy szöveget a könyvből:

Ó, milyen sivár a vádam! Te, aki velem jöttél a kertekbe a Nílus partján, megkötözve lábamat. Megismersz-e engem te legnagyobb a hatalmasak között? A hitvesed vagyok, hőn szeretett lányod, Bent-Anat. Azé a boldogság, aki itt békét talál, de te engem elátkoztál és tagjaimat összetörted, úgy, hogy...

– Úgy, hogy? – sürgette Mahkorn.

– Nincs tovább – válaszolt Kaminski. – Itt megszakad a szöveg.

Dr. Wurzbach lépett oda hozzájuk.

– Mondja, doktornő – kezdte Kaminski –, mit tud ennek a papirusznak az eredetéről?

Az osztályvezetőnő barátságosan válaszolt.

– Szinte semmit. Schmalenbach nagy gyűjtője volt az antikvitásoknak, és egyik egyiptomi útjáról hozta ezt magával, anélkül hogy ismerte volna a tartalmát, ami mellesleg szólva nem is túl nagy jelentőségű a régészet számára. Egyébként Abu Simbelben szerezte. Ez egyike azon számtalan Anonymus papiruszoknak, amelyek a világ összes múzeumában szét vannak szórva.

Kaminski és Mahkorn egymásra nézett. Mindkettőjüknek ugyanaz a gondolat járt a fejében.

– Valami furcsa azért feltűnt nekem a hölgy viselkedésében – mondta hirtelen dr. Wurzbach –, de hát volt már itt nálunk néhány fura alak. Hiszen a tudósokat nem lehet normális mércével mérni, értik, ugye?

Sem Kaminski, sem Mahkorn nem értette, és Mike feltette a kérdést: – Mit ért az alatt, hogy furcsa?

– Nos, ő mindig ott ült, annál az asztalnál a hátsó sarokban, és szokatlan hangokat adott ki magából, mintha felolvasná a papirusz szövegét. Pedig azt mindenki tudja, hogy lehetetlen, mert a régi egyiptomi nyelv kiejtése veszendőbe ment. Csak a hangzások jeleit ismerjük, és ami közöttük állt, az As, Es, meg Os, azt nem… Tehát ennek az írásnak minden hangosan felolvasott mondata puszta fantáziálás. – Meg aztán – ráncolta a homlokát dr. Wurzbach –, meg aztán állandóan maga mellé fektetett egy zöld skarabeuszt, egy olyan másolatot, amilyet Egyiptomban minden utcasarkon lehet kapni. De a bogár mindig a hátán feküdt.

– A hátán?

– Igen. Azt hiszem, összehasonlította a skarabeusz alján lévő hieroglifákat a papirusz szövegével. Hogy

mit akart vele, nem tudom. De ön talán tudja – nézett kérdőn Kaminskira –, hogy mit keresett a papirusz szövegében a menyasszonya.

– Hogy én? Nem, nem. – Kaminski zavarba jött. Nem annyira azért, mert nem tudott megválaszolni az osztályvezetőnő kérdésére, inkább azért, mert menyasszonyaként említette Hellát.

Tény, hogy valóban olyan jól megvoltak, mintha jegyesek lennének, végül is nagyon hosszú időt töltöttek el együtt. Szerették egymást, legalábbis szabad folyást engedtek szenvedélyüknek, és Hella soha nem ellenkezett, amikor azt javasolta, hogy Abu Simbel-i munkájuk befejeztével kezdjenek valahol új életet.

– Na és most?

Harmadik látogatása után Hella Hornsteint többé nem látták a papiruszosztályon.

Kaminski és Mahkorn hagyott egy telefonszámot dr. Wurzbachnál, ahol elérhetőek. Még kétszer kérdeztek utána, de hiába. Hella Hornsteinről elvesztettek minden nyomot, így Kaminski megpróbált megbarátkozni a gondolattal, hogy Hella Hornstein örökre eltűnt az életéből.

50. fejezet

A rezignáltság napjaiban Mike Mahkorn volt az egyetlen védőbástya Kaminski számára. Úgy tűnt, nincs egyetlen hozzátartozója, vagy barátja sem. Ruhr-vidéken lévő lakását – úgy mesélte – feladta, amikor annak idején Egyiptomba ment.

Kaminskinak volt pénze, a jövője miatt nem kellett aggódnia. De nyughatatlansága, ami Abu Simbelbe is hajtotta, még mindig nem hagyta el. Mahkorn barátjával szemben ő azt vallotta, hogy a

munka, vagy egy új feladat az egyetlen hatékony eszköze annak, hogy fatális helyzetét elfeledtesse vele.

Mialatt állást keresett, ami egy ötvenévesnek egyáltalán nem volt olyan egyszerű, Mahkornnál lakott schwabingi lakásában, egy stukkótetős régi építésű, tágas apartmanban, fehérre festett szárnyas ajtókkal, a Kurfürstenplatzra néző ablakokkal. Mahkornnak mindig volt lakója, egyedül nem érezte jól magát. Ezek a lakók rendszerint hölgyek voltak. De nyugtalan élete és az, hogy meglehetősen ritkán tartózkodott otthon, ahhoz vezetett, hogy az albérlők – csak hogy ne nevezzük ágyasoknak őket – nem sokáig bírták ki Mahkornnál.

Kaminski gyorsabban belejött a Hella nélküli életbe, mint várta, legalábbis így hitte, amikor az Eichbaum AG, egy magas- és mélyépítési vállalat, amelyik elsősorban Törökországban tevékenykedik, novembertől állást ajánlott neki: négy év Ankarában, egy modern sportstadion építésén. Bár Ankarát nem lehet összehasonlítani Abu Simbellel, Kaminski biztos volt benne, hogy ott senki nem fog törődni a múltjával.

Észre kellett volna vennie, hogy Mahkorn többé soha nem említette a témát, amiben szövetségesekké váltak. Kaminskinak tudnia kellett volna, hogy Mahkorn olyan típus, aki sosem adja fel, ha egyszer belekezd egy témába, a megszállottságig tovább nyomoz.

Anélkül hogy tudta volna, Mahkorn interjút beszélt meg Heinrich Wenderrel, a freiburgi egyetem professzorával, a parapszichológiái tudomány határeseteinek szakértőjével. Mahkorn azt remélte, hogy tőle többet megtud a reinkarnáció és lélekvándorlás jelenségéről, mert úgy vélte, ez az

egyetlen magyarázata Hella Hornstein érthetetlen viselkedésének.

Wender professzor intézete magasan a város felett feküdt, lomberdő és szőlőhegyek között, és kívülről inkább emlékeztetett egy századforduló korabeli nagyiparos villájára, mint egy tudományos kutatóközpontra. A látogató csalódott volt, amikor az egyik oldalajtón belépett a feudális vidéki házba.

A hatalmas helyiségek több részre tagolódtak, és köztes falakkal voltak elválasztva, hogy minél több diáknak és kutatónak tudjanak helyet biztosítani. A folyosókon régi irodaszekrények álltak, rolós ajtóval, valamint szürkészöld acéllemezből készült ládák, amelyek kinézetük alapján minden kétséget kizáróan még a háború előtti időből származtak.

Az a terem, amelyben Wender Mahkornt fogadta, boldogabb napokat élt meg. Három kifelé nyíló ablaka a völgyre nézett. Az ablakokhoz nem lehetett odaférni, mert előttük asztalok álltak, amelyek könyvkupacok, akták és dokumentumok tárolására szolgáltak. A helyiség közepén egy sima, hosszú világos faasztal állt székekkel, amelyek a professzorral együtt már régen elérték a nyugdíjkorhatárt.

Wender korát elsősorban mélyen ülő szemein és dióformájú szemhéján lehetett látni, sajátos hasonlóság volt felfedezhető közte és XII. Pius pápa között. A professzor szemmel láthatóan úgy próbálta a korát eltusolni, hogy őszesszőke haját az egzisztencialisták mintájára előrefésülte a homlokába, és mentolcigarettát szívott, mint a diákjai.

Wender halkan beszélt, és Mahkorn, aki egyébként heves beszédű volt, amivel még félelmet is ki tudott váltani, beszédmodorát a professzoréhoz igazította, mert észrevette, mennyire visszhangzik a hangja a sivár helyiségben, amely egyébként teljesen

nélkülözött bárminemű lakályos bútorzatot. Mahkorn teljes részletességgel felvázolta Wendernek Hella Hornstein esetét, nevek említése nélkül, és mondandóját a következő kérdéssel fejezte be: – Professzor úr, elképzelhetőnek tartja, hogy ez a nő egy reinkarnáció áldozata?

Wender, aki Mahkorn szavait mereven, az asztal lapjára szegezett szemekkel hallgatta, egyszer csak felélénkült. Szemrehányóan nézett a riporterre: – Mi az, hogy áldozat? Nem értem, mit akar ezzel mondani. Hogyhogy áldozat? A reinkarnáció jelensége nem jelent valami rosszat, vagy mérgeset, vagy olyan valamit, ami fájdalmat okoz. A reinkarnáció egy fantasztikus élmény. Vagy talán nem szeretne egyszer Einsteinné, Schopenhauerré vagy Goethévé válni?

– Nem – vágta rá Mahkorn elszánt őszinteséggel.

Wender bosszúsnak látszott, és újra a faasztal lapjára szegezte tekintetét. Csak szája apró rezdüléseiből lehetett látni, hogy valamit motyogott magában. – Hogy válaszoljak a kérdésére – mondta kis szünet után indignálódva –, igen, az ön által vázolt tünetek erősen arra engednek következtetni, hogy reinkarnációs esetről van szó. De ennek biztos megítéléséhez mindenképpen hosszasan el kellene beszélgetnem az illető személlyel.

– Ezt én is szívesen megtenném – jegyezte meg Mahkorn –, de úgy látszik, az is a szerepéhez tartozik, hogy a barátok és ismerősök elől elbujkáljon, tehát teljesen anonim életet éljen.

Wender izgatott lett: – Tipikus, egészen tipikus! – kiáltotta felhevülten. – Mint kiderül, egy zárt reinkarnációs esettel állunk szemben, ami annyit jelent, hogy a nevezett személy egy felzaklató élmény következtében, ilyen például egy baleset, vagy lelki megrázkódtatás, identitásában teljesen átmegy korábbi életébe, és úgy éli meg, mintha az ma lenne. A

jelenlegi környezetében lévő embereket nem fogadja el. Ez olyan messzire is mehet, hogy legjobb barátait sem ismeri meg. Normál esetben a hipnózis több fázisát igényli, hogy kizökkentse a pácienst ebből az állapotból. Ilyen esetben a visszakerülés egy másik időbe és személy lényébe, magától megoldódik. Esetleg önszuggesztióval, de – mint mondtam – egy különleges külső behatás kapcsán. Ez az állapot veszélyes. Annak a nőnek mindenképpen szüksége van pszichiátriai megfigyelésre.

Mahkornt váratlanul érte a professzor egyértelmű állásfoglalása. Szavai nyugtalanították, és ami ritkán fordult elő, Mahkorn meg volt illetődve.

– Tudja – kezdte óvatosan, mert észrevette, hogy milyen könnyen sértődős a professzor –, már sokat hallottam a témáról, de ha őszinte akarok lenni, nem nagyon hittem benne…

– Ön katolikus? – szakította félbe a professzor szinte fenyegetően.

– Protestáns – válaszolta Mahkorn. – Miért?

– A keresztényeknek és a muszlimoknak van a legtöbb problémájuk a reinkarnáció jelenségével. A buddhisták és hinduisták egyáltalán nem problémáznak rajta. – Wender felbuzdult, bár hangja továbbra is halk maradt, nagyobb lendülettel beszélt: – Tudja, fiatal barátom, hogy a reinkarnáció jelensége ősrégi krisztusi tradíciónak felel meg? A lélek előzetes létezésében való hitet az egyház csak az 553-as Konstantinápolyi Zsinaton tiltotta meg. Haha, ezek után az Új Testamentumban Máté Evangéliumánál az szerepel, hogy az emberek Jézust Éliás próféta reinkarnációjának tartották, aki kilencszáz évvel az előtt élt. Vagy vegye csak a papokat! Majdnem mindegyik magyarázza a reinkarnáció tanítását. Orrigenes azt állította, hogy a lélek a mi anyagos világunkban test nélkül nem él, és ha egy test

elpusztul, akkor a lélek új testbe vándorol. Egyébként sok olyan jelenség van, amire a reinkarnációt feltételezve könnyű magyarázatot találni. A csodagyerekek létezése, például. Miért tudnak négyéves gyerekek gyököt vonni, zongorázni, vagy sakkozni? Miért? Mert a tudásukat és képességeiket egy korábbi életükből hozzák. Bobby Fisher már akkor úgy sakkozott, mint egy isten, amikor a hasonló korúak még macikkal játszottak. Fisher azt állította magáról, hogy ő a kubai sakkvilágbajnok, Capablanca reinkarnációja.

Mahkorn elgondolkozott. – Akkor ez a magyarázata annak, hogy az, akiről beszélünk, miért tud olyan szövegeket elolvasni, ami még a tudósoknak is fejtörést okoz. De akkor sem értem, hogy miért csinálja?

Wender professzor kinézett az ablakon a városra, amely a hőségben olyan volt, mint egy katlan.

– Ahhoz, hogy határozott választ tudjak adni, jobban kellene ismernem az esetet. De az a teória tűnik a legvalószínűbbnek, hogy az a bizonyos személy saját múltját kutatja. Minden ember tudni akarja, hogy honnan jött és hova megy. Ez minden vallás eredete. Ez az illető a korábbi életét kutatja, mert így nem tud tovább élni. Feltételezem, hogy egy meghatározott élményt keres.

– És azt reméli, hogy, hogy megtalálja a régi hieroglifákban?

– Miért ne? Én nem értek a kortudományokhoz, de biztos vagyok benne, hogy a régi egyiptomiak az életbölcsesség teljes gazdagságával rendelkeztek. És mára már sok minden feledésbe ment.

Ez azonban még mindig nem volt válasz arra a kérdésre, hogy miért kutatott Hella Hornstein régi szövegekben egy olyan esemény után, ami több mint háromezer évvel ezelőtt történt. Ha tényleg ő volt

Bent-Anat, akkor minden részletében ismernie kellene korábbi életét!

Úgy látszik, Wender megsejtette Mahkorn gondolatait, és eloszlatta kétségeit: – Tudnia kell, hogy a reinkarnáció nem egy lezárult folyamat. Ez olyan, mintha az alany, mint valami mély vízbe, merülne a múltjába, és pszichikai állapota szerint mélyebbre, vagy kevésbé mélyre süllyed bele abba az életbe. Sokan – hogy ne mondjam, a legtöbben – közvetlenül a felszín alatt maradnak, és csak kevesen érik el a múltjuk legalját.

– És mit látnak a múltjuk legalján?

A professzor elmosolyodott, mintha szórakoztatná a kérdező tudatlansága. A víz alján a létezéssel és elmúlással, a születéssel és halállal találkoznak.

– És hogy születik meg egy embernek az a meggyőződése, hogy ő egy másik ember élő újraszületése?

– Különbözőképpen. Az egyik egyszer csak elkezd olyan dolgokról beszélni, amelyekről soha nem hallhatott. Le tud írni olyan épületeket, amelyekben soha nem járt, olyan nyelvet beszél, amilyet soha nem tanult. Az ilyen emberek gyakran megmagyarázhatatlan módon vonzódnak egy helyhez, vagy egy személyhez. Ez olyan messzire is elmehet, hogy ezek az emberek halottak sírjai, vagy, mint az ön által vázolt esetben, múmia után kutakodnak.

– De miért csinálják ezt?

– Nos, a legtöbbször ők maguk sem tudják. Egyszerűen ellenállhatatlan vágyat éreznek, ez olyan, mint egy őrült szerelem, ésszerűtlen, megmagyarázhatatlan bolondulás egy másik ember iránt. Egy ilyen mértékben szerelmes ember a kívülállók szemében felfoghatatlan dogokat művel csak azért, hogy a másik közelében lehessen. Ha úgy tetszik, a szerelmes állapot és a reinkarnáció ugyanaz

a jelenség. Az emberiség kezdete óta léteznek olyan emberek, akik olyan erőkkel tudnak hatalmat gyakorolni mások felett, amelyeket a természettudomány nem tud megmagyarázni.

– Úgy gondolja, hogy Bent-Anat múmiájának is még mindig lenne hatalma?

– Feltétlenül.

Wender professzor egyenes és magabiztos válaszaiban volt valami félelmetes. Mindenesetre Mahkorn nem tudott szabadulni attól a gyanújától, hogy a professzor sokkal többet tudott, mint amennyit mondott.

Mahkorn attól tartott, hogy mélyreható kíváncsiságával esetleg érzékeny pontra tapinthat, így aztán elég körülményesen hozakodott elő a következő kérdésével: – Az ön teóriájának vannak kritikusai, akik azt állítják, hogy a reinkarnációnál nincsen egyébről szó, mint vágyálomról. Például egy eladónő is szeretne egyszer hercegnő lenni, ha másképp nem megy, legalább előző életében.

– Tetszetős érvelés, de teljesen alaptalan – válaszolta Wender professzor. – A Virginia egyetemen ezer reinkarnációs esetet vizsgáltak meg. Meg fogja lepni az eredmény: az, embereknek csak egy elenyésző része állította magáról, hogy előző életében híres személyiség volt. A legtöbbjük számára korábbi életük társadalmi és szociális süllyedést jelentene.

– Akkor az énáltalam vázolt eset kivétel ez alól a szabály alól. Végül is Bent-Anat királynő volt, a nő pedig, akiről beszélek, egy jelentéktelen orvosnő.

– Pontosan így van. És ami a doktornő szakmáját illeti, az is külön tanulmányt érdemel, ugyanis főképp az intelligens, igen képzett emberek állítják magukról, hogy már éltek egy másik testben.

Bár Mahkornt lenyűgözték az általános teóriák, megpróbálta a beszélgetést újra a saját esetére visszakormányozni, és feltette a kérdést: – Professzor úr, milyen következtetéseket vonna le abból, hogy az illető személy régi dokumentumokban korábbi életére vonatkozó utalásokat keres? Másképp fogalmazva: mi várható, ha megtalálja azt a bizonyos, keresett utalást?

– Ez érdekes probléma, és csak találgatni tudunk, de – azt hiszem – azt mindenképp meg kell, hogy tegyük. És itt felmerül a kérdés elsősorban a személyes kapcsolatait illetően, anya-gyermek kapcsolat, szerelmi-partneri viszony, születés és halál. Mennyit lehet tudni Bent-Anat életéről?

– Keveset, szinte semmit. Nem sokkal többet, mint hogy II. Ramszesz egyik lánya volt, akit később feleségül vett.

Wender gondolkozott. – Azt hiszem ebben van a magyarázata annak, hogy nyughatatlanul keresi az újjászületett énjének múltbeli bizonyítékait. Biztos vagyok benne, hogy az a nő mindenhol meg fog jelenni, ahol Bent-Anat idejéből származó dokumentumokat őriznek. És korábban vagy később, de újra fel fog tűnni a múmia sírjánál.

– Az nem valószínű – szakította félbe Mahkorn –, a sír ugyanis elmerült az Asszuáni-gát víztárolójában.

– Szent Isten – mondta Wender professzor halkan –, van egy borzasztó gyanúm. De ez a gyanú tudományosan egyáltalán nem megalapozott, pusztán sejtésről van szó. Mindenképpen, amilyen gyorsan csak lehet, meg kell találnia azt az asszonyt.

51. fejezet

Bár Mahkorn minden lehetséges eszközt latba vetett, Wender professzort mégsem sikerült rábírnia, hogy kimondja azt, ami nyugtalanította. Így azzal a szándékkal tért vissza Münchenbe, hogy akár Kaminski nélkül is, de intenzívebben nekiveselkedik Hella Hornstein felkutatásának.

Szerette volna végre eloszlatni azt a káoszt, amelybe ennek az ügynek a kapcsán keveredett.

Nyomozásának jelentősége már messze meghaladta azt a mértéket, ami szakmai szempontból szükséges lett volna. Mahkorn érezte, hogy ő maga is mellékszereplőjévé vált ennek a történetnek.

Kaminskin jelentős változás ment végbe ebben az időszakban. Mahkornnak az volt a benyomása, hogy Kaminskit csak félvállról érdeklik a Hella Hornstein ügyében kifejtett nyomozásának eredményei, igen, mintha annak örült volna legjobban, ha az egész históriát elejtenék.

Kaminski ezekben a napokban erősen inni kezdett. Mahkorn egyáltalán nem ismerte erről az oldaláról. Kaminski esténként olyan nagy mennyiségű vörösbort ivott meg, hogy Mahkornnak kellett őt istápolni és ágyba dugni.

Amikor Mahkorn hazatért Wender professzortól, újra a testi tehetetlenség állapotában találta Kaminskit. De beszélni most is lehetett vele, úgy, mint máskor.

Mike közlése, miszerint beszélt egy parapszichológussal Hornstein esetéről, kijózanítólag hatott Kaminskira. A bortól még mámoros képe elborult, aztán dühösen fakadt ki a barátjának: – Egyszer már eldöntöttük, hogy ejtjük az ügyet. Akkor miért kémkedsz tovább az életemben?

– Arthur – kezdte Mahkorn csitítani, mert ismerte Kaminski részeg dühkitöréseit –, megértem a

helyzetedet. Nekem sem könnyű. De úgy nem fog megoldódni a probléma, ha homokba dugjuk a fejünket. Újságíró vagyok, és ez a legizgalmasabb történet, amivel valaha is találkoztam. Nagyon sokat áldoztam ezért. Azt hiszed, most egyszer csak azt fogom mondani, hogy kész, menjen veszendőbe?

Kaminski belemarkolt nadrágja zsebébe, hogy pénzt kotorjon elő. – Oké, rendben – mondta megjátszott szívélyességgel. – Mennyit dobtál ki erre az ügyre? – kérdezte lenéző hanghordozással. – Kifizetem a költségeidet, aztán elfelejtheted az egészet, világos?

Mike érezte, hogy az a nyugalom, amit a barátja magára erőltetett, csak színjáték. El tudta képzelni, hogy valójában mi játszódik le benne. Éppen ezért megpróbálta megnyugtatni Kaminskit: – Nagyon jól tudod, hogy nem a saját pénzemet fektettem ebbe az egészbe, hanem a megbízóim pénzét, akik egy sztorit várnak tőlem, érted? Nekem egyébként ennél még sokkal fontosabb, hogy te megtudd, egyáltalán mi folyik itt. Arthur, ezt az eredményt nem lehet csak úgy egyszerűen leakasztani. Ezt te jobban tudod, mint én.

–- Ebből elég, kész, felejtsük el! – csapott tenyerével az asztal lapjára Kaminski. – Többé hallani sem bírom Hella Hornstein nevét.

– De hát ez egy marhaság! – heveskedett Mahkorn. – Csak elbújsz a probléma elől. Talán néhány napig, néhány hétig sikerül, de aztán újra visszajön Abu Simbel, és kezdődik az egész elölről.

– Hallani sem bírom ezt a nevet többé! – ismételte meg Kaminski.

– Ugyan már! Fogadok, hogy ha Hella most itt bejönne az ajtón, a levegőbe ugranál, és egy csapásra mindent elfelejtenél.

Kaminski felpillantott. Fáradt volt ahhoz, hogy ittasságán uralkodjon. Mahkorn hirtelen szánalmat érzett iránta.

– Meg kell barátkoznod a gondolattal – kezdte Mahkorn óvatosan –, hogy Hella esetében reinkarnációval van dolgunk. Hella Bent-Anat királynő újjászületése, vagy legalábbis ő így érzi. Az ilyen eset egyáltalán nem ritka, ha nem is verik nagydobra.

– És ezt az a Wender mondta?

– Igen.

– Óriási felismerés. Csak éppen nem tudok vele mit kezdeni.

– De tudomásul kell venned! Wender tökéletesen elmagyarázta nekem Hella viselkedését. Hella korábbi élete után kutat. Megpróbálja kideríteni, hogy mi történt annak idején. A zöld skarabeuszon talált valamilyen utalást, de nem volt világos számára. És ez az oka annak, hogy Hella mindenütt felbukkan, ahol a Bent-Anat korából származó szövegeket őrzik. Hella csak akkor talál majd megnyugvást, ha már pontos információja lesz az előző életéről. Csak akkor lesz újra ugyanaz, aki neked olyan sokat számít.

Kaminski a díványon terpeszkedett, és a cipőjét vizsgálgatta, mintha ez az egész nem is őt érintené. Viselkedése dühbe hozta Mahkornt. Arthur konoksága már szinte gyerekes volt. Mike legszívesebben megragadta volna a vállainál, és jól megrázta volna, de valószínű, ezzel csak rosszabbat tett volna.

Mialatt Mahkorn így töprengett, Kaminski lassan, komótosan fölemelkedett a helyéről, kiment az előszobába, előhozta a szekrényből a bőröndjeit, két kopott táskát, fekete műbőrből, és elkezdte belerámolni cókmókjait, hiszen nagyon sok nem volt.

– Mit akarsz csinálni? – kérdezte Mahkorn.

– Odébbállok – válaszolta Kaminski, anélkül hogy abbahagyta volna a pakolást. – Visszaéltél a bizalmammal. Odébbállok.

Ekkor már Mahkorn sem bírta fékezni magát: – Akkor csak menjél! – ordította dühösen. – Menj, ahova akarsz, de akkor ne is gyere vissza!

Kaminski egy pillanatra megtorpant. Ránézett Mahkornra, és csak annyit mondott: – Biztosíthatlak, hogy úgy lesz. – Belebújt a dzsekijébe, összecsukta a kofferját, és elment. Mahkorn hallotta, hogyan csukódik az ajtó zárja. Aztán kellemetlen csend lett.

Mahkorn csak másnap vette észre, mennyire hozzászokott Arthurhoz, hogy milyen fontossá vált számára a másik élete. Szaladjon utána, és kérje meg őt, hogy jöjjön vissza? Ez legalább olyan abszurdnak tűnt Mike-nak, amilyen értelmetlennek. Ismerte Kaminski észjárását. Mégis, a legcsekélyebb kétsége sem volt afelől, hogy Arthur visszajön.

Mahkorn tévedett. Kaminski nem jött vissza másnap, sőt az utána következő napon sem. Ekkorát tévedett?

Négy nappal később kapott egy telefonhívást. Balouet volt. Talált egy levéltárosi állást a Paris Matchnál, nem álmai netovábbja, ez tény, de legalább pénzt hoz, amire neki és Rajának sürgős szüksége van.

Balouet telefonhívásának tulajdonképpeni oka megrémisztette Mahkornt, bár semmi ijesztő hírt nem közölt vele. Arról számolt be, hogy meglehetősen furcsa körülmények között találkozott Hella Hornsteinnel, és ezek a szokatlan körülmények késztették arra, hogy telefonáljon. Érdeklődött, hol van Kaminski.

Mahkorn elhatározta, elhallgatja összetűzését Arthur Kaminskival, hogy feleslegesen ne komplikálja a helyzetet, és azt mondta, hogy természetesen beszámol Kaminskinak a beszélgetésükről.

Erre Balouet – akinek nyilvánvalóan az volt a szándéka, hogy bocsánatot kér Kaminskitól a viselkedésükért, és megpróbál kedvébe járni – elmesélte, hogy találkozott Hellával a Pont Neuf metróállomás közelében. Rögtön megismerte és meg is szólította, de Hella Hornstein nagyon zavartan viselkedett, úgy tett, mintha nem ismerné őt. Szidalmazta és kikért magának minden zaklatást.

Mahkorn érdeklődésére, hogy nem tévedhetett-e esetleg, elvégre Párizst százezer turista látogatja, Balouet határozottan állította, hogy ez teljesen kizárt, mert, ha mégoly nagy is lenne a hasonlóság egy másik nővel, akkor is felettébb szokatlan lenne, hogy annak a pici törékeny nőnek ugyanolyan fátyolosan mély legyen a hangja, és komolyabban megfigyelve ugyanúgy húzza picit az egyik lábát, mint Hella Hornstein.

Számára egyértelmű volt, hogy dr. Hornstein nem kívánt semmilyen kontaktust. Feltehetően kínos volt számára ez a KGB-história – vélte Balouet –, ezért aztán ő is belement a játékba, hogy elfogadja tartózkodó viselkedését, elnézést kért, hogy összetévesztette valakivel. Úgy indult a Pont Neuf metró lépcsőjéhez – mesélte tovább Balouet –, hogy tudta, a nő figyelni fogja, hogy nem követi-e. De ő átment az állomás túloldalára, onnan látta: a nő megvárta, hogy eltűnjön. Csak amikor már biztosnak hitte, hogy nem követik, folytatta útját, és ő, Balouet tisztes távolságból megfigyelhette, hogyan jött át a Rivolin, és lépett be a Louvre-ba.

– A Louvre! – kapott a fejéhez Mahkorn. – Hát persze, tudnom kellett volna! A Louvre-ban található az ókori Egyiptom legnagyobb gyűjteménye Európában. Hol másutt lennének Bent-Anat királynő életére vonatkozó utalások, ha nem ott?

Mike Mahkorn nem sokáig teketóriázott, repülőjegyet váltott a következő párizsi Le Bourget-járatra. Biztos volt benne, hogy Párizsban egy fokkal közelebb kerül a probléma megoldásához. Azonkívül – mint minden riporter – mérhetetlenül szerette Párizst.

52. fejezet

A Hotel Danton a vele azonos nevű utcában, Saint Germainben volt található. Egyik előnye volt, hogy tökéletesen megfelelt Mahkorn pénztárcájának, a másik pedig az, hogy innen a belváros szinte minden irányban könnyen elérhető volt akár gyalog, akár pedig a metró segítségével a St. Michel állomásról.

Mahkorn azt remélte, hogy Párizsban összefut dr. Hornsteinnel. Elhatározta, hogy Hella Hornsteint szembesíti Wender professzor reinkarnációs teóriájával. Nem fogja hagyni magát visszautasítani, vagy félrevezetni. Ennél már sokkal dörzsöltebb volt a szakmában. Elegendő anyag volt a kezében ahhoz, hogy szóra bírja, és ez az interjú lesz az egész sztori koronája.

Első este Mahkorn találkozott Jacques Balouet-val és Raja Kurjanovával, két utcával odébb, egy kis étteremben. Halat lehetett enni, kizárólag csak halat, és a legtöbbnek a nevét Mahkorn még életében nem hallotta. Jacques és Raja – aki a Simone Taine álnevet megtartotta – boldog pár benyomását keltette. Látszott rajtuk, hogy az orosz titkosszolgálat terhe leesett végre a vállukról. Szabadnak tűntek, és minden igyekezetükkel élvezték is ezt a szabadságot, anélkül hogy feltűntek volna. Mert még mindkettőjükben megvolt az a bizalmatlanság, ami oly sok évig végigkísérte őket.

Raja, vagy inkább Simone – Jacques is így hívta – két-három hónap múlva állásba akart menni, ha majd már francia kiejtését nem lehet megkülönböztetni egy párizsiétól.

Ezen az estén Mahkornnak be kellett vallania, hogy összeveszett Kaminskival, de nem mondott semmi rosszat Arthurról, sőt, ellenkezőleg. Elmesélte, hogy kutatásai folytatásának nem csupán szakmai okai vannak, hanem sokkal inkább azt reméli, hogy egy napon Kaminski elé teszi azokat a bizonyítékait, amelyek majd megszabadítják rémálmától. Hogy jelenleg hol tartózkodik Kaminski, azt nem tudta megmondani.

Nem, Mahkorn kifejezetten komolyan vette Kaminskihoz fűződő barátságát. És mivel Balouet egyszer kifejtette gyanúját, miszerint Kaminski is a KGB spiclije, és Raját meg őt csapdába csalta, Mike megpróbálta bebizonyítani, hogy az nem felel meg a valóságnak, és hogy Kaminskit az Abu Simbelben töltött évek alatt munkáján kívül csak egyetlen gondolat foglalkoztatta, az pedig Hella Hornstein volt.

Hella Hornstein keresését illetően Balouet csak egyet tudott tanácsolni, hogy több napon keresztül figyeljék a Louvre bejáratát, ami pusztán csak azért volt teljesen értelmetlen, mert a Louvre-nak több bejárata is van. Ezért Mahkorn elhatározta, hogy más utat fog járni.

Felkereste a Louvre Egyiptomi Osztályát, minden egyes teremőrnek megmutatta Hella Hornstein fényképét, és megkérdezte, hogy nem tűnt-e fel nekik ez a nő az elmúlt napokban. Több mint húsz nekifutás után Mahkorn feladta.

Végül találkozott az Egyiptomi Osztály igazgatójával, Pierre Ledoux-val, akinek elmesélte az igazságot. Semmi értelme nem volt meghamisítani a történetet, vagy elhallgatni keresésének indítékait. És

Ledoux professzor, az okkult tudományok híve, érdeklődést tanúsított az ügy iránt.

– Bent-Anat királynő reinkarnációja? – Ledoux úgy mondta ki ezt a mondatot, mintha minden egyes szót külön meg akart volna rágni. Érdekelte őt az ügy. – Hogyan segíthetek önnek?

– Nagyon egyszerűen – felelte Mahkorn. – Létezik az ön osztályán olyan tárgy, dokumentum, amely kapcsolatban van Bent-Anattal, vagy pedig az ő életéről szól?

Ledoux, egy fifikás francia, beolajozott hajjal, megvakarta a fejét, és jó ideig ugyanebben a pózban maradt, elgondolkozva.

– Várjon csak, uram… Bent-Anat… – Gondolatban végigfutott az Egyiptomi Osztály teljes készletén, anélkül hogy ezt a nevet említette volna.

– Tudnia kell – magyarázta bocsánatkérően –, hogy Bent-Anat nem volt éppen jelentős történelmi személyiség. Még Nofertiti is, Ramszesz legnagyobb szerelme, aki több dokumentumon is megjelenik, alárendelt szerepet játszik az egyiptomi történelemben.

– Tudom – felelte Mike Mahkorn –, de az említett összefüggésben Bent-Anat óriási jelentőséggel bír! Egészen biztos benne, hogy ebben a hatalmas múzeumban semmilyen utalás nincs arra az asszonyra?

Ledoux bólintott. – Egészen biztos.

Ahogy Ledoux professzor válaszolt, bizalmatlanná tette Mahkornt. Hella Hornstein minden kétséget kizáróan nagyon rafinált nő volt. Sejtése szerint Hella Hornstein a maga oldalára állította Ledoux-t, és valami szokatlan módon megvásárolta a hallgatását. Végül is Bent-Anat életének felkutatásában még egyszer sem nyúlt mellé.

Máskülönben elegendő riválisa volt Ledoux-nak a tudósok között, akik megindokolták volna Ledoux megjátszott tudatlanságát. Egy biztos, Mahkorn nem hitt neki, és nem hagyta magát félrevezetni, amit a következő kérdésével egyértelműen ki is mutatott: – Mondja, professzor úr, tulajdonképpen hány régész dolgozik a Louvre-ban, úgy értem, egyiptológus szakértők?

– Rajtam kívül még hárman – válaszolta Ledoux. – Szívesen bemutatom őket, ha kívánja.

Mahkorn megköszönve elutasította az ajánlatot. Ha a professzornak valami takargatni valója lenne, biztos nem okozna gondot, hogy munkatársait is hallgatásra bírja. Épp ezért Mahkorn udvariasan köszönetet mondott a professzornak, és az előszobán keresztül elhagyta az irodát.

Az előszobában lévő hölgyek általában mágikus erővel vonzzák az újságírókat. Ennek oka nem különleges vonzerejükben keresendő, hanem sokkal inkább abban az értékes tudásban, ami a fejükben leledzik. Utolsó reménysugárként Mahkorn elővette Hella fényképét, és megmutatta Ledoux titkárnőjének, egy fekete kosztümbe öltözött, jóságos mosolyú hölgynek, hogy megkérdezze, látta-e őt valaha errefelé. Az eredmény negatív volt, Ledoux titkárnője nem emlékezett rá.

Mahkorn épp el akarta hagyni az előszobát, amikor a professzor izgatottan tépte fel az ajtót. – De jó, hogy még itt van, uram. Valami eszembe jutott.

Pierre Ledoux minden további magyarázat nélkül intett Mahkornnak, hogy kövesse. Ledoux izgatottan szaladta végig a Louvre végeláthatatlan termeit, Mahkorn alig tudta követni. Két széles lépcsőház után végre egy hosszú terembe értek, ahol mindkét oldalon vitrines szekrények sorakoztak.

Ledoux, miközben körbefutotta a fél Louvre-t, egy szót sem szólt, és Mahkornnak nem kerülte el a figyelmét, mennyire lekötötték gondolatai. Az egyik vitrin előtt – két ablakmélyedés között – a professzor megállt. Egy félmagas ládikára mutatott, alig volt nagyobb, mint egy cipődoboz. – Azt hiszem, ez érdekelheti magát, uram.

Az okkersárga színű fából készült darabra ujjnyi nagyságú isteni alakok voltak festve, félállatok, félemberek, amelyek karcsú hieroglifákkal voltak keretezve. – Ez egy II. Ramszesz korabeli díszdoboz – közölte a professzor –, nem túl értékes, de ebben az állapotában mégis különös értékkel bír. Főleg a feliratozást illetően. Nem lehet tudni pontosan, hogy kié volt ez egykor. Azt gyanítom, hogy Ramszesz valamelyik feleségéé a sok közül. Az ön elbeszélése adta az ötletet.

Mahkorn nyugtalan lett. A professzor odaintette az egyik teremőrt, és valami utasítást adott neki. Míg a teremőr távol volt, Ledoux nem szólt egy szót sem. Mereven nézte a ládikót. Közben alig észrevehetően mozogtak ajkai, mintha suttogna valamit. Mahkorn nem merte megzavarni.

A teremőr egy kis kulccsal jött vissza, és kinyitotta a vitrint. Ledoux megmutatta a ládikó tetejét. A belső oldalon ékes hieroglifek voltak. Ledoux meredten bámulta az írásjeleket. Percekig maradt mozdulatlanul ebben a pózban. Sem ő, sem pedig Mahkorn nem vette észre, hogy az emberek milyen érdeklődéssel figyelték a jelenetet.

– Itt! – mondta hirtelen a professzor, rámutatott az egyik függőleges írásjelre, és akadozva elkezdte idézni:

– Én a névtelen, átkarolom Uzat szemét és szórakozni fogok a fényben. Én leszek az, aki benne

lesz Horus szemében, és Horus szemének élénkítő illata meg fogja tisztítani testemet. Horus szemének illata által bekenve a fény szellemévé válók, és csontjaim s tagjaim, amelyeket User-maat-Re-Setepen-Re hűtlenségem miatt összetört, újra egybeforrnak…

Mahkorn elcsodálkozott, mi mindent tud a professzor kiolvasni a zavaros írásjelekből. Még soha nem találkozott ilyesmivel, így most teljesen le volt nyűgözve, bár a szöveg tartalmát egyáltalán nem értette. – Mit jelent ez a mi vonatkozásunkban?

A professzor címszavakban megismételte az előbb elmondottat. – A ládikónak valami sötét históriája van – folytatta. – Valószínű, hogy Napóleon egyiptomi hadjárata alkalmával jutott kerülő úton Párizsba. Egy Abu Simbel környéki fickó tulajdonában lehetett. De egyetlen kutató sem tulajdonított különösebb jelentőséget a származási helyének, és ez alól én sem vagyok kivétel. Azt hitték, hogy a ládika a Királyok Völgyéből került Abu Simbelbe. Azután, amit ön elmondott a Bent-Anat sír felfedezésével kapcsolatban, természetesen egész más jelentőséget kap a ládika és annak eredete.

– Úgy gondolja, hogy a ládika Bent-Anat sírjából származik?

– Nagyon valószínűnek tartom, uram. – „Én a névtelen” – ez Bent-Anat királynő. Ez persze egyelőre csak elmélet. De a jelek szerint mindezek összefüggnek.

Mahkorn izgatottsága egyre nőtt. Nem tudott rájönni, milyen szerepe van ebben az egészben Hella Hornsteinnek. Az sem ment a fejébe, miért névtelenként szerepelt Bent-Anat a szövegben.

Ledoux észrevette Mahkorn kétségeit. – Tudnia kell, uram, hogy a régi Egyiptomban rosszabbat nem tehettek egy emberrel, mint hogy megvonták a nevét.

Ez az élet örök időkre történő kioltását jelentette. Ilyen vonatkozásban ez volt a legnagyobb büntetés.

– És nincs ráírva a ládikára tulajdonosának a neve?

– Nincs. A szöveg száz nevet tartalmaz, csak annak a személynek a nevét nem, akiről itt szó van. Ő saját magát is csak „én a névtelen”-nek nevezi.

– És ki döntött egy név megvonása felől?

– Na ki? Uram, hát a fáraó!

– Ez esetben tehát Ramszesz? De hiszen Ramszesz Bent-Anat apja és férje volt!

– Pontosan.

– Nem értem.

– Ramszesz Bent-Anat lányát mindenkinél jobban szerette a világon, még kedvenc hitvesénél, Nofertitinél is jobban, akinek az Abu Simbel-i templomot építtette, de Ramszesz keserűen csalódott Bent-Anatban.

– Hadd találjam ki, professzor úr. Bent-Anat mást szeretett.

– Nem talált. Bent-Anat Ramszesz halálos ellenségének, Hethiternnek volt a kémje!

– Atyaisten!

Mahkornt kiverte a víz. Úgy érezte, mintha egy fátyol hullana le a szeméről, ami eddig elvette tisztánlátását, és csak nagy nehézségek árán volt képes rendszerezni gondolatait: Hella Hornstein a szovjeteknek kémkedik, ő Bent-Anat!

– Nem jól van, uram? – érdeklődött Ledoux professzor. Mahkorn teljesen megsemmisülve állt ott.

– Nem, nem, nincs semmi baj – ocsúdott fel a riporter –, csak az izgalom, tudja.

Végre értelmet kapott Hella szokatlan viselkedése. Ő tényleg Bent-Anat királynő második életét éli.

– Ez egy rémálom! – jegyezte meg a professzor.

– Hogy érti ezt?

– Itt van – bökött Ledoux mutatóujjával az egyik szövegrészre, és idézte: … *a fény szellemévé válok, és csontjaim s tagjaim… újra egybeforrnak.* – Márpedig ez azt jelenti…

– Egy egyiptomi múmiaszakértő – vágott közbe Mahkorn – számtalan csonttörést állapított meg a múmián, többek között egy koponyatörést és egy medencetörést.

– A szöveg szerint User-maat-Re-Setepen-Re törte el a tagjait.

– Ki az az User-maat-Re...

– Maga Ramszesz. Hivatalos neve a trónon úgy hangzott, hogy User-maat-Re-Setepen-Re.

– Úgy gondolja, hogy II. Ramszesz saját kezűleg bánt el így Bent-Anattal?

– Dehogy. Nem, uram. A fáraók sohasem öltek. A fáraók mással ölettek.

– És ezt hogy kell elképzelni?

Ledoux professzor megvonta a vállát. – Ez érdekes. Bár tudjuk, hogy a régi Egyiptomban volt halálbüntetés, a közelebbi körülményekről jószerivel semmit sem tudunk. Ezért nem tudok önnek sem választ adni, hogy ez hogyan történt. De ami az ön esetét illeti, uram, ez engem is, mint egyiptológust, rendkívüli módon érdekel. Most hol tartózkodhat Hella Hornstein?

Mahkorn mindkét kezét felemelte: – Ha én azt tudnám! Néhány nappal ezelőtt látták őt itt Párizsban. – Elővette a fényképet a zsebéből, és megmutatta Ledoux-nak.

A teremőr, aki még mindig ott állt mellettük, és figyelemmel kísérte a beszélgetést, hevesen bólogatott, és ujjával rábökött a képre. Igen, ő látta ezt a hölgyet. Az elmúlt napokban hosszabb időt töltött a ládikó vitrine előtt. A nő feltűnt neki, mert – mosolygott zavartan – nagyon csinos volt rövid fekete

hajával. Franciának hitte. Mintha lélekben nem is ott járna, úgy bámulta a titokzatos ládikát.

– Ez mikor volt? – ragadta meg a teremőr karját Mahkorn.

Az egy kicsit gondolkozott, számolt magában, aztán közölte, hogy pontosan nem tudja megmondani, de három vagy négy nappal ezelőtt látta utoljára a fekete hajú hölgyet.

Mahkorn káromkodott egyet, de sem Ledoux, sem pedig az őr nem értette, hogy mit morog.

Eredetileg Mahkorn még aznap este vissza akart térni Münchenbe, de Ledoux professzor tovább rágódott az eseten, és megígérte, hogy másnapig megpróbál további utalásokat találni Bent-Anatra vonatkozóan.

Ledoux nem volt a Louvre-ban elérhető. A professzor óriási meglepetést okozott, amikor másnap felkereste Mahkornt az irodájában.

53. fejezet

Kaminski kissé hírhedt környéken, a Schillerstrassén bérelt szobát egy panzióban. A panzió a tulajdonosáról kapta az Elza nevet, egy elszánt, telt özvegyről, túl az ötvenen. Hajadon lánya hajszálpontosan olyan volt, mint az anyja, már ami teste teltségét illeti. Együtt vezették a húsz férőhelyes házat, és Kaminski már a második napon tapasztalta, hogy vannak ágyak, amelyeket csak néhány órára adnak ki, magától értetődő, hogy előre fizetéssel és számla nélkül.

Amikor Kaminski egyedül volt a puritán szobában – ami kísértetiesen hasonlított az asszuáni ócska szállodaszobára, még akkor is, ha itt nem voltak zárt ablaktáblák, és az ablak a szemben lévő kerékpár- és

varrógép-szaküzletre nézett – újra eljutott arra a felismerésre, hogy Hella nélkül nincs értelme az életének. Keserűen fájt az egyedüllét, és rádöbbent, mennyire szüksége van rá. Ellenállhatatlan vágyat érzett az iránt, hogy beszéljen vele, és amikor találkozott a tulajdonosnő, Elza virgonc lányával, akkor érezte igazán, mennyire szeretné Hellával tölteni az éjszakát, pontosan azzal a vadsággal és szenvedéllyel, ami mindig is lejátszódott közöttük.

Kaminski kétségbeesésében még egyszer felkereste dr. Wurzbachot.

A szigorú vénlány – meg kell hagyni, nem túl szerencsés megfogalmazás az ilyen típusú nőkre – úgy élvezte a bókokat, mint a tavaszi napfény első melengető sugarait. Ezt Kaminski rögtön észrevette.

Egy ibolyacsokorral jelent meg, amit az egyetem előtti virágosbódéban vásárolt, és meghívta vacsorázni a Theresienstrasséra, egy olasz vendéglőbe. Dr. Wurzbach boldogan egyezett bele.

Dr. Wurzbach – keresztnevén Leila, ami semmiképp sem illett hozzá – Lambruscót ivott, egyszerre oldotta gátlásait *és* nyelvét. Kaminski sem fogta vissza magát, és az este folyamán magába döntött egy liter Frascatit, amit más asztalokon is felfedezett.

Kaminski értette a módját, hogyan kell Leila sajnálatát kiváltani, eszerint részletesen ecsetelte Hella Hornstein utáni kutatását, aki egy szempillantás alatt tűnt el ebben a városban. Leila teljesen a hatása alá került a történteknek. A Bent-Anat, egyiptomi királynő második életével kapcsolatos körülmények annyira megragadták, hogy megígérte, utána fog nézni, hol lehet fellelni még erre vonatkozó dokumentumokat, vagy utalásokat.

Kaminskinak nem volt sok reménye. Mindenekelőtt azt gondolta, hogy amíg dr. Leila

Wurzbach talál valamit, addig hetek telnek majd el. Annál jobban meglepte egy telefonhívás másnap a panzióban. Leila Wurzbach kifejtette, hogy fellelhető egy másik dokumentum Németországban, amelyik valószínűleg Bent-Anat nevét is megemlíti. Jobban mondva egy kvarckőről van szó, egy olyan műtárgyról, amelyen Hori, II. Ramszesz alattvalója felsorolja élete legfontosabb eseményeit, közöttük egy névtelen halálát, királya 42. életévében.

A névtelen identitását illetően csak találgatások vannak, mondta Leila, és ezek egyike úgy hangzik, hogy a névtelen azonos Bent-Anattal, azaz Ramszesz lányával és egyben hitvesével. Mindenesetre halálának körülményei, amelyeket a kő ábrázol, erre utalnak. Egy berlini egyiptológus, doktor Stosch többet tud róla.

– A halál körülményei? – Kaminskit mintha áramütés érte volna. Hella saját pusztulása után nyomozott? Nem sokáig meditált, jegyet váltott a berlini gépre.

Ködös volt az idő, amikor a PANAM kék-fehér színű Boeing gépe landolt a Tempelhof repülőtéren. Barátságtalan, hideg, késő nyári nap volt. A Budapester Strasse és a Kurfürstendamm le volt zárva, mert a diákok megint sztrájkoltak, és a taxisofőr, aki Kaminskit a Kantstrassén lévő szállodába vitte, dühösen szidta a dologtalan csőcseléket, ugyanis így nevezte őket.

Kaminski mindent csak homályosan fogott fel, ami körülötte történt. Már csak egyetlen cél lebegett a szeme előtt: megtalálni Hellát, és megtudni az igazságot titkos céljáról. Mert bármennyire tiltakozott az ellen, hogy Mahkorn nézetét elfogadja, magában már rég megbarátkozott annak gondolatával, hogy Hella volt Bent-Anat.

Nem tudta, hol és mikor kellene találkoznia Hellával, de megérezte közelségét. Kaminski még azon a napon felkereste az Egyiptomi Múzeumot a Charlottenburger Schloss-Strassén, ahol azt remélte, hogy megtalálja dr. Stoscht, azt a régészt, aki a Hori-kővel foglalkozott. De Stosch nem volt ott, és Kaminski kénytelen volt a másnapban reménykedni.

A követ keresve Kaminski a múzeum lépcsőházán keresztül egy homályos helyiségbe ért. A közepe gyéren meg volt világítva. Egy üvegszekrény alatt, tolongó emberekkel körülvéve, Kaminski megismerte Nofertiti mellszobrát. Gyönyörű volt.

Kaminski elvegyült a bámészkodó tömegben, és hagyta, hogy a szépség magával ragadja őt. A háromezer éves arcon lévő modernnek ható smink teljesen felizgatta. A sötétre festett mandulavágású szemek, az érzéki száj olyan érzést keltettek, mintha élne az az arc. A keskeny áll és a magas pofacsont nem egy az egyben olyan volt, mint Hella Hornsteiné? Ugyanígy az egyenes, keskeny orr, nem Hella vonásait mintázta?

Kaminski elfelejtkezett a körülötte tolongó emberekről, és megszállottan bámulta a nőiségnek ezt a mintapéldányát. Hogy a profilját, hosszú nyakát és a királykék főkötő alatti koponyát jobban megfigyelhesse, a másik oldalra ment. És ekkor a visszatükröződő üveg fényében észrevett egy arcot, amelyik annyira hasonlított erre, de mégis más volt. Ismerte ezt az arcot, a néma szájat halvány mosolyával, az orr egyenes vonalát, és a sötét, mandulavágású szemeket. Fantáziája az utóbbi időben annyi gúnyt űzött vele, hogy most nem akart hinni annak, ami most előtte feltűnt, mint egy Fata Morgana. Habozott, talán mert semmire nem vágyott jobban, mint hogy ez az álomkép valósággá váljon.

Az az arc vele szemben rezzenéstelen volt, de változatlanul feléje fordult, és semmi kétség nem fért hozzá, hogy ő is felfedezte a férfit. A két szempár másodpercekig leste egymást, mint valami küzdelemben, hogy ki bírja tovább, ki lesz az erősebb, aztán szinte egyszerre törtek át mindketten az üvegszekrénykét körülálló tömegen, és Kaminski tudott elsőként megszólalni:

– Hát te? – kérdezte, amikor egymással szemben álltak, félre a tömegtől, és zavartan tette hozzá, mert még mindig nem akart hinni a szemének: – Hella?

– Én bizony – válaszolta Hella. – Hogy kerülsz ide?

Kaminski megragadta Hella kezét. Válaszolni akart, de most, hogy már érezte is, megmagyarázhatatlan módon lebénultak a hangszálai, és egy szót sem tudott kinyögni.

– Mindenhol kerestelek! – akarta mondani Kaminski. – Mennyi mindent megmozgattam, hogy megtaláljalak! – de hallgatott.

A múzeumlátogatók lesújtó pillantásokat vetettek Arthur és Hella felé, és Hella odasúgta Kaminskinak: – Itt nem maradhatunk. Menjünk innen!

Kaminski bólintott.

Erősen esett, amikor kiléptek az épület bejáratán. Az arra jövő autók szökőkutakat vertek fel maguk után. Az 54-es, emeletes járat közeledett a sarok felől, és közvetlenül előttük megállt.

– Gyere! – kiáltotta Hella, és behúzta Arthurt a buszba. – Itt legalább nem esik.

Sem Hella, sem pedig Arthur nem tudta, hogy tulajdonképpen hova megy az a járat. Ebben a pillanatban teljesen mindegy is volt. Hella feltolta Kaminskit a keskeny lépcsőn a jármű felső szintjére. Ott egyedül voltak.

Némán ültek egymás mellett, kifelé bámulva az ablakon. Arthur zavartan kereste Hella kezét. Hella vonakodott, amikor Kaminski megérintette őt, de aztán hagyta. A férfi a fejét rázta. Nem volt képes felfogni az utolsó percek eseményeit. Mindig is Hellát kereste, de most túl hirtelen jött ez a váratlan találkozás. Százezer gondolat kavargott a fejében. Hol kezdje?

– Ne mondj semmit! – duruzsolta Hella mintegy a busz morgásával párhuzamosan. Ebben a pillanatban úgy tűnt, ő is el van foglalva saját gondolataival.

Kaminski zavartan mosolygott. Boldog volt, hogy Hella megszabadította attól a kötelemtől, hogy beszéljen. Érintéséből annyi melegség áradt, hogy bármennyire tiltakozott ellene Arthur, az utolsó hónapok végtelen, visszafojtott érzelmei elhatalmasodtak rajta. Kezét, amely még mindig tartotta a nő kezét, a combjai közé fúrta. Hella hagyta, de felsőteste elutasító mozdulatot tett.

– Amikor utoljára megérintettelek – hozakodott elő Kaminski…

– Pszt! – szakította félbe Hella. – Jól van.

–…Asszuánban volt, abban a lelakott szállodában, a zárt ablakdeszkáival.

– Tudom. – Hella szorosan tartotta combjai között a férfi kezét. – Az már elmúlt.

– Elmúlt? – Kaminski nem értette. Most belenézett Hella arcába: – Meg kell magyaráznod, mi történt akkor. Meg akartál ölni!

Hella szétengedte lábait, és Arthur keze lógva maradt. Ijedten húzta azt vissza. Szégyellte magát tolakodásáért, és zavartan mondta: – Bocsánat.

Ekkor Hella azzal a felszabadultsággal és vidámsággal nevette el magát, amit a korábbi időkből ismert, elkapta a férfi kezét, amit ő az imént

szégyenlősen visszahúzott, és úgy szorította combjai közé, hogy szinte fájt neki.

– Nem akartalak megölni – mondta elfordulva. Tekintetével a vizes utcák forgalmát nézte. – Gondolod, hogy nem tudtam volna, hogyan kell azt csinálni? Csak két napra félre akartalak állítani, hogy új rejtekhelyet keressek a múmiának, érted?

Bár Arthur változatlanul nem értette, miért volt erre szükség, nem merte megkérdezni. Kezének érintése a nő combjai között túlzottan izgalomba hozta, és félt, hogy minden további kérdés – például: az ég szerelmére, mit akart kezdeni azzal a múmiával, vagy miért nem mondta meg neki soha az igazat belső lelki állapotáról – Hellát esetleg arra ösztökéli, hogy véget vessen ennek a mennyei érzésnek. Tudta, hogy Hella könyörtelen tud lenni, így aztán hallgatott.

– Nem felejthetnénk el mindent, ami történt? – kezdte elölről Hella.

Hogy felejthetné el ezt valaha is Kaminski? Abu Simbel megváltoztatta az egész életét. Szórakozottan bólintott, de mint egy felhergelt állatban, úgy támadt fel benne a harag, düh saját magára, gyengeségére, közel volt ahhoz, hogy elveszítse önuralmát, és rákiáltson Hellára, hogy mit képzel, azt hiszi, elég csak megjelennie, és ő kezes bárannyá válik – de ekkor valami olyan váratlan történt, ami minden korábbi gondolatot megsemmisített.

Hella felé fordult, és szétterpesztett lábakkal az ölébe ült. Kaminski zavartan pislogott előre és hátra, hogy nem figyeli-e őket valaki. Amikor senkit nem látott, megadta magát, és engedett Hellának. Ő megfogta jobb kezével az állát, hogy száját ajkához vonja, mialatt baljával célratörően a nadrágjába markolt. Hella pillanatokon belül úgy mozgott, mint egy amazon a nyeregben. Arthur lázasan kapott kis

kemény mellei után. Hella rövid, vad sikolyt hallatott, és hátradobta a fejét, mintha korbácsütés érte volna.

Istenem, micsoda nő – gondolta Kaminski, aztán már nem gondolkozott. Érezte, hogy közel van az öntudatlansághoz, s mindjárt elveszti önálló akaratát és józanságát. Ahogy beléhatolt, és a nő vele mozgott, csak egyetlen dolgot kívánt, hogy ez a tánc soha ne érjen véget.

Pedig a táncnak hirtelen vége szakadt. – Otto-Suhr-Allee megálló! – A hidraulikus buszajtók susogása és lármázó, hosszú hajú kamaszok hada hozta vissza Kaminskit a jelenbe. A siserahad felcsörtetett a felső szintre. Hellának még éppen sikerült Arthurról leugrania, és elrendeznie ruháját.

Amikor újra ott ültek egymás mellett, és mintha mi sem történt volna, néztek ki az ablakon, elnevették magukat. És Kaminski tudta, hogy soha nem fog szabadulni ettől az asszonytól.

Estére megbeszélték, hogy elmennek egy kis olasz étterembe a Kantstrassén. Alig foglaltak helyet, amikor a berlini éjszakai életet körbejáró, megszámlálhatatlan rózsaárus közül arra jött az egyik. A fiú legnagyobb örömére Kaminski elvette tőle az egész csokrot, és átnyújtotta Hellának, azaz szerelme bizonyítékaként a szeretett hölgynek.

És amit Kaminski eddig még soha nem tapasztalt, Hella elpirult. Két orcája olyan piros lett, mint az alma. Arthur boldog volt, és az jutott eszébe, hogy hónapokkal ezelőtt volt utoljára ilyen boldog – együtt Hellával.

A hosszú idő után történt első találkozás zökkenőmentesen és bonyodalom nélkül zajlott le, mert megállapodtak, hogy egyetlen témát, azt az ominózus témát elkerülik. Kaminski abban reménykedett, hogy még minden jóra fordulhat. Attól tartott, hogy az elmúlt hónapok alatt eltávolodtak

egymástól, megváltoztak, mások lettek, de aztán Hella az első pillanattól magával ragadta szenvedélyével. Ettől kezdve minden kételye elszállt. Maga sem hitte, hogy tegnap még ezt a nőt azért hibáztatta, hogy az életére tört.

Ami most mindkettőjüknek jót tenne, az egy néhány napos közös kikapcsolódás az egymásra találás örömére, és kipihenni a káoszt, amelybe Hella az életét sodorta. Van-e nagyszerűbb dolog a megbékélésnél, az érzelmek kölcsönösen áhított fellendülésénél?

Frascatit ittak, Saltimboccát ettek kis fapálcikákon, és a közös Abu Simbel-i időkre emlékeztek.

– Emlékszel a legelső találkozásunkra? – kérdezte Hella nevetve. – Szereztél egy csúnya sebet a fejedre, és ragaszkodtál ahhoz, hogy ülve maradhass, miközben összevarrlak. Már akkor látnom kellett volna, milyen szuper pali vagy!

Kaminski nevetett. – De hiszen semmiség volt.

– Ájultan olyan vagy, mint egy sószsák. – Ketten kellettünk hozzá, hogy odacipeljünk az ágyra.

Kaminski hunyorgott a szemével. – Pontosan ez volt a szándékom. A kebledre akartam hajtani a fejem.

– Hát alaposan kihasználtad a helyzetet.

– Amikor Heckmann szelet fogott a viszonyunkról, epét meg vért hányt egyszerre. Olyan típus, aki nem tud veszíteni. Irtó nagynak hiszi magát, de amikor kissé szúrósabban néztem rá, olyan kicsi lett az a Heckmann, mint egy kerti törpe.

Hella úgy viselkedett, mintha soha semmilyen konfliktus nem lett volna a kapcsolatukban. És Arthurnak az volt a benyomása, hogy ezt magának is nehéz volt bebizonyítania. Kaminski azt gondolta, hogy talán a sokévi egyedüllét és az állandó egyhangú sivatagi vidék bírta erre a belátásra. Szerette volna

Hellával tisztázni ezt a gondolatot, de aztán eszébe jutott az ígérete, hogy egyelőre kerülik ezt a témát, és elállt szándékától.

Kaminski beszélt az új állásáról, ami kilátásban van Törökországban, de hozzátette, hogy a dolog még nem végleges. Megkérdezte Hellát, hogy neki mik a tervei.

Hella nem adott választ. Ehelyett váratlanul azt kérdezte: – Nem akarnál még egyszer visszatérni Abu Simbelbe? Eközben elővette kézitáskájából a zöld skarabeuszt, és az asztalra tette.

Kaminski úgy ült ott, mint akit leforráztak. Úgy nézett rá Hella Hornsteinre, mintha valami szörnyű dolgot közölt volna. Érezte, hogy kalapál a szíve, anélkül hogy tudná, miért. Amikor a skarabeusz után nyúlt, Hella megelőzte, és becsúsztatta a táskájába.

– Csak azért gondoltam – egészítette ki Hella –, hogy lássuk, sikerült a nagy mű. Végül is komoly részt vállaltál abban a projektben.

Persze hogy érdekelte Kaminskit. Persze hogy látni akarta, mi lett a munkájából. A lapok tele voltak a műszaki mestermunkáról szóló dicshimnuszokkal.

Hella átnyújtotta kezét az asztalon. – Elkísérnélek oda, ahol minden kezdődött – hunyorgott a szemével.

Igaza van, gondolta Arthur. Talán vissza lehet forgatni az idő kerekét. Talán újra kezdhetnék első találkozásuk helyén. Ezzel a lépéssel talán sikerül észhez téríteni Hellát, talán sikerül visszahozni őt a földre. És akkor végre elkezdhetik tervezgetni a közös jövőt.

Tény, hogy ott volt a pletyka, a botrány, a szégyen, de ha egyszer Kaminski szerette azt a nőt, sőt, nyakig bele volt zúgva!? A nő szégyene az övé is volt, és egyetlen kívánsága az volt, hogy az életük is közös legyen.

Arthur – most ahogy fogta a kezét – újra érezte a nő kapcsolatát a múltjával. És ez a meleg érzés egy általa egyáltalán nem kívánt reakciót váltott ki. Arthur mámortól ittasan fogta át mindkét kezével Hella kezét, és hallotta saját hangját, amint azt mondja:

– Nagyszerű ötlet, Hella. Menjünk vissza még egyszer Abu Simbelbe, oda, ahol minden elkezdődött.

54. fejezet

Párizsban Mike Mahkorn megtudta, hogy a Berlin-Charlottenburg-i Egyiptomi Múzeumban van valami további utalás egy bizonyos „névtelen”-re. Ledoux professzor mondott egy nevet, dr. Stoschét. Miután telefonon felvette vele a kapcsolatot, Mahkorn azonnal Berlinbe utazott.

Ismerte Kaminskit, és az volt az érzése, hogy állításai ellenére váltig érdekli még Hella.

– Nem vette fel önnel egy bizonyos Kaminski a kapcsolatot? – hangzott az első kérdése.

– Úgy nem, hogy tudnék róla.

Dr. Stosch egy szürke hajú, idősebb úr, elegáns kétsoros zakóban, korrekt volt, de visszafogott.

– Ugyanis néhány napig úton voltam, lehet, hogy azalatt érdeklődött utánam. Miért, mi van azzal a Kaminskival?

Ekkor Mahkorn elmesélte a történetet. Nem kerülte el a figyelmét, hogy dr. Stosch a meséjét végig lenéző mosollyal hallgatta.

– És miben lehetek szolgálatára? – kérdezte dr. Stosch, miután Mahkorn befejezte.

– Egyszerű – hangzott a válasz –, szeretném tudni, hogyan hangzik pontosan a Hori-kvarckőn lévő szöveg, vagy legalábbis a tartalma.

Dr. Stosch a fejét rázta. – Mahkorn úr, kutatása iránt érzett minden jószándékom ellenére sem lehet… Meg kell értenie, de a Hori-kő egy igen jelentős történelmi dokumentum, amelynek tudományos feldolgozása még folyamatban van. Azt nem várhatja el, hogy a szakma a szöveg fordítását egy magazinból tudja meg. Az ilyen közlések nyilvánosságra hozatalát megtartjuk a szaksajtónak. – Elővett egy vékony, füzetszerű lapot, és az íróasztalra ejtette. *Az egyiptomi nyelv és kortörténet folyóirata.*

– Értem – válaszolta Mahkorn, de hangja egyáltalán nem volt ingerült. Ellenkezőleg, pontosan tudta, hogyan kell bánni a csökönyös tudósokkal. Éppen ezért óvatosan kezdte: – Tökéletesen megértem a viselkedését. Minden szakember ugyanígy cselekedne. De két dolgot szeretném, ha meggondolna: az egyik az, hogy egyáltalán nem áll szándékomban a Hori szövegének nyilvánosságra hozatala, engem csak a tartalma érdekel. Másrészt viszont hadd jegyezzem meg, hogy az ön nevének és munkájának nyilvánosságra hozása egy komoly illusztris lapban, csak használ a renoméjának. – Számos példa van kutatókra – folytatta Mahkorn –, akik a sajtóban történt nyilvánosságra hozatal kapcsán jutottak a világhírnévhez. Meg kellene gondolnia, dr. Stosch!

Dr. Stosch körülményesen megtörölte az orrát. Ezt a kis időt használta fel arra, hogy gondolkozzon. A fickónak igaza volt. Éppen elégszer vágyott több hírverésre a kutatásait illetően, több elismerésre, ha kell, több népszerűségre. Stosch egy olyan név volt, amelyet senki sem ismert, eltekintve a szakmabeli kollégáktól.

– Mit akar tudni? – kérdezte mogorván.

– Engem az érdekel, mit mond Hori a „névtelen”-ről. Minden, érti?

– És megemlíti a nevemet a cikkében?

– Természetesen. A korrektség így kívánja. Mint ahogy meg fogom említeni Ledoux professzor nevét is.

Annak gondolata, hogy a Louvre Ledoux professzorával egy lapon kerül megemlítésre, hízelgett Stoschnak. Felemelkedett, odament az egyik iratszekrényhez, és leszedett egy sárga aktát a polcról.

– Tudnia kell – magyarázta szabadkozva –, hogy amit most mutatok, az még nem került nyilvánosságra. A Hori-kő tartalma csak nagy vonalakban ismert. A tudományos kommentár még nincs meg hozzá. Az nekem van fenntartva.

Az utolsó szavakat Stosch nagyon lassan, szinte kimérten mondta ki. Aztán négy lapot húzott elő az aktából, és egymás mellé tette őket az íróasztalra. Mindegyik lap bal fele hieroglifákkal volt teleírva, a jobb oldalukon érthetetlen hangzásjelek voltak írásjelekkel összekötve, mögöttük a német nyelvű fordítással.

– Hori II. Ramszesz alattvalója volt – kezdte Stosch. – Az olyan, mint ez itt, sok van. Minden valamirevaló ember csináltatott magának ilyet, hogy nevét megörökítse az örökkévalóságnak. Ilyenkor életük legfontosabb eseményeit is megemlítették. Ez esetben a Hethiter elleni hadjáratban való részvételt.

– És mit mond Hori a névtelenről? – sürgette Mahkorn türelmetlenül.

– Csak lassan – szólt rá dr. Stosch az izgatott kérdezőre. – Először el kell önnek magyaráznom, min alapul az a teóriám, hogy a névtelen esetében Bent-Anat királynőről van szó. Leveleztem Ledoux professzorral, és ő csatlakozik az elméletemhez…

– Igen, Ledoux professzor mindent elmagyarázott nekem – szakította félbe Mahkorn a kutatót, attól félt ugyanis, hogy amaz hosszú fejtegetésbe fog

bocsátkozni. – Szóval induljunk ki abból, hogy a névtelen Bent-Anat.

Stosch kelletlenül feszengett. Nem tetszett neki az újságíró rámenős viselkedése. Végül aztán folytatta, miközben kezébe vette a harmadik lapot. – Ami önt érdekelheti, az itt van. Olvasni kezdett:

A nagy User-maat-Re, akit Amun szeretett, a hatalmas bika 42. évében történt, hogy a nagy királyi hitves, aki Hathor koronáját viselte, elveszítette a nevét. Ez volt a bére hűtlenségéért, amikor User-maat-Re-Setepen-Re megvonta tőle Atum leheletét temploma déli bástyáján…

Mahkorn kérdőn nézett dr. Stoschra. – Mit jelent ez?

Stosch elhúzta a száját. Kajánul elvigyorodott, úgy válaszolt: az egyiptomiak igencsak virágnyelven fejezték ki magukat, ahhoz voltak szokva, hogy a tényeket komplikált szóvirágokkal írták körbe. Ezért olyan nehéz az ilyen szövegeket kibogozni. Ledoux azt állítja, hogy Bent-Anat Hethiter kémje volt. Ezt fogalmazták meg úgy, hogy hűtlenség.

– És mit jelent az, hogy User-maat-Re, vagyis Ramszesz megvonta tőle Atum leheletét?

– Erre egyszerű a magyarázat. Atum a teremtés istenének megszemélyesítője az őskáoszban. Lehelete Su, a levegő istene, Tefnuttal, a nővérével és hitvesével együtt, minden létezés alapja, mai nyelven kifejezve tehát Atum az oxigén.

– Vagyis az, hogy Ramszesz büntetésül megvonta Bent-Anattól az oxigént, az azt jelenti, hogy megvonta a légzéséhez szükséges levegőt. Megfojtotta őt, doktor! Ramszesz megölte Bent-Anatot! – Mahkorn figyelte Stoscht, és izgatottan várt a válaszra.

– Ez esetben ez lenne a logikus következtetés. Én is erre a meggyőződésre jutottam.

– És a déli templombástya pedig…

– ...Abu Simbel.

– Ramszesz megölte Bent-Anatot – ismételte meg halkan Mahkorn. – Mégpedig Abu Simbelben. Megpróbálta ezt a felismerést összeegyeztetni Hella Hornstein életével. Ez volt az a titok, ami után Hella kutatott? És ha megtudja a titkot, milyen következményei lesznek a számára?

– Mondja, doktor úr – kezdte elgondolkozva –, tulajdonképpen milyen szimbolikus jelentése van a skarabeusznak? Azért kérdezem, mert az a nő, akiről szó van, a múmia sírjából származó skarabeuszt állandóan magánál hordja. Jelent ez valamit?

Stosch legyintő kézmozdulatot tett, mint aki azt akarja mondani: mit tudhatok annak a nőnek az indítékairól? De aztán így válaszolt: – A skarabeusz nem más, mint egy misztikus bogár. A régi egyiptomiaknál óriási jelentősége volt. A hieroglifákban a skarabeusz keletkezést jelent. Az egyiptomiak ugyanis azt hitték, hogy a misztikus bogár önmagától jön létre. Nem tudták, hogy a skarabeusz a tojásait védendő, azokat ganéjjal rakja körbe, csak azt látták, hogy hirtelen a ganéjból lárvák jönnek elő. Ezért ezt a bogarat „Chere”-ként tisztelték, ami annyit jelent „a földből keletkezett”. Következésképpen a skarabeuszt a teremtés istenével, Atummal tették egyenlővé, majd később a napistennel, Rével, az élet adományozójával. A skarabeuszt amulettként rakták a halottak mellé, mint egy új élet szimbólumát.

Mahkorn megértette. Rájött, hogy mindaz, amit eddig Hella Hornstein csinált, szigorú minta alapján tette, hogy egyetlen cselekedete nem volt véletlen, és hogy minden eszközzel igyekezett megfelelni

második életének. Jelentheti ez vajon azt is, hogy saját pusztulását is ismeri?

Szerencsére – gondolta magában – Hella Hornstein és Arthur Kaminski jó távol vannak Abu Simbeltől.

55. fejezet

1968. szeptember 18-án a német sajtóügynökség a következő hírt tette közzé:

Hamburg/Kairó. Az évszázad vakmerő építési vállalkozása lezárult. A tegnapi napon, vasárnap az egyiptomi kormány ünnepélyes keretek között átadta a 3200 éves Abu Simbel-i sziklatemplomot a nagyközönségnek. A négy évig tartó munka során régészek, mérnökök, technikusok és szervezők a templomot több mint ezer külön tömbre vágták, elszállították, és 180 méterre, 65 méterrel magasabban újra összeállították. A mentési akcióra azért volt szükség, mert az Asszuán túláradása miatt keletkezett víztároló a templomot a korábbi helyén elöntötte volna. A munkálatok egy esseni magas- és mélyépítési cég vezetésével folytak. A cégkonzorciumban svéd, olasz, francia és egyiptomi cégek vettek részt. A főfelügyeletet az UNESCO és az egyiptomi kormány látta el. Az UNESCO 1960. március 8-i felhívására több mint 50 ország vette ki részét az Abu Simbel-i templom megmentésének költségeiből. Az eddigi költségek meghaladják a 26 millió dollárt. A ceremónián a Német Szövetségi Köztársaságot a fejlesztésügyi miniszter, Hans-Jürgen Visnyevszki képviselte.

56. fejezet

Három nappal később Arthur Kaminski és Hella Hornstein repülőgépe landolt Abu Simbelben.

A poros, sivatagi kifutóból, ami egykor Kuroshtól, a „Sas”-tól nagy bravúrt követelt, kiépített betonpálya lett, egy nyílegyenes vonal a sivatagban, amely már messziről mutatta a pilótáknak az utat. Az egymotoros gépek helyett százszemélyes, lökhajtásos Jetek röpködtek.

A víztároló irányából számum tűnt fel, és a homok ellen védendő a repülőgép turbináit azonnal landolás után kocsikerék nagyságú alumíniumtetővel zárták le.

Kurosh barakkja kőből épült érkező csarnoknak adott helyet, amelyben hangszórók adták az információkat. A repülőtér és a templom között pedig két menetrendszerű busz közlekedett. A víztároló vízszintje duplájára emelkedett azokhoz a napokhoz képest, amikor Kaminski munkáját itt elkezdte.

A buszban elviselhetetlen hőség volt. A ruha hozzátapadt a poros műanyag ülésekhez, és a jármű öreg motorja füstöt és bűzt okádott, mint egy kiszuperált mozdony.

– Nézd csak! – mondta Hella, és kimutatott az ablakon. – A táborból nem maradt meg egyetlen kunyhó sem!

Arthur nevetett: – De a mi házaink és a kaszinó áll még.

– Még a kórház is frissen van mázolva. Vajon Heckmann még megtartotta az állását? – bökte oldalba pajkosán Hella Kaminskit.

A turisták kitódultak a buszból, és izgatottan lármáztak, mialatt gyalog tették meg a maradék kis utat a templomig.

– Szeretnék egyedül lenni – mondta Hella. – Egyedül csak veled, Arthur.

Kaminski megfogta Hella kezét, és megfordult vele.

– Hova megyünk? – kérdezte Hella nevetve.

Arthur nem válaszolt, de Hella követte, így baktattak fel szótlanul az emelkedőre, amely alatt most a templom feküdt. Onnan be lehetett látni az egész vidéket.

– Itt vagyunk! – mondta Kaminski, amikor felértek, és mutatóujjával a levegőbe mutatott. – Emlékszel? A táborhelyet már alig lehet felismerni. Ott a homokban szerettük egymást először, a szabad ég alatt. Olyan forró nap volt, mint a mai.

– Hát persze hogy emlékszem – válaszolta Hella, és úgy nézett le a földre, mintha szégyellne magát. – Itt majdnem mindegyik kő egy darab emlék.

– Kellemes emlék?

– Hm. – Hella válasza nem hangzott túl meggyőzően.

– Igazad van – mondta Arthur –, olyan dolgok is voltak abban az időben, amelyeket szívesen meg nem történtté tennék. – Megfordult, és a víztárolót nézte, amelynek szemben lévő partja az ég sárga párájával egybeolvadt.

– És melyek azok? – kérdezte Hella, miközben belekarolt Arthurba. Feltámadt a szél. Amikor beszéltek, homokot fújt a foguk közé. – Kérdeztem valamit – sürgette Hella. – Mit tennél szívesen meg nem történtté?

Arthur nem akart válaszolni. Hella látta rajta. Kihúzta karját az övéből, és követelőén elé állt. Kaminski habozva válaszolt: – A múmia felfedezését.

Hella arckifejezése egyik pillanatról a másikra megváltozott. Vonásainak nőiessége eltűnt, szabályosan férfiassá vált. Csábító pillantása hirtelen haragot és dühöt lövellt.

– Tudom – mondta Kaminski csitítólag –, nem akartunk többet erről beszélni, de ha kényszerítesz…

– Beszélnünk kell róla – ellenkezett Hella. – Hol máshol, ha nem itt?

A számum homokfelhőket kergetett maga előtt, és Kaminski azt javasolta, hogy menjenek vissza a buszhoz.

– Maradj! – kiáltotta Hella, és hangja megint olyan színezetet kapott, amitől Kaminski megijedt. – Miért nem vagy képes elfogadni az igazságot?

– Az igazságot? Miért, mi az igazság?

– Az az igazság, hogy én nem az vagyok, akit magad előtt látsz.

– Tudom, tudom – felelte Kaminski kétségbeesve.

– Semmit se tudsz! – kiáltotta Hella dühösen – Egyáltalán semmit sem tudsz. És még ha tudnád is, akkor sem értenél meg.

Most már Kaminski is felemelte a hangját: – Rendben van, én nem tudok semmit, én nem értek semmit. Akkor magyarázd meg a helyzetet!

Hella előhúzta ruhájából a zöld skarabeuszt. – Itt van – mondta, és úgy tartotta Arthur arca elé, mint egy eleven lényt. – Emlékszel, hogy hol találtad ezt?

– Persze hogy emlékszem, micsoda hülye kérdés. A múmia kezéből vettem ki.

– Úgy van. És mit gondolsz, miért tartja ezt a múmia a kezében?

– Biztosan szimbolikus jelentése van.

– Persze! – kiáltotta Hella.

– És mi a jelentése?

– Bent-Anat élete sorsát tartotta a kezében, azt ábrázolja ez a kő. És ez a kő most az én kezemben van, és Bent-Anat sorsa az enyém is.

Kaminski legszívesebben ordított volna egyet, hogy imigyen megszabaduljon a bezáruló csapdától.

Mély lélegzetet vett, de valamitől összeszorult a torka. Újra fog kezdődni megint minden?

Kétségbeesett dühében a következő szavakat vágta Hella fejéhez: – Nem elég bajt okoztál már a rögeszméddel? Mindkettőnket tönkre akarod tenni?

– Rögeszme, rögeszme! – kiáltotta Hella villámló szemekkel. – Te mindent rögeszmének nevezel, amit nem tudsz felfogni! Azt hiszem, sohasem fogod megérteni, hogy én vagyok Bent-Anat.

Kaminski odalépett Hellához, megfogta mindkét vállát, és úgy megrázta, mintha vészjósló gondolatait akarná kirázni belőle.

– Te nem vagy Bent-Anat – ordította, hogy még a hangja is elcsuklott –, csak abban a hiedelemben élsz, hogy az a nő vagy!

Hella hisztérikusan felnevetett, és fenyegetően tartotta a zöld skarabeuszt Arthur felé.

– Be fogom neked bizonyítani!

Kaminski megpróbálta kivenni Hella kezéből a skarabeuszt. De Hella hihetetlen erővel ellenállt. A kis törékeny lény olyan erőt fejtett ki, amilyet sose nézett volna ki belőle. Meg kellett szereznie azt az ocsmány zöld bogarat. Nagy ívben bedobná az alattuk elterülő víztárolóba. Talán az észre térítené Hellát. De Hella nem engedte elvenni.

Mint a kotrógép markolói, kezeit Hella nyakára kulcsolta. Kaminski megszorította, de Hella alig vett róla tudomást. Gyűlölködő pillantást vetett rá, mintha azt akarná mondani: szorítsd csak, te gyáva, úgysem mersz megölni.

A szél viharossá fokozódott, és .a hőség, amit magával hozott, teljesen elvette Kaminski minden erejét. De talán az elkeseredettség is oka volt, amibe Hella szavai sodorták. Nem bírt Hellának fájdalmat okozni. Pedig akart. Kínozni akarta Hellát, fájdalmat okozni neki, mert úgy gyűlölte, mint egy ellenséget.

Azt várta, hogy majd jajgatni, kiabálni fog, és megpróbál kiszabadulni a szorításból. De még hasonló sem történt. Hella úgy állt ott, mint aki arra vár, hogy mit tervez vele a másik.

Aztán ajkai egyszer csak remegni kezdtek, és ez a remegés a szemhéjáig is elhatolt. Úgy tűnt, már elérte Hellát a fájdalom. Egyedül ez adott új erőt Kaminskinak. Erősebben szorított, olyan rabiátusan, hogy hüvelykujjai, amelyekkel a mandulákat nyomta, szinte fájtak.

Hella egy lépésnyit megtántorodott, mint egy megbotlott ló, de egy halk hörgésen kívül még mindig nem adott ki hangot magából, csak követelően meredt Kaminski szemébe.

Miért nem védekezett? Miért nem vetette be azt az erőt, amit még nemrég megmutatott? Miért nem vette igénybe karja segítségét, hogy megszabadítsa magát a szorítástól?

Bár Kaminski azon volt, hogy megölje Hella Hornsteint – tudta és akarta is –, hirtelen elfogta a félelem. Arthur attól félt, hogy Hella hirtelen erőt vesz magán, és leteríti őt. Biztos volt benne, hogy megvan rá a képessége.

Hogy ezt elkerülje, latba vetette utolsó erejét, és ugyanabban a pillanatban konstatálta, hogy az a kaján arckifejezés, amit eddig Hella arca tükrözött, most alábbhagyott. Kaminski már félelmet vélt felfedezni az arcán. Az már nem volt szép arc. Hella szemei kidülledtek üregükből. Homloka vízszintes ráncokkal lett tele, mint a késvágások. Az orcák beesettnek tűntek, és olyan merevnek, mint a kiszáradt pocsolyák. Hátrálva tántorogni kezdett.

Kaminski egy rövid pillanatig élvezte erejét, azt a hatalmat, amit ő gyakorolhatott rajta. Arca eltorzult, homok csikorgott a fogai között. Hella hirtelen meg-

tántorodott. A férfi, nehogy ő is a földre essen, engedett a szorításból.

Bent-Anat hátával egy kiemelkedő sziklának esett, teste akkorát lendült a levegőben, mint egy eltalált madár. Fentről látni lehetett a Ramszesz-kolosszus tetején lévő királyi kupolát, amelyre teste rázuhant. A tettes még látta, hogyan csúszik onnan Bent-Anat a fáraó térdére, és hogy a további esés következtében a templom bejáratánál fekve maradt.

A fáraó azonban Abu Simbel csúcsán állt, az idő feneketlen mélységének szelétől megcsapva.

Diadalmasan kulcsolta össze karjait a mellkasán, és lefelé tekintett művére. Ez az ő órája volt, a bosszú órája, amelyre oly sokat várt, a kiegyenlítés pillanata. Az ég felé emelte fejét, és sátáni nevetésben tört ki. A számum egy homokkal teli felhőt küldött felé, és úgy takarta be vele, mint egy örvénylő lepel. A számum napot és éjszakát fújt egyszerre.

A második kolosszus lábánál másnap egy holttestet találtak.

57. fejezet

Két nappal később az újságok az egész világon egy misztikus öngyilkosságról számoltak be, ami Abu Simbelben történt. A Joint Venture tábori orvosnője levetette magát a Ramszesz-templom tetejéről. A projekten dolgozó szervezetek nyilatkozata alapján a doktornőn az elmúlt időszakban többször is a skizofrénia jeleit lehetett tapasztalni. Négy hónappal ezelőtt bocsátották el, amikor megkísérelte Bent-Anat királynő általa és német élettársa által felfedezett múmiáját külföldre eladni.

A doktornő holtteste mellett találtak egy zöld skarabeuszt, amelyik a királynő sírjának kincsei közül

való. Felirat van rajta. A Kairói Egyiptomi Múzeumból Ahmed Abd el-Kadr megfejtette a hieroglifákat. A szöveg így hangzik: *Én, Ramszesz, User-maat-Re, letaszítottalak déli templomom csúcsáról. És ahányszor élsz, mindig ugyanez lesz a sorsod…*

58. fejezet

Amikor Mike Mahkorn tudomására jutott a szerencsétlenség, megpróbálta felkutatni Arthur Kaminskit. De Kaminskit mintha a föld nyelte volna el. A törökországi állásfelvételnél nem jelent meg. Egyiptomban sem lehetett nyomára bukkanni.

Ekkor eszébe jutott Mahkornnak Balouet. Balouet egy címet kapott Kaminskitól, hátha az segít a nyomravezetésben. Sem Balouet, sem pedig Mahkorn nem tudta elképzelni, ki vagy mi rejtőzik az esseni Katharienstrasse 55-ös szám alatt.

Balouet ragaszkodott hozzá, hogy együtt menjenek Mahkornnal a nevezett címre.

A ház a városligettől délre, a villanegyedben volt, és kiemelkedett a szomorúfűzek mögül. A kertkapun egy táblán az állt: Kaminski. Amikor Balouet és Mahkorn csöngetett, egy fiatal, húsz év körüli lány nyitott ajtót.

Mahkorn Arthur Kaminski barátjaként mutatkozott be, és megkérdezte, hogy itt találja-e.

A lány azt válaszolta, hogy nem, az apja több mint négy éve nem is hallatott magáról, és ők tudnak-e róla valami közelebbit.

Akkor Mahkorn elkezdett mesélni, és Kaminski lánya behívta őket a házba.

A lelakott ház nem árulkodott valami túl nagy jólétről. Az ablakok, tapéták, bútorok mind felújításra

szorultak. A földszinten volt egy komor nappali. A tévé egy sötét tálalóasztalkára volt téve.

– Anya – mondta a lány, amikor beléptek a szobába –, apa barátai vannak itt.

A televízió előtt egy virágmintás karosszékben sápadt nő ült, fekete, magasra fésült hajjal. Mosolya idegenül hatott.

– Tudniuk kell – mondta a lány –, hogy anyám… nos… megháborodott. Ritka az a pillanat, amikor tiszta a feje.

Mahkorn megilletődve pillantott rá, és azt mondta: – Nagyon sajnálom, valami baleset?

A lány bólintott. Könnyeivel küszködött. – Apa sosem mesélt róla?

– Nem – válaszolta Mahkorn –, nagyon furcsa ember, soha nem mesélt sem feleségről, sem pedig arról, hogy van egy lánya.

– A házasságot felbontották – jegyezte meg a lány –, jobb ez így. Apa gondoskodik a megélhetésünkről.

– Tényleg gondoskodik?

– Nem túl bőkezűen, de igen.

A tévékészülék előtt ülő asszony megfordult. – Jöjjenek, együtt tévézhetünk.

A lány hangszínt váltott, és parancsoló hangon kiáltotta: – Anya, az urak nem akarnak tévézni. Arthurtól jönnek.

– Arthurtól? – kérdezett vissza az asszony. – Ki az az Arthur?

– Látják – fordult a lány a látogatókhoz –, most sincs magánál.

– Szörnyű – jegyezte meg Mike Mahkorn. – Hogy történt?

A lány keserűen nevetett. – Agyrém. Nem tudom, mennyire jól ismerik apát. Egy rögeszme megszállottja. Minden esetben, ha egy nő hatása alá

kerül, ugyanaz a téboly tartja hatalmában. De ezt már biztosan önök is tapasztalták.

Mahkorn csodálkozva nézett rá.

– Nem emlékszem, hogy valaha is láttam volna Arthurt ilyen állapotban – hazudta.

– Akkor nem ismerik őt – mondta a lány.

– Meglehet – vallotta be Mahkorn. – Hogy érti azt, hogy mindig ugyanaz a téboly keríti hatalmába?

Kaminski lánya válaszolni akart, de akkor megtorpant, és szólt a látogatóknak, hogy kövessék.

Mialatt fölmentek a barnára festett lépcsőkön az emeletre, a lány mesélt: – Ha rajtam múlna, legszívesebben már ma kihajítanám a bizonyítékot. De anya azon ritka pillanatok egyikében, amikor magánál volt, megkért, hogy mindent hagyjak így, ahogy van. Nem tudom, mit talál ezen.

A lépcső mögött Kaminski lánya kinyitott egy ajtót. Mahkorn és Balouet belépett.

A lesötétített szoba a földtől a plafonig tele volt aggatva a régi Egyiptom korából származó fényképekkel, másolatokkal, dokumentumokkal, ruhákkal és ábrázolásokkal, II. Ramszesz fejének, szobrainak, reliefjeinek múzeuma, vagy szennyestára gyanánt. Ahova csak nézett az ember, minden oldalról Ramszesz pillantott vissza a látogatóra.

Mahkorn mintha csak a távolból hallaná Kaminski lányának magyarázatát: – Apám abban a rögeszmében élt, hogy ő Ramszesz. Ha egy nő a fölényét éreztette vele, teljesen megváltozott a személyisége. Egy ilyen esetben egyszer megpróbálta anyát lelökni a kölni dóm tetejéről. Hajszálon múlt, hogy nem sikerült neki. Anya kétségbeesetten védekezett. Akkor háborodott meg.

Miután Mahkorn és Balouet elhagyta a házat, jó ideig szótlanul mentek egymás mellett.

– Mike – mondta végül Balouet –, nem irigylem önt. Én nem írnám meg a történetet.